

မိုးလင်း

BURMESE
CLASSIC

Graphic Design
Zay Phyo
0973144952

<http://www.facebook.com/SecretSanKyal>

ဒို့တာဝန်အပေးသုံးလေး

ပြည်ထောင်စုပြိုကွဲရေး

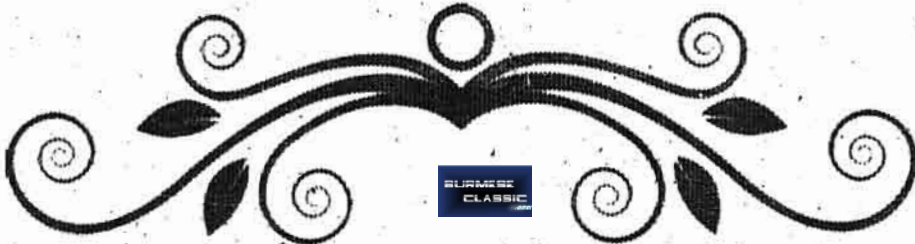
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

အချွန်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

Kyaw Kyaw Swe 1965@ gmail.com

အိမ်မက်မကွယ်

မုခ်လင်းတိုက်

တိုက်(၉)၇၀၀-ပိတောက်လမ်းယုဒနပလာဇာမင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်ရန်ကုန်မြို့

စုန်း-၀၉၄၃၂၀၀၇၆၀၊ ၀၉၅၁၇၂၁၅၀၊ ၀၉၅၁၃၆၂၃၀၊ ၀၉၅၀၃၆၆၀၂

[http:// www.facebook.com/Secret San Kyal](http://www.facebook.com/SecretSanKyal)

DEAR MARRY FASHION HOUSE

အမှတ်(၅၆)၊ အောင်မင်္ဂလာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မြို့အေးနေပြည်

မဂ္ဂဇင်း

တော်တော်ဆွေ

စုစည်းတင်ဆက်သည်။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊ အတွဲ (၁၈)၊ အမှတ် (၃)

၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင် စတင်ထုတ်ဝေသည်။ မိုးသစ်ပန်းစာပေ Dear Mary (Myanmar) တိုက်(၉) ၃၀၀ ပုံတောက်လမ်း၊ ယုဒနုလက၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မှ ပြည်လူကျွတ်ပြန်ခဲ့သည်။ မိုး-ဝတ္ထု ၂၀၀၇-၈၀

အတိုင်ပင်ခံပညာရှင်များ

အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီးဌေးမောင်
အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး ဒေါက်တာချစ်ဝင်း
အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး သောင်းစေဦး

တတည်းအဖွဲ့

ကိုကိုဆွေဆွေ
မိုးသိမ် BE (Electronic)
အိမ်ပြတ် BE (Civil)

ခေါင်းစီးစာလုံး

ပန်းချီတင်ထွန်း

အမှတ်တံဆိပ်

ပန်းချီတင်ရွှေချို

မျက်နှာပိုးသရုပ်ဖော်

ဇာတ်ပြား

ကွန်ပျူတာတစ်

မွေးမွေးနဲ့အဖွဲ့ (အနာဂတ်ကမ္ဘာ)

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး

ဗြိမ္မ B.sc (Chem)

တမျက်နှာပွဲ့စည်းမှု

ဓမ္မာရေး၊ မျိုးတန်ဖိုး အနာဂတ်ကမ္ဘာ

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ပန်းချီဒီဇိုင်းအဖွဲ့

မောင်မောင်သိင်္က၊ ကျော်ဦး၊ မိုးဒီလွန်း၊ မိုးဝေ
မိုးအောင်၊ ထွန်းအောင်ကျော်မြင့်၊ စောနိုင်ထွန်း၊
ပန်းချီချစ်ဦး (ပုသိမ်)၊ ပန်းချီစံကျ

ဖြန့်ချိရေး

ရန်ကုန်-ကျော်သိန်းစာပေ၊ ဗြိမ္မစာပေ၊
စောဦးစာပေ၊ နေဝေစာပေ၊ ကိုလတ်စာပေ၊
ပန်းရွတ်စောစာပေ၊ ဗြိတိစာပေ၊ မြသော်တာစာပေ၊
အောင်ကျော်စာပေ၊ အမွေအိမ်စာပေ၊
ဦးတင်စိုးစာပေ၊ သီတာနီလာစာပေ၊
ပွင့်လေး-နဂါးစာပေ၊ မော်လမြိုင်-ကျော်ကျော်စာပေ၊
တောင်ကြီး-ဂေါ်နဒီစာပေ၊ မိလ္လာစာပေ၊
ပဲခူး-သုဝဏ္ဏစာပေ၊
အတ္တရာစာပေ-သထုံ၊ သော်တာဝင်းစာပေ-နေပြည်တော်၊ ဖုတ်မာ

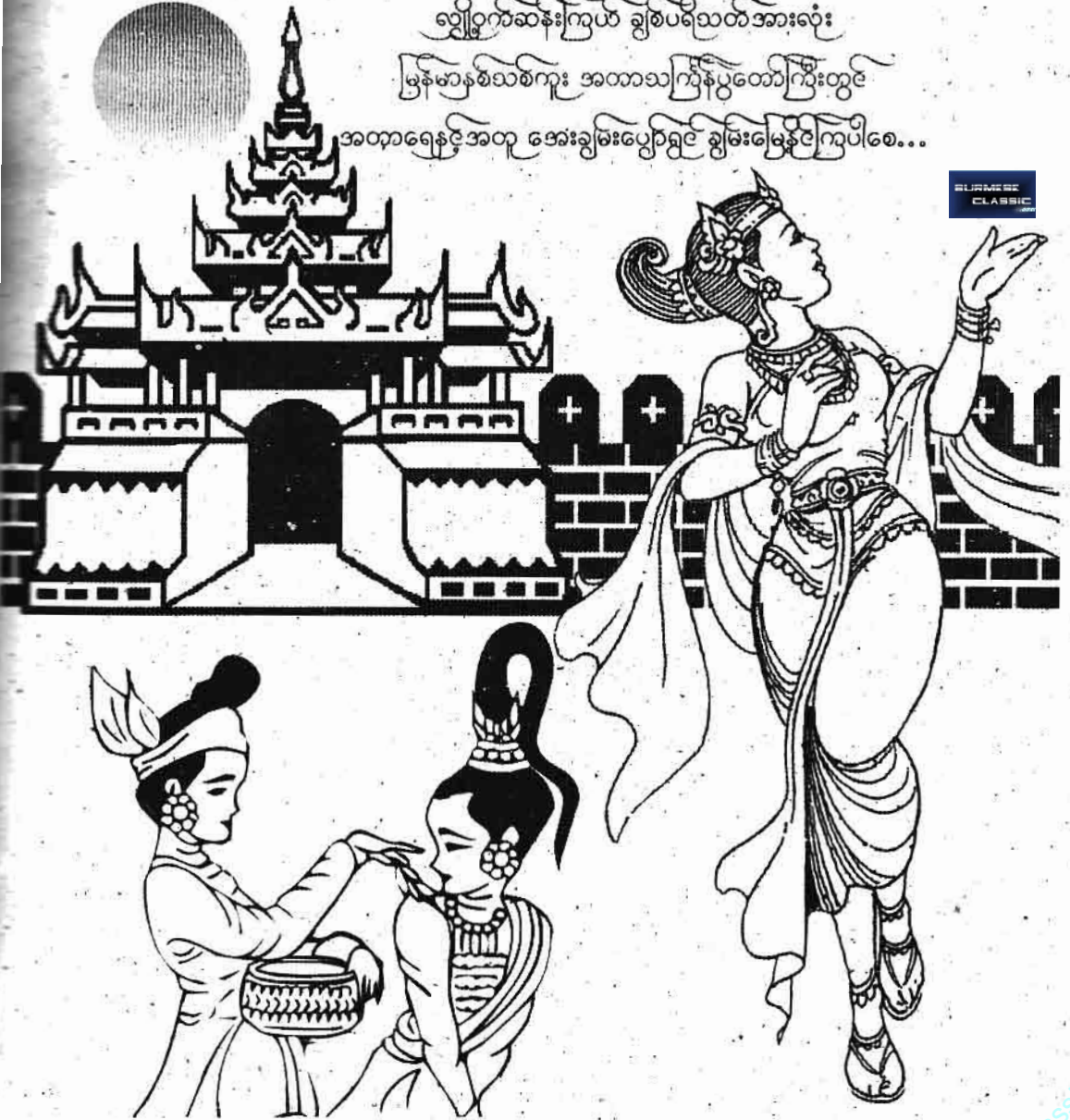
ထုတ်ဝေသူ - ဦးချစ်ကျော်ကျော် (ခ) ဦးကျော်ကျော်ဆွေ (ထွန်းမြ) ၁၉/၂၀ ကျောက်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
အတွင်းနှင့် အမှတ်ပုံစံသူ - ဦးဝင်းထွန်း (၁၉၁၉၉၉) ဝင်းထွန်းရန်ကုန်တိုက် အမှတ်-၁၇၊ ကျောက်လမ်းမကြီး၊ ပုဏ္ဏားတောင်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
မျက်နှာပိုးနှင့်အတွင်း CIP- (Eagle)၊ စောင်ရေ - ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - ၂၀၀၀၊ စာအုပ်ချုပ် - ရှုကီး (တင်ထွန်း) ၁၁၄ လမ်း၊
ပန်းချီကျော်လှိုင်သင်း၊ ချစ်ဆန်း (၇၂၈)၊ ဗြိတိ (ဝေသန်း) အထူးကျွည့်သည်။

အိန္ဒြေ

စဉ်းစမ်း

ရွှေပြည်ဆန်းကြယ် ချစ်ပရိသတ်အားလုံး
မြန်မာ့စံသစ်ကူး အတာသင်္ကြန်ပွဲတော်ကြီးတွင်
အတာရေနှင့်အတူ အေးချမ်းပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့ကြပါစေ...

BURMESE
CLASSIC

မာတိကာ

ယုံကြည်စွာပွားများပါ			ဗြဲရသံရ	
ဒေါက်တာခိုင်ဝေဝံ	ဗုဒ္ဓစက်ကြီး (၁၃) ပါး	၉	ကြည်ကြည်ကျော်	ဆရာမင်းနု (မော်ကျွန်း) ... ၇၉
ဂုဏ်တော် [၉] သီ				အခန်းဆက်ဝတ္ထု
ပုသိမ်မင်းလွင်	ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော် (၉) ပါး ...	၁၃	စိမ့်စိမ့်အေး	ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ ၈၅
မြန်မာ့ရိုးရာဆေးပညာ				ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်မှန်
ဦးကိုကိုအေး (ကြို့ပင်ကောက်) အသက်ဆိုတာ ရင်ဘတ်မှာ	၁၈		ဘိုဘို (ရွှေကံကျ)	ဘိဘယ်နဂါးနီ ၁၀၃
ဦးပေါ်ဦးလျှောက်ထုံး				အင်္ဂါသမီးများအတွက်
တိုးတိုး	လူထဲကလူ	၂၃	နတ်မျက်စိဆရာအောင်ဦး	အမေနှင့်တူသော သမီးများ ၁၂၀
ဗြဲရသံရပုရ				နေပြည်တော်မှ အိမ်ထောင်ရှင်သီးကြီးများအကြောင်း
ပန်းမြတ်လေး (အမရပူရ)	သေလွန်သည့် နောက်ဝယ်	၂၆	ကျော်အေးရွှေ	ခွေးကယ်ပေလို့ ၁၂၅
တစ်မတော်တွင်းတစ်ရယ်စရာများ				မြန်မာပရလောက
ခွန်သက်တင်ဆန်း	ကန္တာရဘဝထဲက	၃၈	တင့်ထူး (ဝေယျဝံတီ)	တံခါးခေါက်သံပေးသော ... ၁၃၁
ဘုရားမကြိုက်တဲ့လူမျိုးများ				အမျိုးသမီးများအတွက်
ကျော်လှဦး	အရက်သောက်သူများ ...	၄၉	ဒေါက်တာလွင်သန်း (ဆေး - ၂)	အမျိုးသမီးများဘဝ ... ၁၃၈
အချက်နဲ့အသက်				မှတ်မိကြစေရန်
မောင်အုန်းတင် (ကြာကန်)	အလှဆုံးအချိန်မှာ ...	၅၂	သက်ဦးမောင်	ရှေးထုံးပယ်၍ လွဲခဲ့သည် ၁၄၃
တိုက်ဆိုင်မှုတွေရှိလာတော့				[၁] ရက်သားသမီးများအတွက်
ဝေဒနာကျော် (ဖြူလေး)	နှုတ်မှဆိုသောစကား ...	၅၆	ဗေဒသုတေသီ ဆရာမျိုး	ဘာကိုရှောင်လို့... ၁၄၇
ဒို့တောခလေး				အမှတ်တရတိုက်ပွဲကြီးများ [၁၄]
စိမ်းရွက်လွှာ	ပဲခူးရိုးမပေါ်က ထူးဆန်း ...	၆၃	သောင်းဝေဦး	ဝမ်းခသစ် ခေါ်ကော်မူးရာ ၁၅၀
အဟိတ်တိရစ္ဆာန်တောင်မှ				[၁၂] လ ရာသီပွဲတော်
စိုးဝင်း (ဝက်လက်)	မိခင်စိတ်	၆၇	အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်မြေ)	မြန်မာသင်္ကြန်နှင့် ... ၁၆၅
အခက်အခဲပြေ - တောင်းကျိုးဝေ				ထူးဆန်းတာတွေရှိသည့်မြေ
မင်းထက်ကျော် (B.S.C)	ဘိုးဖခွေသတ္တမမြောက် ...	၇၅	မင်းသန့်ကျော် (ဖီးကုန်း)	ရွာတော်ရှင်မ ၁၇၀

ရန်ကုန်မှ ရောက်ရှိလာသော

ရိနာဝန္ဒမဂ္ဂါတမံ

ပိဋကတ်ကသပ္ပံ

ဗုဒ္ဓဝိဇ္ဇာမဂ္ဂါတပေ။

ရဟန်းများနေထိုင်အခက်အခဲကြုံတွေ့နေရသော ငွေ၊ ဖားဝတ်နေရသူ အဆင်ပြေလာပါသည်။

ခြင်းအပေါ် မြင်အပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် နတ်မြတ် နတ်ကောင်း နတ်အပေါင်းတို့၏ စောင့်ရှောက်စောင့်မခြင်းခံရပါသည်။

အတိုက်အခိုက်အနှောင့်အယှက်များမရှိဘဲ ကောင်းစွာပါမည်။

(၄) ရက်သားသမီးအပေါင်းတစ်နေ့အနည်းဆုံး (၅၄) ခေါက်ရွတ်ပါရန်။

မာတိကာ

ဒို့ဘာသာ ဒို့သာသနာ	လိရာဆုတောင်းရန်
ခင်ခင်လှ (အင်းစိန်) ဖူးမြော်ခဲ့သည် ... ၁၇၈	သျှင်ရဲထွဋ် (တောင်စွန်း) ဝိဇ္ဇာပေးတဲ့ဘုရား ၂၃၇
ပြည်တွင်းပရ	၂၀၁၅ စပြီလအတွက် ဟောစာတမ်း
မင်းခန့်ကျော် ချောက်ချားခဲ့ရသော ... ၁၉၆	နတ်မျက်စိဆရာအောင်စိုး နက္ခတ် (၃) သွယ် ၂၄၈
ကြုံရဆုံးရတီးဆိုင်ဘဝ	ဗဟုသုတရစေဖို့
နှင်းမေရီမိုး အတွင်းလှိုက်စား ၂၀၂	ဆရာဝင်း (သာကီနွယ်) ရွှေနှင့်ကျောက်မျက်မှူး ... ၂၅၆
(၇) နေ့သားသမီးများ အားလုံးအတွက်	ရင်သွေးငယ်များအတွက်
ဆရာကမ္ဘီရံ ဧပြီလ၊ ၂၀၁၅ - တစ်လ ... ၂၁၂	မေချို (ပျဉ်းမနား) ကလေးများကို ကာကွယ်ပါ ၂၆၃
တစ်ခရီးတည်းသွားကြတဲ့	ကြည်ညိုဖြူပင်ရာ
ပန်နိုမြေ မောင်ရွှန်းတင့် သံသရာခရီးသည် ၂၁၆	မနောဖြူ (စလွန်) သုမေဇာလောင်းလျာ ၂၆၉
အခန်းဆက်ဝတ္ထုဖြည့်	ပရလောက မိ/မမိ
အောင်မိုးကောင်း ပျော်ပျော်နေမောင်သေခဲ ၂၂၉	လှိုင်ဆွေမင်း (ပြည်) သေတကတောင် မပြီး ၂၇၇

Dear Marry

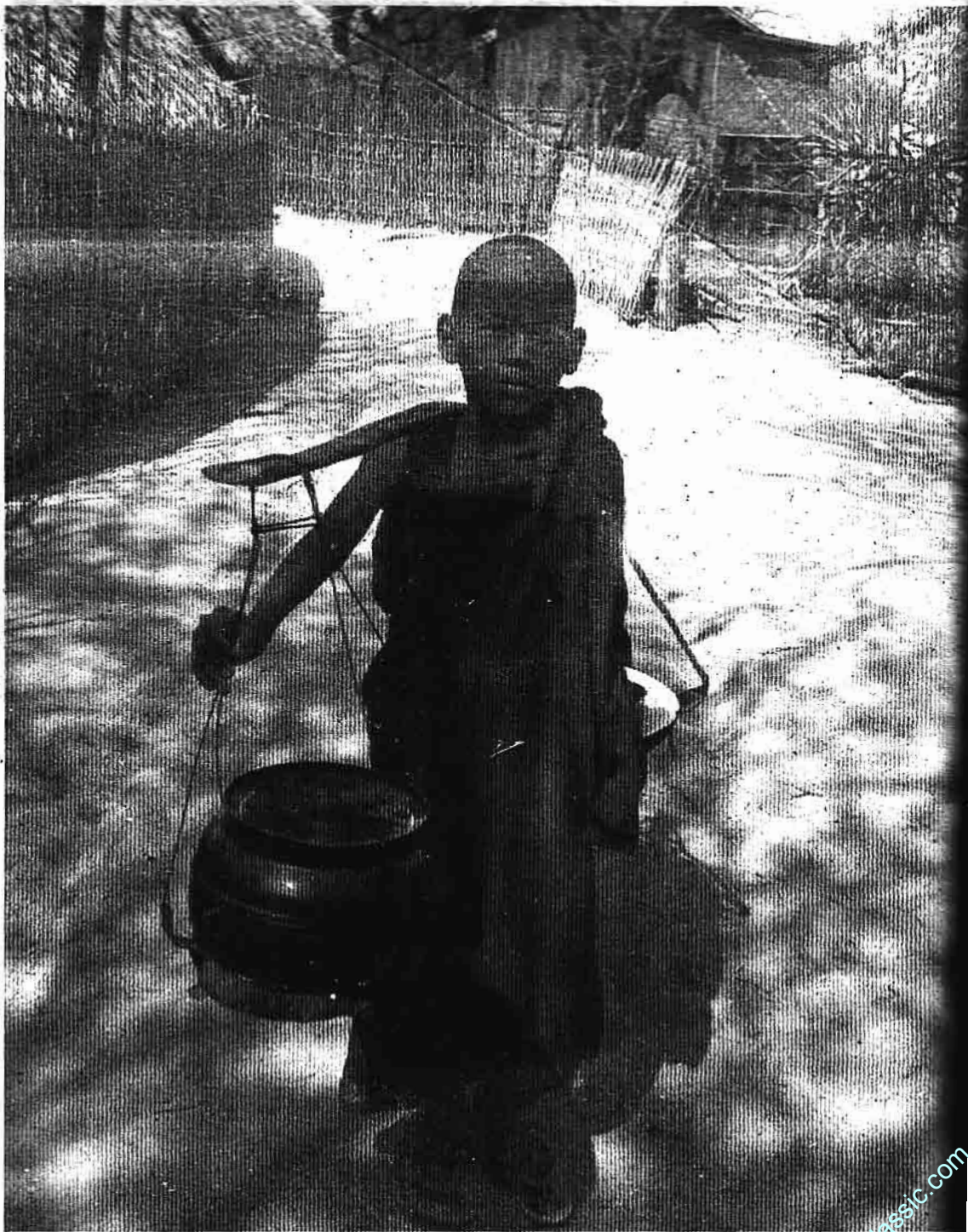
Online Shopping Myanmar

No (301/9) Padauk Street. Near Yuzana Plazar Mingalar Taung Nyunt

<http://www.facebook.com/DearMarryMyanmar>

Contact-09 5136230/ 09 5036602/ 09 5172150

ပြည်နယ်များပါ

မုဒ္ဒကကြီး (၁၃) ပါး

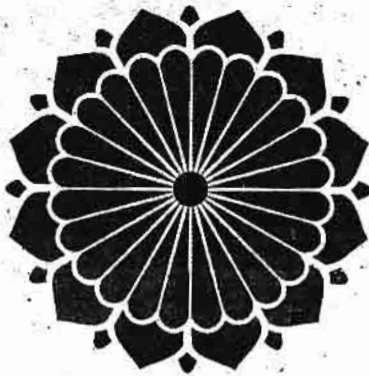
ဒေါက်တာ ခိုင်ဝံဇေ

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဆိုသည်မှာ ဘဝ၏ အဆုံးမဖြတ်လိုင်းကောင်း ရွေးချယ်ရာလည်း ဖြစ်သည်။ ကံကောင်းသူအဖို့ နှစ်ခြင်းပေါက်အောင်သည်။ ကျပြီး နောက်နှစ်ဆက်ဖြေမှ အောင်သူတွေလည်း ရှိသည်။ စာမေးပွဲဆိုတာ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ သာမက ကံနှင့်လည်း ဆိုင်သည်။

စာရေးသူမှာ စာမေးပွဲကျရာ အမှတ်တောင်းကြည့်တော့ သင်္ချာနှင့် ကျတာဖြစ်သည်။ မြန်မာ၊ သမိုင်းက ဂုဏ်ထူးမှတ်ရဖို့ နဲ့သလာလို၏။ ကျက်စာအာသန့် တွက်စာအာနည်းတာ မိမိမူလ အားနည်းချက်ဖြစ်သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူမှာ စာမကျက်မီ တစ်နေ့ ၁၅ မိနစ်၊ မိနစ် ၂၀ ခန့် အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်စေ၍ ဝင်လေထွက်လေ သတိကပ်မှတ်စေခဲ့သည်။ ထိုအကျင့်ပြုပြီးကတည်းက စာကျက်ရတာ လွယ်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရပြီးစာတွေလည်း သူကကဏ္ဍ၊ သူ့အကန့်နှင့် သူ မမှေ့ပဲ သတ်သတ်စီ ပုလဲသီးတွေလို တကန့်စီ ဖြစ်လာတာ သတိထားမိလာသည်။

(ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ

စာမကျက်မီ အာနာပါနထိုင်ပြီးမှ ကျက်က ပိုကောင်းပါသည်။ စာရေးသူကိုယ်တွေ့မို့ အကြံမေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။) ။ ထိုနှစ်က စက်ကြီးတစ်ဆယ့်သုံးပါးအား ရွတ်ဖတ်ခဲ့သည်။ နေ့စဉ် မြတ်ဘုရားအား အာရုံပြုရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈယ်ခဲ့သည်။ စက်ဘီးစီးလည်းရွတ်၊ ကားစီးလည်းရွတ်၊ ရေချိုးလည်းရွတ်၊ အဝတ်လျော်လည်းရွတ်၊ ကျူရှင်ဆက်ရှင်တစ်ခုနှင့် တစ်ခု မသင်မီ အားချိန်မှာလည်း ရွတ်ခဲ့သည်။ (အိမ်သာဝင်ချိန်မှာတော့ အဂါရဝ ဖြစ်မှာမို့၍ မရွတ်ဖြစ်ပါ) ။ ထိုနေ့အောင်ရွတ်ခဲ့သည်။

စာကျက်ချိန်ကို ည ၁၂ နာရီ ကျော်လျှင် အိပ်ရေးပျက်၊ ခေါင်းကိုက်၊ ခေါင်းမကြည်မှာမို့၍ မကျက်တော့။ မနက်

၄ နာရီမှ ကျောင်းမသွားခင် ထကျက်သည်။ ကျူရှင်ဆင်းလျှင် ည ၇ နာရီမှ ၁၂ နာရီထိ ကျက်မှတ်လေ့လာသည်။

xxx

တစ်ခုသောနေ့ ကျူရှင်အပြန်

စက်ဘီးစီးလာစဉ် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးမှ ကျော်တက်လေသည်။ အကွေ့လည်း ဖြစ်၍ ကဲ ... သွားပါစေလေဟု အရိန်လျောပေးလိုက်သည်။ နွေဝင်တော့မှာမို့ လေရှူးကသုတ်ခနဲ ဝှေ့ဆောင့်တိုက်လေ၏။ လမ်းအနောက်ဘက်ခြမ်း တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်မှ ကြီးမားသော ဆိုင်အကြီးစား သုံးထပ်ပြားကြီး ၃ ချပ်ဝှေ့ကာ ဝဲကာ အရိန်နဲ့ ပြုတ်ကျလာလေသည်။ ရုတ်တရက်မို့ ဆိုင်ကယ်သမားလည်း မရှောင်နိုင်တော့ဘဲ ခြေကားယား လက်ကားယား ဆိုင်ကယ်တစ်ခြား လူတစ်ခြား ဝုန်းခနဲ ပစ်လဲတော့သည်။

ကားတစ်စီးစီးသာအရိန်နှင့် ပါလာက ကြိတ်တိုက်သွားမှာ မချပင်၊ ကားမပါတာ ဆိုင်ကယ်သမားကံကောင်း

ဆယ်လှယ် ဆိုင်ကယ်လည်သည့် အထက်
ဆောင်လှပေ။

စာရေးသူမှာ စောစောက
ဘီးနင်းရင်း စိတ်လေးတာတွေ
ပြသက်ပြင်းချမိသည်။ စာရေးသူသာ
ဘီးငွတ်နင်း လမ်းမပေးခဲ့ပါက
ထယ်ထက် ရှေ့စောရောက်မိလျှင်
ထပ်ပြားက လည်ပင်းပါ သုံးထပ်ပြား
ပြတ်သွားနိုင်သည်။ ဘုရားတရား
နိဗ္ဗာန်ပေ။

ထိုနှစ်က အိမ်မက်ထူးများ
မက်ရာ အိမ်မက်ထဲက စာပိုဒ်
စာမေးပွဲမေးခွန်းမှာ ပါလာတာ
တွေရသည်။ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယနှင့် မြတ်
ဘုရား၏ တရားတန်ခိုးတော်ကြောင့်
၁၉၂၂ ခုနှစ်က မနုတ ၁၅၅၉ ခုံနံပတ်
၉ (မြန်မာ၊ သမိုင်း၊ ဘောဂ) ဂုဏ်ထူး
ဘာသာဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။

ကိုယ်ရည်သွေးရေးခြင်း
တုတ်ပါ။ စာရေးသူ၏ စာကျက်နည်း
တိုင်း ကျက်ကြည့်ပါ။ အာနာပန
ဗ္ဗတ္တန်းတန်ခိုးကြောင့် ဉာဏ်ရည်တိုး

ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စက်ကြီးတစ်ဆယ့်
သုံးပါးကြောင့် အန္တရာယ်ကင်း လိုရာအန္တ
ပြည့်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အိမ်ထောင်ကျအပြီးမှာလည်း
စက်ကြီးတစ်ဆယ့်သုံးပါးကြောင့် ဘေး
အန္တရာယ်မှ သီသီလေးပွတ်ကာ သိကာ
လွဲခဲ့ပါသည်။

ထိုနေ့က ၂၀၀၁ ခုနှစ် သင်္ကြန်
အတက်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။ ဒီနေ့ မနက်
စိတ်တွေဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ လေးလံနေ
တာ သတိပြုမိ၍ စက်ကြီးတစ်ဆယ့်သုံး
ပါးကို အကြိမ်များများ ပွားများနေမိပါ
သည်။

ဆူရာညည် အသံတွေကြားရ၍
ခြံရှင် အဒေါ်ကြီး အိမ်ဘက်သို့ လင်
မယားနှစ်ယောက် အပြေးသွားကြသည်။
(ထိုစဉ်က အကိုကြီးဆန္ဒအရ အကိုကြီး
စိတ်ချမ်းသာဖို့ အကိုကြီးစီစဉ်ပေးသော
ခြံမှာ နေရခြင်းဖြစ်သည်။)

စာရေးသူတို့ ဇနီးမောင်နှံ

အဘွားကြီးအနီးရောက်တော့ အိမ်သား
တွေက ခြံတံခါးပိတ်၊ အိမ်တံခါးမတွေ
ပိတ်ဖို့ ပြင်တာ တွေ့ရသည်။ ထိုစဉ်
အပြင်မှ လူအုပ်ကြီးက ဖွေးဖွေးလှုပ်၊ ဝန်း
ခိုင်း၊ အုန်း၊ ဘုန်းဆိုသော ကြောက်စရာ
အသံကြီးများနှင့် အတူ အိမ်အတွင်းသို့
တိုက်ဆောက်ရာတွင် သုံးသော အုတ်နီခဲ
ရှည်ကြီးများ ကျရောက်လာသည်။

တံခါးပိတ်သူပိတ်နှင့် ရုတ်ရုတ်

သံသံ ဖြစ်စဉ် အုတ်နီတွေက တကိုးကိုး
အိမ်နံရံတွေမှန်တာ တခိုင်းခိုင်း တဒုတ်
ဒုတ်။ အိမ်ရှင်အဘွားခေါင်းထိသွားရာ
သွေးတွေရဲမဲ့နေ အိုင်ထွန်းလဲကျသွား
သည်။ ခဏနေတော့ သက်ဆိုင်ရာတွေ
ရောက်လာတော့ အိမ်ထဲကြည့်မိသော
အခါ အုတ်နီခဲကြီးတွေ ၂၈ ခဲ။ အဘွား
ကြီးအား ဆေးရုံဖို့ ရဲစခန်းသွားကြနှင့်။
ဘွားခေါ်လည်း ၆ ချက်ချုပ်ရရှာသည်။

ဖြစ်တာက ဘွားခေါ်သားက

မျက်နှာချင်ဆိုင်ရပ်ကွက်က ကောင်မလေး
ကို ရေပက်ရာက စရာ နောက်ရာက
စဖြစ်ကြတာတဲ့။ ရင်တုန်ခေါင်းကြီး သွေး

ပျက်မတတ် အံ့ဩထိတ်လန့်စရာ မင်းမဲ့
စရိတ်ဆန်တာမျိုး ကြုံရတာကို။ အိမ်ရှင်
အဘွားကို ဖေးမဆွဲကူတဲ့ စာရေးသူတို့
ဝန်းမောင်နံ အုတ်ခဲကြီးတွေ ဒဏ်က၊
ကံကောင်းလွန်းစွာ ပွတ်ကာသိကာ လွဲရ
သောအဖြစ် ဘယ်လောက်ကံကြီးလိုက်
သလဲ။

စက်ကြီးတစ်ဆယ့်သုံးပါးအား စက်
သိသူရှိသော်လည်း မသိသူများအတွက်
ရေးသားလိုက်ပါသည်။

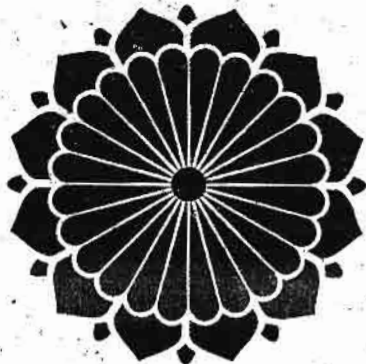
ဪတစ်ရာ ရှစ်ကွက်ဗုဒ္ဓ စက်

တစ်ဆယ့်လေးချက် ဓမ္မစက်
တစ်ဆယ့်ရှစ်ချက် သံဃာစက်
လရောင်ဝင်းလျက် ရှင်ရင်း
ပစ္စကာ ဗုဒ္ဓါရဟန္တာစက်

မြင့်မိုတောင်ဦး မြင့်ခေါင်ကျား
လျက် မိဘစက်

ဂုဏ်ကျေးဇူးအထူးသိလျက်
ဆရာစက်

ဝရဇိန်လက်နက် ဗြဟ္မာစက်
မိုးကြိုးလက်နက်သိကြားစက်

လောင်စီးကျလျက် နတ်တို့

ဘွဲ့ဖြူလက်နက် ဘီလူးစက်
တောင်ဟုန်မြင်းလျက် ဂဠုန်

အာခံတွင်းက ဝင်းဝင်းတောက်

လျက်နဂါးစက်

သုံးတောင်သင်္ချာ ဟောဝိဇ္ဇာမှာ

အာကာစီးလျက် သီဟစက်

စက်ကြီးတစ်ဆယ့်သုံးပါး ရွတ်

သံကြားက

ဘေးများမြင်ရှုမကောင်းမှုတို့

ဝေးကကြည့်ရှောင် အောင်စေ

တတ်သည်

မြတ်သည့်ပညာဆရာတည်း

ဪတစ်ရာ ရှစ်ကွက်ဗုဒ္ဓ

ဪတစ်ရာ ရှစ်ကွက်ဗုဒ္ဓ

ဪတစ်ရာ ရှစ်ကွက်ဗုဒ္ဓ

ဝေန်

ဪတစ်ရာ ရှစ်ကွက်ဗုဒ္ဓ

သွားဟုံဟုံ

(ဂါထာတစ်ခုအား အရေးကြီး

မှ မရွတ်ဘဲ အမြဲထုံနေအောင် နေစဉ်

အကြိမ်ရေများများ ရွတ်ဖတ်တာ ပိုအစွမ်း

ထက်ပါသည်။ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲအတွက်

သာမက၊ တက္ကသိုလ်တန်းစာမေးပွဲ အင်

တာဗျူးများအတွက်ပါ အသုံးဝင်သော

ဂါထာတော်မြတ် ဖြစ်ရုံသာမက သော

အန္တရာယ်ကင်းဝေးပါသည်။ ။

(အာနုပါနုထိုင်ပြီးမှ စာကျတ်

ခြင်းသည်လည်း အကောင်းဆုံးစာကျတ်

နည်းတစ်ခု ဖြစ်ပါကြောင်း) ။

ဒေါက်တာခိုင်စံဝေ (ဝေဗပညာ)

မန္တလေး

ပုဒ်ရယ် (၉) သိ

ပုဒ်ရယ် (၉) ပါးအဝမ်းထက်ဌာန

ပုဒ်ရယ် (၉) ပါးအဝမ်းထက်ဌာန

ဂေါတမဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် အံ့ဩမကုန်နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီးဖြစ် ပေသည်။ ဒီပင်္ကါရာမြတ်စွာဘုရား လက်ထက် သုမေဒါရှင်ရသေ့ဘဝ၌ အချိန်ကာလမရွေး နိဗ္ဗာန်ရောက်နိုင်သော အချိန်အနေတွင် ရှိခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ သောအခါ ဗုဒ္ဓအရှင်မြတ်သည် နိဗ္ဗာန်ကို ချက်ချင်းရောက်အောင် မဆောင်ရွက်ခဲ့ သတ္တဝါအများစု၏ ကောင်းကျိုးကို ဆောင်ရွက်ရန်လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ် သိန်း တစ်ဆယ့်ခြောက်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ တစ်သိန်းပါရမီ ဖြည့်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် လူနတ်တိရစ္ဆာန် ဘဝမျိုးစုံတို့ကို ဆောင်ရွက်ရာတူမသူနိုင်အောင် စွမ်း ဆောင်ခဲ့လေသည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဂုဏ်တော်တန်ခိုးတော်များမှာ ဖော်ပြရေး သားနိုင်စွမ်း မရှိအောင် ကြီးမားတော်မူ ခဲ့လေသည်။

ဤသည်တို့ကြောင့်ပင်လျှင် လောကီရေးရာအပြုအတံ့တို့၌လည်း ကျင့် လည်နေကြကုန်သော လူပုဂ္ဂိုလ်၊ ရဟန်း

သူတော်စင်များတို့သည် အပတ်တကုတ် ကြီးစားပွားများကြ၍ အချိန်ရလျှင် ရသ လို တရားဘာဝနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းများ စီးဖျန်း ခြင်း၊ မိမိတို့ လက်လှမ်းမီသ၍ ပြုမူလုပ် ကိုင်ကြရင်း၊ ထူးခြားအံ့ဩဖွယ်ရာများပင် လျှင် တွေ့ဆုံကြုံကြရပြီးလျှင် ယခုကဲ့သို့ ဒီဗုဒ္ဓ၏ ဂုဏ်တော်တွေသည် တကယ် တန်း ယုံယုံကြည်ကြည်လေးလေးနက် နက်နှင့် ယုံကြည်ကိုးစားပြီးအားထုတ် ကြပါက အမှန်မလွဲမြေကြီး လက်ခတ် မလွဲ သေချာပေါက် ဆုံတွေ့ကြမည်မှ ယခု ဖော်ပြမည်ဖြစ်သော ဥပသကာအကျိုး တော်ဆောင်ဂေါပက လူကြီးမင်းများထဲမှ ထူးခြားသောဖြစ်ရပ် ဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်မှန် တစ်ခုကို ကိုယ်တွေ့ကြုံလာခဲ့ကြရ၍ စာရေးသူထံ ရောက်လာကြပြီး အဆန်း တကြယ် အများလည်းသိနိုင်ပြီး ဘာဝနာ ပွားများလာနိုင်ကြစေရန် ရည်သန်၍ ပြောကြားလာခဲ့လေသည်။

အချိန်မှာကား ပုသိမ်ခရိုင်၊ င ပုတောမြို့နယ်ခွဲ၊ ဟိုင်ကြီးကျွန်းမြို့နယ်၊ မော်တင်စွန်းမြတ်ဆံတော်ဘုရားကြီးနှင့်

တဆက်တည်း မဝေးလှသော မိုင်တိုင် အမှတ် ၂၃ ရှိ မကြာသောကာလအချိန် မှ ပြုလုပ်မွန်းမံတည်ဆောက်နေကြပါ သော၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဧရာဝတီသစ်စက်ဝိုင်းရှင် များ ဖြစ်ကြသော၊ မြောက်ဒဂုံအမှတ် (၃၀) ရပ်ကွက်မှ ဘုရားဒါယိကာ၊ ဒါယိ ကာမများ ဖြစ်ကြသော ဦးအောင်သိန်း၊ ဒေါ်စိန်စိန်မြနှင့် ဇနီးသားသမီးမြေးများ အားလုံးစုပေါင်းပြီး၊ မောင်ဇေယျ၊ ဇနီး မိုးစန္ဒာ၊ ကိုထွန်းထွန်းဝင်း၊ ကိုတင်အောင် ထွန်း၊ မရင်ရင်အောင် (မြေ) အိမ်မြတ်ဖြူ မောင်ဇေယျာထွန်း၊ မောင်ဆန်းနေထွန်း စသည်တို့မှ ကျောက်ချောင်း၊ သင်္ကြံလမ်း ရွာထိပ်ရှိ တည်ထားကိုးကွယ်ကြမည် ဖြစ်သော (ဇေယျသိဒ္ဓိတောင်ကုန်းရှိ) ဆုတောင်းပြည့် အောင်သိဒ္ဓိဆုတောင်း ပြည့်စေတီတော်မြတ်ကြီးအား ယခုဉာဏ် ဆင်၊ အောက်ခြေပန်းတင်ခုံများမှ တဆင့် အလယ်ပစ္စယံထိလုပ်ဆောင် တည်ဆဲ ကာလ၊ ထူးခြားသည့် ဖြစ်ရပ်တို့သည် မှာကား၊ ဖေပြုပါ ကျေးရွာမှ ကျောင်း တကာဥပသကာ၊ ဂေါပက၊ ဘုရား

တော်ဆောင်လူကြီးမင်းများ ဖြစ်
 သော လယ်စိုက်ရင်းမှ အငြိမ်းစား
 နှင့် အပေါင်းအပါများဖြစ်ကြ
 သော ကိုရန်အေး၊ ကိုစံသိန်း၊ ကိုသက်
 နှင့် ကိုအုန်းကြည်တို့သည် ရွာဦး
 မြောင်းရှိ မွေဝိဇယရာမကျောင်းတိုက်၌
 မြောင်းထိုင်ဆရာတော်ဖြစ်သော ဆရာ
 တော်ဦးဉာဏိကထံမှ တန်ဆောင်မုန်း
 ဖြည့်နေသည့်အတွက် ၉ ပါးသီလ
 နှင့် ခံယူကြလျက် ဥပုသ်သီတင်းများ
 ဆောက်တည်ကြပြီးလျှင် လေးယောက်
 စား ဘုရားကြီး၏ ခြေတော်ရင်း၌
 အစီအစဉ်သွားရာ ပန်းဆီပူတော်သူများ
 စည်း လှည့်နေသည့်အတိုင်း စည်ကား
 သွက်ရှိနေပြီ။ ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါး၏
 စီရောက် စွမ်းဆောင်မှုတို့ကိုလည်း
 သိမ်းမြို့ မင်္ဂလာအောင်မြေဦးစီးဆရာ
 တော်ဖြစ်သော အရှင်သူမြတ် ဘဒ္ဒန္တ
 နန္ဒနိယ၊ ပရိယတ္တိ၊ ပဋိပတ္တိ၊ ဂန္ထဝါဒက
 ဟ္ထိတ၊ သာသနာဓဇအမျိုးသား ပထ
 ကျော် ဆရာတော်မှ ဟောကြားတော်
 ပဉ် ဂုဏ်တော်၏ အစွမ်းထက်မြက်ပုံ

တို့ကို ရှင်းလင်းပြောကြားရာ ...

(၁) အရဟံဂုဏ်တော်၊ ကိလေ
 သာရန်သူကို ပယ်တော်မူသော မြတ်စွာ
 ဘုရားအား ပွားများကြသော လူပုဂ္ဂိုလ်
 ရဟန်းတို့သည်လည်း အန္တရာယ်ကင်းရှင်း
 တွေ့ကြုံကြရသော အန္တရာယ်များပင်လျှင်
 ကင်းဝေးစေခြင်း။

(၂) သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါဂုဏ်တော်၊
 အလုံးစုံသောတရားတို့ကို မဖောက်ပြန်
 ကိုယ်တိုင်သိတော်မူပြီး နက်နဲခက်ခဲသိ

နိုင်ခဲ့သော အကျိုးကျေးဇူးတို့ကို ခံစား
 ကြရခြင်း။

(၃) ဝိဇ္ဇာဓရဏသမ္ပန္နော၊ ဂုဏ်
 တော်ဝိဇ္ဇာရုပ်ပါးဓရဏ တစ်ဆယ့်ငါးပါး
 တို့နှင့် ပြီးပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာ
 ဘုရား ပွားများကြသော လူပုဂ္ဂိုလ်ရဟန်း
 တို့သည်လည်း၊ သမာဓိဉာဏ်၊ ပညာ
 ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံပြီး ဝိပဿနာတရားများ
 ပွားများသည့်အခါ သီလ၊ ပညာ၊ သိက္ခာ
 သုံးပါးနှင့် ပြီးပြည့်စုံခြင်း။

(၄) သုဂတိဂုဏ်တော် ကောင်း
သောစကားတို့ကို ဆိုတတ်တော်မူသော
မြတ်စွာဘုရား ပွားများကြသော၊ လူ
ပုဂ္ဂိုလ်၊ ရဟန်းတို့သည်လည်း ခရီးသွား
ရာ၌သော်၎င်း၊ ရောက်လေရာအရပ်တို့၌
သော်လည်း၎င်း အန္တရာယ်မရှိဘေးကင်း
စေခြင်း။

(၅) လောကဝိဇ္ဇူရုဏ်တော်၊
လောကသုံးပါးကို သိတော်မူသော၊
လောကီရေးရာ အဖြာဖြာတို့ကိုပါ လိုက်
စားကြသောအခါ၌လည်း သယံဇာတ
ပစ္စည်းများ အလွယ်တကူရှာဖွေတွေ့ရှိ
နိုင်ခြင်း။

(၆) အနတ္တရောပုရိသ ဓမ္မသာ
ရတိ၊ ဂုဏ်တော်အတုမရှိသော လူရဟန်း
ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးဆုံးမစကား ပြောကြားရာ
၌လည်း ကောင်းစွာနားစိုက်ထောင်ဂရု
ပြုခြင်း။

(၇) သတ္တာဒေဝမနဿာနံ ဂုဏ်
တော် နတ်လူတို့၏ ဆရာဖြစ်သော
မြတ်စွာဘုရားပါတကား ဟူ၍၎င်းဆရာ၊
ဆရာမများအနေနှင့်လည်း သူတစ်ပါး

စာပေပရိယတ္တိပို့ချရာ၌ တပည့်ဖြစ်သူတို့
အား သေချာနာယူမှတ်သားနိုင်ကြခြင်း။

(၈) ဗုဒ္ဓဆွယ်တော် သစ္စာလေးပါး
ကို ကိုယ်တော်တိုင်သိပြီး စာပေကျမ်းဂန်
များကိုလည်း လျှင်မြန်စွာတင်မြောက်နိုင်
ခြင်း အကျိုးကျေးဇူးများ ရရှိစေခြင်း။

(၉) ဘဂဝါ ဂုဏ်တော်ဘုန်းတော် (၆)
ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာ
ဘုရားပါတကားဟူ၍ ၎င်းမိမိတို့ အကျိုး
နှင့် သူတစ်ပါးအကျိုးတို့ကို ရရှိပွားများ
နိုင်ကြခြင်းစသည်တို့ဖြင့် အကျိုးသက်
ရောက်ပုံတို့ကိုလည်း ဆရာတော်မှဟော
ကြားနာယူကြပြီး သူတို့လေးဦးတို့သည်
ဘုရားကြီးတည်ရှိရာ အောင်သိဒ္ဓိတောင်
ကုန်း (ဆုတောင်းပြည့် အောင်သိဒ္ဓိ
ဆုတောင်းပြည့် စေတီတော်ကြီးဆီသို့
တရားဘာဝနာများ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်အောင်မြင်
ကြစေရန် ရင်ပြင်ပေါ်သို့ သွားရောက်ကြ
ပြီး ပါလာကြသော ဆီမီးအမွှေးတိုင်များ
ပူဇော်ကြရန် အငြိမ်းစားဦးတင်ဝင်း၊ ကိုရန်
အေးအားယူလာသော ဖယောင်းတိုင်
အမွှေးတိုင်များကို ထုတ်ယူလိုက်ရာတွင်

အားလုံးသေသေချာချာ စိစစ်ပြီး အမွှေး
တိုင် ဖယောင်းတိုင် (၉) တိုင် အမွှေး
တိုင် (၉) ချောင်း၊ နင်းဆိပ်နင်း (၉) ပွင့်၊
ကျစ်ယူပြီး ပူဇော်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်ကြ
ရာတွင် အားလုံးသော လူလေးယောက်
စလုံးမှာပင်လျှင် ဆီမီးဖယောင်းတိုင်ပန်း
ပွင့်တို့သည် အားလုံးလိုလိုပင် (၇) ပွင့်၊
(၇) ချောင်း၊ (၇) တိုင်စီဖြစ်နေတော့
သည်။ ထိုအခါမှ လယ်စိုက်ရှင်း (ငြိမ်း)
ဦးတင်ဝင်းမှ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ တို့တွေ
လာခါနီး သေသေချာချာစစ်ပြီး ယူလာကြ
တာပဲ။ တစ်ယောက်မှားရင်လည်း တစ်
ယောက်က မှန်ရမှာပေါ့။ အခုဟာက တို့
လေးယောက်စလုံး အရည်အတွက် ကူညီ
နေပြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ စဉ်းစားကြရင်
မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ အပိုလည်း ပါမလာ
တော့ ဒီအတိုင်းပဲ အဓိဋ္ဌာန်ဝင် တောင်း
ချပြကြတာပေါ့ဆိုပြီး ဆီမီးအမွှေးတိုင်
ပန်းပွင့်များ ထွန်းညှိကြပြီး အဓိဋ္ဌာန်ပြု
သတိပဋ္ဌာန်းများ ကိုယ်စီနေရာယူ၍ သတိ
ပဋ္ဌာန်းများ ပွားများနေလိုက်ရာတွင် နာရီ
ဝက်ခန့်လောက်ကြာလျှင် သူတို့၏ နှုတ်

အသွယ် ယ်ပေါင်းအစွဲအကြွင်းများ လယ်
 လောရလိုက် ခံစားလိုက်ကြပြီး အာရုံ
 ပြုနေကြရာမှ မျက်စိများဖွင့်
 ပြင်းတူလိုလို ဖြစ်သွားကြပြီး။
 ခုခိုက်လိုက်ရာတွင် သူတို့ပူဇော်ထွန်း
 သော ဆီမီးဖယောင်းတိုင် ပန်းဖွင့်
 သည် (၉) ချောင်း၊ (၉) ဖွင့်မီးတောက်
 ကန်နေဆဲ မြင်တွေ့လိုက်ကြရာတွင်
 ယောက်ျားနှင့် တစ်ယောက်ကြည့်
 ကောင်းလည်း မပြောနိုင်ငေးနေရာမှ
 ရန်အေးမှ ကိုရန်အေးမှ ဆရာဦးတင်
 အား ဒီဘယ်လို ဖြစ်တာလဲဟု စကား
 ချက်ရာ အဲဒီတော့မှ လေးဦးသာဖြစ်
 ခြင်း ကုန်စင်ပြောကြရာအံ့သြခန်း
 ကြပြီး ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်ကြီး
 ဦးခိုက်ကြလျက် နာရီကြည့်လိုက်
 (၇) နာရီတီး၍ မိုးချုပ်နေပြီဖြစ်ခြင်း
 ခြင်း ဝမ်းသာလိုက်လှဲတို့တွေ အောင်
 အောင်ပြီဟူ၍ သံပြိုင်ကြွေးကြွေမိ
 ကြပြီး ဝေနေယျသတ္တဝါအပေါင်းနှင့်
 တွေ နတ်မြတ်နတ်ကောင်း တောစောင့်
 တောင်စောင့်နတ်များပါမကျန် ဘိုး

တော်မယ်တော် (၇) ရက်သာသမီးများပါ
 ကျွန်ုပ်တို့၏ ရရှိလိုက်ကြရသော ကုသိုလ်
 ဘာဝနာအစုစုတို့ကို မျှဝေခံစားနိုင်ကြစေ
 ရန် အမျှပေးဝေကြပြီး သာဓုအကြိမ်ကြိမ်
 ခေါ်ဆိုနိုင်ကြစေရန် ဆုချွေရင်း ရင်ပြင်
 တော်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြပါတော့
 သည်။

ထိုဖြစ်ရပ်မှန် အကြောင်းရင်း
 များအားလုံးကိုလည်း မနက်မိုးလင်း (၈)
 နာရီအချိန် စာရေးသူ၏ အိမ်သို့ရောက်
 ရှိလာကြပြီး ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ပျက်ကြုံတွေ့
 ကြရသော အကြောင်းများကို စကားဝိုင်း
 ဖွဲ့လိုက်ရာတွင် ကျွန်တော်တို့၏ ဗုဒ္ဓဂုဏ်
 တော်၏ ထူးခြားထွေလာအံ့ဖွယ်ရာတို့မှာ
 တကယ်တမ်း ယုံယုံကြည်ကြည် လေး
 လေးနက်နက် လေ့လာလိုက်စားကြ၍
 ကုသိုလ်ဘာဝနာများ ပွားများနိုင်ကြလျှင်
 တကယ်ထက်မြက်ကြောင်း ဤဇေယျ
 သိဒ္ဓိတောင်ကုန်းရှိ၊ ဆုတောင်းပြည့်
 အောင်သိဒ္ဓိစေတီတော်ပြတ်ကြီး၏ ထူးခြား
 အံ့သြဖွယ်ရာများကို ဆရာမှ တစ်ဆင့်
 ရေးသားနေကျဖြစ်သော မဂ္ဂဇင်းကြီးများ၌

ကုသိုလ်ဘာဝနာ အကျိုးများဖြစ်စေရန်
 ရည်ရွယ်ပြီး အောင်အတိတ် အောင်နိမိတ်
 ဖြစ်အောင် ဆုတောင်းယူနိုင်စေရန် အဆိုပါ
 (အောင်သိဒ္ဓိဆုတောင်းပြည့် စေတီတော်
 ကြီးသို့ အဓိဋ္ဌာန်ဝင် ဂုဏ်တော်ပုတီးများ
 စိတ်ကြရင်း ကုသိုလ်ယူနိုင်ကြရန် ဤ
 ကိုယ်တွေ့ ဆောင်းပါးအား ဖြစ်မြောက်ပါ
 စေရန် ပြောပြသူလယ်စိုက်ရှင်းမှ (ဦးမိုး)
 အရာရှိဦးတင်ဝင်းနှင့် အပေါင်းအပါများ
 အား ဤဆောင်းပါးဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ရင်း၊
 တို့အဖို့ ဘုရားဂုဏ်တော် (၉) ပါး အစွမ်း
 သည် အမှန်တကယ်လက်တွေ့ပြကြောင်း
 ဘာဝနာပွား ကုသိုလ်ယူကြစေရန် ဦးခိုက်
 လိုက်ပါမို့လား ဟူ၍ပင်တည်း။

(ပုသိမ်မင်းလွင်)

မောနင်းစတားစာပေစတိုး

ကျောက်ချောင်း

အသက်ဆုံတာရင်အတ်မှာ
ဦးတိုတိုအေး (မြို့ပင်စောလီ)

လောကတွင် ဆန်းပြားသော
 ဆန်းများ လူတိုင်းတွင်ကြံတွေ့ကြရ
 ခဲ့ပြီး အကြောင်းတိုက်ဆိုင်၍ စကား
 ကြသောအခါ ထိုအဖြစ်ဆန်းများကို
 ဦးနှောက်တစ်ဦး ပြောမဆုံးအောင် ပြော
 ပြောမကုန်သည့် အဖြစ်ဆုံများ ဖြစ်
 ခဲ့ပြီး ဗဟုသုတများစွာ ရကြရ၏။ စာရေး
 သူတို့လမ်းသည် လက်လုပ်လက်စားများ
 နေထိုင်သော လမ်းဖြစ်သည်။ ရရ
 ဘာဝဖြင့် တည်ဆောက်နေထိုင်ကြ
 သူများဖြစ်သည်။ သာမန်အား အချင်း
 ခိုင်းပင် ကူညီကြ၏။ စားမှုသောက်
 အချင်းချင်း ကူညီ၏။

ဂုဏ်မခံ မကာသနမခံ အချင်း
 ချစ်ခင်ရင်းနှီးကြ၏။ ဘယ်လောက်
 ချစ်သည့်ညွတ်ကြသလဲဆိုလျှင် ကိုယ်
 ချစ်သော ကိုယ်လမ်းကိုယ်ပြင်၏။ မီး
 မီးကိုလည်း မာကျူလီ မီးလုံးအထိ
 ချစ်သော လမ်းဖြစ်၏။ ညီညွတ်ခြင်း
 ချစ်သောရပ်ရွာလမ်းကို ကောင်းအောင်
 တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့သည်။ တစ်ချိန်က ဖြစ်
 သကတော့...

စာရေးသူ နီဒါန်းတွင် တင်ပြခဲ့
 သော ဖြစ်ရပ်ဆန်းမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်
 (၄၀) ကျော်က ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်
 တို့လမ်းတွင် ဆိုက်ကားဆရာကြီး ဦးသာ
 မုတ်နေထိုင်၏။ ဦးသာမုတ်ဇနီး ဒေါ်ပုသည်
 ခေါင်းရွက်မီးပုံးလေးနှင့် ညစင်း တစ်လမ်း
 ဝင်တစ်လမ်းထွက် မြေပဲ၊ ကြံသကာ
 ရောင်း၏။ ဒေါ်ပုအမသည် ဒေါ်စောခင်ဖြစ်
 သည်။ ဒေါ်ပုသည် နေဘက်တွင် ဖီးပို
 ရောင်း၏။ ဒေါ်စောခင်သည် ဟင်းရွက်စိမ်း
 များကို ရောင်းချ၏။ မိသားစု ဝမ်းရေကို
 တစ်နေ့လုပ် တစ်နေ့စားဖြင့် နေကြသူ
 များဖြစ်ပါသည်။

ဆိုက်ကားဆရာကြီး ဦးသာ
 မုတ် ကတော့ ဆိုက်ကားနင်းရင်း မြန်မာ
 ဆေးဆရာကြီး ဦးကျော်သောင်း ဆေးကုရာ
 အမြဲပင်တိုင် လိုက်ပါပို့ဆောင်ရ၏။ ထို
 အချိန်သည် အနောက်တိုင်း ဆေးဆရာ
 များ မထွန်းကားသေးပါ။ တိုင်းရင်းဆေး
 ဆရာများသာ ရှိခဲ့ပါသည်။ မြန်မာ့ဘယ
 ဆေးများကို သောက်သုံး၍ အသက်ဆက်
 ရသောဘဝများ ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူ

မှတ်မိသလောက် ဘယဆေးလောကတွင်
 ဦးသန်းမောင် ဒေါ်မြသိန်း ဦးမိန်း ဦးညွှက်
 ခလေးတို့ထဲတွင် ဓာတ် (၄) မျိုးနည်းဖြင့်
 ဘယဆေးများကို ဝယ်ယူသောက်သုံးကြရ
 ၏။ ထိုခေတ် ထိုအခါက မြန်မာ့ဆေးဆရာ
 ကြီးများကို အားကိုးကြရသည်။
 စာရေးသူတို့၏ မိခင်ဖခင်တို့
 သည် ဆရာကြီးဦးကျော်သောင်း၏ ဆေး
 ကုသမှုကို ခံယူကြရသူများ ဖြစ်ပါသည်။
 ထိုခေတ်က မြန်မာရိုးရာ ဆေးပညာဖြင့်
 သာ ဆေးဝါးကုသကြပါသည်။

တစ်နေ့...
 ဆိုက်ကားဆရာကြီး ဦးသာ
 မုတ်သည်။ သူ့ဆရာကြီးဦးကျော်သောင်း
 ကို ပင့်ဖိတ်၍ အိမ်သို့ခေါ်ဆောင်သွားကို
 မြင်ကို မြင်ရသည်။ ကျွန်တော်လည်း
 နောက်က ဦးသာမုတ်အိမ်တို့ လိုက်သွား
 သည်။ ကျွန်တော်လည်း နောက်က
 ဦးသာမုတ်အိမ်တို့ လိုက်သွားသည်။
 အိပ်ရာထဲတွင် ပက်လက်မျောနေသော
 ဒေါ်စောခင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အဘ
 ဆရာကြီးသည် လက်သွေးကို စမ်းသည့်

မျက်နှာရုပ်သို့ ကြည့်သည်။ နဖူးကိုစမ်းသည်။ ဥတုနာပ အပူလွန်ကဲနေသည်။ သူသတိမေ့နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ည ၁၂ နာရီက စပြီး ငြိမ်သွားတာပဲ။ အခုနာရီကြည့်တော့ မနက် ၁၁ နာရီ။

အဘဆရာက ဟဲ့...သာမှတ် ငါ့ဆေးအိတ်ပေးစမ်း။

ကတိုးနာကို နာခေါင်းဖွတ်ပေးလိုက်သည်။ အင်မတန်မွေ့၏။ အဘဆရာသည် လျှာပွတ်ဆေးဖြင့် လျှာကို ပွတ်ပေးလိုက်သည်။ အခိုးဖွင့်ဆေးကို ကွမ်းရွက်ဖြင့် ရောချေကာ မျက်နှာမှ ခြေဖဝါးအထိ တပေအကွာမှာ အခိုးဖွင့်ပေးနေသည်။

သိမ်ကြာပေ အိပ်ရာမှ နီးလာသူကဲ့သို့ သတိရလာ၏။ အင်မတန် မောနေသည်။ ရေသောက်၏။ (၁၀) မိနစ်လောက် အိပ်နေသည်။ ကျွန်တော့်အား လူနာစောင့်ခိုင်း၏။

“ဟဲ့...စောခင်ထည့်။ ရော... ဆရာပေးခဲ့တဲ့ ငန်းဆေးနှင့် ကွမ်းရွက်ရည်ကို သောက်လိုက်” ဆို၍ ဖျော်တိုက်၏။ ဆေးသောက်၏။ ကောက်ခါငင်ကာ ဒေါ်

စောတင်မှ ပြောဆိုသံကို ကြားရ၏။

“ဟဲ့...သာမှတ် အပုကို သတိထား မကြာခင် အပုကို လာခေါ်လိမ့်မယ်။ ငါ့ညီမလေးကို စိုးရိမ်တယ်”

“ဟဲ့...မစော နှင်သွေးလေ ချောက်ချားပြီး ထင်ရာတွေ ပြောနေတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နေကောင်းနေ၊ နှင်းစားချင်တာရှိရင် ငါ့ကို မှာလိုက်၊ ငါ့ဈေးက ဝယ်လာခဲ့မယ်” ရရစားစား ဘဝများဟာ တစ်ဖက်သားစကားကို အလေးထားရကောင်းမှန်း မသိတော့ပေ။

ဆိုက်ကားကို မှန်မှန်နှင်း၍ ထွက်သွားတော့သည်။

ကျွန်တော်ရယ် ဒေါ်စောခင်ရယ် ကျွန်တော်လည်း ထမသွားဖြစ်တော့

အိပ်ရာဘေးတွင် ထိုင်နေတော့သည်။

ဒေါ်စောခင်မှ သူ့မျောသွားစဉ် အတွေ့အကြုံများကို ကျွန်တော့်အား ပြောပြလေတော့သည်။

သူ့ကို လူမဲကြီးနှစ်ဦးက ထန်လုံးပေါ်တင်၍ ခေါ်သွားကြောင်း တစ်ဦးကို စစ်ဆေးနေကြောင်း၊ တဲအိမ်လေးတွေ မျက်နှာညှိုးညှိုးလေးတွေနဲ့ အလုပ်လုပ်နေပုံ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိဖြင့် ဝေဖန်ကြည့်နေတော့သည်။ တစ်ဦးကို တစ်ဦးစကားပြောတာ မတွေ့ရကြောင်း ထန်လုံးကြီးပေါ်မှ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ခေါ်လာကြောင်း တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးရန် ကူးတဲခမပါက ဆက်မကူးခိုင်းကြောင်း သူ့အလှည့်ရောက်သောအခါ မင်းတို့ သူ့လူမှားခေါ်လာတာ၊ သူရင်ဘတ်က အပုကို ကြည့်ပါဦး၊ သူကြည့်လိုက်၏။ အထဲသား (၇၅) ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် သူသေရင် (၇၅) မှာ သေမဖြစ်တယ်။ တို့ခေါ်ခိုင်းတာ (၅၇) လေး ငါးဆယ်ခွန်သည် အပုအသက်ဖြစ်သည့် အပုကို သူတို့ခေါ်တော့မယ်။ ငါးသား

(၆၃) နှစ်ဖြစ်သည်။ ငါ့ညီမလေးကို
ငါတွေ့ချင်တယ်။ အမြန်ခေါ်ခိုင်း၏။
ကျွန်တော် ဘယ်ကို ရှာရမှန်းမသိတော့

ကျွန်တော်သည် မောင်ဗမာ
တော်ဘီးလေးကို စီးကာ ဗြူးမြောက်ဘက်၊
သစ်စက်ဝန်း၊ အေးသန်းစက်ဝန်း၊ အေးဝမ်း
သစ်စက်ဝန်းတို့ ရှာသောအခါ အပုကို
ဆွေတောင်းခေါင်းရွက်နှင့် တွေ့၏။

ဒေါ်ပု ဒေါ်စောခင် ခင်ဗျားကို
ခေါ်ခိုင်းလို့ ကျွန်တော် လိုက်ရှာတာပါ။
သူ့သတိရနေပြီ။ အေးအေး...ငါပြန်လာ
မယ်ဆိုကာ ဆွေဆက်မရောင့်ဘဲ အိမ်ပြန်
ထား၏။ ညီမလေး နှင့်အသက်ပြာသိုလမှ
(၅၇) ပြည့်မှာ နှင့်ကို လူမဲ့ကြီးတွေ ခေါ်
ဆွဲမယ်။ နှင့်နဲ့ငါအသက် မှားခေါ်တာ။
နှင့်ကို ခေါ်လိမ့်မယ်။ သူတို့ခေါ်လို့ မရ
အောင် နှင့်ကုလိလ်ကောင်းမှု များများလုပ်
မိ။ ဘုန်းကြီးရေလှူပါ။ ဘုရားစွမ်းကပ်ပါ။
ဧကသိုလ်ကောင်းမှုများများ လုပ်ပါ။
ပြောရင်း ဒေါ်စောခင် မေ့သွားပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကြီးစားခေါ်သော်

လည်း သတိပြန်မရပေ။

အပုကတော့ ညှိုးငယ်သော
မျက်နှာနှင့် သူ့အစ်မပြောတာ ယုံကြည်ပုံ
မပေါ်ပေ။ သူ့အစ်မကို နှိပ်နယ်ပေးရင်း။
ကတိုးနှာဆေးကို နှာခေါင်းဝတွင် ကပ်
ပေးလိုက်သည်။ ယပ်တောင်လေးနှင့်
မျက်နှာကို ယပ်ပေးနေသည်။

ဒေါ်စောခင် မျက်နှာတွင်လည်း
မျက်ရည်နှင့် ညီမကလည်း အစ်မလက်
ကိုင်ရင်း မျက်ရည်ကျနေသည်။ သူ့စကား
မမှန်ပါနှင့် ဆုတောင်းရင်း အိမ်ပြန်လာခဲ့
ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းတော့

အပု ဘာမှ မဖြစ်ပါ။

ကျွန်တော် စိုးရိမ်စိတ်သည်

လည်း တစ်တစ်စ လျော့ပါးလာခဲ့ပါသည်။
ဒေါ်စောခင် သွေးရူး၊ လေရူးနှင့် ဂယောင်
ချောက်ချား ပြောနေတာပါ။ အဲသည်လိုနှင့်
ဝမ်းရောကို ရုန်းကန်နေတော့သည်။ ကိုယ်
အလုပ် ကိုယ်နေကြတော့သည်။ ပြည်
ထဲအရေးထက် ဝမ်းရောက ခက်တယ်
မဟုတ်လား။ ရရစားစား လူ့ဘဝတွေ။

ဒေါ်ပုချေးတောင်း ခေါင်းပေါ်
ရွက် မြေပဲ၊ ကြံသကာ ရောင်းချနေတော့
သည်။ တစ်လပြည့်သောအခါ ဒေါ်ပု မီးရ
ထားသံလမ်းကျော်ပြီး စက်တိုင်ကုန်းရပ်
ဘက် အသွား ရထားလမ်းအကျော်တွင်
မြွေကိုက်ခံရတော့သည်။ ဆေးရုံတင်ထား
ရ၏။ သုံးရက်ကြာသောအခါ ဆေးရုံမှပင်
ဆုံးပါးသွားပါတော့သည်။ ဒေါ်စောခင်
သူရင်ဘတ်မှာ အမှတ်အသား ၇၅ ကို
မြင်ခဲ့သည်။ သူ့ညီမရင်ဘတ်မှ ၅၇ အမှတ်
အသားကို မြင်ရသည်။ သူ့ပြောချက်အရ
ရင်ဘတ်တွင် အသက်အမှတ်အသားများ
ရှိပါသည်။ လူတို့တွင် ဘယ်နေဘယ်အချိန်
ဘယ်နေရာမှာ သေရမည်ကို မည်သူမျှ
မသိနိုင်ပါ။

ဘဝတွင် အသက်ရှည်မည်	သော အရာများ မိမိသာမန် မျက်စိဖြင့်	အသက်ဆိုတာကို တင်ပြလိုက်ရသည်။
အသက်တိုမည် အမှတ်အသားတို့သည်	လိုက်၍ မရှိပေ။ ကြောင်းကျိုးဆက်နွယ်	လျှို့ဝှက်ဆန်ကြယ် ပရိသတ်များ ကြေကပ်
မိမိရင်ဘတ်တွင် ရှိနေပါသည်။ အိမ်စောခင်	နေသော အဖြစ်သနစ်များ။ ဘဝတစ်ကွေ့	နှစ်သိမ့်မည်ဟု ယူဆပါသည်။
အား သေမင်းပြချိန်တွင် မြင်တွေ့ခဲ့ရပါ	တွင် ကိုယ်တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ သိခဲ့ရသည်။	စာရှုသူအပေါင်း သက်ရှည်
သည်။ သူ့ညီမသေတော့ ၅၇ နှစ်၊ သူသေ	ဘဝဆိုတဲ့ ရပ်တည်မှုမှာ ထူးဆန်းတဲ့ ဖြစ်	ကျန်းမာကြပါစေ။
တော့ ၇၅ နှစ် သူပြောသည့်အတိုင်း	ရပ်များသည် ရှိနေကြသည်။ ရှိနေကြဦး	
အသက် ၇၅ နှစ်တွင် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။	မှာပါ။ ဒါက ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်	ဦးကိုကိုအေး (ကြို့ပင်ကောက်)
လောကတွင် ဆက်နွယ်နေ	ရပ်မှန်လေးပါ။ တစ်ခါက ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့	

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်နုယု

မားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်းရင်းဆေးဝါးဃာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

ဦးပေါ်ဦးလျှောက်ထုံး

တိုးတိုး

ပုထိုးကဏ္ဍ

တစ်ရံရောအခါ ဘဝရှင်မင်း
တရားကြီးဟာ ရွှေကြက်ယက်ဘုရားကို
ဘုရားဖူးထွက်ကြတော့၊ ဘုရားအနီး ထီး
ဖြူတော်ရုံကြီးနဲ့ စံနန်းတော်မှာ စံတော်မူ
ပြီး၊ ပျင်းရိတော်မူတဲ့အခါ အမတ်ကြီးဦး
ပေါ်ဦးကို ခေါ်တော်မူပြီး။

“ပေါ်ဦး ဒီရွှေကြက်ယက်ဘက်
ကမ်းကနေပြီး ဟိုမှာဘက်ကမ်း အစေခံ
ဆိပ်ကမ်းကို ရောက်အောင် မောင်မင်း
ကူးနိုင်မည်လား။”

လို့ မေးတော်မူတယ်။ ဦးပေါ်ဦး
ကလည်း...

ဘုရင်ကြီးကို ပြန်ပြီး သံတော်
ဦးတင်ရာမှာ...

“ဘုရားရွှေဘုန်းတော်ကြောင့်
ဘုရားကျွန်တော်မျိုးဟာ ဤရေဝတီမြစ်
မျှမက ဤမြစ်၊ နှစ်သွယ် နှစ်ထပ်မျှ ရှိ
စေဦးတော့ မရပ်မဆိုင်း ကူးနိုင်ပါကြောင်း
ဘုရား”

သံတော်ဦးတင်လေသည်။

အဲဒီအခါမှာ မင်းတရားကြီးက

“ဟဲ့...ပေါ်ဦး ဟုတ်မှလည်း

လုပ်ဟယ်။ မောင်မင်းရေလယ်မှာ နှစ်မြှုပ်
သေနဲမှာကို စိုးရိမ်တော်မူပါတယ်” လို့
မိန့်တော်မူတော့ ဦးပေါ်ဦးက...

“စိုးရိမ်တော်မူပါနဲ့ ဘုရား”

လို့ သံတော်ဦးတင်ပြီးတော့

ခါးဝတ်ပုဆိုးကို ခါးတောင်းကျိုက်ပြီး
ရွှေကြက်ယက်၊ ဆိပ်ကမ်းကို တအား
ပြေးဆင်းသွားပြီး ရေဆိပ်သောင်ခံသို့
ရောက်တော့၊ ဖောင်တော်ဆိပ်မှာ လူးလာ
စုံဆန်၊ ဟိုဘက် ဒီဘက် ပြန်လှန်
ပြေးလွှားလုပ်နေလေတယ်။ ဘုရင်
မင်းတရားကြီးကလည်း ဘိလပ်နိုင်ငံကိုး
စတုတ္ထမြောက်စိုးအုပ်တဲ့ ဘုရင်ဝီလှမ်း
က ဆက်သတဲ့ ဒိဗ္ဗစက္ခု မှန်ပြောင်းတော်
နဲ့ ကြည့်ရှုတော်မူတော့ အမတ်ကြီးဦးပေါ်
ဦးရဲ့ လူးလားပြေးလွှားနေတဲ့ အပြန်ပြန်
ကို မြင်ရတယ်။

“မောင်မင်းများ ပေါ်ဦး ငါ့ထံမှာ

သံတော်ဦးတင်စဉ်အခါက “ရေဝတီ” မြစ်
ကိုမဆိုထားနဲ့ဦး ဤမြစ်နယ်ကို နှစ်သွယ်
နှစ်ထပ်ပင် ဆီးတားခြင်းမပြုဘဲ ကူးခတ်
မှာပါလို့ သံတော်ဦးတင်တာ။ ယခုမှာ

ရေဆိပ်မှာသာ လူးလားပြေးလွှား ပြုလုပ်
နေချေတယ်။ သို့ဖြစ်တဲ့အတွက် ပေါ်ဦး
ကို ခေါ်ကြစမ်း၊ ရှေ့တော်ကို သွင်းကြ
စမ်း”

ဆိုတဲ့အတွက် ရှေ့တော်ရောက်
လာတော့ ဘုရင်မင်းတရားကြီးက

“ပေါ်ဦး ငါ့ရှေ့တော်မှာ သံတော်
ဦးတင်တုန်းက ဤမြစ်နယ်၊ နှစ်သွယ်
နှစ်ထပ်ပင် ဟိုမှာ ဘက်သို့ ကူးပါမည်လို့
သံတော်ဦး-ဘင်တယ်။ ယခုမှာ အဘယ်
ကြောင့် မကူးဘဲ နေဘိသနည်း”

ဆိုတော့ ပေါ်ဦးက...

“ဤမှာ ဘက်ကမ်းမှ ဟိုမှာ
ဘက်ကမ်းသို့ ကူးမည်ကြံသော်လည်း
လှေငယ်တစ်စင်းမှ ရှာမတွေ့သေးလို့
မကူးဖြစ်သေးတာပါ။ လှေငယ်ရှာတုန်း
ပြေးလွှားရှာသော်လည်း မတွေ့သေးလို့
လှေရှာဆဲပါ ဘုရား”

လို့ သံတော်ဦးတင်လေသတဲ့
သည်တော့ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးက
မိန့်တော်မူတာက...

“ဟဲ့...ပေါ်ဦးရဲ့ လှေငယ်ရှာပြီ”

ကုန်ပစ္စည်း လူတိုင်းပင် ကူးနိုင်တာပေါ့။ မိုး ပေါ်ဦးသည်လည်း လူတိုင်းထဲက လှပ ဆိုပြီး ရွှေကြက်ယက်ဘုရား
 နိုင်တာက လှပမပါဘဲ၊ လက်ပစ်ကူးနိုင် ဖြစ်ပါကြောင်း ရှိခိုးဦးတင်ပါတယ် ဘုရား။ မဟာရံအတွင်းသို့ ဝင်တော်မူလေတယ်။
 နိုင်လားလို့ နင့်ကို ခိုင်းတာလေ။ ဒီလို လျှောက်ထားသည်ကို ဤသည်လျှင် အမတ်ကြီးဦး
 တော့ ဟိုတက်ကမ်းကို ကူးဖို့ လှေရှာနေ ခိုလ်ရှည်လာ အုတ်အော်သောင်းလဲမရဲ ပေါ်ဦးဟာ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးအား
 နယ်ဆိုတာ တော်ရောသလား ပေါ်ဦးရဲ့ ဖရိုရယ်မောကြသည်တွင် ဘဝရှင်မင်း အပျော်တော်ဆက်ခြင်း ဖြစ်လေတယ်။
 ဆိုတော့ ပေါ်ဦးက... တရားကြီးလည်း ပြူးတော်မူလျက် မိန့်
 “ဘုရားရွှေနန်းတော်ကြောင့် တော်မူတာကတော့... တိုးတိုး
 လူတိုင်းပင် လေကလေးနဲ့မှ ဟိုဘက် “ပေါ်ဦး မင်းမှာ ရူးတယ်ဆို
 သို့ ကူးနိုင်ကြသကဲ့သို့ ကျွန်တော် တိုင်းပင်ရူးတော့တာပဲ”

Dear Marry

Online Shopping Myanmar

No (301/9) Padauk Street. Near Yuzana Plazar Mingalar Taung Nyunt

<http://www.facebook.com/DearMarryMyanmar>

Contact-09 5136230/ 09 5036602/ 09 5172150

ကြာဆုံရ ၂၇

ပန်းခြံဝါးလေး(အမရပူရ)
သေပျက်သည့် နောက်ထပ်

လူသားတစ်ဦးစီ၏ ဘဝတွင်
တောင်ရဲခဲလှစွာသော ဒုလ္လဘတရား
သည် လေးမျိုးရှိသည်ဟု မှတ်သားဖူးပါ
သည်။ ထိုလေးမျိုးမှာ...

၁။ ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့်ပြည့်စုံ၍
တောင်မသာ မကြောင့်မကျ ဖြစ်ရန်ရဲခဲ
၂။ ကလျာဏမိတ္တဟူသည့်
အတ္တကောင်း မိတ်ဆွေစစ်ကို ရရှိရန်

ရန်

၃။ ကျန်းမာပြီး အသက်ရှည်ရန်
ရန်

၄။ ကွယ်လွန်ပြီးနောက်
တောင်ရာသုဂတိလားရန် ခဲယဉ်၏ဟု
သားဖူးသည်။

ထို့ကြောင့် လူရယ်လို့ ဖြစ်လာ
လျှင် မိမိဖြစ်ရာဘဝတွင် အနေတတ်
အရေးကြီးသည်။ မိမိလက်ရှိ ရောက်
သည့်ဘဝနှင့် မိမိကိုယ်ကို အမြဲသတိ
ယှဉ်၍ တန်ဖိုးထား နေထိုင်တတ်
သည်။ ပြဿနာအသစ် ဖြစ်သူအဟောင်းဆို
သည့် တရားသဘောအတိုင်း စဉ်းစား

ကြည့်လျှင် မိမိယခု လက်ရှိရောက်နေ
သည့်ဘဝ ချမ်းသာခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း၊
အခြွေအရံနည်းခြင်း များခြင်း ကျန်းမာရေး
ကောင်းခြင်း၊ ညံ့ခြင်း စသည်တို့မှာ အရင်
ဘဝက မိမိပြုခဲ့သည့် ကောင်းမှု၊ ဆိုးမှု
များအတိုင်း ခံစားကြရခြင်းသာဖြစ်သည်။
ယခုလက်ရှိဘဝတွင် ပြုလုပ်သော
ကောင်းမှု၊ ဆိုးမှုများလည်း နောင်ဘဝ
အတွက် အထောက်အပံ့များအဖြစ် ယူ
ဆောင်သွားကြရမည်သာ ဖြစ်သည်။
ကောင်းမှုကုသိုလ်များလွန်း၍ မသေမီ
ကတည်းကပင် နတ်ပြည်၌ ဘုံဗိမ္မာန်ပေါ်
နှင့် နေသော နန္ဒိယ သူကြွယ်၊ ရဟန်း
သံဃာတော်များကို ရိုင်းစိုင်းစွာ ဆက်ဆံ
ပြောဆိုကာ အကုသိုလ်များလွန်း၍ မသေ
မီကပင် အရှင်လတ်လတ် ငရဲပြည်
ရောက်ခဲ့ရသော ရေဝတီ၊ ကုသိုလ်၊
အကုသိုလ်နှစ်မျိုးစလုံး ပြုလုပ်ခဲ့၍ သေ
လွန်ပြီးသော် နေ့စုံ၊ ညခဲ ပြိတ္တာများ ဖြစ်
ကြရသော အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးများ
မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်ကပင်
ရှိခဲ့ပါသည်။

လူရယ်လို့ ဖြစ်လာလျှင်
သောတာပန် မဖြစ်သေးသမျှ ကာလ
ပတ်လုံး ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရ
ကယ်စသည့် အပယ်လေးဘုံမှာ သံသရာ
လည်နေဦးမှာပင်။ ထိုအပယ်လေးဘုံတွင်
ပင် အမှုပေးဝေ၍ မသိနိုင်သော ဘဝများ
ရှိသေးသည်။ ငရဲကျရောက်နေသူကို အမှု
ပေးဝေ၍ မသိနိုင်သလို သာဓုလည်း မခေါ်
နိုင်ပါဟု ဖတ်မှတ်ဖူးသည်။ တိရစ္ဆာန်၊
အသူရကယ်ဘဝ ရောက်နေလျှင်လည်း
အမှုပေးဝေ၍ မသိနိုင်ပါ။ ပြိတ္တာဘဝ
ရောက်နေလျှင်သာ သူတို့ရောက်ရှိနေ
သော ဘဝကို အိပ်မက်ဖြစ်လည်းကောင်း၊
အနံ့ပေး၍လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ထင်ပြု၍
လည်းကောင်း အကူအညီတောင်းခံနိုင်
သည်။ ဒီလိုဆန်းကြယ်တဲ့ ဖြစ်ရပ်များ
သာမျှများကို ကျွန်မအများကြီး ကြားဖူး
ခဲ့သည်။ စာအုပ်စာပေတွေထဲမှာ ဖတ်ဖူး
မှတ်ဖူးခဲ့သည်။ သို့သော် တကယ် မကြုံ
ဖူးခဲ့တော့လည်း ဟုတ်သလိုလို မဟုတ်
သလိုလိုနှင့် ယုံရခက်ခက်ပင်။ သို့သော်
ဒီလိုအဖြစ်အပျက်မျိုး ကျွန်မ ကိုယ်တွေ့

ကြုံလာရသောအခါမှပင် ပရလောက အကြောင်းကို အမှန်ပင် ယုံခဲ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘာသာတရားကို ပို၍ ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရသည့်အတွက်လည်း အားရကျေနပ်မိခဲ့သည်။ ခလုတ်ထိမှ အမိတ ခိုသလို အခက်အခဲဖြစ်ချိန်မှာသာ ဘုရားတရားကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ အားလပ်သည့် အချိန်တိုင်း ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်များကို အမြဲတမ်းနှုတ်ဝယ် ဖွဲ့ဖွဲ့ရွတ်ဆိုနေခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်မှာကား နေမကောင်းနေသူတစ်ယောက် ဖုတ်ဝင်သွားတာကို သူတို့အိမ်သားများ မသိကြ၊ မရိပ်မိခဲ့ကြ။ ထိုနေမကောင်းသူ သေသွားမှပင် ကျန်ခဲ့သော ရုပ်ကလပ်ကို ကြည့်၍ ရှေ့ဖြစ်နောက်ဖြစ် အကြောင်းအရာများ ပြန်စဉ်းစားကာ ဖုတ်ဝင်မှန်း သိခဲ့ကြရသည်။ သို့သော် ဤသေဆုံးသွားသော သူသည် သေပြီးနောက် ငါးနှစ်လောက်ကြာမှ အိပ်မက်ပေးကာ အမျှဝေခိုင်းခဲ့သည်။ ဤကဲ့

သို့သော အဖြစ်အပျက်မျိုး မြန်မာနိုင်ငံ၏ တစ်နေရာရာ တစ်မြို့မြို့တွင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာ ရှိပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မတို့ မြို့ကလေးတွင် တော့ ဤအဖြစ်အပျက်မျိုး အမှန်တကယ်ပင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပါသည်။ မယုံလျှင် ပုံပြင်မှတ်ဟု ဆိုရိုးစကား ရှိခဲ့သော်လည်း ဤအဖြစ်အပျက်သည် ပုံပြင်မဟုတ်သလို ဒဏ္ဍာရီလည်း မဟုတ်ခဲ့ပါ။ အမှန်တကယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါကြောင်း ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် ကျွန်မ ရဲရဲကြီး ပြောလိုက်ပါသည်။

အထက်မြန်မာပြည်၏ မြို့လေးတစ်မြို့တွင် ဖြစ်သည်။ ထိုမြို့လေးမှ ရပ်ကွက်တစ်ခုတွင် မိသားစုတစ်စုရှိသည်။ ထိုမိသားစုတွင် မိသားစု ငါးယောက်ရှိသည်။ ထိုမိသားစုကား ဦးမောင်သိန်း ဒေါ်လှခင် အပါအဝင် သမီးနှစ်ယောက် သားတစ်ယောက်၊ သမီးများကား မိန်းကလေးတွေမို့ လိမ္မာကြသော်လည်း သားကတော့ တစ်ယောက်တည်းမို့ ထင်သည်။ မိဘများအပေါ် ဆိုးသည်။ မိဘကို အကောင်း

မမြင်၊ မူးလာသည့်အခါတွင် မိဘများကို ရန်လုပ်တတ်သေးသည်။ ထိုသားနာမည်ကား မောင်မောင်မျိုး။

မောင်မောင်မျိုးကား ထူးဆန်း၏။ ထူးဆန်းသည် ဆိုသည်ကား မောင်မောင်မျိုးသည် မိဘများအပေါ် ဆိုးသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်မှ သင့်မြတ်သည်မည်သူ့ကိုမဆို သင့်မြတ်အောင် ပေါင်းသည်။ ကူညီတတ်သည်။ သို့သော်လည်း ကျောင်းစာကိုတော့ မကြိုးစား။ အစ်မတစ်ယောက် ဘွဲ့ရသည့်တိုင် သူကား ဆွတ်တန်းမအောင်သေး။ စာမကြိုးစား။ အလုပ်ကို ကြိုးစားသလားဆိုတော့လည်း မကြိုးစား။ အလုပ်သာတစ်ခုပြီး တစ်ပြောင်းသွားသည်။ ဘယ်အလုပ်မှ တည်တံ့တုံ့မလုပ်။ မောင်မောင်မျိုးကား လက်ကြောမတင်။ အပေါင်းအသင်းတော့ အသောက်ကလည်း ဖက်ထသည်။ မောင်မောင်မျိုးကား မူးလာလျှင် မိဘများကို ရန်လုပ်သည်။ အနစ်နစ်ယောက်ကဲ့သို့ အရေးပေးသည်။ သူ့ကျတော့ အရေးမပေး။ ဒါက အောင်

အရက်မူးလာတိုင်း မိဘများကို ပြော
 နာကျ စကား။ ဦးမောင်သိန်းကား အနေ
 ညည်း အေးဆေးသူ၊ ဘာသာတရားလည်း
 နိုင်ရိုင်းသူ၊ ဖြစ်သောကြောင့် သားပြော
 သူ သည်းခံရှာသည်။ ဘာမျှပြန်မပြော။
 အမေဖြစ်သည့် ဒေါ်လှခင်ကလည်း ထို
 ညည်းတူပင်။ သားတစ်ယောက်တည်းသာ
 ရှိသည်မို့ မောင်မောင်မျိုး ဘယ်လောက်
 ခိုအို အချစ်မပျက်။ တစ်ခါတစ်ရံ အစ်မ
 နှစ်ယောက်က ပြောချင်လျှင်တောင် မိဘ
 များက အပြောမခံကြ။ ကြာလာတော့
 ညည်း ဒီကလေးဆိုတာ အပြစ်မဆိုသာ
 တော့။

မိဘများနှင့် အစ်မများအပေါ်
 ချစ် ဆိုးသလောက် သူငယ်ချင်းအပေါင်း
 အသင်းများအပေါ်တွင်တော့ မောင်မောင်
 မျိုးကားမဆို။ အပေါင်းအသင်း သူငယ်
 ချင်းများထဲမှ သူထက် နိမ့်ပါးသူများကို
 ချစ်တတ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်လည်
 ချည်တူပင်။ မောင်မောင်မျိုးမှာ ပတ်ဝန်း
 ချည်နှင့်ရော အပေါင်းအသင်းများနှင့်ပါ
 သင့်မြတ်သူဖြစ်သဖြင့် မောင်မောင်မျိုး ဆိုး

သည်ဆိုလျှင် မယုံချင်ကြ။ ဒီလောက်
 သဘောကောင်းသည့် လူငယ်ဆိုတယ်
 ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ မိဘများက ပို
 ပြောသည်ဟုပင် ထင်ကြသည်။ ထင်ကြ
 မှာပေါ့ မောင်မောင်မျိုးက အိမ်က မိဘနှင့်
 အစ်မများအပေါ်မှာသာ ဆိုးတာ။ ရပ်ရေး
 ရွာရေး၊ သာရေး၊ နာရေး၊ လူမှုရေးကအစ
 သူမပါတာ။ မရှိဘဲကိုး။ လူမှုရေးကအစ
 သိတတ် ကောင်းမွန်နေတော့လည်း မောင်
 မောင်မျိုးဆိုသည်ကို ပတ်ဝန်းကျင်က
 မယုံ။ သူ့မိဘနှင့်အစ်မများကသာ ပိုပြော
 သည်ဟု ထင်ကြသည်။ ရပ်ကွက်က
 လည်း ဒီလို မှတ်ချက်ပေးကြသည်။
 ကောငလေးက အရက်သာသောက်တတ်
 တာ လူကောင်းလေးပါတဲ့။

ကျွန်မတို့ကတော့ အိမ်သား
 ချင်းကလည်း ရင်းနှီး အိမ်ချင်း ကလည်း
 ကပ်နေတာမို့ ထိုလူငယ်လေး မိသားစု
 အပေါ် ဆိုးတာကို သိသည်။ ထို့အတူ
 သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေများအပေါ်တွင်
 စိတ်ကောင်းရှိတာကိုလည်း သိသည်။ ထို
 မောင်မောင်မျိုးဆိုသော လူငယ်လေး

အပေါ် ခြုံငုံသုံးသပ်ရလျှင် မိဘများအပေါ်
 ရိုင်းပျော့ ပြုမူဆက်ဆံတာမျိုး ရှိသည့်
 အတွက် အကုသိုလ်လည်းမကင်းသူ၊ ရပ်
 ရေးရွာရေး လူမှုရေးကိစ္စများတွင် ပါဝင်
 ကူညီသူ၊ ဘုံဆွမ်းလောင်းအသင်းများ၊
 တရားပွဲများတွင်လည်း ဖင်မလေသော အမြဲ
 တမ်း တက်ကြွစွာ ပါဝင်ဆောင်ရွက်သူမို့
 ကုသိုလ်ကောင်းမှုလည်းရှိသူဟု သုံးသပ်
 မိသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်မောင်မျိုးသည်
 ကုသိုလ်တစ်ဝက် အကုသိုလ်တစ်ဝက်
 ရှိသူဟုပင်။

တစ်ရက်တွင် မောင်မောင်မျိုး
 အပြင်းဖျားတော့သည်။ မိဘအပေါ်ဆိုးလွန်း
 လှသော်လည်း သားတစ်ယောက်တည်း
 သာရှိသော မိဘများ ဟုယာခတ်ကြတော့
 သည်။ မောင်မောင်မျိုးကို ဆရာဝန်ပင့်
 ကာ ဆေးကုပေးကြသည်။ အစ်မနှစ်
 ယောက်ကလည်း မောင်လေးတစ်
 ယောက်တည်းသာ ရှိတာမို့ လိုလေသေး
 မရှိ ပြုစုပေးကြသည်။ မောင်မောင်မျိုးက
 အရက်ကြိုက်သူမို့ ဖျားနေသော်လည်း ထို
 အရက်ကို သောက်ချင်သည်။ သို့သော်

အိမ်သားများက ခွင့်မပြုပါ။ အိမ်သားများ
၏ စိတ်ကူးက ဖျားတာကို ဆေးကုရင်း
နှင့် အရက်ပါ ပြတ်အောင်လုပ်ပေးချင်
သည်။ သို့ကြောင့်လည်း မောင်မောင်မျိုး
အရက်မသောက်ရေးအတွက် အစ်မနှစ်
ယောက်နှင့် မိဘများ လူလဲနှင့် စောင့်ကြ
သည်။ တစ်ယောက်မှ အလစ်မပေးကြ။
သူတို့မသိအောင် အပြင်ထွက်ပြီး သောက်
မှာကို စိုးရိမ်ကြသည်။ သူ သူငယ်ချင်း
များ လူမမာလာမေးသည့်အခါ ပါလာ
သော ဗဟိုလမ်းကုန်းက စစ်ဆေးပြီးမှ မောင်
မောင်မျိုးကို ပေးစေသည်။ မိဘများနှင့်
အစ်မများ ဂရုစိုက် စောင့်ရှောက်ပေးခြင်း
ကြောင့် မောင်မောင်မျိုး ကျန်းမာစပြုလာ
သည်။ သို့သော် အားတော့မရှိသေး။
တစ်ရက် ထိုတစ်ရက်...

မောင်မောင်မျိုး ကျန်းမာစပြု
လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် သူ့မိဘများရော
အစ်မများပါ စိတ်အေးသွားကြကာ အရင်
ကလို သိပ်မတင်းကြပ်တော့။ အပြင်ကို
တော့ ထွက်ခွင့်မပြုကြ။ အရက်မသောက်
တာ တစ်ပတ်ကျော်ပြီမို့ မောင်မျိုးကို

အရက်ပြတ်ပြီဟု ထင်ထားကြသည်။ ထို
တစ်ရက်တွင်တော့ မောင်မောင်မျိုးတစ်
ယောက် အစ်မများမရှိခိုက် အပြင်ကို ခိုး
ထွက်တော့သည်။ မိဘများကလည်း
သတိမထားမိလိုက်ကြ။ သူတို့သားလေး
အိပ်နေသည်ဟုပဲ ထင်နေကြသည်။ ထင်
မှာပေါ့။ မောင်မောင်မျိုးကလည်း အကြံ
တော့ကြီးသား။ ဖက်လုံးနှင့် ခေါင်းအုံးကို
လှုပ်သဏ္ဌာန်လုပ်ခါ စောင့်ခြုံပေးထားခဲ့
သည်ကို။ သူ့ခိုးပြီးထွက်သွားသည့် အချိန်
ကလည်း ညနေစာချက်ချိန် ညနေ
လေးနာရီကျော်လောက်။ အမေဖြစ်သူက
ချက်ချိန် ပြတ်ချိန်မို့ အခန်းတံခါးဝကပင်
အသာလေးချောင်းကြည့်ပြီး သူ့သားလေး
အိပ်နေသည်ဟုပဲ ထင်ကာ မီးဖိုထဲတွင်
ချက်ပြုတ်နေသည်။ မောင်မောင်မျိုး
ကတော့ ထိုအချိန်တွင် အရက်ဆိုင်
ရောက်ကာ သောက်နေပြီ။ မောင်မောင်မျိုး
အပြင်ထွက်သွားတာကို သူ့အစ်မများ ပြန်
လာမှပင် သိကြတော့သည်။ သူတို့သိသည့်
အချိန်ကား နေဝင်ရိုးရှိအချိန်ပင် ရောက်
နေပြီ။ မိဘနှင့်အစ်မများ မောင်မောင်မျိုး

ကို လိုက်ရှာကြသည်။ တွေ့ပါပြီ။ မောင်
မောင်မျိုးမှာ ကျန်းမာလာကာ အားမရှိ
သည့် အချိန်တွင် အရက်ကို အများကြီး
သောက်လိုက်ခြင်းကြောင့် လမ်းဘေးမှာ
လဲနေသည်။ ဤသို့နှင့် မောင်မောင်မျိုး
ကို ပတ်ဝန်းကျင်အကူအညီနှင့် အိမ်ကို
ရောက်အောင် မနည်းသယ်ခဲ့ရသည်။ မိခင်
ဒေါ်လှခင်ကား သူ့သားကိုကြည့်ပြီး
မျက်ရည်စက်လက်နှင့်။ သူ့အစ်မများက
တော့ ဂရုတစာဒေါသ ဖြစ်ကြရသည်။ ဦး
မောင်သိန်းကား အစကပင် အနေအေးသွား
မို့ မျက်နှာက စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသော်
လည်း ပါးစပ်ကတော့ဖြင့် အပြစ်တင်
စကားမဆိုရှာ။

ထိုနေ့ကစပြီး မောင်မောင်မျိုး၏
ကျန်းမာရေးမှာ ပြန်ပြီး ဆိုးလာခဲ့သည်။
အဖိုးတန်ဆေးဝါးများဖြင့် ကုသသော်လည်း
အိပ်ရာထက်မှ မထနိုင်တော့။ အစာ
အသောက်လည်း အနည်းငယ်သာ စား
တော့ကသည်။ သို့သော် ထူးန်းတာက
မောင်မောင်မျိုး၏ ခြေထောက်များ
အမြဲတမ်း ကိုက်ခဲနေသဖြင့် တစ်ယောက်

ဟုတ် တစ်ယောက် အမြဲတမ်းနိပ်ခိုင်း နေတတ်သည်။ အိပ်ရာထဲ လဲနေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် အစ်မများလည်း သူ့အနားမှာ ကြာရှည်ပြုစုမပေးနိုင်ကြ တော့။ သူတို့မှာလည်း လုပ်ငန်းကိုယ်စီ ရှိကြသည်မို့ အလုပ်ကိုလည်း သွားကြရ သေးသည်။ မိဘနှစ်ပါးကလည်း အသက် ကြီးသူများမို့ သူ့ကို ပြုစုရတာ ပင်ပန်းလှ ပြီ။ ထို့ကြောင့် မောင်မောင်မျိုးကို အနီး ထပ်ပြုစုပေးပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးရန် အစားအသောက် အချိန်မှန်ကျွေးရန် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ကို နေ့စားပေး၍ ဌားလိုက်ကြသည်။ ဒါမှလည်း ဦးမောင် သိန်းနှင့်ဒေါ်ခင်လှတို့ သက်သာမည် ဟုတ်လား။ ဌားထားသည့် အဒေါ်ကြီး ထလည်း စေတနာကောင်းရှာသည်။ မောင်မောင်မျိုးကို အကျွေးအမွေးကအစ သန့်ရှင်းရေးအဆုံး အပေါ့၊ အလေးပါ ကျန် အားလုံးကို လုပ်ပေးရှာသည်။ မောင်မောင်မျိုး သက်သာသည်ဟု ထင်ရ သော နေ့များမှာ ရေချိုးပေးသည်။ ရေက ထည်း ချိုးမပေးလို့မဖြစ်။ ခုတင်ပေါ်မှာ	နေရတာပူသည်ဟု ပြောကာ ခုတင်ပေါ်မှာ မြေကြီးထဲသို့ လိုမိချသည်။ အဒေါ်ကြီးကို လည်း အားသည်နှင့် နိပ်ခိုင်းတော့သည်။ အဒေါ်ကြီးကလည်း နိပ်ပေးရှာပါသည်။ သူ့ကိုနိပ်ပေးပြီးတိုင်းလည်း အဒေါ်ကြီးမှာ အားအင်များ ကုန်ခမ်းသွားသလို ခံစားရ သည်။ အဒေါ်ကြီးမလာသေးလျှင် ရှိတဲ့ သူ့ကို နိပ်ခိုင်းသည်။ ဒါကိုလည်း သူ့မိဘ များက အရက်မသောက်တော့၍ ညောင်း ညာ ကိုက်ခဲသည်ဟုပဲ ထင်ကြသည်။ နေ့ခင်းပိုင်းတွင် ဘာကျွေးကျွေး အနည်း ငယ်သာ စားသော်လည်း ညပိုင်းဆိုလျှင် အစားတော်တော်လေး စားလာသည်။ မောင်မောင်မျိုး အစားအသောက် စားနိုင် လာသောကြောင့် သူ့မိဘများနှင့် အစ်မ များ ဝမ်းသာကြသည်။ မိခင်ကြီးကလည်း သူ့စားချင်သမျှကို မညည်းမညူ ချက် ကြွေးရှာသည်။ သူ့စားသည့် ဟင်းများက လည်း အမဲသား၊ ငါး၊ ကြက်သား၊ ဆိတ် သားစသည့် အသားဟင်းများသာ။ နောက် တော့ မောင်မောင်မျိုး ခုတင်ပေါ်မှာ မနေ တော့။ လူလစ်သည်နှင့် မြေကြီးထဲ လိုမိ	ချသောကြောင့် ပွန်းရာပဲ့ရာများ ရှိလာ သည်။ သို့သော် ထူးဆန်းသည်။ ထို ပွန်းပဲ့ ဒဏ်ရာများမှ သွေးမထွက်။ အနာလည်း မဖြစ်။ မကြာခင် ပျောက်သွားသည်ပင်။ ကြာလာတော့ မိဘများက မြေကြီးပေါ် တွင် ဖျာခင်းပေးပြီး သိပ်ရတော့သည်။ ဒါလည်း ဖျာပေါ်မှာ မအိပ်။ လစ်သည်နှင့် မြေကြီးထဲမှာပင် နေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ် လုံး မြေကြီးများ ပေကျံနေသောကြောင့် မကြာခဏ ရေချိုးပေးရသည်။ အစားက လည်း နေမှာသာ သိပ်မစားတာ။ ညပိုင်း မှာတော့ ကျွေးသမျှ အကုန်စားသည်။ လူ ကတော့ လမ်းတောင်မလျှောက်နိုင်။ သူ ကို ပြုစုပေးနေသည့် အဒေါ်ကြီးလည်း နေမကောင်း၍ မလာတော့။ ဒီတော့ သူ့ကို ပြုစုရန် နောက်တစ်ယောက်ထပ်ပြီး ဌားရ သည်။ အရင်ပြုစုသူ အဒေါ်ကြီးကတော့ သူ့အိမ်မှ မိသားစုဝင်များနှင့်လည်း ရင်းနှီး ပြီးသားမို့ ဘယ်နေရာမှာ ရေချိုးသည်။ ဘယ်နေရာမှာ အဝတ်လျှော်သည်ကို သိပြီးသား။ နောက်ထပ်ဌားသည့် အဒေါ် ကြီးကတော့ ဒါကိုမသိ။ ဒီတော့ မောင်
--	---	---

မောင်မျိုးကို ရေချိုးပေးသောအခါ သူ့အစ်မများ ထတီထည့်စိမ်သည့် လေ့ထဲကို ရေထည့်ကာ ချိုးပေးလိုက်မိသည်။ သည်လို ရေချိုးပေးလိုက်တာကို အိမ်သားများ မသိလိုက်ကြ။ ထူးခြားတာက ထိုလေ့ထဲက ရေနံ ရေချိုးပေးပြီးသည့်ညမှာပင် မောင်မောင်မျိုး အစာမစားတော့။ အစာသာမစားတော့သည်မဟုတ်။ လူကလည်း တစ်ကိုယ်လုံး ဖောယောင်လာပြီး သတိလည်မလာတော့။ ဝင်သက်ထွက်သက်ကိုတောင် ခဲယဉ်းစွာ ရှူသွင်းနေရတော့သည်။ ထိုသို့ဖြစ်ပြီး သုံးရက်ခြောက်နေ့မှာပင် မောင်မောင်မျိုးတစ်ယောက် သူ့ကိုချစ်သော မိဘနှစ်ပါးနှင့်အစ်မများကို ထားရစ်ကာ လူလောကမှာ အပြီးတိုင် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ မောင်မောင်မျိုးသေဆုံးစဉ်က တစ်ကိုယ်လုံး ဖောရောင်နေသည်မို့ ရက်မထားတော့။ သူ့သေဆုံးသွားသည့် အချိန်မှာလည်း နေဝင်ရိုးရှိအချိန်ပင်။ နောက်ရက်မှာ ချက်ချင်း သင်္ဂြိုဟ်ကြမည်။ သို့မဟုတ်ပါက ဖောရောင်နေသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ကိုင်တွယ်

၍ ရမည်မဟုတ်။ အနံ့အသက်ကအစ ထွက်လာတော့မည်။ မောင်မောင်မျိုးအလောင်းကို သေဆုံးသူကို ပြုလုပ်ပေးရသည့် ထုံးစံအတိုင်း ပြုလုပ်ပေးပြီး သူ့အိမ်ခံ့သည်။ ခုတင်ပေါ်တွင် ခြင်္သေ့ထောင်အာပေါလေး အုပ်ပေးထားသည်။ သင်္ဂြိုဟ်မည့်နေ့ နံနက်တွင်တော့ မောင်မောင်မျိုး၏ ရုပ်အလောင်းကို ကြည့်ကာ အိမ်သားများ အံ့သြကြရတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မောင်မောင်မျိုး၏ ရုပ်ကလပ်သည် ပိုပြီး ဖောရောင်လာရမည့်အစား အရိုးစုတစ်ခုလို ဖြစ်သွားသောကြောင့်ပင်။ မောင်မောင်မျိုး၏ ရုပ်ကလပ်သည် အသားများ ညှိမည်းနေကာ အသားတို့သည် အရိုးတွင် ကပ်နေပြီး မျက်လုံးနေရာကလည်း အတော်လေးချိုင့်ဝင်သွားသည်။ မည်းနေသောအရေပြား ကပ်နေသည့် အရိုးစုတစ်ခုအဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွားတော့သည်။

မောင်မောင်မျိုး၏ မိဘများနှင့် အစ်မများသာ အံ့သြကြရသည်မဟုတ်။ အသုဘရှုလာကြသူများလည်း မောင်မောင်

မျိုး၏ သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြည့်ကာ အံ့သြမဆုံး ဖြစ်ရသည်။ သုံးလေးရက်လည်း ကြာသည်မဟုတ်။ သေဆုံးပြီးနောက်ရက်မှာပင် ဤသို့ပြောင်းလဲသွားသော ရုပ်ခန္ဓာမှာ ထူးခြားသည် မဟုတ်ပါ။ ထိုနေ့မှာပင် မောင်မောင်မျိုးကို ပြုပေးခဲ့သော အဒေါ်ကြီးလည်း အသုဘရှုလာသည်။ လုပ်စရာရှိတာ ဝိုင်းလုပ်ပေးရင် အဝတ်လျှော်သည့်နေရာတွင် လေ့တစ်ခုကို သွားကွဲသည်။ ထိုလေ့ထဲမှာက ထတီများ စိမ်ထားသည်။ ထို ထတီများ စိမ်ထားသည့် လေ့ကား သူမ မောင်မျိုးကို ရေထည့်ချိုးပေးခဲ့သော လေ့ပင်။ သို့သော် အဒေါ်ကြီးကား ချက်ချင်း မမေးသေး။ မောင်မောင်မျိုး၏ နာစက်စွေပြီးသွားမှပင် မေးတော့သည်။ ထိုလေ့နှင့် ရေထည့်ချိုးပေးခဲ့သည်လည်း ဦးမောင်သိန်းနှင့် ဒေါ်လှခင်တို့ ပြောပြသည်။ ဖုတ်ဝင်သည့်အကြောင်းပတ်သက်၍ ကြားဖူးနားဝ ရှိသည်များလည်း ပြောပြသည်။ ဖုတ်ဝင်နေသည့်သူများမှာ မြေကြီးနှင့်အမြဲတမ်း တိရစ္ဆာန်

အဲဒါမှာ အစားအသောက် သိပ်မစား
 သဘာဝ စားခြင်း လူများကို နှိပ်ပေး
 တတ်ခြင်း (ဖုတ်ဝင်သော သူများသည်
 အသားနှင့် ထိတွေ့နေရမှ သူတို့
 ကပ်ပိုရည်သည်ဆို၏။ ဘာကြောင့်
 သော် ထိုသူများသည် သက်ရှိလူသား
 သွေးများကို ထိုသို့ ထိတွေ့ခြင်းဖြင့်
 သေသည်ဟု ဆိုသည်။) အသားဟင်း
 ကိုသာ မက်မက်မောမော စားသောက်
 တို့ ဖြစ်တတ်ကြသည်။ သည်တော့
 ခဏ ဦးမောင်သိန်းတို့မိသားစု ရှေ့နောက်
 ခြံစားဖြစ်ကြတော့သည်။ မောင်မောင်မျိုး
 ကြီးများမသိအောင် နီးထွက်၍ အရက်
 သောက်သောနေ့က နေဝင်ရီတရော
 အချိန်မှသာ မြေကြီးထဲမှ လဲနေသည့်
 မောင်မောင်မျိုးကို ခေါ်လာခဲ့ရသည်။
 နှင်းဘက်တွင် အစားအသောက် သိပ်
 မစား ညဘက်မှသာ အစားကို ကျွေး
 သလောက် စားသည်။ အမြဲတမ်း ကိုက်
 ခဲသည်ဟုဆိုကာ တစ်ယောက်ယောက်
 ကို နှိပ်နှင်းနေတတ်သည်။ ခုတင်ပေါ်မှာ
 မနေ၊ မြေကြီးထဲမှာပင် နေသည်။ မြေ

ကြီးထဲမှာပင် နေသည်။ ထိုအချက်များ
 ကား ဖုတ်ဝင်နေသည့် လူတစ်ယောက်
 ဖြစ်တတ်သည့် လက္ခဏာများဆိုသည်ကို
 ကား မောင်မောင်မျိုး သေဆုံးပြီးမှသာ
 သိကြရတော့သည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ထိုဝင်
 နေသော ဖုတ်သည် ဘာကြောင့် ထွက်
 သွားပါသနည်း။ ရှင်းပါသည်။ မသန်ရှင်း
 သော တစ်နည်းဆိုရလျှင် ထတီလျှော်
 သော ဇလုံထဲမှ ရေများကို အမှတ်တမဲ့
 ချိုးပေးခဲ့မိသဖြင့် ထိုဖုတ်ကောင် ထွက်
 သွားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့ကြောင့်သာ
 ထိုရေကို ချိုးပြီးပြီးချင်းမှာပင် သေသူ၏
 ရုပ်ခန္ဓာမှာ အရိုးစုပမာ ဖြစ်သွားခြင်းပင်။
 ထိုသို့ ဖုတ်ဝင်နေသည်ကို အစော
 ကတည်းကသာ သိခဲ့မည်ဆိုလျှင် တစ်
 နည်းနည်းဖြင့် ကုသလို ရချင်ရပါလိမ့်
 မည်။ အခုတော့ သေဆုံးပြီးမှသာ သိခဲ့ရ
 သည်မို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ကြတော့။
 သေဆုံးသူအတွက် ရည်စူးကာ ကုသိုလ်
 ပြု အမျှပေးဝေရုံပဲ တတ်နိုင်ကြတော့
 သည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ပေးခဲ့သည့် ကုသိုလ်
 ကောင်းမှုအဖို့ကို မောင်မောင်မျိုးတစ်

ယောက် အမျှရ၍ သာဓုခေါ်နိုင်ခဲ့သည်
 လား။ အမျှအတမ်းကို ရခဲ့ပါရဲ့လား။
 မောင်မောင်မျိုးမှာ မိသားစုအပေါ်တွင် ဆိုး
 သော်လည်း ရုပ်ရွာအရေး လူမှုရေး လူမှု
 ရေးတန်းရေးများတွင် အမြဲတမ်းတက်ကြွ
 စွာ ပါဝင်ခဲ့သောကြောင့် သူ့မိဘများနှင့်
 အစ်မများကရော သူ့အပေါင်းအသင်း
 မိတ်ဆွေများကပါ မောင်မောင်မျိုးတစ်
 ယောက် ကောင်းရာဘုံဘဝ ရောက်လိမ့်
 မည်ဟုပင် ထင်ခဲ့ကြပါသည်။ ထင်မည်
 ဆိုလည်း ထင်စရာပင်။ မောင်မောင်မျိုး
 သေဆုံးပြီးကတည်းက သူ့အိမ်တွင် ချိုး
 ချိုးချွတ်ချွတ် အသံတောင်မကြားရ။ အနံ့
 အသက်လည်းမရ။ အနိပ်အယောင် ကိုယ်
 ထင်ပြသည်လည်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် မောင်
 မောင်မျိုးတစ်ယောက် သူပြုလုပ်ခဲ့သော
 ကုသိုလ်ကောင်းမှုများက ကူညီပေးကာ
 ကျွတ်လွတ်သွားပြီဟု ထင်ခဲ့ကြခြင်းပင်။
 သို့သော် သူ့မိသားစုများ အထင်မှားခဲ့သည်
 ကိုကား သူ့သေဆုံးပြီး ငါးနှစ်လောက်နေ
 မှပင် သိခဲ့ကြရပါတော့သည်။
 တစ်ရက်တွင် ဦးမောင်သိန်း

တစ်ယောက် အိပ်မက်သည်။ အိပ်မက်ထဲ
တွင် သေဆုံးသွားသည်မှာ ငါးနှစ်ယောက်
ရှိပြီဖြစ်သော သူ၏။ သား မောင်မောင်မျိုး
သည် မျက်နှာငြိုးငယ်စွာဖြင့် ပြောသည်
မှာ “အဖေ သားကို မှတ်မိလား သားက
အဖေသား မောင်မောင်မျိုးပါ။ အဖေ
သားလေ အစာမစားရတာလည်း ကြာလှ
ပြီ။ အဝတ်ကလည်း မလုံမခြံနဲ့ ပဲဆိုး
အင်္ကျီမရှိဘူး။ သားအခု စွပ်ကျယ်လေး
နဲ့ပဲ နေရတယ်။ သားကို ထမင်းကျွေးပါ
အဖေရယ်။ သားဆာလွန်းလို့ပါ။ ပြီးတော့
သားအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုလည်း
လုပ်ပေးပါ” ဟု ညှိုးငယ်စွာပြောကာ
ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ မောင်မောင်သိန်း
ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် ဦးမောင်သိန်း
တစ်ယောက် လန့်တော့သည်။ မျက်နှာ
မှာလည်း ချွေးစေးများ ပြန်လို့။

ထိုအိပ်မက်အကြောင်းကို
ဦးမောင်သိန်းက ဇနီးနှင့်သမီးများကို ပြော
ပြသည်။

“မလှခင်ရယ် အိပ်မက်ထဲမှာ
ငါတို့သားလေး ပိန်လိုက်တာကွာ။ မျက်နှာ

လေးကလည်း ညှိုးနေပြီ။ သူမသေခင်က
ဝတ်ပေးထားသလို စွပ်ကျယ် အင်္ကျီလက်
ပြတ်လေးနဲ့ ဘောင်းဘီတိုနဲ့ ငါးသားလေးကို
မြင်ရတာ ရင်ထဲ မကောင်းလိုက်တာ”

ဦးမောင်သိန်း ပြောစကားများ
ကို ကြားကြသော ဇနီးနှင့်သမီးနှစ်ယောက်
က မယုံကြည်။ စိတ်စွဲလမ်းသည်ဟုပဲ
ထင်ကြသည်။ သူ့သား တကယ်မကျွတ်
လွတ်သေးလျှင် သေပြီးစမှာ အနည်းငယ်
တော့ ခြောက်လှန့်ရမည်။ ထိုအချိန်တုန်း
က ဘာမျှခြောက်လှန့်ခြင်း မပြုခဲ့ဘဲ အခု
သေပြီး ငါးနှစ်လောက်ကြာမှ အိပ်မက်
ပေးသည်ဆိုတော့ သူတို့သားအမိသုံး
ယောက်က မယုံကြည်။ တစ်ဦးတည်း
သော သားလေးမို့ မေးရနိုင်၍ စိတ်စွဲလမ်း
တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်ဟု ပြောပြသည်။

ဦးမောင်သိန်းလည်း ဇနီးနှင့်သမီးများ
ပြောသလို စွဲလမ်း၍ ထိုအိပ်မက်တာနေ
မှာပါဟုပင် သဘောထားလိုက်တော့သည်။
သို့ပေမဲ့လည်း ဘုရားခိုးပြီးတိုင်း။ ဆွမ်း
လောင်းပြီးတိုင်း သားဖြစ်သူကို အမျှ
ပေးဝေသည်။ ထိုအလုပ်ကား ယခုမှ လုပ်

သည်တော့မဟုတ်။ သားသေဆုံးပြီး
ကတည်းက နေ့စဉ်အမျှ ပေးဝေနေကာ
အခု အိပ်မက်မက်သည်ဆိုတော့ သား
အဓိကထားကာ အမျှအတမ်းပေးဝေ ပြု
သည်။

ထိုအိပ်မက်သည် တစ်ကြိမ်
မျှ။ ထိုအိပ်မက်ကို နောက်တစ်ကြိမ်
မက်သူကား မောင်မောင်မျိုး၏ အစ်မငယ်
ပင်။ သူမသည်လည်း ဦးမောင်သိန်းမက်
ခဲ့သလိုပင်။ မောင်မောင်မျိုးကား ညှိုးငယ်
သော မျက်နှာနှင့်ပင် အစားအစာတောင်း
သည်။ သူ့ထမင်းမစားရသည်မှာ ကြာလှ
ပြီတဲ့။ ပုံစံကလည်း ဦးမောင်သိန်း ပြော
သလို စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်နှင့် ဘောင်းဘီ
တိုနှင့်။ အစ်မငယ်လည်း အိမ်သားများကို
ပြောပြသည်။ အိပ်မက်မက်ပုံမှာ တူညီစွာ
သဖြင့် သည်တစ်ခါမှာတော့ အိမ်သားများ
စဉ်းစားကြပြီ။ တစ်အိမ်တည်းမှာ ရက်
အနည်းငယ်သာခြားပြီး ထိုအိပ်မက်ကို
မက်ကြသည်။ အိပ်မက်ပုံကလည်း အတူ
တူပင်။ သူတို့မိသားစုမှာ ယုံရခက်ခက်
ဖြစ်နေကြသည်။ သေဆုံးပြီးသူများမှ လူ

အိပ်မက်ပေးသည်ကို ကြားဖူးနားဝ

ရဲ့။

ဆရာတော်က ဦးအောင်သိန်း

သော်လည်း အခုက သေသူမှာ

အင်း... ပရလောကဆိုတာ

၏ လျှောက်ထားချက်ကို နားထောင်ပြီး

အတူကြာနေပြီ။ တကယ် မကျွတ်လွတ်

ကလည်း သိပ်ပြီး နက်နဲဆန်းကြယ်တော့

“အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါ

သွင် သေဆုံးပြီး လပိုင်းလောက်တွင်

အခက်သားကလား။

တယ် ဒကာကြီး လူတစ်ယောက်ဟာ

အိပ်မက်ပေး၍ရနိုင် သားနှင့်ဘာကြောင့်

“ဒီလိုပါတာရား တပည့်တော်

သေပြီသွားပြီဆိုရင် သူ့အသက်မထွက်ခင်

သေဆုံးပြီး ငါးနှစ်နေမှ အိပ်မက်ပေးရတာ

အိပ်မက်တစ်ခု မက်လို့ပါ။ တပည့်တော်

အချိန်ကလေးအတွင်းမှာ စွဲလမ်းခဲ့တဲ့

နောက်ဆုံးတော့ ဦးမောင်သိန်းတို့

ရဲ့ သားလေးဟာ သေသွားတာ ငါးနှစ်

စိတ်အပေါ်မှာ မူတည်ပြီး နောက်ဘဝမှာ

သားစုမှာ သူတို့အိမ်သို့ ဆွမ်းခံကြွလာ

လောက်ရှိပြီ ဘုရား။ သေပြီးခါစက

ကျင်လည်ရတယ်။ သေခါနီး မျောနေတဲ့

သော ဆရာတော်ကို မေးလျှောက် ကြည့်

ခြောက်တယ် လှန်တယ်လည်းမရှိခဲ့ပါဘူး။

အချိန်မှာ သူ့ရဲ့ စိတ်ဟာ မှီတွယ်ရာကို

ကြော့လှည့်။

အခု သေပြီး ငါးနှစ်လောက်ရှိတော့မှ

လိုက်ရှာနေရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ

တစ်နေ့ဆရာတော် ဆွမ်းခံကြွ

သူဟာ အစာမစားရတာလည်း ကြာပြီ။

ကောင်းတဲ့အာရုံကိုရရင် (ဥပမာ ဘုရား

ထာချိန်တွင် ဦးမောင်သိန်းက “ဆရာတော်

အဝတ်အစားကလည်း စွပ်ကျယ်လက်

စာရွတ်နေတဲ့အသံ၊ တရားဟောနေတဲ့

ဘုရား သေပြီးသောသူများဟာ မကျွတ်

ပြတ်နဲ့ ဘောင်းဘီတိုလေးပဲရှိတယ်။

အသံ စသည်ဖြင့် ကောင်းတဲ့စကားကို

မလွတ်သေးဘူးဆိုလျှင် သေဆုံးပြီးလျှင်

အိမ်ကြောင့် သူ့ကို ထမင်းကျွေးပါ။ ဝတ်စရာ

ကြားပြီး စိတ်စွဲမိရင် ကောင်းတဲ့ဘုံဘဝ

လောက်ခါမှမဟုတ် တစ်နှစ်မပြည့်ခင်မှာ

လည်းပေးပါ။ ကုသိုလ်လုပ်ပြီး အမျှဝေပေး

သို့ရောက်နိုင်သလို သေခါနီးအချိန်မှာ

အိပ်မက်ပေးပြီး ကုသိုလ်ပြုအမျှဝေခိုင်း

ပါဆိုပြီး အိပ်မက်ပေးပါတယ်။ အစ

သူအရင်က ပြုခဲ့ဖူးတဲ့ မကောင်းမှုတွေကို

တယ်လို့ တပည့်တော်ကြားဖူးပါတယ်။

ကတော့ တပည့်တော်လည်း စိတ်စွဲလမ်း

စိတ်က သတိရသွားရင်တော့ မကောင်းတဲ့

သေပြီးနှစ်များစွာ ကြာမှ အိပ်မက်ပေးတာ

လို မက်တာလို့ပဲ ထင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့

ဘုံဘဝကို ရှောက်သွားနိုင်တာပေါ့။

ဖြစ်နိုင်ပါသလား”

သိပ်မကြာခင် ရက်ပိုင်းကပဲ တပည့်တော်

မကောင်းတဲ့ ဘုံဆိုတာက ဒကာကြီးသိတဲ့

ဘုရားဆရာတော်က အနည်း

ရဲ့ သမီးအငယ်ကလည်း ဒီလိုအိပ်မက်မျိုး

အတိုင်း ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရ

ငယ်စဉ်းစားဟန်ပြုကာ...

ထပ်မက်တယ်။ အဲဒါကြောင့် အရှင်ဘုရား

ကယ်ဆိုတဲ့ အပါယ်လေးဆုံပေါ့။ အဲဒီ

“အကြောင်း ရှိလို့လား ဒကာ

ကို မေးကြည့်တာပါတာရား”

အပါယ်လေးဆုံထဲမှာမှ ငရဲကိုရောက်သွား

တဲ့သူ၊ တိရစ္ဆာန်ဘဝ၊ အသူရယ်ဘဝ
 ရောက်သွားတဲ့သူဟာ အိပ်မက်မပေးနိုင်
 သလို သေပြီးတဲ့သူရဲ့ မိသားစုတွေက
 ပြုလုပ်ပေးတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုလည်း
 မသိနိုင်ဘူး။ ဒါ့ကြောင့် အဲဒီကုသိုလ်အဖို့
 ကို မရနိုင်သလို သာဓုလည်း မခေါ်နိုင်
 ဘူး။ အဲဒီလေးဘုံထဲက ပြိတ္တာဘဝကို
 ရောက်တဲ့သူမှသာ သူဖြစ်တဲ့ ပြိတ္တာဘဝ
 အဆင့်အတန်းအမြင့်ကိုလိုက်ပြီး အနံ့ပေးနိုင်
 တဲ့ ပြိတ္တာ၊ အိပ်မက်ပေးနိုင်တဲ့ ပြိတ္တာ၊
 ကိုယ်ထင်ပြန်တဲ့ ပြိတ္တာထည်ဖြစ်တာ။
 အဲဒီတော့ ဒကာကြီးရဲ့ သားလေးဟာ
 သေပြီးတဲ့အချိန်မှာ ပြိတ္တာမဟုတ်တဲ့
 တခြားဘုံတစ်ခုခုကို ရောက်သွားပါလိမ့်
 မယ်။ ဒါ့ကြောင့်သာ ဒီငါနဲ့အတွင်း ဒကာ
 ကြီးတို့ကို ဘာမျှ အိပ်မက်မပေးနိုင်ခဲ့တာ
 ပေါ့။ အခုမှသာ အဲဒီဘုံတစ်ခုခုက ကျွတ်
 လွှတ်ပြီး ပြိတ္တာဘဝကို ရောက်ခါ အိပ်မက်
 ပေးနိုင်တာ ဖြစ်မှာပေါ့။ သေဆုံးပြီးတဲ့
 သူတွေက အိပ်မက်ပေးပြီး ကုသိုလ်
 ကောင်းမှုလုပ်ခိုင်းတာ၊ အစားအစာ
 တောင်းတာ၊ အဝတ်အစားတောင်းတာ

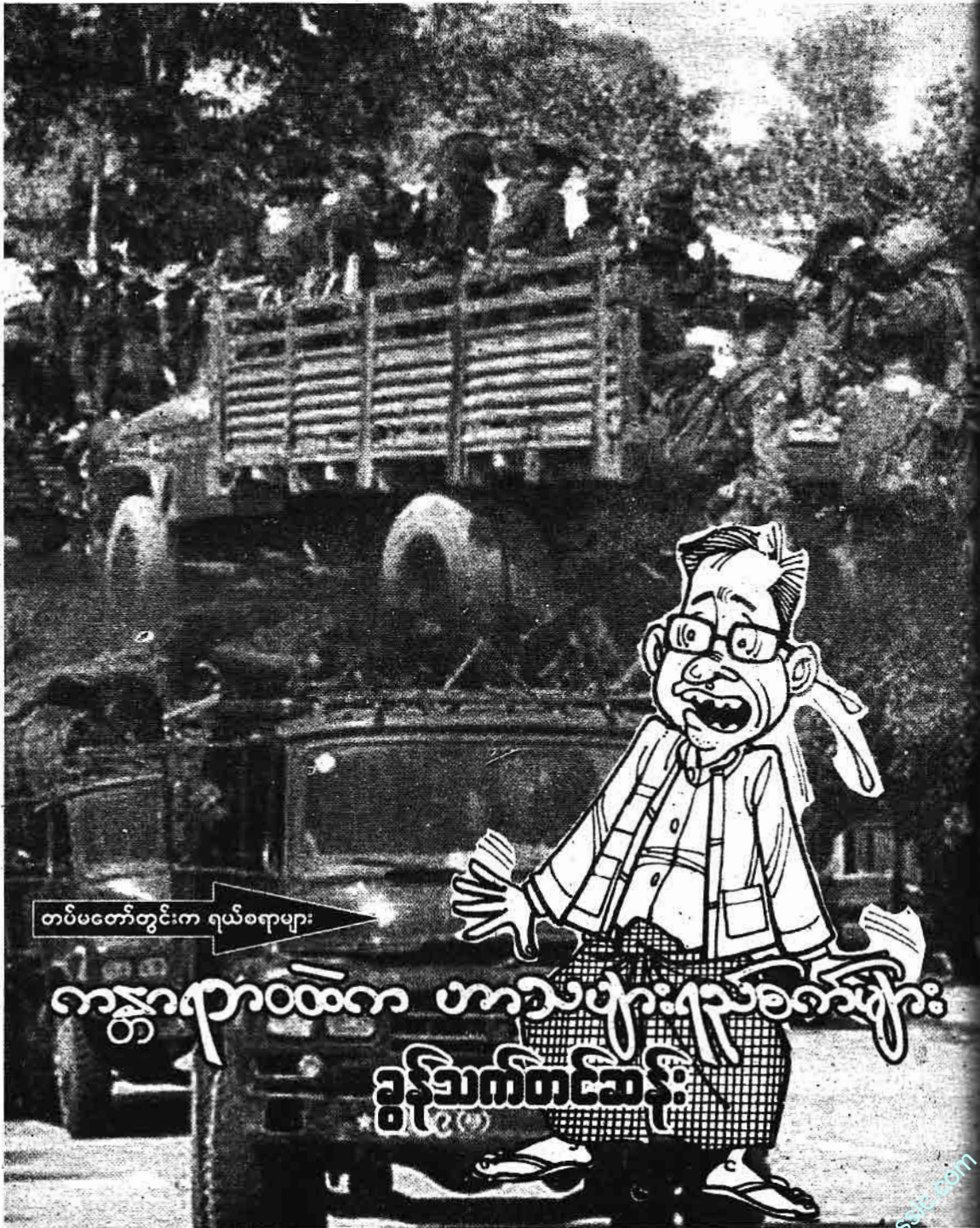
တာစတဲ့ အဖြစ်တွေဟာ ဟိုးရှေ့ကတည်း
 က ဘုရားဟောတွေထဲမှာရော ငါးရာ
 ငါးဆယ် ဇာတ်နိပါတ်တော်တွေထဲမှာ
 ပါရှိခဲ့တာမို့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီတော့ ဒကာ
 ကြီးတို့က သူ့အတွက် ရည်စူးပြီး ကုသိုလ်
 ကောင်းမှုလုပ်ပြီး အမျှပေးဝေလိုက်ကြပါ”
 ဟု ဆရာတော်က ရှင်းပြ
 လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆရာတော်က
 “ဒကာတို့ သေတဲ့သူအတွက်
 ရည်စူးပြီး ကုသိုလ်လုပ်တော့မယ်ဆိုရင်
 လုပ်မဲ့နေ့ မရောက်ခင် တစ်ရက်ကြိုပြီး
 ညနေပိုင်း နေဝင်ရိုးရီအချိန်မှာ အိမ်ရှေ့
 လမ်းဆုံလမ်းမ လမ်းလေးခွနေရာကို
 သွားပြီး ဘယ်နှစ်၊ ဘယ်ရက်၊ ဘယ်နေ့၊
 ဘယ်အချိန်မှာ ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွား
 တဲ့ သူရဲနာမည်ကို ခေါ်ပြီး မင်းအတွက်
 မနက်ဖြန် နံနက်ဘယ်နှနာရီမှာ ကုသိုလ်
 ကောင်းမှု လုပ်ပေးမယ်။ ဒါ့ကြောင့် တရား
 နာဖို့ လာခဲ့ပါလို့ သွားပြီး ဖိတ်ရတယ်။
 အဲဒီလို ဖိတ်ရင်းနဲ့ ရပ်ကွက်၊ မြို့ နယ်စ
 တဲ့ သက်ဆိုင်ရာ နတ်မင်းကြီးတွေကို
 သေဆုံးသူ ဘယ်သူ့အတွက် ရည်စူးပြီး

ကုသိုလ်ပြုလုပ်ပေးမှာမို့ သူတရားနာရ
 လာရင် ခွင့်ပြုပေးကြပါ။ သူမသိသေးရ
 လည်း သိအောင်ပြောပြပြီး တရားနာလာ
 ဖို့ လွှတ်ပေးကြပါလို့ ခွင့်တောင်းပေး
 တယ်။ ပြီးတော့ နောက်နေ့မနက် တရား
 မနာခင် အိမ်ရှေ့ကိုထွက်ပြီး သေသူ
 နာမည်ကိုခေါ်ပြီး တရားနာလာဖို့ ထ
 ဖိတ်ရတယ်။ မြန်မြန်လေးလုပ်ပေးလိုက်
 ကြပါ တကာကြီးတို့ သူခမျာ ဆင်း
 ပင်ပန်းရှာလို့ ဒီလို အိပ်မက်ပေးပြီး
 အကူအညီတောင်းရတာ” ဟုပြောကာ
 ပြန်ကြွသွားလေ တော့သည်။
 ဦးမောင်သိန်းတို့ မိသားစု
 သေဆုံးသူ မောင်မောင်မျိုးအတွက်
 ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်ပေးကြမည်။ ထို့
 ကြောင့် ဘုန်းကြီးငါးပါးကို အကျဉ်း
 အကြောင်းပြောပြကာ ပင့်ဖိတ်ပြီးပြီ
 သက္ကန်း၊ ယပ်ကောင်၊ ထီး၊ ဖိနပ်ကအား
 လှူဖွယ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများကိုလည်း ဝယ်ပြီး
 ပြီး နေရက် သတ်မှတ်ကာ တရားမနာခင်
 တစ်ရက်ကြို၍ သေဆုံးသူ မောင်မောင်
 ကို တစ်ရက်ကြို၍ ဖိတ်သည်။ သက်ဆိုင်

နတ်မင်းကြီးများကိုလည်း ခွင့်ပြုပေးရန်
 ပြောကြားသည်။ ထိုနေ့ နေဝင်ရီတရော
 အချိန်တွင် ဦးမောင်သိန်းက မောင်မောင်
 မီးအား တရားနာရန် လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်လာ
 သည်။ အိမ်ဝင်းပေါက်ရောက်တော့
 ဦးမောင်သိန်းက အိမ်ရှေ့မှ တမာပင်ကို
 ဆက်ညှိုးထိုးပြကာ သား မင်း ဒီတမာ
 မှင် အောက်မှာနေခဲ့ဦး၊ မနက်ကျမှ တရား
 ဆဋ္ဌိ အိမ်ထဲကို ဝင်ခဲ့ဟု ပြောကာ အိမ်
 ဆံဝင်သွားတော့သည်။ အိမ်ထဲမှာက
 နံနက် ရဟန်းတော်များနှင့် တရားနာလာ
 သူများအတွက် ချက်ပြုတ်နေကြသည်။
 ညဆယ်နာရီအချိန်လောက်တွင် အိမ်ရှေ့
 တမာပင်နားသို့ ခွေးလေးငါးကောင်ခန့်
 ရောက်ရှိလာကာ တမာပင်ကို မော့ကြည့်
 ပြီး အူကြပါတော့သည်။ ထိုခွေးများကား
 ဘယ်လောက်ပင် မောင်းထုတ်ပါစေ၊
 ဂရုမစိုက်ကြပါချေ။ တမာပင်ကို ကြည့်ပြီး
 သာ ဟောင်လိုက် အူလိုက် လုပ်နေကြ
 တော့သည်။ အိမ်ထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေသည့်
 မိန်းကလေးများကား ကြောက်လိုက်ကြ
 သည့် ဖြစ်ချင်း။ ယောက်ျားကြီးများပင်

ကျောချမ်းနေကြတော့သည်။
 နံနက်ရောက်တော့ ဦးမောင်
 သိန်းက တရားမနာမီ အိမ်ရှေ့ကိုထွက်ပြီး
 သေသူ မောင်မောင်မျိုးကို တရားနာရန်
 လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်သည်။ ရေစက်ခွက်ကို
 လည်း မောင်မောင်မျိုးအတွက် သီးသန့်
 လုပ်ပေးထားသည်။ တရားနာကြတော့
 မောင်မောင်မျိုးအတွက် သီးသန့်လုပ်ပေး
 ထားသည့် ရေစက်ခွက်နာသို့ ရှိခိုးကောင်
 လေးတစ်ကောင် လာနားသည်။ ထို
 အကောင်ကလေးကို တရားပေးမည့်
 ဆရာတော်များရော အိမ်သားများပါ
 သတိထားမိကြသည်။ ဆရာတော်
 တရားပေးသည့် အချိန်မှစ၍ ထိုရှိခိုး
 ကောင်လေးမှာ လက်နှစ်ဖက်ကို ပူးကပ်
 ကာ ဦးခေါင်းနားထား၍ ငြိမ်နေတော့
 သည်။ ဆရာတော် တရားဟောပြီး၍
 ရေစက်ချအမျှဝေပြီးမှသာ ထိုရှိခိုးကောင်
 လေး အဝေးသို့ ပျံသွားတော့သည်။ ထိုရှိ
 ခိုးကောင်လေး ပျံသွားသည့် ခဏတွင်
 တရားနာလာသူများရော ဦးမောင်သိန်း၏
 မိသားစုနှင့် ဆရာတော်များပါ အမျိုးအမည်

မသိသော အမွေခံတစ်မျိုးကို ရှုခိုက်လိုက်
 ကြရသည်။
 မောင်မောင်မျိုးအတွက် ရည်စူး
 ၍ ပြုလုပ်ပေးသော ကုသိုလ်ပွဲလည်း
 ပြီးသွားပြီ။ မောင်မောင်မျိုးတစ်ယောက်
 အမျှရကာ သာဓုခေါ်နိုင်သွားပြီထင်သည်။
 ထိုနေ့မှစ၍ ဦးမောင်သိန်းတို့ မိသားစု
 မောင်မောင်မျိုးကို အိပ်မက်မမက်တော့။
 မိဘအပေါ် ရိုင်းပျစွာပြုမှု ပြောဆိုခဲ့သည့်
 အကုသိုလ်ကံ ငါးနှစ်လောက်
 မကောင်းတဲ့ ဘုံမှာခံစားခဲ့ရသည့် မောင်
 မောင်မျိုး ယခုတော့ သူပြန်ခဲ့သည့် ကုသိုလ်
 ကောင်းမှုတွေက သူ့ကို ကောင်းရာဘုံတဝ
 ကို ရောက်စေမည်မှာ မလွဲတော့ပါ။
 စာရွှာသူများလည်း ကျေးဇူးရှင်
 မိဘများအပေါ် သိတတ်လိမ္မာသော
 သားကောင်သမီးကောင်းများ ဖြစ်ကြပါစေ။
 သင်တို့၏ မိဘနှစ်ပါးအပေါ် မိဘများစိတ်
 ဝမ်းနည်းစေမည့် မိဘအပေါ် စော်ကာသလို
 ဖြစ်စေမည့် အပြုအမူအပြောအဆိုမျိုး
 အမှတ်တမဲ့ပင်လျှင် မပြောမိကြပါစေနှင့်။
 ပန်းမြတ်လေး (အမရပူ)

တပ်မတော်တွင်းက ရယ်စရာများ

ကန္တာရာထဲက ဟာသများလှည့်စား
ခွန်သက်တင်ဆင်း

ဆိပ်ကလေး ပက်လက်ထန်

စစ်ရေးပြကွင်းကြီး၏ ပတ်
ဝန်းကျင်တွင် နှင်းမြူများဆိုင်းနေကြ၏။
ဆင်ရာသီ၏ နံနက်ခင်းဖြစ်၍လည်း
နှင်းအေးခြင်းနှင့်အတူ ဖြတ်တိုက်သော
ဆူအေးလေးများက စစ်ရေးပြကွင်း
အတွင်း ရောက်ရှိနေသော စစ်သည်များ
ကို အေးမြလန်းဆန်း နေစေပါသည်။

ကချင်ပြည်နယ် ဗန်းမော်ဒေသ
တွင် တပ်စွဲထားသော တပ်ရင်းတစ်ရင်းမှ
စစ်သည်များ စစ်ဆင်ရေး စတင်ထွက်ခွာ
နေ နှစ် ရှစ် ရှစ် ကွင်းတွင် ဒုတိယတပ်ရင်း
မှ ဦးစီးပြီး စစ်ကြောင်း တပ်ခွဲအလိုက်
တန်းစီရန် စီစဉ်နေကြခြင်းဖြစ်ပါ၏။
စစ်ကြောင်းတပ်ခွဲအလိုက် တန်းစီအသင့်
ဖြစ်ပါက တပ်ရင်းမှူးကြီးထံ သတင်းပို့
ပြီး တပ်ရင်းမှူးကြီး၏ စစ်ထွက်မိန့်ခွန်းကို
နာခံရမည် ဖြစ်ပါ၏။

စစ်ထွက်မိန့်ခွန်း ပြောကြားပြီး
နောက် ရောက်ရှိနေသော စစ်ယာဉ်များ
ပေါ် စနစ်တကျတက်ပြီး ထွက်ခွာကြရ
မည်ဖြစ်၍ ကျောပိုးအိတ်များကို တန်းစီ

ရာသို့ ယူလာခဲ့ရပါသည်။ စစ်ဆင်ရေးတွင်
အသုံးပြုမည့် စစ်အသုံးဆောင်များ၊ ရိက္ခာ
များ ထည့်ထားသောကြောင့် ကျောပိုး
အိတ်များမှာ ဖောင်းကားနေကြသည်။
အထူးသဖြင့် အရာရှိများ၏ ကျောပိုးအိတ်
များသည် ကြီးမားဖောင်းကား နေကြပါ
သည်။ ကျောပိုးအိတ်လွယ်ပြီး ချီတက်ရ
ခြင်းထက် ယာဉ်များဖြင့် ချီတက်မည်ဖြစ်
၍လည်း လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ ထည့်
ထားကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စစ်ရေးပြမှုမှ စစ်ရေးပြ အကြံ
လေ့ကျင့်ခြင်း ဆောင်ရွက်ပြီးနောက် အရာ
ရှိစစ်သည်များ၏ ရှေ့တွင် ကျောပိုးအိတ်
များချထားကာ အသင့်ဖြစ်ကြောင်း
ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိထံ လှမ်းပြောပြီး
တပ်ရေးမှူးအလာကို စောင့်ဆိုင်းနေပါ
သည်။

လမ်းဆုံတွင် တာဝန်ချထား
သော တပ်ရဲတပ်ကြပ်ထံမှ ခရာသံကြား
လိုက်ရပြီး မကြာမီ တပ်ရင်းမှူး၏ မာဇ
ဒါဂျစ်ကားသည် အလေးပြန်ခံစင်မြင့်အနီး
ကားလမ်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။

မာဇဒါဂျစ်၏ ကားတံခါးပွင့်

သွားပြီးနောက် တပ်ရင်းမှူးကြီး ဆင်းလာ
သည်ကို စစ်ရေးပြမှုမှ လှမ်းကြည့်နေပြီး
တန်းစီထားသော စစ်သည်များကို အမိန့်
ပေးလိုက်ပါသည်။

“တပ်ရင်း သတိ”

တန်းစီထားသော စစ်သည်များ
သတိဆွဲလိုက်ကြပါသည်။ စစ်ရေးပြမှုမှ
တပ်ရင်းမှူးအား ထပ်မံကြည့်ရှုလိုက်ရာ
တွင် တပ်ရင်းမှူးမှာ ချပ်ဝတ် (Equip-
ment) အားဝတ်ထားသည့်အပြင် ကျောပိုး
အိတ်ကိုပါ လွယ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်
ရပါသည်။ ထူးဆန်းပေစွာ ယခင်စစ်ရေး
ပြများတွင် မတွေ့ဖူးခဲ့ပါ။ စစ်ရေးပြမှုမှ
အလျှင်အမြန် အမိန့်ပေးလိုက်ရပါသည်။

“ကျောပိုးအိတ် ... လွယ်”

ဒုတိယတပ်ရင်းမှူးအပါအဝင်
အရာရှိ စစ်သည်အားလုံး ရှေ့တွင်ရှိသော
ကျောပိုးအိတ်များကို ကောက်ယူ၍ လွယ်
လိုက်ကြပါသည်။ သေနတ်များမှာတော့
မူလထဲက လွယ်ထားပြီးဖြစ်ပါသည်။

ကျောပိုးအိတ်မှာလည်း ကိုယ်

နှင့် ကပ်၍ပါလာပါသည်။

“အလံစောင့်အဖွဲ့ သေနတ် ထမ်း”

“တပ်ရင်းမှူးအား အလေးပြု”

“အလံစောင့်အဖွဲ့ သေနတ် ထမ်း”

“အလံစောင့်အဖွဲ့ သေနတ် အောက်ချ”

“အမှတ် () ခြေလှော်တပ်ရင်း အင်အား () ယောက် စစ်ထွက်မိန့်ခွန်း နာခံရန်အသင့်”

“တပ်ရင်း... သက်သာ”

စစ်မိန့်သံများ ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် တပ်ရင်းအား သက်သာပေးလိုက်ပါသည်။ အမှန် တကယ်တော့ မသက်သာပါ။ စစ်သည် များမှာ ကျောပိုးအိတ်များ လွယ်ထားရာ တွင် ထူးခြားမှုမရှိသော်လည်း အရာရှိ များမှာ ပေါင် ၅၀ နီးပါးခန့်ရှိသော ကျောပိုးအိတ်ကြီးများကို လွယ်ထားရ သည့်အတွက် စစ်ရေးပြလှုပ်ရှားမှုတိုင်း နောက်သို့လန်၍ သွားနေသဖြင့် အား

စိုက်ပြီး ရှေ့သို့ တွန်းထားရပါသည်။

အလေးပြုခံစင်မြင့်ထက်မှ

တပ်ရင်းမှူး၏ စစ်ထွက်မိန့်ခွန်းသံများမှာ

အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ထွက်ပေါ်လာပါ တော့သည်။

“ရဲဘော်တို့... ငါတို့အားလုံး စစ်မြေပြင်ထွက်ရမယ်။ ပင်ပန်းမယ်။ ဆင်းရဲမယ်။ ဇွဲရှိဘို့လိုတယ်”

မှန်ပါသည်။ စစ်ဆင်ရေးမ ထွက်ခင်ကပင် ပင်ပန်းနေကြပါပြီ။ တပ် ရင်းမှူး၏ မိန့်ခွန်းပြောမှု ကြာလာလေ အရာရှိများသည် ကျောပိုးအိတ်၏ ဖိစီးမှု ကြောင့် ပစ်တိုင်းထောင်လေးလို ရှေ့ နောက်လှုပ်ရှားနေကြပြီ။ လိပ်ကလေး

တစ်ကောင် ပက်လက်လန်သည့် အနေ အထားသို့ ရောက်ရန် နီးကပ်လာနေပါ သည်။

တပ်ရင်းမှူး၏ မိန့်ခွန်းမှာ တစ် နာရီကျော့ ကြာလာပါပြီ။ အရာရှိများ၏ မျက်နှာများတွင် ချွေးသီးလုံးကြီးများ ထွက်နေပြီး အံ့ကြိတ်ထားသူများ၊ ရုံမဲ့ နေသူများ၊ စပရင်ကဲ့သို့ ကွေးသွားလိုက်၊ ပြန်ဆန်လိုက် ဖြစ်နေသူများကို တွေ့ရ ပါသည်။

“နိဂုံးချုပ်အနေနဲ့ ပြောလိုတာ ကတော့”

ကြားဖူးသမျှ စကားသံများတွင် ယခုတပ်ရင်းမှူးထံမှ ကြားရသော အသံ သည် နားဝင်အချို့ဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ နိဂုံး ချုပ်ပြီးလျှင် တန်းဖြတ်တော့မည် မဟုတ် ပါလား။ တန်းဖြတ်ပြီးသည်နှင့် ကျောပိုး အိတ်အားချွတ်ကာ “လေးဦးဟာ... လေးဦးဟာ” ဆိုပြီး ကျောပိုးအိတ်ကို ခြေထောက်ဖြင့် လိုမ့်ကန်ရန်လည်း စဉ်းစားနေကြပါသည်။

တပ်ရင်းမှူး၏ နိဂုံးချုပ်မှုသည်

ဘူ နီနစ်ခန့် ထပ်၍ ကြာပါသည်။

“တန်ဖြတ်ခွင့်ပြုပါ”

“ဆက် ... လုပ်”

တပ်ရင်းမှူးကြီးသည် မာဒေါ

ပေါ့ပါးစွာ တက်ရောက်ပြီး

တရားရင်း တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွား

တန်းစီနေသော အရာရှိများမှာ

ကျောပိုးအိတ်များကို နာကျဉ်းစွာ

တစ်လုံးလုံးကြားမှ အောက်သို့

ချလိုက်ကြပါတော့သည်။

xxx

ထောက်လှမ်းရေးတပ်ကြပ်

အောက်လေးထံမှ သိရသော နောက်ကျ

တပ်ရင်းမှူးခေါ်သဖြင့်

သွားရကြောင်း နို့ဆီကပ်ဖာအခွံ

ကို ကပ်ကြေးဖြင့် ညှပ်ပြီး ကျောပိုး

အိတ်အလွတ်တွင် ထည့်ပေးထားကြောင်း

ရောပြတွင် တပ်ရင်းမှူး လွယ်ထား

သော ကျောပိုးအိတ်မှာ နို့ဆီကပ်ဖာများ

ထည့်ထားသော ကျောပိုးအိတ်အလွတ်

ပြသဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရပါသည်။

အချိန်က တပ်ရင်းမှူးပြောသော

စကားမှာ ...

“အရာရှိတွေက သူတို့ မလွယ်

ရတိုင်း အားမနာပါးမနာ ကျောပိုးအိတ်

ထဲကို ပစ္စည်းတွေ တစ်အားစွတ်ထည့်ပြီး

ပေါ်တာကို သယ်ခိုင်းချင်ကြတယ်။ မနက်

ဖန်တော့ တွေ့ပြီပေါ့ကွာ”

ဟူသတည်း။

စစ်သားဟောင်းကြီးများ၏

လိမ္မာပါးနပ်စွာ ပညာပေးလိုက်ပုံမှာတော့

မှတ်သားစရာပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

x x x

နည်းနည်းလေး လွဲသွားတယ်

တောင်ပေါ်မြို့လေးရှိ တပ်ရင်း

ဌာနချုပ်တွင် ဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်တင့်မောင်

တယောက် သင်တန်းတက်ရန် ရှေ့တန်း

မှ တပ်ရင်းဌာနချုပ်သို့ ညက ပြန်လည်

ရောက်ရှိပါသည်။ နောက်နေ့ နံနက်ပိုင်း

တွင် တပ်ရင်းရုံးသို့ သွား၍ စာရွက်စာ

တမ်းများ ပြုလုပ်ပြီး တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး

ထံ သတင်းပို့ရန် သွားသော်လည်း ဘဏ်

သွားနေ၍ မတွေ့ခဲ့ရပါ။

အရာရှိရိပ်သာတွင် နေလည်

စာစားပြီးနောက် ဗိုလ်ကြီးထွန်းလင်း၏

အိမ်သို့ သွားလည်ရန် စိတ်ကူးပေါ်လာခဲ့

ပါသည်။ ဗိုလ်ကြီးထွန်းလင်းနှင့် မမအုံး

တို့မှာ စိတ်သဘောထားကောင်းမွန်ပြီး

လူပျိုအရာရှိများ၏ အနွံတာကို ခံနိုင်ကြ

သူများဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ကြီးထွန်းလင်းမှာ

လုပ်သက်ဖြင့် အရာရှိဖြစ်လာသူ ဖြစ်ပြီး

သားသမီးသုံးဦးရှိပါသည်။ မမအုံးမှာလည်း

အညာသူဖြစ်ပြီး ရိုးသားလွန်းကာ ခလေး

သုံးယောက်နှင့် အလုပ်အမြဲရှုပ် နေတတ်

သူဖြစ်ပါသည်။

မိမိတို့ ရှေ့တန်းတက်စဉ်က

ဗိုလ်ကြီးထွန်းလင်းမှာ နောက်တန်းဌာန

ချုပ်တွင် နယ်မြေစိုးမိုးရေးတာဝန်နှင့်

ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မတွေ့တာ

ကြာသွားသော အကိုကြီးနှင့်လည်း

စကားပြောရန် မမအုံးအားလည်း နှုတ်

ဆက်ရင်း လက်ဆောင်ပေးရန် လာခဲ့ခြင်း

လည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ကြီးထွန်းလင်း၏ အိမ်ရှေ့

ရောက်သည်နှင့် မမအုံးကို တွေ့ရပါသည်။

“ဟယ် . . . မောင်လေး ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လဲ”

“ညကရောက်တာ အမ နေကောင်းလား ခလေးတွေရော မမြင်ပါလား”

“အေး နေကောင်းပါတယ်။ ခလေးတွေတော့ ကျောင်းသွားကြတယ်။ ထိုင်ဦးလေ”

“ပါလာသော လက်ဆောင်ကို ပေးလိုက်ပြီးနောက် . . .

“အစ်ကိုကြီးလည်း မမြင်ပါလား။ နယ်မြေစိုးမိုးရေးမှာပဲလား”

“မဟုတ်တော့ဘူး လက်ထရိန် (Latrine) သွားတယ်လေ”

“အော် . . . ဟုတ်ကဲ့ အမ”

ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ မမအုံးလည်း လဘက်ရည် သွားဖျော်နေပါသည်။ အိမ်သာဘက်သို့လည်း မျက်လုံးကစားကြည့်မိပါသေးသည်။ အကိုကြီးများ ထွက်လာမလားပေါ့။

မမအုံး : လာချပေးသော

လဘက်ရည်ကိုသောက်ရင်း စကားပြောဖြစ်နေကြသည်။ နာရီဝင်ခန့် ကြာသည်အထိ ဗိုလ်ကြီးထွန်းလင်းက အလာသေးဝမ်းများချုပ်နေတာလား ဘာများဖြစ်နေသလဲပေါ့။ မမအုံးကတော့ စကားပြောမပျက်။

နည်းနည်းကြာလာတော့ မေးမိပါတော့သည်။

“အကိုကြီး ဘယ်သွားလို့လဲ အမ”

“လက်ထရိန်လေဟယ်”
“ဘယ် လက်ထရိန်ကိုများ သွားတက်နေတာလဲ အမရယ်”

“ဗထူးမှာလေ”

“ဗျ”

မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဗထူးအထိတော့ အိမ်သာသွားမတက်လောက်ပါဘူး

“ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“၂ ပိတ်လောက်ရှိပြီ။ ငါ့မိကြော်တွေတောင် ထည့်ပေးလိုက်သေးတယ်”

အိမ်သာထဲမှာများ ငါးပိကြော်စားနေတာလား။ သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ ဗိုလ်ကြီးထွန်းလင်းတစ်ယောက် ဗထူးတွင် သင်တန်းသွားတက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မမအုံးပြောလိုသော စကားလုံးမှာ လက်ထရိန်နှင့် (Training) ကို ပြောလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်

နည်းနည်းလေး လွဲသွားသော စကားလုံးအတွက် မမအုံးအား ရှင်းပြနေတော့ပါ။

“ဒါဆို ပြန်ဦးမယ် အမ”
နောက်တစ်ခါ အစ်ကိုကြီး လက်ထရိန်သွားတက်ရင် ငါးပိကြော်တင်မကဘဲ လက်ဆေးဖို့ ဆပ်ပြာလေးပါ ထည့်ပေး

ဆိုက်ပေါ့ အမရယ်”

“ငါ့မောင်ပြောမှ သတိရတယ်။
ဆက်ထရိန်ထဲမှာ ငါးပိကြော်စားပြီး
ဆက်ဆေးရတာပေါ့ကွယ် ကျေးဇူးပါပဲ”

(98) ARMY
ကချင်ပြည်နယ်ရှိ လုံးခင်းမြို့
လေးမှာ ကျောက်စိမ်းထွက်ရှိမှုကြောင့်
နာမည်ကြီးပါသည်။ လုံးခင်း ဖားကန်ဆို
ပြီး မြို့ကြီးနစ်မြို့ကို တွဲမှတ်ကြလို့လည်း
ပီ၍ လူသိများကြပါသည်။

၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ ဝန်းကျင်က
ဖြစ်ပါသည်။

လုံးခင်း ပတ်ဝန်းကျင် တော
မှော်၊ ခိုင်ဇူးမှော်များမှ ကျောက်စိမ်းများ
များပြားစွာ ထွက်ရှိနေသော ကအလလည်း
ဖြစ်ပါသည်။

၃၃ တန် ကျောက်စိမ်းတုံး
ကြီး ...

ပထမတွင် သောင်းကျန်သူ
များမှ စစ်သင်တန်းဖွင့်မည့် ပုံသဏ္ဌာန်

သတင်းလွှင့်ပြီး အရပ်သားများ သွားလာ
ခြင်းကို တားမြစ်ကာ ကျောက်စိမ်းတုံး
ကြီးအား ခိုးတူးကြပါသည်။ နောက်ပိုင်း
သတင်းပေါက်သွားပြီး တပ်မတော်စစ်
ကြောင်းများမှ ဝင်ရောက်ရှင်းလင်း တိုက်ပွဲ
များဖြစ်ပွားပြီးနောက် သောင်းကျန်သူများ
လည်း ကျောက်စိမ်းတုံးကြီးအား ထားခဲ့
ပြီး ဆုတ်ခွာသွားကြပါသည်။

ခိုင်းဇူးမှော်တွင် ကျန်ခဲ့သော
ထိုကျောက်စိမ်းတုံးကြီးမှာ ၃၃ တန် လေးပြီး
တောင်ကုန်းငယ် တစ်ကုန်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေ
၍လည်း သောင်းကျန်သူများမှ ယူမသွား
နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကျောက်စိမ်းတုံး
ကြီးအား ပုံစံမပျက် ရန်ကုန်သို့ သယ်ယူ
ရန် ဆောင်ရွက်နေကြပါသည်။ ထို့ကြောင့်
တပ်မတော်စစ်ကြောင်းများ လုံးခင်းမြို့
တစ်ဝိုက် သွားလာလှုပ်ရှားမှု များပြားနေရ
ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လုံးခင်းမြို့စွန်ရှိ “အောင်သိဒ္ဓိ”
ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာ နှစ်ထပ်ကျောင်း

ဆောင်ဖြစ်ပြီး ဆရာတော်တစ်ပါးနှင့်
ကိုရင်တစ်ပါး သီတင်းသုံးပါသည်။ ဆရာ
တော်မှ သက်တော် ၅၀ ခန့် ရှိပြီး နား
အနည်းငယ်လေးသဖြင့် အသံကျယ်
ကျယ်ပြောမှ ကြားရသူလည်း ဖြစ်ပါ
သည်။

ဆရာတော်၏ ကျောင်းသို့
တပ်မတော်စစ်ကြောင်း တစ်ကြောင်း
ရောက်ရှိလာပါသည်။ နေရောင်မှာလည်း
ဖျော့တော့လာပြီး လှပသော ညနေခင်း
လေး ဖြစ်ပါသည်။

ခေါင်းဆောင်ဟု ထင်ရသော
အရာရှိမှ ဆရာတော်အား လျှောက်ထားပါ
သည်။

“အရှင်ဘုရား ... တပည့်
တော်တို့ တစ်ညတည်းခိုခိုလို့ ခွင့်ပြုပါ
ဘုရား”

“ဘယ်တပ်တုန်း ဒကာကြီး
ရဲ့”

“ခလရ (၉၈) ပါဘုရား”

“အေး ... အေး ကျောင်း၊
အောက်မှာတော့ နေလို့ရပါတယ်။ သိပ်

တော့မဆူညံစေနဲ့ပေါ့။ ဘုန်းကြီးလည်း
ကျောင်းအပေါ်ထပ်မှာ တရားထိုင်ဖို့ ရှိလို့
လေ။

“စိတ်ချပါဘုရား လိုက်နာပါ
မယ်။ တပည့်တော် တပ်ကိုနေရာချပြီး
မှာစရာရှိတာ မှာလိုက်ပါဦးမယ် ဘုရား။”

“အေး ... အေး။”

ဘုန်းကြီးကျောင်း အောက်တွင်
ညီခိုနေသော စစ်သည်များ အလုပ်
ကိုယ်စီ ရှုပ်နေကြ၏။ ထမင်းချက်သူ၊
ထင်းရှာသူ၊ ကင်းစောင့်သူ အိပ်ရာပြင်ဆင်
နေသူ၊ လက်နက်များကို တိုက်ချွတ်နေသူ
တို့ဖြင့် လှုပ်ရှားနေကြပါသည်။ တိုက်ပွဲ
တွင် ထိရောက်စွာ ပစ်ခတ်နိုင်ရန်လည်း
မိမိကိုင်ဆောင်သည့် လက်နက်များကို
တိုက်ချွတ်နေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျောင်းအပေါ်ထပ်ရှိ ဆရာ
တော်မှ ဘုရားဝတ်ပြုပြီးနောက် စကြွန်
လျှောက်နေပါသည်။ လူက စကြွန်သာ
လျှောက်နေသော်လည်း စိတ်က ကျောင်း

အောက်တွင် ရောက်နေသော စစ်သည်
များထံ ရောက်သွားပါသည်။ သူတို့တွေ
ဘာများလုပ်နေသလဲ။

ထို့အချိန်တွင် ...

“ဒိုင်း”

“သောက်ခွေး”

ကျောင်းတော်ဆီမှ ထွက်ပေါ်
လာသော သေနတ်သံနှင့်အတူ ဆရာ
တော်၏ လန့်ပြီး အော်လိုက်သောအသံ
ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာပါသည်။ ဆရာ
တော်၏ ရှေ့တစ်ထွာခန့် ကြမ်းပြင်တွင်
ကျည်ဖောက်ထွက်သွားသော အပေါက်
လေးတစ်ခုတွေ့လိုက် ရပါသည်။ သယံဇာတ
ကိုပင် လေဟာသွားသလို ထင်လိုက်ရ၏။
နားအနည်းငယ်လေးသော ဆရာတော်ပင်
အလွန်လန့်သွားပြီး သယံဇာတအောက်မှ
တောခွေးများပင် ထွက်လာပါသည်။ မျက်
လုံးလည်း သာမန်ထက် ပိုပြူးထွက်သွား
ပါသည်။ ကျောင်းပေါ်သို့ တက်လာသော
ခြေသံကြားရပါသည်။ ခေါင်းဆောင် အရာ
ရှိ ဖြစ်ပါသည်။

“အရှင်ဘုရား ဘာဖြစ်သွား

သေးလဲ ဘုရား။”

မျက်စေ့ပျက် မျက်နှာပျက်နှင့်
ရှင်းပြနေပြီး ဆရာတော်အားလည်း
အကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန် ကန်တော့မ
ပါသည်။

ဆရာတော်၏ စိတ်တွင်လည်း
နောက်ကို တပ်မတော်စစ်ကြောင်းများ
လာတည်းခိုပါက ခလရ (၉၈) ဆိုလျှင်
လုံးဝ တည်းခွင့် မပေးရန် ယတိပြတ်
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့သည်။

အချိန်တစ်လခန့် ကြာသွား
ပြန်ပါ၏။

နွေ တစ်နေ့၏ ညနေခင်းတွင်
အောင်သိဒ္ဓိကျောင်းဆီသို့ တပ်မတော်
စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်း ဝင်လာနေသည်
ကို တံမြတ်စီးလုံနေသော ဆရာတော်
တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ကြက်သီးအနည်း
ငယ်တော့ ထသွားမိသည်။ ခလရ (၉၈)
ဆိုလို့ကတော့ လုံးဝ တည်းခိုခွင့် မရှိ
ရန် ပြောမည်ဟုလည်း စဉ်းစားသည်။

အခြားတပ်များဆိုနှင့်တောင် ကျောင်း

အောက်ထပ်မှာ ခွင့်ပြုရတော့ပါ။ ကျောင်း

ထဲမှာသာ နေစေပါမည်။

“ဟင်း”

“လာပစေဦး ခလရ (၉၈)

ဘုန်းကြီးနှင့် တွေ့မယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ သူတို့ လာ

ရောက်လျှောက်ထားသည်ကို မစောင့်နိုင်

တော့ဘဲ ဆရာတော်မှာ စိတ်မြန်စွာဖြင့်

ကျောင်းပေါက်စမှ ထွက်စောင့်နေပါသည်။

ခလရ (၉၈) အသံကြားတိုင်း တွေးမိတိုင်း

ခြေဖဝါးမှာ ယား၍ သွားရပါသည်။ ကျည်

ထွက်သည်နေရာနှင့် ဘုန်းကြီးခြေ

ထောက် ဝေးမှမဝေးတာ ကံကောင်းလို့။

ရှေ့မှ ရှေ့ပြေးစစ်သည် ချွေ

စစ်လုံးလုံးနှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းအဝင်း

စံခါးနားသို့ ရောက်လာပါတော့သည်။

“ဟေ့ ... ဒကာ ဘယ်တပ်

လဲကွ”

ခလရ (၉၈) မဖြစ်စေပါစေနဲ့

ဆုတောင်းရင်း ဆရာတော်မှ အလောတ

ကြီး လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

ရှေ့ပြေးရဲဘော်မှ ...

“(98 Army) ပါ ဘုန်းဘုန်း။

တပည့်တော်တို့ ဘုန်းဘုန်းကျောင်းမှာ

ဒီညတည်းမလိုပါ ဘုရား”

ဆရာတော်မှ တစ်ချက်စဉ်းစား

ပြီး ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်၍ ပြောချလိုက်သာ

စကားမှာတော့ ...

“အေး ... အေး “နိုင်တီအိပ်

အာမီ” ဆိုရင်တည်း ခလရ (၉၈) ဆိုလို

ကတော့ လုံးဝကို တည်းခွင့်မပေးဘူးဟေ့။

ဒါပဲ ဟွန်း”

ဟူသတည်း။

ကြက်မှာ တောင်ပံ

ကချင်ပြည်နယ်ရှိ တနိုင်းဆီ

သော တောင်ပေါ်မြို့လေး ဖြစ်ပါသည်။

တိုင်းရင်းသားမျိုးစုံ အေးချမ်းပျော်ရွှင်စွာ

နေထိုင်နေသည့် ဒေသတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါ

၏။ ထို့အချိန်က တနိုင်းမြို့တွင် ခြေလျှင်

တပ်ရင်း တစ်ရင်းသာ ရှိပါသည်။ မြစ်

ကြီးနား နမ္မတီး၊ ခွန်ဘုံခ၊ ခွန်ဘန်၊ လဝါး

ဝရာဇဝတ်၊ နောင်မီး၊ ရှုဒ္ဒုတ်ရွာစဉ်များ

အတိုင်း ဖောက်လုပ်ထားသည့် သမိုင်းဝင်

လိဒိုလမ်းကြီးအတိုင်း ယာဉ်တန်းများဖြင့်

သွားလာနေရသော အချိန်အခါလည်း

ဖြစ်ပါ၏။

တပ်ရင်းမှူး၏ ရုံးခန်းတွင်

လူအများ စုဝေးနေကြပါသည်။ ယနေ့တွင်

ဗိုလ်သင်းတန်း ဖြေဆိုရန် သွားရောက်မည့်

တပ်ကြပ်ကြီး (စာရေး) နှင့် တပ်ကြပ်

အဆင့် စစ်သည် ၁၀ ဦးကို တပ်ရင်းမှူး

မှ တွေ့ဆုံမည်ဖြစ်ပါသည်။ တပ်ရင်းမှူး

အလာကို စောင့်ဆိုင်းနေကြပါသည်။

တပ်ရင်းမှူးကြီးမှာ တောင်ပေါ်တိုင်းရင်း

သားဖြစ်ပြီး အသံဝဲဝဲဖြင့် စကားပြောသည်

ကပင် နားထောင်၍ ကောင်းပါသည်။

စကားပြောရာတွင်လည်း ပုံတိုပတ်စများ

စကားပုံများ၊ စကားထားများဖြင့် ပြော

တတ်ကာ တောင်ပေါ်တိုင်းရင်းသားဟုပင်

မထင်ရအောင် စကားပြောကောင်းလှ

ပါသည်။

“တန်းထ”

“ဗိုလ်သင်းတန်းဖြေ စစ်သည်

၁၀ ဦး ညွှန်ကြားချက် အနာခံရန် အသင့်

“ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပါ”

“တန်းထိုင်”

တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးနှင့်အတူ ဗိုလ်
လောင်းများလည်း နေရာအသီးသီးတွင်
ထိုင်လိုက်ကြပါသည်။

“ဒီတစ်ခေါက် ဖြေတဲ့သူ များ
တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီတပ်က စစ်ဗိုလ်တွေများ
များ ဖြစ်တော့လည်း ကောင်းတာပေါ့”

တပ်ရင်းမှူးမှ စကားကို ဆွတ္တ
ရပ်ထားပြီးနောက် ဆက်ပြီး ...

“မင်းတို့ကို မှာစရာရှိတယ်။
ဗိုလ်ဖြစ်တော့မယ်လို့ ယူဆပြီး ပြောသွား
မယ်။ မင်းတို့တွေ ရာထူးအဆင့်ဆင့် တိုး
သွားကြရင် ကိုယ့်ရဲ့ ဆရာသမားတွေကို
မမေ့ကြနဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်”

“အေး ... မင်းတို့ ကိုယ့်
ဆရာသမားကို မေ့လိုက်တော့ ဟိုစကား

ပုံထဲကလို ဆရာအာခံလို့ အာခေါင်လုံ
စူးသွားလိမ့်မယ်။ သူ့ရဲ့ဆရာက တိရစ္ဆာန်
ဖြစ်နေလို့ လူကြားတည်း မပြောရဲတာ
လေ။ သူ့ဆရာက ဟိုအကောင်ဖြစ်
နေတယ်။ ဟိုအကောင်လေကွာ”

တပ်ရင်းမှူးကြီး မေ့နေလေပြီ။
သူပြောလိုသော စကားပုံမှ တိရစ္ဆာန်မှာ
ဗိုင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဗိုင်းကို မေ့နေ
လေသည်။ တောင်ပေါ်ဒေသမှာလည်း
ရှားပါးသော သတ္တဝါဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်
ပါသည်။ စကားစပြတ်နေရာမှ ဆက်၍

“အဲ ... သူ့ရဲ့ ဆရာက
လဒကွာ လဒဖြစ်နေလို့ သူက ပြောရမှာ
ရှက်နေတာ မင်းတို့လည်း အဲဒီလို မလုပ်
နဲ့ ကိုယ်ဆရာ ဘာဖြစ်ဖြစ် မမေ့နဲ့ ကြား
လား”

“ဟုတ်”

ပြန်မပြောရဲလို့သာ ဟုတ်
လိုက်ရသော်လည်း ဗိုလ်လောင်းများမှာ
တော့ ဗိုင်းလား လဒလား ခွဲခြားမရဖြစ်
နေပါသည်။ တပ်ရင်းမှူးပြောသော စကား
ပုံမှာ စကားပုံအသစ်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်

ဟု ဖြည့်တွေးလိုက်ကြပါသည်။

“တပ်ကြပ်မျိုးဝင်း ထစမ်း”

တပ်ကြပ်မျိုးဝင်း ဆက်ကန

ထလိုက်ပါသည်။

“ဗိုလ်လောင်းဖြေမယ့် ကောင်

တွေကြည့်ကြ ဆရာမျိုးဝင်းလို သပ်သပ်
ရပ်ရပ် ဝတ်စားထားဖို့လည်း လိုတယ်”
စစ်ဝတ်စုံကို တောင့်တင်း

သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ထားသော ဆရာမျိုးဝင်းမှာ
သတိကို မတ်နေအောင် ဆွဲထားလေ
သည်။

“အေး ... ဆရာမျိုးဝင်း

ပြန်ထိုင်”

“ဒီ စစ်သားတွေရဲ့ ဝတ်စားဆင်

ယင်မှုကလည်း အရေးကြီးတယ်။ စနစ်တကျ
ကျဝတ်စားထားရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း
ယုံကြည်မှုရှိတယ်။ အခြားသူတွေကလည်း
လေးစားကြတယ်။ မှတ်ထားကြ စကား
တောင်ရှိသေးတယ်ကွာ။ လူမှာ အဝတ်
လူမှာအဝတ်”

တပ်ရင်းမှူး စကားသံ တစ်ဆို
 ဖြစ်နေပြန်ပါသည်။ တပ်ရင်းမှူး
 သော စကားပုံမှာ “လူမှာ အဝတ်
 မှာ အကွပ်” ဖြစ်သော်လည်း
 ငါ့ဦးစဉ်းစားမရ ဖြစ်နေပါသည်။
 တပ်ရင်းမှူး ဆက်လက်ပြောလိုက်သော
 မှာ ...

“အေး ... လူမှာ အဝတ်
 မှာ တောင်ပံ ဆိုသလို သေချာစွာ
 ကြားလား”

“ဟုတ်”
 ညနေက မြည်းခဲ့သော ကြက်
 ဝှက်ကို သတိရသွားပုံရပါသည်။

တဟုတ်ဟုတ်နှင့် အော်နေကြ
 ဗိုလ်လောင်းများမှာတော့ ကြက်
 ဝှက်နှင့် လဲအပါသော စကားပုံ အသစ်
 အား မှတ်စုစာအုပ်များတွင် ရေးမှတ်
 ကြပါတော့သည်။

× × ×

မကြောက်ဘူးဟေ့
 ကချင်ပြည်နယ်၏ တော
 မြောင်းများ၊ ချောင်းမြောင်းများ၊ ကျေးငှက်

လေးမျိုးနှင့် တောပန်းများကအစ သူတို့
 နှင့် ရင်းနှီးလွန်းလှပါသည်။ တပ်မတော်
 စစ်ကြောင်း၊ တစ်ကြောင်းမှာ ကချင်ပြည်
 နယ်၏ တောတောင်အတွင်းတွင် မြွေကြီး
 တစ်ကောင်အလား ရည်မှန်းချက်တစ်ခုကို
 တစ်ရွှေရွှေသွားနေပါသည်။ စစ်ကြောင်း
 တစ်ကြောင်းတွင် အနည်းဆုံး တပ်ခွဲ (၂)
 ခွဲပါသည့်အတွက် အင်အား (၂၀၀)
 ကျော်သော စစ်သည်များ ချီတက်နေ
 သော စစ်ကြောင်းမှာ ရှည်လျားလှပါ၏။
 စစ်ကြောင်းများ ချီတက်ရာ
 တွင် ရှေ့နောက်အဆက်အသွယ် မပြတ်
 ရန်နှင့် ထူးခြားမှုများ သတင်းပို့ရန်မှာ
 စစ်သည်တစ်ဦးမှ တစ်ဦးသို့ အဆင့်ဆင့်
 ပြောဆိုသတင်းပို့သော စနစ်ကို ကျင့်သုံး
 ကြရပါသည်။ စစ်သည်များမှာ လက်နက်
 ခဲယမ်းနှင့် ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်ထား
 ရပြီး တောင်ကုန်းအား တက်လိုက်၊
 ချောင်းများအတွင်း သွားလိုက်၊ သံသယရှိ
 သော နေရာများကို ရှင်လင်းလိုက်ဖြင့်
 ချီတက်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် အနောက်
 ဘက်မှ ရေညှိ သတင်းပို့သော စကားများ

ရှေ့ပို့တပ်စိတ်မှ အနောက်သို့ ပြန်
 သတင်းပို့သော စကားများမှာ ‘မှားယွင်း
 တတ်ပါသည်။ တိုင်းရင်းသားစစ်သည်များ
 နားလေးသော စစ်သည်များကြောင့်လည်း
 သတင်းပို့မှားများ ကြုံဖူးပါ၏။

စစ်ကြောင်းတွင် တစ်ယောက်
 နှင့် တစ်ယောက် အလှမ်းကွာဝေးလွန်း
 ၍ နောက်မှ “ကပ်ထား” ဟု ပြော
 လိုက်ရာ တွင် ရှောက်သို့ ရောက်ရှိ
 သွားသော စကားသံများမှာ “ခပ်ထား”
 ဟု ရောက်ရှိသွားပြီး ချောင်းအတွင်း
 ရေဆင်းခပ် သည်ကို တွေ့ခဲ့ဖူးပါ၏။
 “ဆက်ထွက်” ဟု ပြောလိုက်သည်ကို
 လည်း “စားချက်” ဟု ကြား၍ ထမင်းစား
 ပြန်ချက်ကြသည်လည်း ရှိခဲ့ကြပါ၏။

ထိုကဲ့သို့မှ သတင်းမပို့လျှင်
 လည်း အချင်းချင်း မှားယွင်းမှုများ။
 လူပျောက်မှုများ ဖြစ်နိုင်၍ စစ်ကြောင်းများ
 ချီတက်တိုင်း အဆင့်ဆင့် သတင်းပို့ခြင်း
 ကို အသုံးပြုနေရပါသည်။

ရန်သူသတင်းရရှိသဖြင့် ချီ
တက်နေရသော အချိန်ဖြစ်၏။ ရန်သူနှင့်
တိုက်ပွဲဖြစ်နိုင်သည်။ သတိကြီးစွာဖြင့်
စစ်သည်တိုင်း ဂရုစိုက်ချီတက်နေကြ
ရသည်။ တရွေ့ရွေ့ရှင်းလင်းချီတက်လာ
ရင်း စစ်ဗျူဟာ အရေးကြီးမြေနေရာ
တစ်ခုသို့ ရောက်လာရာ အချိန်မှာလည်း
နေ့လည်စာ ထမင်းစားချိန်ရောက်နေပြီ
ဖြစ်၍ စစ်ကြောင်းမှူးမှ လက်ဆင့်ကမ်း
စနစ်ဖြင့် ရှေ့နောက် အမိန့်ပေးလိုက်
ပါသည်။

“ခဏနားမယ်။ ကင်းချမယ်။
ကာကင်းထုတ်မယ်။ ထမင်းစားမယ်။
ပြန်ချက်မယ်”

သက်ဆိုင်ရာတပ်ခွဲ တပ်စုများ
အလိုက် တိတ်ဆိတ်စွာပဲ နေရာချကာ
အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ကြပါသည်။

အချိန်တစ်နာရီအတွင်း စစ်
သည်အားလုံး ထမင်းစားပြီး ညနေစာ
လည်း ချက်ပြုတ်ပါသည်။ အလေ့အကျင့်
ဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်ထားသည် မဟုတ်
ပါလား။

စစ်ကြောင်းမှူးကြီးမှာလည်း
ဒီနေ့မှ ထမင်းစားကျောင်းနေသည်။
အသားဟင်း လုံးဝမပါသော်လည်း ငါးပိ
နိုင်နိုင်နှင့် ချက်ထားသော တောင်ချွပ်ပေါင်
ဟင်းနှင့် ပဲဟင်းက ခံတွင်းတွေသွားပြီး
ဟန်းကော တစ်လုံးနီးပါးလောက် စား
လိုက်မိပါသည်။

“ကဲ ... ဆက်ထွက်မယ်ဟေ့။
ပွိုင့်တပ်စိတ် သတိနဲ့သွား ယူရင် သတင်း
ပို့”

စစ်ကြောင်းကြီးတစ်ခုလုံး ချီ
တက်ရန် ပြင်ဆင်ပြီး ဆက်ထွက်ခဲ့ကြပါ
တော့သည်။

အချိန်တစ်နာရီကျော်ခန့် ချီ
တက်လာကြသဖြင့် (၃) မိုင်ခန့်
ခရီးပေါက်လာပါသည်။ တောင်တက်ခရီး
ကို စတင်ကြပါပြီ။ လူသွား လမ်းကလေး
က တောင်ကြောဘေးတွင် ကပ်၍
ဖောက်ထားပါသည်။

တောင်ကြောလမ်းကို သွား
နေရာမှ စစ်ကြောင်းမှူး၏ ဝမ်းဗိုက်မှာ
နာလာပါသည်။ အိမ်သာသွားလို၍ ဖြစ်ပါ

သည်။ အန္တရာယ်အား မလွယ်နိုင်သည့်
အဆုံး လမ်းဘေးရှိ ချောက်အတွင်း သွား
ရောက်ဖြေရှင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။
သို့ရာတွင် တပ်ချင်းမမှားအောင်တော့
စစ်သည်များကို သတိပေးရဦးမည်။

“စစ်ကြောင်းမှူး ချောက်ထဲမှာ
ချိုးပါနေတယ်လို့ ရှေ့ကို ဆက်ပြော”
စစ်ကြောင်းမှူးလည်း မိမိ
အန္တရာယ်ကြောင့် အမြန်မှာပြီး ချောက်
အတွင်း ပြေးဆင်းသွားပါသည်။

အဆင့်ဆင့်သတင်းပို့ ပြော
လာသော စကားကိုသာ စစ်ကြောင်းမှူး
ကြားရပါက ...

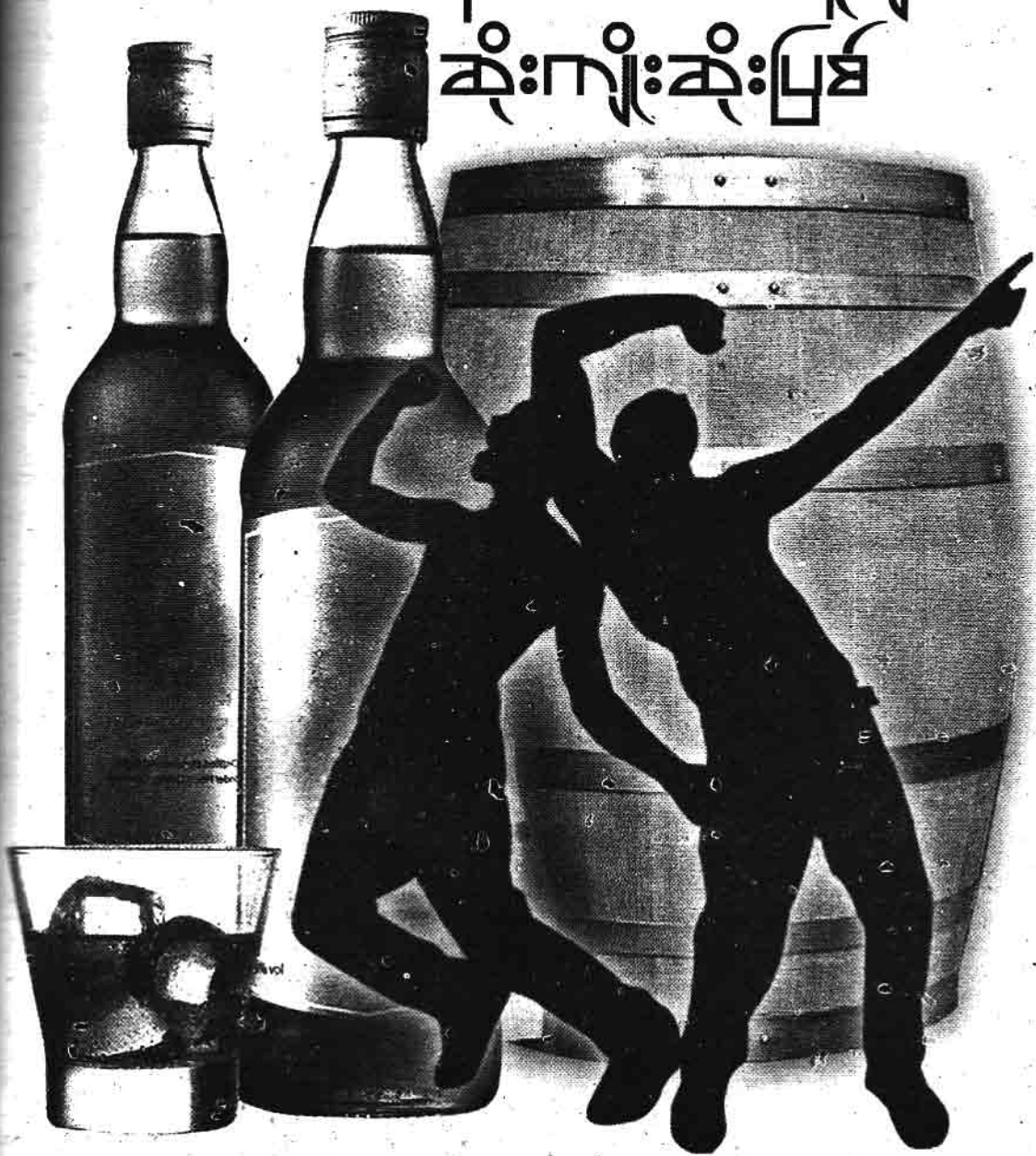
“မကြောက်ဘူးဟေ့”
ဟု ပြောပေလိမ့်မည်။
ရှေ့သို့ အဆင့်ဆင့် သတင်း
ရင်း ရောက်လာသော စကားမှာ ...

“စစ်ကြောင်းမှူး ကြောက်ချီး
နေတယ်”
ဟူသတည်း။

ခွန်သက်တင်ဆက်

ကြိုက်တဲ့ လူပိုက်မှာ!

ကျော်ဟုဦး အရက်ပေးကုသမှုများ ဆုံးကျိုးဆုံးပြစ်

၁။ သောက်မိရင် လမ်းလျှောက်လို့
မရအောင် လဲကျနိုင်တယ်။

၂။ မစားသင့်တာ အကုန်စားမိ
တယ်။

၃။ နားများ စားမြုံ့ပြန်သလို ဝါး
ပြီးသားလည်း ပြန်စားတတ်
တယ်။

၄။ ကိုးကွယ်ရာမရတဲ့သူလို လှည့်
လည်တတ်တယ်။

၅။ သီခြင်း၊ ကခြင်းကို အရှက်
အကြောက်မရှိ ပြုတတ်တယ်။

၆။ အဝတ်အစားမကပ်ဘဲ ရွာထဲ
လျှောက်တတ်တယ်။

၇။ အလွန်အကျွံ အိပ်တတ်
တယ်။

၈။ ခေါင်းခါ၊ ခြေခါ၊ လက်တုန်၊
ခြေတုန် ဖြစ်တတ်တယ်။

၉။ အသည်းကို မီးလောင်တတ်
တယ်။

၁၀။ နောင်ဖွဲခြင်း၊ သတ်ပုတ် ညှဉ်း
ဆဲခြင်း၊ စည်းစိမ်ယုတ်လျော့
ဆုံးရှုံးခြင်း ဖြစ်တတ်တယ်။

၁၁။ လူစု လူဝေးထဲမှာ မဆိုအပ်
သော စကားကို ဆိုတတ်
ပြောတတ်တယ်။

၁၂။ ငါနင့်တူသူ ဇမ္ဗူမှာ မရှိဟု
မိုက်ဂုဏ်ပြတယ်။

၁၃။ အငြင်းအခန့် သန်တယ်။

၁၄။ ခိုးသူဖြစ်တတ်တယ်။ အရက်
သမားကြီး ဖြစ်တတ်တယ်။

၁၅။ အမျိုးစည်းစိမ်ဂုဏ်သရေ ကင်း
တတ်တယ်။

၁၆။ ရှိသမျှ ရတနာ ကုန်တတ်
တယ်။

၁၇။ အမိ၊ အဘတို့ကို ဆဲစေ
တတ်ကြတယ်။ ယောက္ခမ
ချွေးမတို့ကို ကျူးလွန်မိတတ်
တယ်။

၁၈။ ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏား ကအား
သူတော်ကောင်းတို့ကို မ
မသေ ပြစ်မှားတတ်တယ်။

၁၉။ တစ်သက်လုံး ရိုးသားခဲ့သူ
ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်မမှန်တ
အကုန်လုပ်တတ်တယ်။

၂၀။ သတိမေ့ပြီး အသေလို ဖြစ်
တတ်တယ်။

၂၁။ မပေါင်းထိုက်သူမှန်သမျှနဲ့
လွယ်လွယ်ကူကူ ပေါင်းတတ်
တယ်။

၂၂။ တွေ့ရာကြုံရာမှာ နှိုးအိပ်သလို
အိပ်တတ်တယ်။

၂၃။ အရက်သမားချင်းတွေလျှောက်
အချင်းချင်း ရန်လုပ်လျှင်လျှင်
သူတစ်ပါးကို ရန်လုပ်သလိုရ

လည်း ပူးပေါင်းမိတတ်တယ်။	အကျိုး ရပ်ရွာ၊ နိုင်ငံအကျိုးယုတ်တတ်	အထူးပင် ကြောက်ရွံ့ပြီး ရှောင်ကြဉ်ကြ
ဤသေရည်ကို သောက်၍	သော ဤသေရည်ကို အထူးရှောင်	ရန် ဤစာစုကို ရှာဖွေတင်ပြလိုက်ပါ
အသူရာကို တာဝတိံသာမှ	သင့်ပါသည်။	သည်။
ရွှေလျှောရတယ်။	ဤသေရည်ကို သောက်သုံး	
လက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန်တွင် အထက်	သူများ သေပြီးနောက်တွင် အပါယ် ငရဲ	ရှာဖွေတင်ပြသူ
အကျိုးများရရှိသဖြင့် မိမိနှင့် မိသားစု	စသော ဆိုးကျိုးများ ခံစားရဦးမည်ဖြစ်၍	ကျော်ထုဦး(ဥပဒေ)

သင့်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “မူလပထမ”

ကွန်ပျူစာသေရမ

အပ်နှံမှ စိတ်ချရမယ်။ ဖုန်းတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။

သင့်ရင်သွေးအတွက် အကောင်းဆုံးနာမည်များ၊ ဟောစာတမ်းများ၊ ကြံစည်စာတမ်းများကို ကွန်ပျူတာဖြင့် ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက် ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
၁၉၉၈ ခုနှစ်မှ စတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်ဗိုလ်ဗိုလ် (နာမကွရ ကျမ်းပြုပညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။

(နာမည်ပေးလုပ်ငန်းဆင်တူရိုးများနှင့် မကြာခဏမှားယွင်းတတ်ပါ၍ မိဘများ သတိပြုကြပါ)

၀၁-၂၂၈ ၆၆၅ ၊ ၀၉-၇၃၁ ၅၅ ၇၃၁

အမှတ်-၄၆၊ အခန်း-၆၊

၀၉-၇၃၁ ၇၇ ၇၃၁ ၊ ၀၉-၅၁ ၇၄၂၂၆

နံသာလမ်းအလုံမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

web site : www.baydathukhuma.com

အရှက်နဲ့ အသက်

အလှဆုံးအချိန်မှာ ငြွေရသည့်ဝန်း

မောင်အုံးစင် (ဩဇာနီ)

နေလယ် (၁) နာရီအချိန် နေ
အစွမ်းကုန် တောက်ပစွာ ပူ
ကောင်းနေတုန်း၊ လေပွတ်ချက်
တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် သစ်ရွက်
အချိတ်များက မြေမှုန့်များနှင့် ယော
မြွေဟောတစ်ကောင်၊ ပါးပျဉ်း
သလို ကောင်းကင်ယံသို့ ထိုးတက်
သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကြေးစည်သံ
နောက်မှ ကောက်ကွေ့ကာ လိုက်ပါ
သော လူတန်းကြီးထဲတွင် ဘကြီး
လက်ထဲက ထီးကို ကိုင်လျက်
နီကိုမကာ ခပ်သွက်သွက် လိုက်ပါလာ
သည်။

ဂျူး... ပူလိုက်တဲ့နေ့ကွာ။ ဒီနေ့
ပူနေတာ၊ ဘာကြောင့်လဲ။ ဘကြီး
သက် ညည်းညူပြောဆိုရင်း လက်တစ်
ဘက်က ထီးကိုပိတ်ပြီး လူအုပ်ကြားတွင်
ဆီထိုင်လိုက်သည်။

သံဃာစဉ်ပေါ်တွင် ဘုန်းကြီးငါး
ဦးက အစီအစဉ်ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြ
သည်။ ထိုစဉ်အခေါင်းကို လူတစ်စုက
သံဃာများရှေ့ရှိ အုတ်ခုံပေါ်တင်ပြီး ခေါင်း

ကို ဖွင့်ပေးခြင်း၊ အလောင်းကောင်အား
သရဏဂုံတင်ရန် ပြင်ဆင်ခြင်းများ ပြုလုပ်
ကြသည်။ လူကြီးတစ်ဦးက အသံသြတ
ကောင်းကောင်းဖြင့် လူစုံပြီလား၊ တရားနာ
ရအောင် လာကြ၊ လာကြဟု အော်လိုက်
မှ သည်းထန်စွာ ငိုယိုနေသည့်အသံများ
နှင့် စကားပြောဆိုသံများ အတန်ငယ် ငြိမ်
သွားသည်။ မနန်းခင်လေးနွယ် အသက်
(၁၉) နှစ်၏ ဈာပနအခမ်းအနားလည်း
စတင်ပါတော့သည်။ အနိစ္စဝတာ၊ သင်္ခါရာ၊
ဥပ္ပါဒါဝယ၊ ဓမ္မိနော၊ ဥပ္ပဒိတွာ၊ နိရုဇ္ဈန္တိ၊
တောသံဂူပ သမော၊ သုခေါဟု သံဃာ
တော်များက ညီညီညာညာ ရွတ်ဆို၍
အပြီးတွင် သာဓု၊ သာဓုဟု ခေါ်ဆိုကြကာ။
အသုဘအခမ်းအနားက ပြီးဆုံးခြင်းသို့
ရောက်ခဲ့ပါသည်။ အသုဘပို့ဆောင်သူများ
နှင့် ရောရောင်ကာ ပြန်လာခဲ့သော ဘကြီး
မောင်၏ စိတ်တွင် အတွေးလှိုင်းကမူ
မပြီးသေး တွေးနေဆဲ၊ နေပူရှိန်ကြောင့်
ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ပူလောင်ကာ နေရ
သလို ရင်တွင်းက အပူကလည်း ပြင်းစွာ
တောက်လောင်နေဆဲ။

“အသက် (၁၉) နှစ်၊ တဲ့ ချစ်
မက်တွယ်တာ အားကိုးရတဲ့ ခင်ပွန်း၊ ဖြူ
ဖွေးသန့်ပြန့်စွာ၊ ပွင့်နေတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်လို
လှပနေတဲ့ ချစ်စရာသားကလေးနဲ့ လူ့ဘဝ
မှာ အပျော်ဆုံးအချိန်၊ အလှဆုံးအချိန်မှာ
ဘာကြောင့်များ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်
သေရတာလဲ။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ” စိတ်ထဲ
တွင် ဘဝင်မကျသမျှ တွေးရင်းမေးရင်း၊
တွေးနေ၊ မေးနေဆဲ အဖြေကမရှိ။ စိတ်
မကောင်းခြင်း အတိအကျ အိမ်ကို ရောက်
မှန်းမသိ ရောက်ခဲ့တော့သည်။

လွေပွတ်ချက်က ခပ်ပြင်း
ပြင်း ဝှေ့လာပြန်သည်။ လေပွတ်ထဲတွင်
အမှိုက်များနှင့်ဖန်မှုန့်များ ရောထွေးကာ
မြွေကြီးတစ်ကောင် ပါးပျဉ်းထောင်သလို
ကောင်းကင်သို့ ကော့တက်သွားသည်ကို
ငေးကြည့်နေမိသည်။ အနီးရှိ လက်ဖက်
ရည်ကြမ်းခွက်ကမူ အငွေ့မထွက်တော့
ကိုင်ကြည့်လိုက်တော့ အတော်အေးနေပြီ။
ရေနွေးက ရေးအေးဘဝသို့ ရောက်သွား
ပြီ။ ဘကြီးမောင်ကား တွေးနေဆဲ...

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ အသက်

(၁၉) နှစ်တဲ့၊ လူ့ဘဝ၏ အပျော်ရွှင်ဆုံး ဖြစ်နေရမယ့် အချိန်တွင် အလှဆုံး ပန်းကလေးပွင့်နေရမယ့်အချိန်မှာ ဘာကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပြုသေရတာလဲ။

“ဘကြီးမောင်၊ ဘကြီးမောင်”

ဟု ခေါ်သံနှင့်အတူ မောင်သန့်ရောက်လာပြီး ကွက်ပျစ်ပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ၊ လက်တွင်းမှ အသုဘဖိတ်စာကို ပေးပါတော့သည်။ နန်းခင်လေးနွယ်၏ ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ဖိတ်စာပါတည်း။

ဘကြီးမောင်က သိလိုစိတ်ကို တားဆီးမရတော့ဘဲ။

“မောင်သန့်ရေ ကလေးမလေးက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ မင်းသိရင် ပြောပြစမ်းပါကွာ။ စိတ်ထဲမကောင်းလွန်းလို့ပါ”

ဒီလို ဘကြီးရ၊ နန်းခင်လေးနွယ်က လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ကမှ ဥပဒေရုံးမှာ ရုံးအကူလုပ်နေတဲ့ ကိုတင်မြင့်အောင်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တာ ကလေးတောင် (၆) လ မပြည့်သေးဘူး။ နန်းခင်လေးနွယ်

ဈေးအသွားမှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ဟင်းချိုမှုန့်ထုပ် အကြီးတစ်ထုပ်ကို ရောင်းလိုက်လို့ နန်းခင်လေးနွယ်က လက်ငင်း ငွေချေပြီး ဝယ်လာခဲ့တယ်။ ဟင်းချိုမှုန့်ထုပ်ကို ဈေးမှာ ပြန်ရောင်းမယ် ရလာမယ့် အမြတ်ကလေးကို ဈေးသုံးစရိတ်ထဲ တိုးပြီးသုံးလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ပေါ့ဗျာ။ အဲဒါ ဈေးထဲက ဦးငွေခင်ရဲခိုင်ကို သွားရောင်းတော့၊ ဦးငွေခင်က သူ့ဆိုင်က ပျောက်သွားတဲ့ ဟင်းချိုမှုန့်ထုပ်ပါဆိုပြီး ရဲကို တိုင်တော့ တော်တော်လေး ရှင်းပြမှ နန်းခင်လေးနွယ်အိမ်ကို ပြန်ခွင့်ရခဲ့တယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဖခင်ဦးပန္နိက အရှက်ခွဲရမဲလားဆိုပြီး ရိုက်တော့တာပါ။

မောင်သန့်က မောသွားဟန်ဖြင့် ရေခွေးကြမ်းတစ်စွက် မော့သောက်နေပြီ သည်။ ပြီးမှ...

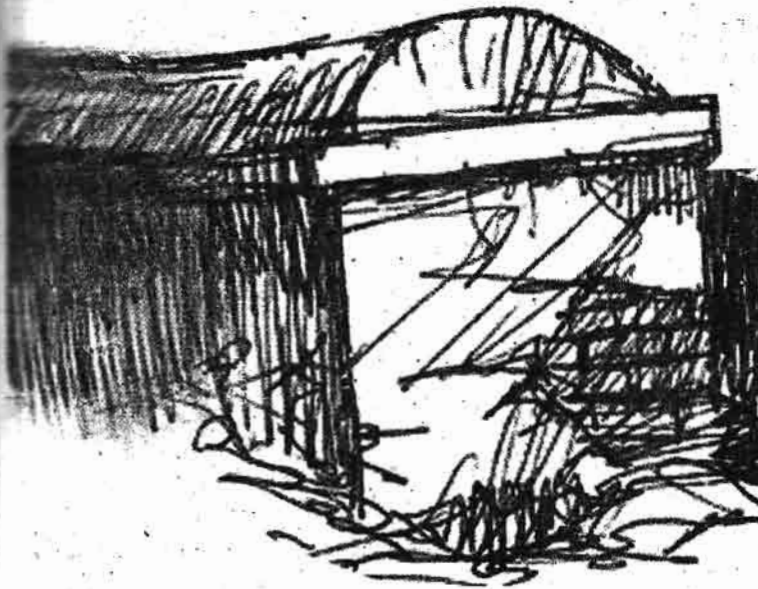
“ညပိုင်းရောက်တော့ နန်းခင်လေးနွယ်ကို ဆေးရုံးပို့တာ သိလိုက်တယ်။ ဆရာဝန်ကြီးက အဆိပ်သောက်လို့ သေရတာလို့ ပြောတာပါပဲ ဘကြီးမောင်ရာ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရပေလေ မောင်သန့်ရ၊ နန်းခင်လေးနွယ်ခမျာ ဦးငွေခင်က မဟုတ်မမှန် စွပ်စွဲပြောဆိုမှုကြောင့် ရလှတဲ့ အသက်တစ်ချောင်း ဆုံးရှုံးသွားရတာပဲ။ ဒါနဲ့ မောင်သန့်က ပါတီကောင်မလေးမှာ ခြိနှယ်တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့မှာ လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတော့ မေးချင်သေးတယ်။ ဦးငွေခင်ကို တရားစွဲလို့ မရဘူးလား”

တရားစွဲမယ်ဆိုရင်တော့ အသရေဖျက်မှု ပုဒ်မ-၅၀၀ နဲ့ စွဲလို့ရနိုင်ပါတယ်။ ထောင်ဒဏ် (၂) နှစ်ချနိုင်တဲ့ ပြစ်မှုပါ။ ဒါပေမဲ့ အသရေဖျက်မှုမှလွတ်ကင်း လွတ်မြဲအချက်က (၁၀) ချက်တောင် မှီနေပြန်တော့ ကင်းလွတ်ရန် အချက်

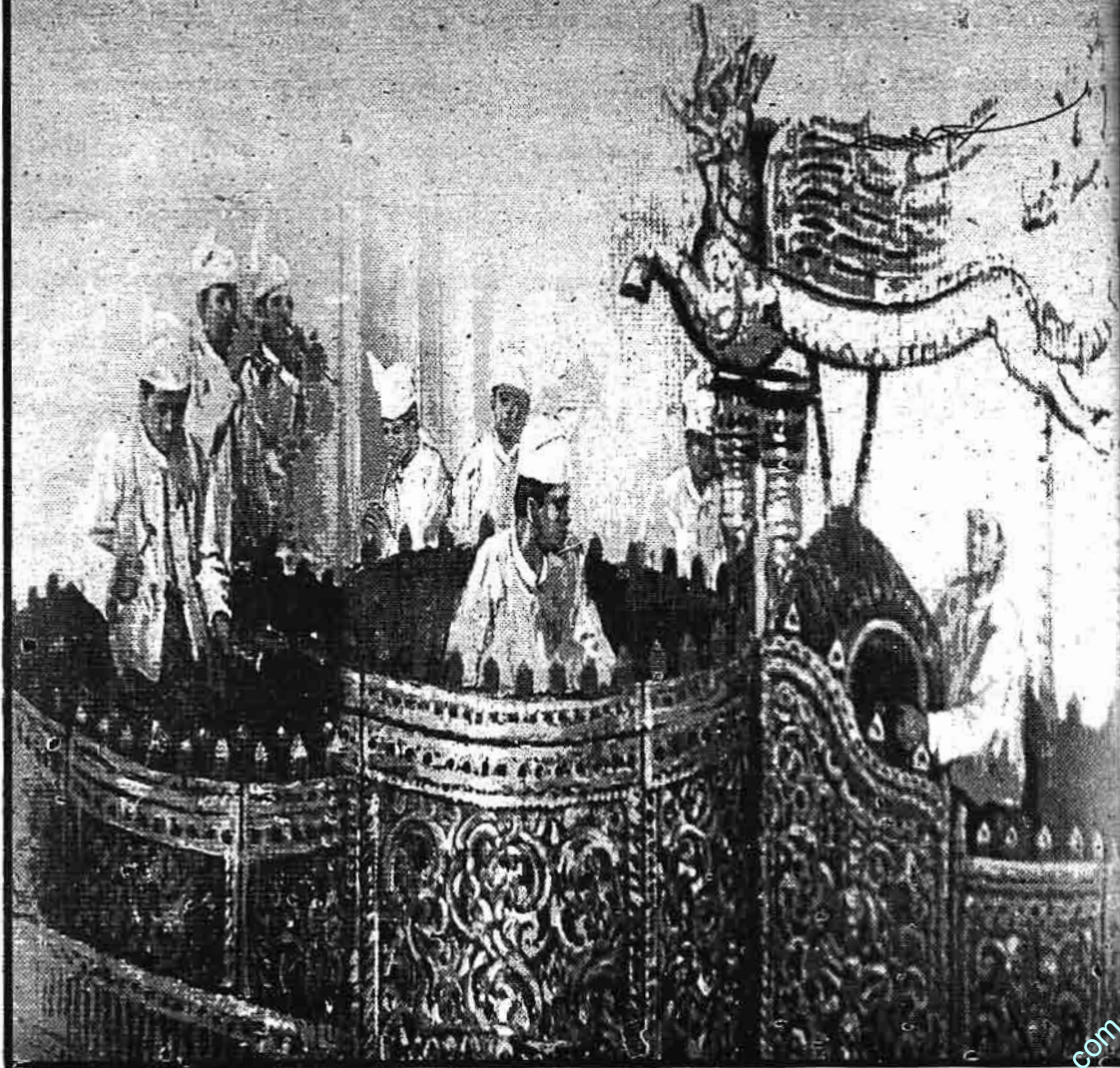
အဆုတ်ချက်နဲ့ ငြိစွန်းနေကြောင်း။ သားသမီးတွေနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်
 သာသနာပြုနိုင်ရင်တော့ လွတ်သွားနိုင် ခွင့်ရနိုင်သေးတယ်။ မဟုတ်မတရား စွပ်စွဲ
 သိပ်တော့မလွယ်ပါဘူး ဘကြီး ပြောဆိုတာ ခံလိုက်ရတဲ့ နန်းခင်လေးနွယ်
 ဆင်ရာ ခိုးမှုကြပ်တော့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကတော့ ရခဲလှတဲ့ လူ့ဘဝကို အရုံးခံ
 ပုဒ်မ ၃၇၉ နှင့် ၃၀၈ ဆိုပြီး နှစ်မျိုး လိုက်ရရှာတာ၊ သနားစရာကောင်းလိုက်
 တာ မောင်သန့်ရာ လွယ်လွယ်စွပ်စွဲ ပြော တာ မောင်သန့်ရာ လွယ်လွယ်စွပ်စွဲ ပြော
 ဆင် (၃) နှစ်အထိ ချုပ်ငြိမ်း ပုဒ်မ ၃၀၈ ဆိုလိုက်မှုကြောင့် အသက် ၁၉ နှစ်သာ
 တော့ ထောင်ဒဏ် (၇) နှစ်အထိ ရှိသေးတဲ့ နန်းခင်လေးနွယ်က ရခဲလှတဲ့
 ချုပ်ငြိမ်းတယ်။ လူ့ဘဝကို အချိန်မတန် ကြွေချိန်မဟုတ်
 အေးကွာ . . . အမှန်တကယ် ဘဲ ကြွေလွင့်ဆုံးရှုံးရတာပဲ။ ခင်ပွန်းဖြစ်
 မှုကို ကျူးလွန်လိုက်တာမှ လွတ်ရက် သူ ကိုတင်မြင့်အောင်မှာတော့ အသက်
 ထောင်က လွတ်လာပြီး ခင်ပွန်းတွေ့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မုဆိုးဖို ဖြစ်သွားရပြန်
 ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မုဆိုးဖို ဖြစ်သွားရပြန်

တယ်။ ပျော်ရွှင်ဖွယ် အိမ်ထောင်တစ်ခု ပျက်သွားရတာပဲ။ သူတို့မွေးဖွားခဲ့တဲ့
 သားလေးခမျာမှာတော့၊ မိဘစ်ဆိုးဘဝ၊ အမိမဲ့သား ရေနည်းငါးဘဝနဲ့ တစ်သက်
 လုံး နေသွားရရတာမယ်။ ဘယ် လောက်များ အဖြစ်ဆိုးလိုက်ပါသလဲ။
 ရင်နင့်ဖွယ် ကောင်းလိုက်တာ။
 စကားကို ဆင်ခြင်မဲ့စွာ လောဘအကြောင်းခံပြီး ပြောဆိုခဲ့တဲ့
 ဦးငွေခင်ကတော့ မုသာဝါဒ၊ ပိသုဏ္ဍဝါ စာ၊ ဖရသဝါစာ၊ သမ္မပ္ပလာပ ဝါစာ ဆိုတဲ့
 ဝဇီဒစရိုက်လေးပါး ကျူးလွန်ရာရောက်ပြီး အကုသိုလ် အကျိုးပေးကို သံသရာမှာ
 မလွဲမသွေ ဆပ်ပေဦးတော့လိုသာ ပြောရ တော့မှာပေါ့ကွာ။ ဪ . . . လောဘ၊
 လောဘ၊ လောဘကြောင့် ဟင်းချိန်ထုပ် ကို ဝယ်ပြီး ပြန်ရောင်းဖို့ ကြိုးစားသူနဲ့
 လောဘကြောင့် စွပ်စွဲပြောဆိုကြသူ နှစ်ဦး အနက် အသက်ကို ပေးလိုက်ရသူ ကတော့
 နန်းခင်လေးနွယ်ပါ တကား။
 သုခိအတ္တာနုပရိဟရန္တု
 မောင်အုန်းတင် (ကြာကန်)

တိုက်ဆိုင်မှုတွေရှိလာတာ

နတ်မှဆိုသောစကား အလေးထားသင့် ဝေဒနာကျော် (ဖြူလေး)

ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့သော

ဦးစီးအုပ်ချုပ်ခိုင်းပါသည်။

ကြားရက်ချိန်းပေးပေး။

အင်း ၁၁ နာရီခန့်လောက် စာရေး

ဒါကြောင့်လည်း ဆိုင်းပွဲရှိတိုင်း

ဒါနဲ့ အလှူပျောစဝင်မယ့်နေ့

မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း လျှို့ဝှက်

ကျွန်တော်က ဆိုင်းအဖွဲ့နှင့်အတူ အမြဲ

မှာ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်းအဖွဲ့ဟာ အဲဒီရွာ

ကြယ်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဆောင်းပါးစာအုပ်ကို

တမ်း လိုက်ပါရပါသည်။ နွေအခါ စပါး။

ကို လှည်း ၇ စီးနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး သွား

စိတ်ကူးထဲ ထည့်မိပါတော့သည်။

ကောက်ပဲသီးနှံ ရောင်းချပြီးချိန်ဖြစ်သဖြင့်

ကြတယ်။ နောက် အဲဒီရွာကို ညနေ ၃

ရက်၊ လ၊ နှစ်တွေ အလီလီ

တောရွာခလေ့အတိုင်း အလှူတွေ လှူ

နာရီခန့်အချိန်လောက်မှာ ရောက်ကြပြီး

လှည့်လာသော်လည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်

ကြပါသည်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက အလှူ

ရေခိုးချိုး၊ ထမင်းစားခိုင်းပြီး တစ်အောင်

ခပ်ရွယ်ရွယ်တုန်းက ဖြစ်ခဲ့ ကြုံခဲ့

ကလည်း များတော့ ဆိုင်းပွဲဆိုတာလည်း

တစ်နားနေပြီး ဆိုင်းများကို ဆင်ကြရပါ

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကိုယ်တွေ့

နားရတယ်လို သိပ်မရှိလှတူ။ ဆိုင်းပွဲဟာ

သည်။

ကလေးကို မျက်စိထဲတွင် တရေးရေး

တစ်လှူပြီး တစ်လှူ ဆက်နေတာပါပဲ။

အားလုံးဆိုင်းဝိုင်း ပြင်ဆင်ပြီး

သောင်လာမိပါတော့သည်။

ထိုအချိန်တုန်းက အပျိုးသမီး

တော့ လေးနာရီခွဲသာသာခန့် ဖြစ်သွားပါ

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြုံလာ

အဆိုတော်ကတော့ ပေါက်(ဘောက်)

သည်။ နောက်ပတ်စာရေစာထိုးသင့်

သည်မှာ...

ခေါ်ရပါတယ်။ လူရွှင်တော်ကတော့

ထည့်သင့်တာ ထည့်ပြီး ပျောခေါက်ရန်

ကျွန်တော်၏ အသက် ၃၀ ခန့်

(ရန်ကုန်ကျော်မိုးနှင့် မြောင်းတကာ

အတွက် ကိုယ့်နေရာနှင့်ကိုယ် နေရာယူ

တုန်းက ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်

ကိုထိန်လင်း)တို့ကတော့ အမြဲလိုလို

ကြရပါသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင်

ကျွန်တော်၏ယောက်ဖတော်စပ်

လက်စွဲပါပဲ။

မင်္ဂလာပျောသံကို သံပြိုင် ဟစ်ကြွေး

မောင်စိန်မြင့်က (စိန်မြင့်အောင်

တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့နေ

သီကျူးကြပါတော့သည်။ ထူးမခြားနား

ပျောညွန့်နှင့် ခေတ်ပေါ်တေးဂီတ

တဲ့ ရွာရဲ့ အနောက်ဘက် လှိုင်မြစ်ကမ်း

သီချင်းခန့်ကြီးတွေမှအစ အလှူနှင့်

ဟု နာမည်ကင်ပွန်းတပ်ကာ ဆိုင်း

နံဘေးက မီးနင်းလိုခေါ်တဲ့ရွာမှာ အလှူ

လိုက်လျောညီထွေ၊ အလှူသီချင်းများ

ထားပါသည်။ ယခုလည်း ထို

အတွက် ဆိုင်းလာဝှားပါတယ်။ အဲဒါနဲ့

ဓမ္မတေးသီချင်းများကို ပျောသံနှင့်

ညွန့် ဆက်လက်၍ ဖွဲ့စည်းထားပါ

ဆိုင်းအဖွဲ့ ဈေးတည့်သွားပါတယ်။ အဲဒီ

ဆက်ကာ ဆက်ကာ ငြိမ်ညောင်းသာယာ

အဲဒီဆိုင်းအဖွဲ့မှာ ကျွန်တော်ကို

တော့ ကိုယ့်အဖွဲ့သားတွေကို အကြောင်း

စွာဖြင့် တီးမှုတ် ညွှန်ကြားပါသည်။

ဤသို့နှင့် ညပိုင်းအချိန်ကို ရောက်လာကြ၍ ဆိုင်းပညာတို့၏ သမားစဉ် ထုံးတမ်းအစဉ်အလာအရ တီးမှုတ်ဆွဲခံကြပြီး ညပိုင်း အစီအစဉ်ကို အဆင်ပြေချောမောစွာဖြင့် တစ်ညတာအတွက် မင်္ဂလာဗျောသံဖြင့် ရပ်နားလိုက်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်းလောကမှ ဆိုင်းပညာရှင်များသည် ဇာတ်သဘင်ပညာရှင်များထက် အိပ်ရေးပျက်ကြ၏။ ဇာတ်သဘင် ပညာရှင်များမှာ ညလုံးပေါက် ဖျော်ဖြေကြရသော်လည်း တစ်နေ့လုံး အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ကြရ၏။

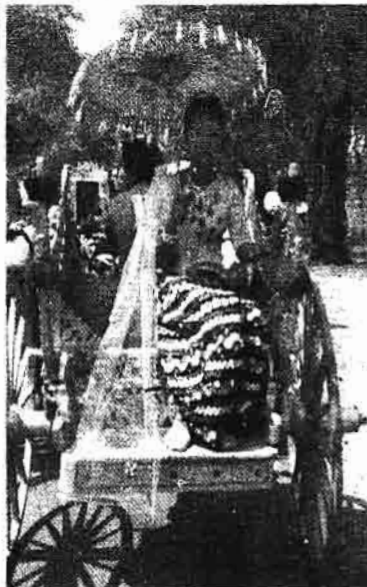
ဆိုင်းလောကကတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘဲ ညနေ အဝင် ဗျောရိုက်ပြီး သည်ကစပြီး ညဘက် ဖျော်ဖြေကြဖို့ အတွက် အလုပ်စရပါတော့သည်။ ညဘက် ဆိုင်းဖြတ်ချိန်ကြတော့လည်း မမှန်ပါ။ သုံးနာရီ လေးနာရီလောက်မှ ပရိသတ်၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီး ရပ်နားရပါသည်။

အချို့ အချို့သောနေရာများမှာ

ဆိုလျှင် ၁၅ ယောက်လောက် ဆိုင်းရှေ့မှာ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ကြပြီး ထမင်း၊ ဟင်းချက်သည့် အမျိုးသား အမျိုးသမီးများနှင့် အတူ...

“ဆိုင်းမဖြုတ်ပါနဲ့ဦးဗျို့” ဟု

လုပ်တတ်ကြပြီး နောက် ဟိုသီချင်းဆိုပြပါဦး။ ဒီသီချင်းဆိုပြပါဦး ဖြင့် ထပ်ကာ ထပ်ကာလည်း ဆိုခိုင်းတတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်တို့ တစ်ပုဒ်လောက် ဆိုပါရစေ။ ကျွန်မတို့ တစ်ပုဒ်လောက် ဆိုပါရစေဆိုသည်က တစ်မျိုး။ တော်တော်ပင် သည်းညည်းခံကြရပါသည်။

သို့တစေ ဆိုင်းပွဲတွေမှာ ပျော်သည့်ဖြစ်စေ၊ မပျော်သည့်ဖြစ်စေ တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ ဆက်ကာ ဆက်ကာဖြင့်သာ အောင်အံ့ပြီး နေကြရပါတော့သည်။

အဲသည်လိုနှင့် နံနက်မိုးသောက် အလင်းသို့ရောက်လုဆဲ အရှေ့ကျွန်းဆီ၊ နေမင်းစကြာသည် ရောင်စုံယုက်ဖြူသန်း၍ အရုဏ်ဦးအချိန်လေးမှာ အလှူရှင်၊ အလှူအမများ ပီတိသဒ္ဓါပွားများ နိုင်ကြစေခြင်းသာ ဗျောခေါက်ရန်အတွက် ဆိုင်းအဖွဲ့သားတွေကို ချောကော ငေါက်ကာ အိပ်ရာမှ ထကြဖို့ နှိုးဆော်ရပြန်သည်။ သို့သော်လည်း အိပ်ရေးမဝကြသူသူ ကိုယ်ကိုယ် မထချင်ကြ၊ သို့မဟုတ် မလျှို့ မဖြစ်ထကြရပါသည်။

ဤသည်မှာလည်း တစ်တည်း မဟုတ်၊ ပွဲတိုင်းမှာလျှင် သို့သော်လည်း

အဲဒါနဲ့ အဲဒီမီးနင်းရွာ အပွဲမှာ မနက်မိုးလင်းကတည်းက ဆိုင်းထုံးစံသမားစဉ်အရ တီးမှုတ်သီဆိုနေပြီဦး နေ့လယ် ၁၂ နာရီခန့်လောက်

အဲဒါနားပြီး ထမင်းစားဖြုတ်ကြပါ
 အဲသည်လို နားနေသောအချိန်မှာ
 အဲဒီလို ဆိုင်းပေးသည့် လူမှ ညနေ
 အဲဒီလို လောက်ထိအောင် ဆိုင်း
 အဲဒီလို လာ၍ ပြောကြပါသည်။
 ကျွန်တော်နှင့် အလှူရှင်တွေကလည်း
 ကျွန်တော်တွေ ဖြစ်နေတော့ သူတို့ပြော
 အဲဒီအတိုင်း ညှဉ်းပေးချင်ပါသည်။
 အဲဒါ...
 “ဆိုင်းဆရာ မောင်စိန်မြင့်ကို
 ကြည့်ဦးဗျာ”

ဟု မောင်စိန်မြင့်နဲ့ တွေ့ခိုင်း
 ခုတ်ပါသည်။ ထိုအခါ ဆိုင်းဆရာ မောင်
 စိန်မြင့်က ကျွန်တော့်ဆီကို ထိုလူများ
 နှင့် ရောက်လာကာ...

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ ကျွန်
 တော်တို့ ပွဲကူးရှိတယ်ဆိုတာ မနေ့ကပဲ
 ခင်ဗျားကို ပြောထားသားနဲ့။ သွားရမယ့်
 ခန္ဓာကလည်း ဝေးတဲ့အတက် စောစော
 ဆိုင်းဖြုတ်ဖို့ ခင်ဗျားကို ပြောထားခိုင်း
 တာပဲ”

“အေး . . . အဲဒါ ငါလည်း

မပြောမိဘူး”
 ဟု ချော်လဲရောထိုင် စကား
 မျိုးသာ ပြန်ပြောလိုက်ရပါသည်။
 ဒါပေမဲ့ ပွဲတွေက ဆက်နေ
 တော့ ပင်ပန်းနေလို့ တမင်ပြောလိုက်
 ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တော့ တစ်
 ရက်နားပြီးမှသာ ပွဲကူးက ရှိပါသည်။
 ကျွန်တော်လည်း သူလုပ်ပုံ
 နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားပါတော့
 သည်။

“အဲဒီလိုဆိုလည်း ၂ ချက်ထိုး
 လောက်ထိအောင်တော့ ညှဉ်းပေးပါဗျာ။
 ဆိုင်းဖြုတ်ပြီးရင်လည်း ထမင်းထပ်ပြီး
 စားကြဖို့ ဟင်းကောင်းကောင်းတွေ ထပ်
 ပြီး ချက်နေပါတယ်”

အလှူရှင်များက တောင်း
 တောင်းပန်ပန်ဖြင့် ပြောရှာပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... အဲဒီလိုဆိုလည်း
 ၂ နာရီခိုလောက်ထိအောင်တော့ ညှဉ်း
 ပေးပါမယ်။ ဘယ်လိုမှတော့ မအောက်
 မေ့ပါနဲ့။ ပွဲကူးရမှာက ဝေးလို့ပါ”

“ရပါတယ်ဗျာ။ ပြန်ရင်လည်း

ကျွန်တော်တို့ လှည်းတွေ ပြည်ပြည်စုံစုံ
 နဲ့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လိုက်ပို့ပေးပါ
 မယ်”

သို့နှင့် ထမင်းစားပြီး ရေနွေး
 သောက်၊ တစ်အောင်တနား နားကြပြီး
 ဆိုင်းဆရာများ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ဝင်ကြ
 ရပါတော့သည်။

ယောက်ျားလေး အဆိုတော်၊
 အမျိုးသမီးအဆိုတော် သူ့အလှည့် သူ၊
 လူရွှင်တော် ရန်ကုန်ကိုကျော်မိုး၊ မြောင်း
 တကာ ကိုထိန်လင်းတို့ကလည်း ဝှင်
 အမျိုးမျိုး၊ ပြောကွက်အမျိုးမျိုးဖြင့်
 မလစ်ဟင်းကြဘဲ ပြောစရာ ဆိုစရာမှ
 အစ ဟာကွက်မရှိလှပါပေ။

နောက်အဆိုတော်များ တစ်
 လှည့်စီ ပြီးသွားတဲ့အခါမှာ ကိုကျော်မိုး
 နှင့် ကိုထိန်လင်းမှ တစ်ယောက်နှင့် တစ်
 ယောက် လောင်းကြေးထပ်ပြီး စကား
 ထာ ဝှက်ကြပါသည်။ သူက နိုင်လိုက်၊
 ကိုယ်က နိုင်လိုက်ပေါ့။

ခြွင်းချက် = အဲဒီစကားထာ

ဝှက်သည်များကိုတော့ မမှတ်မိတော့ပါ။

အဲဒါနဲ့ စကားထာဝဂ်တမ်း ပြီးခါနီးလောက်မှာ မောင်စိန်မြင့်က ဆိုင်းဝိုင်းထဲမှ ထွက်လာပြီး...

“ဒီမှာ ဦးကျော်မိုးခမျာ ခဏ ထိုင်နေဦး ကိုထိန်လင်းနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ပညာစမ်းမယ်။ ဒီမှာ ကိုထိန်လင်းခမျာ လည်း တတ်သလောက် ပြော ကျွန်တော် လည်း တတ်သလောက် မေးမယ်”

ဟု မောင်စိန်မြင့်က ပြော လိုက်သောအခါ...

“စိန်လိုက်ရတယ် မောင်စိန် မြင့်။ အေးပေါ့ကွာ...မင်းတို့က သမီး ယောက္ခမနစ်ယောက်ဆိုတော့ ပြောအား ရှိမှာပေါ့”

ဟု ကိုထိန်က အစက ရွတ် နောက်နောက် ပျက်ချော်ချော်...

“ဒီမှာ ကိုထိန်လင်း ဦးကျော် မိုးက ကျွန်တော်တို့အထဲမှာ အကြီးဆုံး”

“ဟေ့ကောင်...မောင်စိန်မြင့် စကားပြောတာ ကြည့်ပြောကွာ”

“ကျွန်တော် ပြောတာက ဒီလို ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်းအဖွဲ့ထဲမှာက

ဦးကျော်မိုးက အသက်အကြီးဆုံးလို့ ပြောတာပါ။ မစော်ကားပါနဲ့လို့”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ... အသက် ကယ်ပေလို့”

နောက် မောင်စိန်မြင့်မှ ကိုထိန် လင်းကို စကားစလိုက်ပါသည်။

“ဒီမှာ ကိုထိန်လင်း ခင်ဗျား က ရန်ကုန်၊ ပြည်တစ်လွှားမှာ နာမည်

ကြီးပဲဆိုပြီး ဘဝင်မြင့်မနေနဲ့။ ကျွန်တော် ကလည်း ရန်ကုန်ပြည်တလွှား နေရာ

တကာနဲ့နေတဲ့သူ လူရွှင်တော် မလုပ် ချင်လို့ အဆိုတော်လုပ်နေတာ”

“ဟာ...မောင်စိန်မြင့် အဆို

တော်တော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ တောင်းပါတယ်”

“ဒီမှာ ကိုထိန်လင်း...

ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ စကားထာဝဂ် ပညာစမ်းမယ်။ ကျွန်တော် နိုင်ရင် ခင်ဗျား

မိန်းမ ကျွန်တော်ယူမယ်။ ကျွန်တော် ရုံးရင် ဦးကျော်မိုးမိန်းမ ခင်ဗျားယူ”

“ဟေ့ကောင်...မောင်စိန်မြင့် မင်းတို့ချင်း အလောင်းအစားလုပ်ချင် လုပ်ပါကွာ။ ငါ့မဟေသီလေးတော့ ချမ်းသာ

ပေးပါ”

ဦးကျော်မိုးမှာ ပျာပျာသလဲ ဤ ပြောလိုက်ပါသည်။

ကိုထိန်လင်းနှင့် မောင်စိန်မြင့် တို့၏ စကားထာဝဂ် ပျက်လုံးမှာ

တစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန်ဖြင့် အနိုင်အ အရှုံးမပေးဘဲ နောက်ဆုံး ကိုထိန်လင်း

ကို မောင်စိန်မြင့်က ထပ်မံ၍ မေးပြန် သည်။

“ဒီမှာ ကိုထိန်လင်း... ကျွန်တော် မေးရမယ့်အလှည့်ဆိုလေ

ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မေးမယ်။

မျက်နှာက ပြုံးစိစိ၊ ခြေကော၊ လက်
ကော ငုံးတိတိတဲ့။ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ
ဗြေစမ်း”

“ခြေကော လက်ကော
ငုံးတိတိဆိုတော့ အဲဒါ ကိုကျော်မိုးပေါ့”
ဟု ကိုထိန်လင်းက ပြောလိုက်
ရာ ကိုကျော်မိုးက ထိုင်ရာမှ ထလာ
ပြီး...

“သနားကြပါခင်ညာ...သနား
ကြပါခင်ညာ။ မအေပေး...ငါ့ကိုများ ငုံး
တိတိတဲ့ ပေါက်ပန်းစေ။ ငါက လက်ပရီ
နီ”

“သူ့မျက်နှာက ပြုံးစိစိ၊ ခြေ
ကော၊ လက်ကော ငုံးတိတိဆိုတော့ အဲဒါ
အဲဒါ ပိုင်သက်ကျော်ပေါ့ကွ”

ဟု ကိုထိန်လင်းက ဖြေလိုက်
ရာ ကိုကျော်မိုးက ဆက်လက်ပြော
ဆိုက်သည်။

“ဪ... သူ့ပထွေးလေး
တော့ သတိရရှာသား”

မောင်စိန်မြင့်က ဆက်လက်
ပြော...

“ဒီမှာ ကိုထိန်လင်း ခင်ဗျား သေးလို့”
ပြောနေတာ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး။ မှား
တယ်။ ပန်းပေးပြီလား။ ပန်းပေးရင်
ကျွန်တော် ပြောပြမယ်”

“အေး... ပန်းပေးပါပြီကွာ။
မင်းဝှက်တဲ့ဟာ ငါ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။
ကဲ...ပြော”

“ဒါနဲ့များ သူ့ကိုယ်သူ နာမည်
ကြီးသူခိုးတဲ့။ အဲ...နာမည်ကြီး လူရွှင်
တော်တဲ့။ ဒီမှာ သေသေချာချာမှတ်ထား။
သူ့မျက်နှာက ပြုံးစိစိ၊ ခြေကော၊ လက်
ကော ငုံးတိတိဆိုတာ ပစ်တိုင်းထောင်
အရပ်ကလေးပေါ့ဗျာ။ ဟေ့...ငါနိုင်ပြီ။
ဟေ့...ဟေ့...ဟေ့...ဟေ့...ငါ
နိုင်ပြီ။ ပြောင်တောင်တောင် ဗပေပေဂျီ”

မောင်စိန်မြင့်က ဆိုင်းချက်နှင့်
ကိုထိန်လင်းကို ကပြပါသည်။

ကိုထိန်လင်းက မောင်စိန်မြင့်
ကို ကြည့်ကာ...

“ဟာ... စိန်မြင့် ပျော်နေ
တယ်ဟေ့။ သူ့အိမ်လေး မီးလောင်လို့။
တော်ပါသေးရဲ့။ မီးဖိုချောင်လေး ကျန်

ဟု ပြောကာ ဆိုင်းတီးလုံးဖြင့်
ဝှင်ဖျက်လိုက်ပါသည်။

(“ဝှင်”ဆိုသည်မှာ တတ်လမ်း
လေးတစ်ပုဒ်ကဲ့သို့ သရုပ်ဆောင်ခြင်းကို
ဆိုလိုပါသည်။)

ကျွန်တော်သည် မောင်စိန်မြင့်
ကို ကိုထိန်လင်းပြောလိုက်သည့်စကား
သည် မင်္ဂလာမရှိသော စကားဖြစ်၍
ကိုထိန်လင်းကို အနာသို့ခေါ်၍ ကျွန်တော်
ခပ်တင်းတင်းပဲ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဒီမှာ ကိုထိန်လင်း ခင်ဗျား
ကို အစကလည်း ပြောထားရဲ့သားနဲ့။
မင်္ဂလာမရှိတဲ့စကားမျိုး မသုံးပါနဲ့။ မပြော
ပါနဲ့လို့ဆိုတဲ့ကြားက ခင်ဗျားပြောလိုက်
တဲ့စကားက တော်တော် လွန်လွန်းတယ်
ဗျာ”

“ဒီမှာ ကိုကျော်ကလည်းဗျာ
ဒါတွေက ကျွန်တော်တို့က ရိုးနေပြီ။
ပြောနေကျစကားတွေဗျာ။ အတိတ် နိမိတ်
ကောက်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ”

“ဒီမှာကိုထိန်လင်း...ခင်ဗျား

တခြားဆိုင်တွေမှာ ပြောချင်ပြော၊ ဒီဆိုင်
ထဲမှာတော့ ဒီလို အလုံးတွေ မသုံးနဲ့။
ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး”

ဟု ကျွန်တော် ခပ်တိုတို ခပ်
မာမာ ပြောလိုက်ရာ ကိုထိန်လင်း ဘာ
မှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ဆိုင်းဝိုင်းရှေ့သို့
ပြန်ထွက်သွားကာ သူပြောရမယ့်စကား
များကိုသာ ဆက်လက်၍ ပြောဆိုနေပါ
သည်။ တစ်ခဏမျှကြာသော် နှစ်နာရီ
မတ်တင်းခန့်ဖြစ်လာ၍ ဆိုင်းသိမ်းရန်
ဂရုဂရုတရားနှင့် နှုတ်ဆက်စကားများ
ကို ဦးကျော်မိုးနှင့် ကိုထိန်လင်းတို့မှ
ရည်ရည်မွန်မွန် ပြောဆိုကြကာ မင်္ဂလာ
ဗျော့ဖြင့် ဆိုင်းသိမ်းရန်လိုက်ပါသည်။
ဆရာတော်၊ သံဃာတော်များသည်လည်း
မင်္ဂလာဗျော့သံနှင့်အတူ ရှင်ပြအလှူတော်
မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ ကြွလှမ်းလို့
လာပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်းဖြတ်သည်
နှင့် ထမင်းများ ကျွေးမွေးဧည့်ခံပါသည်။
ထမင်းများ စားပြီးသည်နှင့် ဆိုင်းများ
လိုက်ဖို့မည့် လှည်းများလည်း အဆင်သင့်

ဖြစ်နေပါပြီ။
မကြာမီမှာပဲ ကျွန်တော် အပါ
အဝင် လူ ၇ ယောက်ခန့်လောက်ဖြင့်
ထိုမီးနင်းရွာ အလှူတော်မှ လှည်းကို
မောင်းထွက်ကြပါတော့သည်။ ကျန်သော
ပစ္စည်းနှင့် ကျန်လူများကို လှည်းကိုယ်စီ
ဖြင့် နောက်မှ မောင်း၍ လိုက်လာပါ
တော့သည်။

ခပ်တိုတိုဖြင့် နိဂုံးချုပ်ရမည်
ဆိုလျှင်...

ကိုထိန်လင်း၏ မပြောသင့်
သော စကားကြောင့်လား။

မောင်စိန်မြင့်၏ ပွဲကူးမရှိဘဲ
ရှိသည်ဟု ပြောသောစကားကြောင့်လား။

သို့တည်းမဟုတ် တိုက်တိုက်
ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်ရခြင်းပဲလား မသိ။

ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို ရောက်
၍ (၃)မိနစ်ခန့်လောက်သာ ထိုင်လိုက်
ရပါသည်။ ရွာ၏အနောက်ဖျားဆီမှ မီး
လောင်ပြီး ကျွန်တော်တို့အိမ်နှင့် မောင်
စိန်မြင့်အိမ်အပါအဝင် အိမ် ၄၈ လုံး
ပြာကျခဲ့ရပါတော့သည်။

ကိုထိန်လင်းပြောသလို မောင်
စိန်မြင့်၏အိမ်မှာလည်း မီးဖိုချောင်တော့
မကျန်တော့ဘဲ မြေသားအတိသာ ပြာ
သွားပါတော့သည်။

ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည်မှာ တိုက်
ဆိုင်မှုကြောင့်ပဲ ဖြစ်စေ၊ အဘယ်သို့ပင်
ဖြစ်စေတော့ သို့အတွက်ကြောင့် မည်
မှဆို မည်သည်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် စကား
ပြောဆိုကြသည့်အခါမှာ တွေးတွေးဆင်
ချင်ချင်ခိုင်းခိုင်းဖြင့် “နှုတ်မှ ပြောဆိုသော
စကား မှားကြစေရန်” အထူးသတိထား
၍ အစာတံနိုင်ဆုံး မင်္ဂလာရှိသော စကား
များကို ပြောဆိုသင်ကြားပါသည်ဟု
ကိုယ်တွေ့ကြုံ ဖြစ်ရပ်ဆန်းတစ်ရပ်
မေတ္တာတရားရှေ့ထား၍ အလေးထား
ရေးသားလိုက်ပါသည်။

သောကအပြာဖြာ ကင်းဆေး
ချမ်းသာကိုယ်စိတ် မြကြပါစေ။

ဝေနေကျော်(ဖြူ)

ဒို့တောဝလ

ပဲခူးရိုးပင်တိုက်
ထူးဆန်းသောအလှူ
စိမ်းရွက်လွှာ

အခန်း (၁)

“ဟေ့ကောင်...ဖိုးထောင်ရေ
ခုထိ မလာသေးဘူးလားဟာ။ မင်းမိန်းမ
နဲ့ ဘာတွေအလွမ်းသယ်နေတာလဲကွ။
ကြာလိုက်တာ။ ဖားရိုက်သွားမှာများ။ စစ်
တိုက်ထွက်ရတဲ့အတိုင်းကွာ”

ဒီတော့မှ ဖိုးထောင်တစ်
ယောက် ငိုနေတဲ့ လသားအရွယ် သမီး
ငယ်ကလေးကို နီးသည် လက် မအား
သဖြင့် ကူညီချော့ဖြူနေရာမှ လက်လွှဲ
ပြောင်းပေးလိုက်တော့သည်။ သူ့တွင်
ပုစုဆရာကလေးတွေ ငါးယောက်။

“လာပါပြီဟာ။ မင်းတို့ကလည်း
လောကြီးလိုက်တာ လွန်ပါရော။ ငါ့မှာ
က အိမ်ထောင်သည်ကွ။ ကလေးနဲ့ မြေး
နဲ့။ မင်းတို့လို လူပျိုမဟုတ်ဘူး ငက္ခ
ပေါက်ရ”

“အမယ်...ဘာမှမဆိုင်ဘူး
ဟေ့ကောင်”

အဲဒီလိုနဲ့ ငက္ခပေါက်၊ တာတီး၊
ဂျိုးလေး၊ ဖိုးထောင်တို့ လေးယောက်သား
ခေါင်းစွပ်ဓာတ်မီး၊ ဘက်ထရီမီးပွင့်၊

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင် တဖွေးဖွေးနှင့်
ခင်တန်းကြီးဘက် ထွက်လာဖြစ်ကြတာ
ပါ။

ပဲခူးရိုးမတောင်ခြေအစပ် ရွာ
သားများပါ။ သူတို့က မုဆိုးတွေလို သား
ကောင်တွေကို ကျော့ကွင်း၊ ထောင်
ချောက်၊ အဲဒါတွေနဲ့ လုပ်ကိုင်မစားတတ်
သူတွေပါ။ ပြီးတော့ ဒီငှက်အော်စမ်း ရွာ
သားတွေလည်း မဟုတ်ပါ။ မြေပြန့်သား
များ ဖြစ်ပါတယ်။ တောင်ကျချောင်းရေ
နည်းချိန်မှာ ဖားကြီးတွေ သွားရိုက်ပြီး
ရောင်းစားတဲ့သူတွေပါ။

“ဟို...တစ်ပတ်ကလို ဖား
ထည့်ဖို့ ပလိင်း မေ့မကျန်ခဲ့နဲ့ ကိုယ့်လူ၊
ဒီတစ်ခါ ငါတို့ မကူညီဘူး”

“အေးပါ...ဂျိုးလေးရော။ ဒီ
တစ်ခါ ငါ့မိန်းမက သေသေချာချာ ပြင်
ဆင်ပေးလိုက်ပါတယ်ကွာ။ ဖား မရရင်
တောင် ငါးဖမ်းဖို့ ငါးထိုးစူးထည့်ပေး
သေးတယ်။ ဒီမှာကြည့်”

“ဟေ့...ဖားမရလို့ ငါးတော့
မဖမ်းတော့ဘူး”

“ဒါဆို ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ခရနဲ့ ဂုံးကောက်မယ်”

အားရိုး... ကျွဲပေါက်စကား
 ခြင်္သေ့ ဝိုင်းရယ်မောမိသွားကြပါတယ်။
 ခုနစ်မတောကြီး သစ်တောပြုန်းတီးစ
 ခြင်္သေ့ ပြို သားရဲတိရစ္ဆာန်ကြီးတွေလည်း
 ခြင်္သေ့ သွားဝါပြီ။ ဒါကြောင့် အသက်
 ခြင်္သေ့ရယ် မပူရတော့ပါ။

သွားနေကျလမ်းအတိုင်း လေး
 သက်သား သွက်သွက်လျှောက်လာ
 ခြင်္သေ့တပါး စမ်းရေအိုင်ဘေးမှာ အုပ်စု
 ခြင်္သေ့ ရေသောက်နေတဲ့ ဖားသံတွေ ဒီနေ့
 ခြင်္သေ့မီး ဒါကြောင့်...

“ဖားအော်သံ ဒီည သိပ်
 ခြင်္သေ့ရပါလား ဖိုးထောင်၊ ကေန္တ...
 ကျော်စွာတို့အုပ်စု ရိုက်ပြီးသွားပြီနဲ့ တူ
 ထယ်။ အဲဒါ မင်းကြောင့်၊ မင်းကို ထိုင်
 စောင့်ရတာနဲ့ အချိန်ပုပ်သွားတာ။ ဒီည
 ဖားမရရင် ငါ့ရည်းစားကို အကျီဝယ်ပေး
 ဒီ ကတိပေးထားတာ။ သွားပြီ၊ မေလေး
 စိတ်ကောက်ဦးမယ်”

“ဟ...စိတ်ကောက်ရင် တူ
 နဲ့ ရိုက်ပြောပေးလိုက်ပေါ့ကွ။ ရည်းစား
 များ ဒီလောက် ကြောက်နေရမှဖြင့်

မလွမ်းတော့ဘူး။ အား...ဘာကြီးလဲ”
 စိမ့်အိုင်ထဲမှာ မြွေမတူသော
 ထူးထူးဆန်းဆန်း အကြွေးခွံစိမ်းစိမ်းနဲ့
 မြွေထူးဆန်းကြီး ရေထဲ ငုပ်လျှိုးသွားတာ
 ပါ။ လ ခပ်ရေးရေးအောက်မှာ စိမ့်အိုင်
 ရေတွေ လှိုင်းလှိုင်းတွေ ခတ်သွားပါတယ်။

“ဒဏ္ဍာရီထဲက နဂါး။ နဂါး
 ဖြစ်မယ်။ နဂါးမျက်စောင်းထိုးရင် ပြာကျ
 သွားတယ်တဲ့ဟာ။ နဂါးမျက်စောင်း မထိုး
 ခင်။ ပြေး... ပြေး... ပြေး”

သူတို့မြင်လိုက်တာက နှစ်
 ပေါင်းများစွာကြာအောင် အသက်ရှင်နေ
 သော ရေမ စပါးအုံးမြွေကြီးတစ်ကောင်
 ပါ။ ယောက်ျားကြီး ပေါင်လုံးလောက်မက
 သော အရွယ်ရှိနေပါပြီ။ ဆောင်းခိုအိပ်စက်
 ထားတာကြာပြီမို့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ
 ရေညှိတွေ၊ သစ်ပင်ငယ်တွေပေါက်ပြီး
 စိမ်းမြတောက်ပနေတာမျိုးပါ။

မြွေကလည်း မီးရောင်နဲ့လူတွေ
 ကို ကြောက်ပြီး ရေထဲ ငုပ်လျှိုး လူတွေ
 ကလည်း မြွေနဂါးအထင်နဲ့ ခြေဦးတည့်
 ရာ ပြေးမိသွားကြပါတယ်။ အလဲလဲ

အကွဲကွဲနှင့်ပေါ့။ စူးတွေ လှံတွေ ယလိုင်း
 တွေ၊ ဓားတွေလည်း ဘယ်နေရာမှာ ကျ
 ကျန်ခဲ့မှန်း မသိကြပေ။

အခန်း (၂)

“ဒါ...ဘယ်နေရာလဲ။ ဘယ်
 တောင်ခြေဖြစ်မလဲ”

ဖိုးထောင် တစ်ယောက် လျှို့
 ထဲ ဆင်းလိုက်၊ တောင်ကုန်း တက်
 လိုက်နဲ့ အိမ်ကို ပြန်နေတာပါ။ ဒါပေမဲ့
 သူ မျက်စိလည်နေပါတယ်။

“တောဝက်တွေ၊ ခွေးအတွေ
 ရှိသေးတယ် ပြောကြတယ်။ ငါ ကံဆိုးပြီ၊
 အဲဒီအကောင်တွေနဲ့ ထပ်တိုးရင်တော့။ အို
 မိန်းမရေ မင်းယောက်ျား ဖိုးထောင်ကြီး
 တောက အရိုးပါအပြောင်တီးပစ်ကြမယ်
 ထင်တယ်။ ဗုဒ္ဓသရဏံ ဣစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မသရဏံ
 ဣစ္ဆာမိ၊ သံယံသရဏံ ဣစ္ဆာ...ဟ...
 ဘာပင်လေးလဲ။ နက်ရွှေနေတာပဲ”

ခေါင်းစွပ်ဓာတ်မီးအလင်း
 ရောင် အောက်မှာ သစ်ပင်၊ ချုံပင်နဲ့
 တောမှာပေါက်တဲ့ သစ်ပင်တွေပဲ သူ

မြင်ခဲ့တာပါ။ အခု လူသွားလမ်း မြေ
ပြောင်ပြောင်မှာ ဒီအနက်ရောင်အပင်
လေးက ဘယ်လိုလုပ် ရှင်နေလဲ။ သူ
တွေးနေမိပါတယ်။ သူ့ကို လူနဲ့တိရစ္ဆာန်
တွေ တက်မနင်းမိတော့ဘူးတဲ့လား။ အပင်
လေးမှာ တော်တော်ကြီးနေပါပြီ။

“လှလိုက်တာ . . . နက်ပြီး
တလက်လက် တောက်နေတာပဲ။ အင်း
ပုံစံကတော့ နွှဲနွှဲနွှဲကြိတ်စားတဲ့ နွှဲ
ပင်နဲ့ တော်တော်တူတာပဲ။ အမွေးလေး
တွေကအစ ပြောင်နက်နေတာပဲ”

“အူ...အူ...ဝူ”
လူချင်းကဲ့သွားသဖြင့် ငက္ခ
ပေါက်တို့ အုပ်စုက ညာဘက်တောင်
ကျောက် လှမ်းပြီး အသံပြုနေတာပါ။ သူ
အပင်လေးကို ဂရုမပြုအားတော့ပါဘူး။
တအူအူ အသံပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ငက္ခပေါက်တို့အုပ်စု အသံက သူအသံ
ကို ကြားပုံမရပါဘူး။ လေညာနဲ့ လေ
အောက် ဖြစ်နေပြီး အသံက လေထဲ
စုန်ဆင်းသွားပုံပါ။

“ဒုက္ခပဲ...ဒုက္ခပဲ။ ဒီကောင်

တွေ ငါ့အသံကို မကြားတော့ဘူး။
ဟုတ်ပြီ။ သစ်ပင်ပေါ်တက်မယ်”
သစ်ပင်ကလည်း အိုမင်းလှပြီ
မို့ အဖုအထစ်တွေနဲ့ တက်ရလွယ်ပါ
တယ်။ သူ သစ်ပင်မြင့်ပေါ်ရောက်မှ လျှာ
ကို ခေါက်ပြီး မှုတ်ရသော ဝေဒီသံ ပေး
ပေးနေမိပါတယ်။

“ရွှီ...ရွှီ...ရွှီ”
တစ်ဖက်က လက်ခေါက်မှုတ်
သံ ပြန်ပေးပါတယ်။ တအူအူ အသံနဲ့
အစဉ်မပြေ၍ပါ။ လူလည်း ပါးစပ်တွေ
ညောင်းလှပါပြီ။ ဖားတစ်ကောင်မှလည်း
မရသေးပါဘူး။ ကြောက်ရွံ့တွေလည်း
တုန်နေပါတယ်။

“အူ...အူ...အူ”
မီးရောင်တွေ နီးလာမှ သူ
လည်း သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းလာမိပါတယ်။
လူချင်းဆုံမှ ပြောကြ ရယ်နိုင်ကြပါ
တယ်။ သူက စောစောတုန်းက အပင်
နက်လေးကို သတိရသွားပြီး ပြူးတူးပြုတ်
ရှာနေလို့ သူငယ်ချင်းတွေက မေးပါတယ်။
သူကလည်း ရှင်းပြပါတယ်။

နာရီဝက်၊ တစ်နာရီအတွင်း အပင်လေး
ဘယ်ပျောက်သွားလဲ သူ မသိ။ အပင်စာ
သတ္တဝါမလာတာတော့ သူ့အမြင်ပါ။ သူ
က သစ်ပင်ပေါ်က မီးရောင်နဲ့ ဝေ့ဝိုက်
ကြည့်နေသူလေ။

“မိုက်ပါဘိ ငမိုးထောင်ရယ်
အဲဒါ ဒဏ္ဍာရီထဲက ဂမုန်းနက်ဆေးပင်
ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ။ အဲဒီတန်ဆေးပင်တွေ
က လူနဲ့တွေ့ရင် ရပ်နေတယ်လို့ ပြော
သံကြားတယ်။ ကိုယ်နဲ့ထိုက်တုန်း ဆတ်
ခနဲ နတ်ယူထားရတယ်တဲ့ကွ။ ညှပ်လိုက်
တာ။ အာဟာရ သိရှိပြီးတယ်တဲ့။ ဒီခေတ်
ကုန်တွေနဲ့နီးနေတာ။ ဒီအပင်သာ တေ
စားထားရင် စားဖို့ မလိုတော့ဘူး။ ငန
ငအ။ လူမိုက်...ခုမှတော့ သွားရောပေါ့”

နတ်ဆေးပင် ဟုတ်မဟုတ်
တော့ မသိပေ။ သူတို့ သဲကြီးမဲကြီး မိုး
အလင်း ရှာဖွေပေမယ့် သစ်ပင်နက်လေး
ရဲ့ အရိပ်တောင် မတွေ့တော့ပါဘူး။ ဒါ
ကြောင့် ဖားမရတဲ့အဆုံး ခရုနဲ့ ဝဲ
ကောက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြရပါတော့တယ်။

စိမ်းစွတ်သော

အဟိတ်တိရုတ္တန်တောင်မှ

မိုးဝင်း

စိုးဝင်း (တက်လက်)

(၁)

ခလုတ်ထိမှ အမိစာဆိုသလို

အရပ်လက်သည်နှင့် မွေးဖွားကြပေသည်

စိမ်းညိုနေသော လယ်ကွင်း
 များ ဝိုင်းရံပြီး ရွာအခြေတွင် ထနောင်း
 ပင်အများနှင့် အခြားအပင်များ အုံ့ဆိုင်း
 နေမှုက သဘာဝပန်းချီကားလေးကို
 အလှတရားနှင့် ပြည့်စုံနေသော ထနောင်း
 ပင်လှ ရွာကလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။
 ထနောင်းပင်လှရွာဟု နာမည်တွင်ခဲ့ခြင်း
 မှာလည်း ရွာအခြေပတ်လည် ထနောင်း
 ပင်တန်းကို အစွဲပြု၍ ခေါ်ခဲ့လေသလား
 ဟု တွေးထင်စရာပင်။ တောလက်
 ကျေးရွာ သဘာဝအတိုင်း သူငယ်အိပ်
 ဆိတ်၊ ကြက်တွန်သံက ကြက်မွေးထား
 သော အိမ်များမှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
 နေသော ညဦးယံကို လွှမ်းမိုးထွက်ပေါ်
 လာပါ၏။

“အောက်အီးအီးအွတ်”

“အောက်အီးအီးအွတ်”

ကြက်တွန်သံနှင့် မရေ
 မနောင်း ကိုဘစ်နီတို့အိမ်ထဲမှ...

“အမေရေ... နာလှချည်ရဲ့။

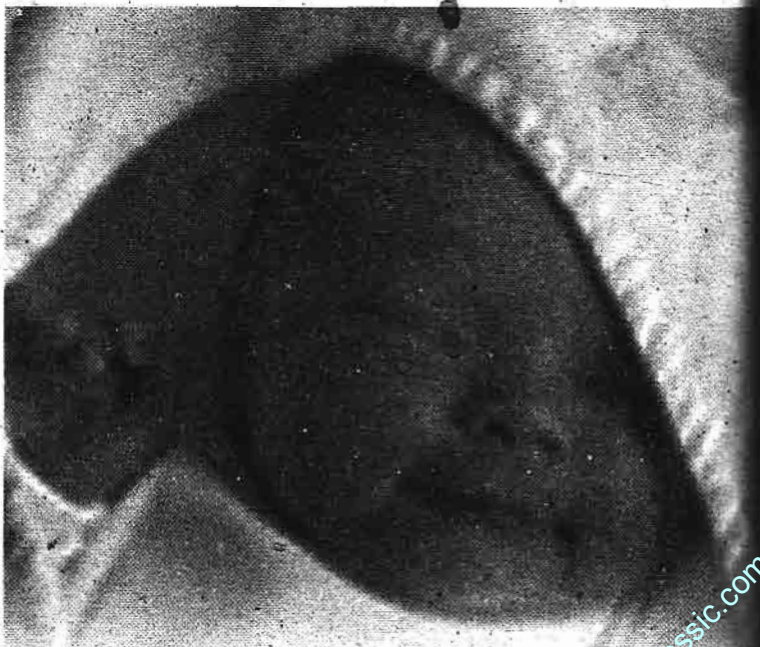
သမီးကို ကယ်ပါဦး”

မွေးဖွားခါနီး ဗိုက်နာမှုကို မခံမရပ်နိုင်
 သော ဝေဒနာကြောင့် မကြည် အနေဖြင့်
 မိခင်ကို ထပြီး အော်ဟစ်နေသော အသံ
 က ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပျံ့လွင့်နေပါ၏။
 တောရွာ၊ တောအရပ်မို့ ငြိမ့်နှင့်
 အလှမ်းဝေးသလို ရွာကြီးများမှာလို
 ကျေးလက်ဆေးပေးခန်းမှလည်း မရှိ
 သလို ရွာသူရွာသားများအနေဖြင့် အသိ
 ပညာနည်းမှုကလည်း ကျန်းမာရေးအသိ
 မရှိမှုကြောင့် ကိုယ်ဝန်စောင့်ရှောက်မှုကို
 နားမလည်သလို ကလေးမွေးဖွားရာတွင်

“အမေရေ... သမီးကို ကယ်

မကြည်က အိပ်ခန်းကြမ်းပြ

ပေါ်တွင် လူးလွန်ပြီး ဝေဒနာခံစားနေရ
 ကို အိမ်နီးနားချင်းများက လာရောက်
 အမျိုးသမီးအချို့က ခြေသလုံးနှိပ်သူ
 လက်မောင်းကလေးနှိပ်ပေးနေကြသလို
 အရပ်လက်သည် အေးဖွားသင်က ဝမ်း
 ဗိုက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်တွယ်
 ပြုပြင်ပေးနေခြင်း၊ နဖူးမှ ချွေးသီးခွေ
 ပေါက်များ ကျနေသည်ကို စိုးရိမ်သော

အပူအရက် မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်နေ
သည်။

အခန်းအပြင်ဘက်မှ ကိုဘစိန်
သည် မထိုင်နိုင် မထိုင် ဆောက်တည်
မရဖြစ်ပြီး အင်္ဂလိပ်မာလသုတ်ကို
ထွက်ထွက်ဆွတ်ဆွတ် နာမည်မရှိဘဲ
ဖြစ်နေရ၏။ မိခင်နှင့် ဖခင် မိဘနှစ်ပါး
တွင် အမိဖြစ်သူသည် သားသမီး၏
သယံဇာတကိစ္စအရပ်ရပ်ကို အခံရဆုံး
ဖြစ်၏။ သန္ဓေတည်သည်နှင့် ကိုးလ
ထွယ်ထားရစဉ်တွင်လည်း အစား
အသောက် အအိပ်အနေ အသွားအလာ
အနေအထိုင်ကို သတိထားကြရသည့်
အတွက် မသေး။ အစဉ်အလာ အဘွား
အဒေါ် အမေတို့ကလည်း “ဟယ်...
ငရုတ်သီးအပူအစပ် မစားနဲ့။ ရေအေး
ရေခွေး မသောက်နဲ့ဟဲ့။ ကလေးက လန့်
ပြီး အနေအထား ပျက်တတ်တယ်။
ကလေးသိပ်ထွားမည့် အစာတွေ မစား
နဲ့ဟဲ့။ ကလေးသိပ်ထွားနေရင် မွေးရခက်
လိမ့်မယ်” စသော ရှေးအစဉ်အလာ လွဲ
မှားယွင်းယွင်း သတိပေးထားခြင်းကြောင့်

ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်များ အာဟာရ ချို့
တဲ့ကာ မွေးဖွားနိုင်မှု အားနည်းကာ ဒုက္ခ
ရောက်ကြရ၏။ မြို့ဆိုပါက ဆေးရုံတက်
ပြီး အရေးပေါ် ခွဲစိတ်မွေးဖွားနိုင်သော်
လည်း လမ်းပန်းဆက်သွယ်မှုနှင့် သွားလာ
မှု လျင်မြန်နိုင်ခြင်း မရှိမှုတို့ကြောင့် ဒုက္ခ
တွေကြရ၏။ အစဉ်အလာ သက်ကြီး
စကားက ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်များကို
မွေးဖွားစဉ်တွင် “သမီးကို မျက်စောင်း
(၃)ခါထိုးသတဲ့” ဟု ပြောတတ်ကြ၏။
မည်သို့ပင်ဆိုစေ ကိုယ်ဝန်
ဆောင်မိခင်တိုင်းသည် အသက်အန္တရာယ်
နှင့် မိခင်တိုင်းက မွေးဖွားရပေသည်။
“မကြည်...အားစိုက်ညှစ်ဟဲ့။
ညှစ်... ညှစ်...ညှစ်”
မကြည်အနေဖြင့် နဂိုကပင်
အားအင်နည်းရသည့်အထဲ မွေးဖွားနိုင်မှု
မလွယ်ခြင်းကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်
အားအင်ကုန်ခန်းစ ပြုလာရ၏။
“မကြည်...ထပ်ပြီး အားစိုက်
ညှစ်ကြစမ်း”
လက်သည် ခေါ်ဖွားသင်က

အားပေးစကားပြောရင်း သူ့လက်နှစ်ဖက်
က ဗိုက်ကို တွန်းချနေရင်း...
“အေး...ညှစ်...ညှစ်...”
ဟုတ်ပြီ။ ထွက်လာပြီ”
ခေါ်ဖွားသင်သည် ထွက်လာ
ကာ ကလေးကို လက်ဖြင့် ကူပြီး ဆွဲ
ထုတ်လိုက်၏။
“မကြည်...မိန်းကလေးဟဲ့”
ခေါ်ဖွားသင်က ဝမ်းသာအားရ
ပြောလိုက်သောစကားကို မကြည်အနေ
ဖြင့် ကြားနိုင်စွမ်းမရှိတော့သည်ကို လာ
ရောက်ပိုင်းကူနေသူ အမျိုးသမီးများက
ဝမ်းနည်းစိတ်မကောင်းစွာနှင့် သိရှိလိုက်
ကြပါတော့၏။ ထိုအတူ နွားခြံထဲမှ နွားနီ
မကြီးသည် နွားကလေးကို မကြည်နှင့်
မရှေးမနှောင်း မွေးဖွားလိုက်သော်လည်း
နွားကလေးက အသက်ပါမလာခဲ့ပါ။
သည်အခြေအနေကို ကိုဘစိန်အနေဖြင့်
အပူသောကမီး တောက်လောင်နေမှု
ကြောင့် နောက်နေ့မှ နွားသေလေးကို
ဝံ့လှိုက်ရပါတော့သည်။

(၂)

ကိုတစ်နည်းသည် မိခင်မဲ့နေသော သမီးလေးကို ရွာမှ သားသည်မိခင်များထံ သွားပြီး နို့လိုက်တိုက်ရပါ၏။ ကိုတစ်နည်း အနေဖြင့် လင်ကိုမယား နှစ်ယောက်တည်း သာရှိပြီး သင့်တင့်စွာစားနိုင်သော လယ် သမားတစ်ယောက်မို့ လယ်ယာလုပ်ငန်း ကို လူကူးတစ်ယောက် ခေါ်ထားပြီး မိမိ အနေဖြင့် မိခင်မဲ့နေသော သမီးလေးကို ပြုစုနေရတော့၏။ သမီးလေး တစ်လ သမီးအရွယ်ထိအောင်ပင် သားသည် အမေများထံ သွားရောက် နို့တိုက်ရာတွင် မိခင်များကလည်း သမီးလေးကို ကြည်ဖြူစွာပင် နို့တိုက်ပေးကြပါ၏။ ဒါပေမဲ့ သားသည်အမေများသည် အလုပ်ကိစ္စကြောင့် မအားမလပ်မှုနှင့် တွေ့နေရစဉ် နို့ဆာလှသဖြင့် သမီးလေး တစာစာ ငိုကြွေးနေမှုများ ကြုံတွေ့လာရသဖြင့် နွားကလေး သေသွားသော နွားနို့ကြီး၏နို့ကို တိုက်ကြည့်ရန် နွားနို့မကြီး၏ နို့အုံကို ရေနင့်စင်ကြယ်စွာ ဆေးကြောပြီး သမီးလေး နို့ဆာနေသည့်အချိန်တွင်

နွားမခိုက်အောက်ကို ဝင်ကာ သမီးလေး ပါးစပ်ထဲ နွားမကြီး၏နို့တံကို ထည့်ပေးလိုက်သည်နှင့် နို့ဆာနေသော သမီးလေးသည် နွားမကြီး၏နို့ကို အားပါးတရ စို့လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကိုတစ်နည်းအနေဖြင့် ရွာထဲ နို့လှည့်တိုက်ရမှုက ကင်းလွတ်သွားတော့၏။ ကိုတစ်နည်းသည် နွားမကြီးကို ဆန်ကွဲရေစိမ်း၊ ဖွဲနုနမ်းဖက်၊ မြက်စိမ်းများနှင့် ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေးမှုကြောင့် သမီးစို့လို့ မကုန်သော နွားနို့ကို ရောင်းစားရပါသေး၏။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နွားမကြီးနို့ကို သမီးဖြစ်သူကို တိုက်ပေးမှုကြောင့် နွားမကြီးသည် ကလေးနို့တိုက်နေစဉ် လှုပ်ရှားရန်ကန်မှုမပြုဘဲ နွားကလေးနို့တိုက်သလို ငြိမ်သက်စွာ တိုက်လေ့ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

တစ်ရက်တွင် ကိုတစ်နည်းအနေဖြင့် အံ့ဩစရာကောင်းသော မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရမှုကြောင့် မလှုပ်မရှား တွေ့တွေ့ကြီး ကြည့်နေမိ၏။ အလျား ၃ တောင်၊ အနံ ၁ တောင်၊ အမြင့် ၂

တောင်ရှိ ထန်းပလပ်စားပွဲခုံပေါ် သမီးသိပ်ထားပြီး ဘေးလိမ့်မကျစေရန် စောင့်နှင့် ကာထားပြီး မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ထမင်းချက်နေစဉ် သမီးဖြစ်သူ အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီး ငိုနေသံကို ကြားနေရသောလည်း ထမင်းရည်ငုံနေသည့်တန်းလှေနှင့်မို့ ထမင်းရည်ကို ဆက်ငုံပြီး မီးပေါ်တွင် နှပ်ထားလိုက်ပြီး ထွက်လာသော နွားနို့မကြီးသည် ချည်ထားသော ကြိုးရန်ဖြစ်ပြီး သမီးသိပ်ထားသော စားပွဲက ခွရပ်နေမှုကို တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းက ကိုတစ်နည်းအနေဖြင့် အံ့ဩစရာဖြစ်ရသော နွားနို့မကြီးက သမီးအပေါ် သူ့သားသမီးဟု အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပြီး မိခင်စိတ်ဖြင့် နို့လာတိုက်ရန် စားပွဲကို ခွရပ်ပေးနေသော်လည်း စားပွဲက နိမ့်နေမှုကြောင့် ကလေးက နို့ကို မမီနိုင်ဖြစ်နေမှုကို တွေ့လိုက်ရမှုကြောင့် သမီးကို ပွေ့ချီပြီး နွားမကြီး၏နို့တံကို သမီးပါးစပ်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရာ အင်တိတ်သွားကာ နို့ကို တပြုတ်တပြုတ်နှင့် မြည်အောင် စို့လာတော့၏။

“နွားနီမကြီးရ...သမီးလေး
သွားသမီးလို သတ်မှတ်လိုက်
သိလိုက်ရလို့ အတိုင်းမသိ
ကနူးတင်မိပါတယ် နွားနီမကြီး

ကလေးက စိုလိုက်တော့ သူ့သားသမီး
လို့ စိတ်ကစွဲမှတ်ပုံ ရပါရဲ့” ဟု ပြော
ကြစေကာမူ နွားမကြီး မိနီကတော့ သူ
မွေးလိုက်သော သားသမီးဟု စွဲမှတ်သွား
သည်ကတော့ အသေအချာပင် ဖြစ်ပါ
တော့သည်။

(၃)

ကိုဘစိန်၏ သမီးလေးနှင့် နွား
ခြင်ဖြစ်ရပ်ကို ထနောင်းပင်လှ
ရွာလုံးက တအံ့တသြဖြစ်ကြသလို
နွားမကြီးက ကိုဘစိန်သမီးအပေါ် သူ
သမီးကဲ့သို့ သဘောထားမှုကို ပြော
အောင် ဖြစ်ကြရ၏။ အရှေ့အရပ်က
ခြင်ညီကတော့ တရားသမားပီပီ...

ထနောင်းပင်လှရွာသူရွာသား
များကတော့ ဦးဘစိန်သမီးကို နွားစိန်မ
ဟု အမည်နာမ မှည့်ခေါ်လိုက်မှုကြောင့်
နွားစိန်မဟု နာမည်တွင် သွားပါတော့
သည်။ နွားစိန်မသည် လမ်းလျှောက်ပြေး
သွားနိုင်သော အရွယ်တွင် နွားနီမကြီး၏
နို့ကို ဗိုက်အောက်ကဝင်ပြီး နို့ဆာတိုင်း
စို့နေမှုကို ရွာသူရွာသားများအနေဖြင့်
နေ့စဉ်မြင်တွေ့နေရပါ၏။ ကိုဘစိန်သည်
သမီးလေးရှေ့ရေးကို တွေးပြီး နောက်
အိမ်ထောင်မပြုဘဲ သားအဖနှစ်ယောက်
နှင့် နွားနီမကြီးကိုလည်း မိသားစုဝင်လို
သဘောထားကာ ကောင်းမွန်စွာ ကျွေး
မွေးသလို မညှဉ်း ခြင်း၊ ယင် မကိုက်ရ
အောင် ခြင်ထောင်ဖြင့် အိပ်စေပါ၏။ ရွာ
မှ လူနောက် လူပြောင်ကာလသားများ

က အလှူမင်္ဂလာဖိတ်စာဖိတ်ရာတွင်
ကိုဘစိန် စိတ်မဆိုးပါ။ သမီး၏အမေဟု
မှတ်ယူထားသောကြောင့် နွားနီမကြီး
သည် နွားစိန်မ မျက်စိအောက်က ပျောက်
လျှင် လိုက်ရှာသည်အထိ သံယောဇဉ်
တွယ်တာမှုက ကြီးမားလာပါ၏။ နွားစိန်မ
သည် ကလေးတို့ သဘာဝ မြောက်
အရပ်၊ တောင်အရပ် သွားရောက်ပြီး
ကလေးကစားဖော်များနှင့် သွားရောက်
ကစားမှုကြာပါက နွားနီမကြီးအနေဖြင့်
မတွေ့မချင်း လိုက်ရှာတတ်ပြီး နွားစိန်မ
ကစားသည့်နေရာ အနီးက ရပ်စောင့်နေ
တတ်ပါ၏။ နွားစိန်မသည် ကစားသည့်
နေရာက ပြေးလာပြီး နွားနီမကြီးကို လက်
နှင့်ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်ပေးလိုက်
မှုကို ကြည့်နူးနှစ်သက်စွာ ငြိမ်သက်ပြီး
ခံယူနေတတ်သည်ကို ကြည့်မြင်သူများ
က တွေ့နိုင်ပါသည်။ တစ်ရွာလုံးက နွား
နီမကြီးနှင့် နွားစိန်မတို့ အတူသွားလာမှု
ကို တွေ့ရသည်နှင့် “ဒီသားအမိ ဘယ်
က ပြန်လာတာလဲ” မေးတတ်ပြောတတ်
ကြပါ၏။ နွားနီမကြီးနှင့် နွားစိန်မတို့၏

“၃၁ ဘုံ သံသရာကြီးထဲမှာ
ဥမိတို့ ကျင်လည်နေရတာဆိုတော့
အိတ်ဘဝရဲ့ ဆက်နွယ်မှု၊ သမုဒိယ
ယောဇဉ် စွဲလမ်းမှုတို့ကြောင့် ဘဝခြား
သော်လည်း သမုဒိယသံယောဇဉ်က
ထိစိတ် ပါလာတာနော့ပေါ့”

လို့ ကောက်ချက်ချသလို...
“နွားနီမကြီးက သူ့ရဲ့နို့ကို

သံယောဇဉ်နှောင်ဖွဲ့မှုသည် နွားစိန်မ
အပျိုဘော်ဝင်စအရွယ် (၁၆)နှစ်သို့
ရောက်ရှိလာသည်နှင့် နွားနီမကြီးနှင့် အတူ
သွား။ အတူလာခြင်းကို ရှက်ရွံ့သောစိတ်
ဝင်လာသဖြင့် အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ဖယ်
လာပါ၏။ နွားစိန်မအနေဖြင့် နွားနီမကြီး
၏ သမီးဟု ပြောကြသည်ကို ရှက်တတ်
လာမှုက နွားစိန်မအနေဖြင့် နွားနီမကြီး
နှင့် ခပ်ခွာခွာနေသော်လည်း နွားမကြီး
သည် နွားစိန်မ မျက်စိအောက်က ပျောက်
သည်နှင့် ရွာထဲအနံ့ ရှာဖွေသွားလာမှုကို
“ဟဲ့...နွားစိန်မ နှင့်အမေ နွားနီမကြီး
က လိုက်ရှာနေတယ်” ဟု ပြောလျှင်
နွားစိန်မ သဘောမတွေ့နိုင်။ ရှက်လာမှု
ကြောင့် နွားနီမကြီးနှင့် ခပ်ခွာခွာနေနိုင်
သည့်နည်းကို ကြံစည်နေရာ သူငယ်ချင်း
ဖြစ်သူ ထွေးရီက...

“နွားစိန်မ...နှင့် ငါနဲ့ ထွေး
လိုက်ရောင်းပါလား။ နှင့်လည်း ဝင်ငွေရ
ငါလည်း အဖော်ရတာပေါ့”

ထွေးရီသည် အနီးပတ်ဝန်း
ကျင် ရွာများကို အသီးအနှံ ဟင်းချက်

စရာ ချဉ်ပေါင်ရွက်၊ မုန့်ညင်း၊ မုန့်လာ
ထုပ်၊ ပဲသီး၊ ဗူးသီး၊ ဖရုံသီး၊ ကြက်
ဟင်းခါးသီး စသော အသီးအနှံများကို
လှည့်လည် ရောင်းချနေသူဖြစ်သည်။

“အေး...ငါလည်း လိုက်ပြီး
ရောင်းမယ်”

နွားစိန်မက အားတက်သရော
ပြောလိုက်သည်။ သူမအနေဖြင့် နွားနီမ
ကြီးနှင့် ခပ်ခွာခွာနေရမည် ဖြစ်သော
ကြောင့် ဝမ်းသာသွားမိ၏။ ကိုဘစိန်သည်
ထွေးရီနှင့် နွားစိန်မတို့ ပြောနေသော
စကားကို ရေခွေးကြမ်းသောက်ရင်းမှ
ကြားနေရမှုကြောင့် သမီးဖြစ်သူသည် နွား
နီမကြီးက သူ့နောက်လိုက်ပါနေမှုကို
အရွယ်လေးရောက်လာမှုကြောင့် ရှက်ရွံ့
နေမိခြင်းဖြစ်ပြီး ခပ်ခွာခွာနေထိုင်မှုကို သိ
ရသလို မနေ့က ဖြစ်ရပ်လေးကိုလည်း
စိတ်မကောင်းစွာ မြင်တွေ့ကြားသိခဲ့ရ၏။
“သွား...အနားလာလာမနေနဲ့” ဟု နွား
စိန်မက အော်ငေါက်လိုက်မှုကြောင့် နွား
နီမကြီးသည် နွားစိန်မကို တွေ့တွေ့ကြီး
ကြည့်ပြီး စိတ်ထိခိုက်မှုဖြစ်သွားကြောင်း

ကိုဘစိန် သိလိုက်ရပါ၏။ နွားစိန်မသည်
နွားနီမကြီးကို အော်ငေါက်ပြီး အိမ်ထဲ
အပြင်ထွက်သွားမှုကို လိုက်ကြည့်နေရ
မလွှဲမရှက် ရပ်နေမှုကို တွေ့ရမှုကြောင့်
ကိုဘစိန်က နွားနီမကြီးနားသွားပြီး ဦးခေါင်း
နှင့်လည်ပင်းကို ပွတ်သပ်ပေးလိုက်ပြီး

“သမီးက ငယ်ရွယ်တဲ့သူလို
နီမရယ်။ တစ်ချိန် သိလာအောင်
ပြောပြပါမယ်”

ကိုဘစိန်သည် နွားနီမကြီး
မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်ဝိုင်းနေသည်
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပိုပြီး စိတ်မကောင်း
ကြီးစွာ ဖြစ်ရ၏။ နွားစိန်မနှင့် ထွေးရီ
ဈေးရောင်းသွားသည့်နေ့က ကျွေးသေ
အစာကို မစားဘဲ ရွာထဲသို့ တစ်နေ့
နွားစိန်မကို သွားရှာနေရာ နွားစိန်မ ဖြစ်
လာတာတွေမှ အိမ်ပြန်လာသည်ကို
ရသဖြင့် နွားနီမကြီး၏ မေတ္တာသံယောဇဉ်
ကြီးမားမှုကို သိလိုက်ရသလို နွားနီမ
ကြီးအနေဖြင့် သူ့သမီးဟု စွဲမြဲစွာ မှတ်
ယူထားမှုကို သိလိုက်ရ၏။

(၄)

နက်အစော နွားစိန်မသည်
ချဉ်ပေါင်ရွက်၊ မုန့်ညင်း
ပဲသီးတောင့်၊ မုန့်လာထုပ်
သီးနှံများကို ထည့်ပြီး ဈေး
ရောင်းရန် ပြင်ဆင်နေသည့် အနား
တစ်ခုသည် ထသွားကာ...

“သမီး”
ကိုတစ်ခဏခေါ်လိုက်မှုကြောင့်
မုန့်ညင်းထုပ်များကို တောင်ထဲ
ချောင်း မော့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အဖေ ဘာပြောမလို့လဲ”
နွားစိန်မက မေးလိုက်မှုကို
“သမီးကို မပြောမဖြစ်လို့ သမီး

သေးတာတွေ အဖေ ပြောပြမယ်။
သမီးအမေက မွေးရုံသာ မွေး
ပြီး သမီးကို ဒီအရွယ်ရောက်အောင်
မွေးကြီးက နို့တိုက်မွေးလာတဲ့ ကျွေး
ဖြစ်ရုံမက နွားနီမကြီးဟာ သမီးကို
သမီးလို့ စွဲမှတ်ထားတယ်။ သူ
လိုက်တဲ့ နွားကလေးဟာလည်း
အမေနဲ့ တစ်ရက်တည်း သေသွား

ခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ သမီးက သူ့နို့ကို
စို့သောက်တော့ သူ့သားသမီးလို့ စွဲမှတ်
သွားပြီး သမီးကို မေတ္တာသံယောဇဉ်နှင့်
မျက်စိရှေ့က ပျောက်သွားရင် မနေနိုင်
ဖြစ်ပြီး အိမ်ကနေ ထွက်သွားပြီး သမီး
ကို လိုက်ရှာတာ အဖေတွေ့နေရတယ်။
သမီးအရွယ်ငယ်စဉ်က သမီး ငိုသံကြား
ရင် သူ့ကို ချည်ထားတဲ့ကြိုးကို ရုန်း
ဖြတ်ပြီး သမီးကို သိပ်ထားတဲ့နေရာ လာ
ပြီး ရပ်နေတယ်။ လူလို မဟုတ်လို့သာ
ပွေယူပြီး ရင်ခွင်ထဲ နို့မတိုက်နိုင်လို့သာ
သမီးနားလာရပ်နေရတာ။ သမီး နို့ဆာလို့
ငိုနေတာ သူ သိတယ်။ ဒါဟာ တစ်ကြိမ်
တစ်ခါတည်း မဟုတ်ဘူး။ အခါခါ ကြုံ
တွေ့ရတယ်။ သမီး ဈေးရောင်းဖို့ စထွက်
သွားတဲ့နေ့က ကျွေးတဲ့အစာလည်း မစား
ဘဲ ရွာထဲအာနဲ့ သမီးကို လိုက်ရှာနေခဲ့
တယ်။ သမီး ပြန်လာလို့တွေ့မှ နွားနီမ
ကြီးလည်း အိမ်ကို ပြန်လာတယ်။ တစ်
ရွာလုံးက နွားနီမကြီးရဲ့သမီးလို့ ခေါ်တာ
သမီး မရှက်ပါနဲ့။ သူဟာ သမီးရဲ့ ကျွေး
အမေတင်မက သမီးအပေါ် သူ့သားသမီး

လို့ စွဲမှတ်ထားတာ အဖေ သိတယ်
သမီး လမ်းလျှောက်နိုင်တဲ့ အရွယ်ရောက်
လာတော့ သမီးဟာ နွားမကြီး ဗိုက်
အောက်ဝင်ပြီး နို့စို့တာကို ငြိမ်ပြီး နို့
တိုက်တယ်။ လှုပ်ရှားရင် သမီး နို့စို့
ပျက်သွားမှာစိုးလို့ မိခင်နဲ့ နို့တိုက်တာကို
တွေ့ရတယ်။ သမီး နို့ဝလို့ ဗိုက်အောက်
က ထွက်သွားမှ လှုပ်ရှားမှု ပြုတာ အဖေ
အခါခါ မြင်ရတယ်။ ဒါတွေကို အရွယ်
မရောက်ခင်မှာ ဘာမှခံစားမှုမရှိပေမယ့်
သမီး အရွယ်ရောက်လာတော့ နွားနီမ
ကြီးသမီးလို့ ပြောကြတာ။ သမီးက ရှက်
လာလို့ နွားနီမကြီးကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ခပ်
ခွာခွာ နေထိုင်ပေမယ့် နွားနီမကြီးက သူ
မျက်လုံးရှေ့က သမီးပျောက်သွားရင် ပျာ
ယာခပ်ဖြစ်နေရှာတယ်။ နွားနီမကြီးဟာ
လူလိုစကားမပြောနိုင်လို့သာ။ စကားသာ
ပြောနိုင်မယ်ဆိုရင် “သမီးရယ် အမေ
မျက်စိရှေ့က အကြာကြီး သွားမနေပါနဲ့
ကွယ်လို့” သမီးကို ဖက်ပြီး မျက်ရည်
လေးနဲ့ ပြောမှာသေချာတယ်။ အဖေ
ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို သမီးကို ပြောပြမယ်။

အဖေ ခိုင်းနားလိုနေတုန်းက နွားသတ်
ရုံကို သွားပြီး နွားဝယ်ဖို့ရောက်တုန်းက
သတ်ဖို့ရာ ဆွဲလာတဲ့ နွားကြီးဟာ အတင်း
ရုန်းကန်နေပြီး “ဘွတ်အဲ ဘွတ်အဲ” နဲ့
အော်ပြီး ရုန်းကန်နေတယ်။ လူလိုသာ
ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ကို သတ်ဖို့ရာ မလုပ်
ကြပါနဲ့။ ကျုပ်ကို မသတ်ကြပါနဲ့လို့
တောင်းပန်နေတာပေါ့။ အဖေလည်း
စိတ်မကောင်းကြီးစွာနဲ့ နွားကြီးကို ကြည့်
နေမိတယ်။ နွားကြီးမျက်လုံးမှာ မျက်
ရည်တွေ ဖုံးနေတာ အဖေ သတိထားမိ
တယ်။ သူဟာ အသက်ဘေးကြောင့်
ထိတ်လန့်ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ ငိုနေတယ်ဆိုတာ
အဖေ သိတယ်။ ဆင်တွေ မြင်းတွေဟာ
လူလို စကားမပြောတတ်ပေမယ့် လူ
လောက် အသိရှိတယ်။ လူလို ခံစားမှု
ရှိတယ်။ သမီးကို ဒါတွေ ပြောနေတာ
က တိရစ္ဆာန်ဆိုပေမယ့် သူတို့မှာလည်း
သားရယ်၊ သမီးရယ်လို့ သံယောဇဉ်တွေ
ရှိကြတယ်။ အခုလည်း နွားနီမကြီးဟာ
သမီးကို သူ့သမီးရယ်လို့ သတ်မှတ်ပြီး
မေတ္တာအပြည့်အဝပေးနေတာ။ သမီး

လည်း သိတန်သရွေ့တော့ သိမှာပါ။
အဖေပြောတာ နားထောင်ပါ။ နွားနီမ
ကြီးရဲသမီးလို့ ရွာကလူတွေက ပြောကြ
ဆိုကြတာ မရှက်ပါနဲ့ သမီး။ သီဟဗာဟု
မင်းသားဟာ သူ့အဖေ ခြင်္သေ့ကြီးဖြစ်နေ
မှန်းသိလို့ ရှက်ပြီး မြားနဲ့ပစ်သတ်လိုက်
လို့ ပဉ္စနာန္ဒိယကံထိုက်လို့ ဘုရားတည်
ပြီး ဘုရားရှေ့မှာ သူ့အဖေရဲ့ ခြင်္သေ့ရုပ်တု
ကို ထားပြီး ရိုခိုးကိုးကွယ်ခဲ့ရတယ်။
တိရစ္ဆာန်ပင်ဖြစ်သော်လည်း မိဘဟာ
မိဘပါပဲ သမီးရယ်။ အခုလည်း နွားနီမ
ကြီးဟာ သမီး ဒီအရွယ်ထိအောင်
ရောက်လာရတာ။ သူ့ခွေကို ချိုး အသက်
ရှင်ခဲ့ရတာပါ သမီး။”

နွားစိန်မသည် ဖခင်ကြီး ပြော
ပြသောစကားနှင့် မိမိမှတ်မိသလောက်
ဖြစ်ရပ်များက မျက်စိထဲ မြင်လာပြီး နွား
နီမကြီး၏မိမိအပေါ် အပြုအမူတို့ကို
တွေးမြင်မိရာ...

“သမီး သိပါပြီ အဖေ။ အဖေ
နွားနီမကြီးကို ပြစ်မှားမိသမျှကို ကျေနပ်
အောင် သမီး ပြုမူပြီး ကျွေးမေ့နွားနီမ

ကြီးကို အမေလို သတ်မှတ်ပြီး ရွာသူ
ရွာသားတွေက နွားသမီးလို့ ပြောကြ
လည်း ကျေးကျွန်ုပ်နဲ့ ပြုံးပြုံးကြီး ခံယူ
နိုင်ပါပြီ အဖေ”

“အေးကွယ်... သမီး ဒီလို
အသိရှိသွားတာကို ပြောမပြနိုင်လောက်
အောင် ဝမ်းသာမိပါတယ် သမီးရယ်”

- ထနောင်းပင်လှ ရွာသူရွာသား
များသည် နံနက်ခင်း သာယာကြည်
ဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းကို နေ့စဉ်မြင်တွေ့
ရပါ၏။ နွားစိန်မသည် အသီးရွက်စုံ ထည့်
ထားသော တောင်းကို နွားနီမကြီး
ကျောကုန်းပေါ် တင်ပြီး နွားစိန်မ
လက်နဲ့ထိန်းပြီး သမီး ဈေးရောင်းသွား
နွားနီမကြီးက ရွှင်လန်းမြူးကြွစွာဖြင့်
ခေါင်းတမော့မော့ ကြည်နူးမှုများစွာဖြင့်
သမီးကို မနက်၊ ညနေ ဈေးအသွားအပြန်
ကြိုဖို့လုပ်နေသော နွားနီမကြီးနှင့် သမီး
နွားစိန်မတို့ နေ့စဉ် မြင်ကွင်းလေးသို့
မြင်ရသူအပေါင်း အဘယ်သူသည်
မကြည်နူးဘဲနေနိုင်ပါမည်နည်း။

ရိုးဝင်း(ပက်ထရစ်)

အဘိဓမ္မာ ကောင်းကျိုး

ဘိုးဗုဒ္ဓေါမှ သတ္တမမြောက်
ကျော်အောင်စံထားဆရာတော်
ဘုရားကြီးအား ချီးမြှင့်တော်မူသော
“ဒိဗ္ဗစက္ခုဂါထာတော်”
မင်းထက်ကျော် (B . SC)

ဣတိပိသော ဘဂဝါ ပုဗ္ဗေနိ
ဝါသစက္ခုည ဖေ
အရဟံ သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓေါ ဒိဗ္ဗ
စက္ခုည ဖေ။

ဝိဇ္ဇာစရထ သမ္ဗုဒ္ဓော သုဂ
တော လောကဝိဒ္ဓ အာသဝက္ခယညဏံ။
အနတ္တရောပုရိသဗ္ဗသာရထိ
သမ္ဗုက္ခန္တိတံ စက္ခုနိညာဏတ္ထ
ဝတသောဘဂဝါ

သတ္တာဒေဝ မနုဿာနံ၊
ဗုဒ္ဓေါ ဘဂဝါ

မနောမယိဒ္ဓိဘဝတုမေ။

ဤဂါထာတော်ကို နံနက် (၉)
ခေါက်၊ နေ့လယ် (၉) ခေါက်၊ ည (၉)
ခေါက်၊ တစ်နေ့ (၃) ကြိမ် (၂၇) ရက်
အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ ပူဇော်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း စာရေးသူ
ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးသို့ ဘုရားဖူး
သွားလေ့ရှိပါသည်။ ထိုနေ့သည် စာရေးသူ
၏ မွေးနေ့လည်းဖြစ်၊ သတ္တမမြောက်
ကျော်အောင်စံထား ဆရာတော်ကြီး၏
တပည့်များလည်း စုပေါင်းပဋ္ဌာန်းရွတ်ဆို

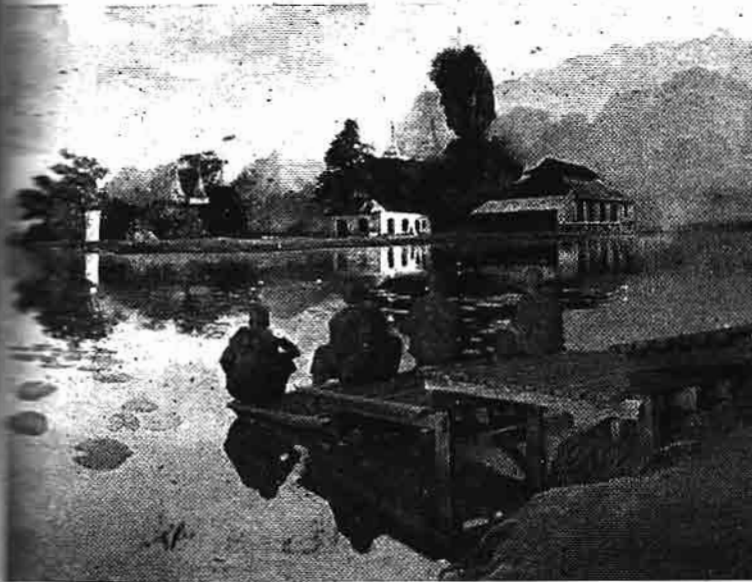
ပူဇော်ကြသောနေ့ဖြစ်ပါသည်။ မန္တလေး
တိုင်းဒေသကြီး အမရပူရမြို့မှ သတ္တမ
မြောက် ကျော်အောင်စံထား ဆရာတော်
ကြီးသည် ရန်ကုန်ကြွတိုင်း တစ်နေ့
နှစ်ကြိမ်ဘုရားကြွ၍ ကောင်းမှုကုသိုလ်
အဓိဋ္ဌာန်များ ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း ရာဟုထောင့်
ရှိ တန်းစောင်းတွင် အုန်း၊ ငှက်ပျောပွဲ
(ကန်တော့ပွဲ) ၊ ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေချမ်း၊
ဆီမီးအလင်းတိုင်၊ နံသာတိုင်များ ကပ်လှူ
ပူဇော်ပြီး ပဋ္ဌာန်းပဉ္စာဝါရ ရွတ်ဆိုပူဇော်လာ
သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာရှိနေပါပြီ။ ပဋ္ဌာန်း
ပံ့ပာဝါရ စာအုပ်များကိုလည်း ဓမ္မဒါနပြု
သည်။ လိုအပ်ပါက သက်သာသော
ရေးနှုန်းဖြင့် ဖြန့်ချိပေးသည်။ ဆရာတော်
ကြီး၏ စာအုပ်များသည် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ

ဖြန့်ချိဆိုင်ဝေါ်တင်ရောင်းချင်း မရှိပါ။ ယ
ဆရာတစ်ဦးကတော့ ပဋ္ဌာန်း၊ ပဉ္စာဝါ
စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးသား ထုတ်ဝေတ
တွေမြင်ရသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ရှာဖွေ
ရှိသည့် ပုံစံမျိုး ရေးသားတာ မပြုလုပ်သ
ပေ။ သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာ
တို့ကို ဦးထိပ်ထား ဆောင်ရွက်သင့်
သည်။

သတ္တမမြောက် ကျော်အောင်
ထား ဆရာတော်ကြီးသည် မေတ္တာ
စစ်တနာအားကောင်းသည်။ သည်
ခွင့်လွှတ်စိတ်လည်း ရှိသည်။ ယခုအ
သက်တော် (၉၀) ရှိနေပါပြီ။

စာရေးသူဘုရားရောက်တို
ဓမ္မစိတ်ဆွေဦးဖျိုးချစ် ဆိုသူနှင့် ဆုံ
သည်။ သူသည် ဆရာတော်ကြီး၏ ဂါထာ
မန္တန်အချို့နှင့် ဩဝါဒ၊ ပုတီးစိပ်နည်း
ကို စာအုပ်တစ်အုပ်ပြုလုပ်ကာ ဓမ္မဒါ
ပြုလုပ်ပေးပါသည်။ မျက်နှာဖုံးတွင် ရွှေ
ဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးနှင့် ဆရာတော်
ဘုရားကြီးပုံ ပူဇော်ထားသည်။ က
လည်း ထိုစာအုပ်သုံးလေးကြိမ်

သည်။ အမှန်တကယ် ကျင့်ကြံလိုသူ
တွေကို ခါနပြုပေးသည်။ အချို့လည်း
အလကားရတာ ဆိုရင် အကုန်လိုချင်
တန်းစီလှယူတာတွေတောင် တွေ့ဖူး
သည်။ ပြီးတော့ အိမ်မှာ ဖြစ်သလိုပင်ထား
ကြသည်။ မည်သည့် ဟစ္စည်းအဆို လိုအပ်
သူလက်ထဲရောက်မှ အသုံးကျသည်။
အသုံးပြုနည်းလည်း မှန်ကန်ဖို့ အရေးကြီး
သည်။ ဆရာတော်ကြီး မွေးနေ့တိုင်း
ဆရာတော်၏ တပည့်မကြီးတစ်ဦးမှ ပုတီး
ဝေငှပေးလေ့ရှိသည်။ ထိုပုတီးရသူက
ဘုရားဂုဏ်တော်၊ ဂါထာတစ်ခုခု စိပ်ပေး
အသုံးချမှ လူသူအတွက် အကျိုးရှိမည်

ဖြစ်ပါသည်။ စိပ်ပုတီးမဟုတ်ဘဲ ချိတ်ပုတီး
ဖြစ်နေပါက အကျိုးမရှိပေ။ ပုတီး
အကြောင်း သီးသန့်ဆောင်ပါး တစ်ပုဒ်
ရေးသားပေးပါဦးမည်။

ဓမ္မမိတ်ဆွေဦးမျိုးချစ်မှ သူရရှိ
သော ဂါထာမန္တန်တို့ကို လျှို့ဝှက်မထားဘဲ
စာရေးသူအား တစ်ဆင့်ပြန်ပေးလေ့ရှိ
သည်။ နမောပြန်ဂါထာ၊ ဂုဏ်တော်ဂုဏ်
ချာတို့မှာ လက်တွေ့အကျိုးထူး ခံစားရ
သည်။ ယခုလည်း ကံရှိကံထီးရိုး ခရီးသွား
မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲမှ ဘိုးဗုဒ္ဓေါ ဆရာ
တော်ကြီးအား ချီးမြှင့်သော ဂါထာမန္တန်
အကျိုးရှိပုံ လမ်းညွှန်ပေးသည်။ မန္တန်ငါးပုဒ်

နံနက်၊ နေ့လယ်၊ ည ၉ ခေါက်စီ ရွက်ဆို
ရသည်။ တစ်နေ့ (၂၇) ခေါက် ဖြစ်သည်။

စည်းမျဉ်းအတိုင်း ၉ ရက်
အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကြသည့်သည်။ နံနက်၊ ည
မပျက်သော်လည်း နေ့လယ်ဘက် ပျက်
သွားသည်။ ထို့ကြောင့် အဓိဋ္ဌာန်ဆက်မဝင်
ဖြစ်ပေ။ နောက်တစ်ခေါက် ရောက်သော
အခါ ဂါထာစာရွက်ကလေး တစ်ရွက်
ပေးသည်။ ဆရာကြီးတစ်ဦးထံမှ ရသော
ကြံစည်တိုင်း အောင် ဆောင်တိုင်းမြောက်
သော ဂါထာဖြစ်သည်။ အစစအရာရာ
အောင်မြင်စေပြီး အခက်အခဲဟူသမျှ
ပြေလည်စေသည်။ နေ့စဉ် (၁၀၀) ကုံး
ပုတီးတပတ်စိပ်ရမည်။ စာရေးသူလည်း
ထိုစာရွက်ကလေး ယူလာပြီး မလုပ်ဖြစ်
ပေ။ နောက်တစ်ကြိမ် ရောက်သောအခါ
ဘိုးဗုဒ္ဓေါမှ ဆရာတော်အား ချီးမြှင့်သော
“ဒိဗ္ဗစက္ခုဂါထာ” စာရွက်ပေးသည်။ မန္တန်
ငါးပုဒ် ဖြစ်သည်။ စီးပွားရေး၊ လုပ်ငန်း
အခက်အခဲဖြစ်နေသူအား ဆရာတော်မှ
ဆောင်ရွက်ခိုင်းလိုက်ရာ တစ်လအတွင်း
အဆင်ပြေသွားသည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်ုပ်

လည်း ထိုဂါထာကို စိတ်ဝင်စားသွား
သည်။ မိမိမွေးနေ့မှ စ၍ နဝင်းညွန့်
လှူကာ ၂၇ ရက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လိုက်
သည်။ အခက်အခဲဖြစ်နေသော ကိစ္စပြေ
လည်ပြီး ငွေအစုလိုက် ဝင်ခဲ့သည်။
ထို့ကြောင့် စာဖတ်ပရိသတ်များအတွက်
နတ်မျက်စိကဲ့သို့ အလင်းရစေ၊ ကံဉာဏ်
ပွင့်စေသော “ဒိဗ္ဗစက္ခုဂါထာ” ကို ရေး
သားဖော်ပြ ပေးလိုက်ပါသည်။

ဘိုးဗုဒ္ဓေါမှ သတ္တမမြောက် ဘဝဝါ၊
ကျော်အောင်စံထား ဆရာတော်ဘုရားကြီး
အား ချီးမြှင့်တော်မူသော ...

“ဒိဗ္ဗစက္ခု ဂါထာတော်”
ဣတိပိသော ဘဂဝါ၊ ပုဗ္ဗေနိ
ဝါသ စက္ခုဉာဏံ၊

အရဟံ သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ ဒိဗ္ဗ
စက္ခုဉာဏံ။

ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပန္နော၊ သုဂ
တော လောကကဝိဒ္ဓံ

အာသဝက္ခယဉာဏံ။
အနတ္တရော ပုရိသ ဒမ္မသာရ

ထိ

သဗ္ဗဣစ္ဆိတံ။ စက္ခုဝိညာဏ
ဉ္ဇတာသောဘဂဝါ။

သတ္တာဒေဝ မနဿနံ၊ ဗုဒ္ဓေါ
ဘဂဝါ။

မနောမယိဒ္ဓိ ဘဝတုမေ။
ဤဂါထာတော်ကို နံနက် (၉)

ခေါက်၊ နေ့လယ် (၉) ခေါက်၊ ည (၉)
ခေါက် တစ်နေ့ သုံးကြိမ် (၂၇) ရက်

အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ ရွတ်ဆိုပူဇော်ပါ။
ဂါထာ၏ အကျိုးကျေးဇူးကား

ဘေးဆို၊ ရန်ဆို၊ ရောဂါဆိုများ ကင်း၏။
အကျဉ်းအကျပ် အခက်ခဲများမှာ လွယ်

လင့်တကူ လွတ်မြောက်နိုင်၏။ အရာ
ခပ်သိမ်းပြည့်စုံ၏။ နေ့စဉ်အဓိဋ္ဌာန် မပျက်

ကောင်းကျိုးရရှိ ရောက်ရှိမည်။ ဂါထာ
မရွတ်မီ မြတ်စွာဘုရားအား ပန်း၊ ဆီးမီး

ရေတော် တတ်နိုင်သလောက် လှူဒါန်
ပူဇော် နမောတဿသုံးကြိမ်ဆို ဘုရား

ရှိခိုး ငါးပါးသီလခံယူပြီးမှ ရွတ်ဆိုပါ။
တစ်ကြိမ်တည်း (၂၇) ခေါက် ရွတ်ဆို၍

မရပေ။ စာရေးသူလက်တွေ့ ဆောင်ရွက်
ကြည့်ရာ ကောင်းကျိုးသာခံစားရသည်။

တစ်ပတ် (၉) ရက်နှင့် မထူးသေးပါ။
(၂၇) ရက်ပြည့်ပြီးမှ ထူးခြားလာသည်။

ထို့ကြောင့် ငွေမလျော့၊ မမေ့မလျော့
အဓိဋ္ဌာန်မပျက် ရွတ်ဆိုကြပါဟု တိုက်တွန်း

အပ်ပါသည်။ နံနက် အရုဏ်တက်မှ
မွန်းတည့်ချိန်ကို နံနက်၊ မွန်းလွဲမှ ညနေ

၆ နာရီ နေ့လယ်၊ ည ၆ နာရီမှ ည
၁၂ နာရီ ဟူ၍ သတ်မှတ်ရွတ်ဆိုပါ။

အကြွေး ကိစ္စအခက်အခဲဖြစ်နေသူ ယခု
အဆင်ပြေသွားပါပြီ။

ကောင်းကျိုးလိုရာဆန္ဒပြည့်ဝ
ကြပါစေ။

မင်းထက်ကျော် (B. SC)

၁၅၇ ဆုံရ

ဆရာမင်းနန် (မော်ဂျွန်း) နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

ဩဇာဦး (ရင်တွင်းပုံရိပ်) ပျဉ်းမနား

စာရေးသူ၏ နံပါတ် (၅)သား ဝယ်လေး ဦးပြီးဝေကျော် (မြို့နယ်မြေ စာရင်း ဦးစီးဌာန ဦးစီးအရာရှိ) တာဝန် ကျရာ ရောဝတီတိုင်း မော်ကျွန်းမြို့သို့ ကျေးဇူးရှင်ခပ်ပွန်သည်က (၄-၁-၂၀၁၄) ရက်နေ့မှာ လိုက်လည်သည့်အခါ ဘာသာ ရေး စာပေများရေးသားပြီး ဘာသာရေး စာအုပ်များ ထုတ်ဝေသော ဆရာမင်းနန် (မော်ကျွန်း)နှင့် မိတ်ဆက်တွေ့ဆုံခဲ့ပါ သည်။ နေရပ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဆရာမင်းနန်(မော်ကျွန်း)သည် ရိုးသား ဖော်ရွေပြီး စိတ်သဘောထား အေးအေး ချမ်းချမ်းရှိကြောင်း ဘာသာရေးစာပေများ ကို အထူးအလေးထား ဖတ်ရှုနေသော ပင်စင်စား ခပ်ပွန်သည်နဲ့ စကားလက်ဆုံ ကျခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည့်အခါ ဆရာ မင်းနန်(မော်ကျွန်း)ကို တွေ့ဖူး ဆုံဖူး ချင်ခဲ့ပါသည်။

ဝန်ထမ်းဖြစ်သည့် သားတွေ ပြောင်းရွှေ့ရာကို တစ်ခေါက်တစ်ကျင်း ရောက်ဖူးအောင် လိုက်လည်နေကျမို့ (၅-၄-၁၀၁၄) ရက်နေ့က စာရေးသူတို့

မိသားစု သားငယ်လေးရှိရာ မော်ကျွန်း မြို့သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ပါသည်။ အသားဖြူဖြူ အရပ်အမောင်းအနေတော်ရှိ ဆရာနှင့် မိသားစုက နွေးနွေးထွေးထွေး ကြိုဆို ညှပ်ခံပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ဆရာအိမ်၏ညှပ်ခန်းမှာ ဆရာမင်းနန် ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ရရှိသည့် ဆုများနှင့် မီဒီယံတွေ အမှတ်တရ ချိတ်ဆွဲထားပါ သည်။ ဂုဏ်ယူစရာကောင်းလှပါသည်။ ရိုးသားအေးဆေးသော ဆရာနှင့် စကား စမြည်ပြောရတာ အေးချမ်းလှပြီး စာပေ သမားတို့ ထုံးစံ စကားလက်ဆုံ ပြော မကျန်ပါ။ စာရေးသူတို့လည်း မကြာခင် ပြန်ရတော့မှာမို့ အခုလို ခရီးဝေးကြီးမှာ ဆရာမင်းနန်(မော်ကျွန်း)နှင့် ကြုံတောင် ကြုံခဲ့ တွေ့ရခိုက်မှာ ဂရုတစား ရှေ့ ထားပြီး တတ်သမျှလေးနဲ့ ဆရာနှင့် အင်တာဗျူး Interview လေး လုပ်ချင် ပါတယ် ဆရာလို့ ခွင့်တောင်းခဲ့ပါတယ်။ ဆရာက ဆရာမ သိချင်တာ၊ မေးချင်တာ လေးတွေ ရေးပေးခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် မြေ ထားပါမယ်လို့ ပြောကြားတဲ့ ဆရာကို

ကျေးဇူးအထူးတင်ပြီး အတိုင်းမသ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရပါတယ်။ ဆရာ ကြားပေးတာကတော့ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

မေး။ ဆရာမည်သည့်အရွယ်က စ စာပေဝါသနာပါခဲ့ ပါသလဲ ဆရာ။

ဖြေ။ ကျွန်တော် ခုနစ်တန်းကျော် သား ၁၀က စတင်ပြီး စာပေ ဝါသနာပါခဲ့တာပါ။ အဲဒီတုန်းက မော်ကျွန်းမြို့မှာ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း အထိမ်းအမှတ် စာကြည့်တိုက်ရှိတယ်။ ဒီစာကြည့်တိုက် မှာ စာအုပ်ပေါင်း ထောင်နှင့် တွေ့ပြီး ရှိတယ်။ ကျောင်းပိတ်ရက် တွေမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့အချိန်တွေဟာ အဲဒီစာကြည့်တိုက်မှာ ကုန်ဆုံးခဲ့တယ်။ မှတ်မှတ်တောက် ကျွန်တော်ကိုယ်ပိုင် ဝယ်ဖတ် စာအုပ်နှစ်အုပ်က ဆရာကြီး ပီမိုးနင်းရဲ့ “ကိုယ်ခွား ကိုးသိန်း

နဲ့ “လောကမျက်မှန်” ဆိုတဲ့ စာအုပ် နှစ်အုပ်ပါ။ အဲဒီနှစ်တန်းမှာ စာသင်နေဆဲမှာပဲ ကုလသမဂ္ဂ နဲ့ အထိမ်းအမှတ် စာစီစာကုံး ပြိုင်ပွဲမှာ ပထမရခဲ့ပါတယ်။ နောင် စာဖတ်ရာက စာရေးတာဝါသနာ ဝါလာတော့ ပြန့်ပွားလာသော စာဆိုတော်နဲ့ အထိမ်းအမှတ် စာပေ ပြိုင်ပွဲတွေမှာ စာပေဆုတွေ လေးကြိမ် ရခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျောင်းစာမှအပဖြစ်တဲ့ သုတ၊ ရသ စာပေတွေ ဖတ်ရှုတာကို မတာမမြစ်ခဲ့တဲ့ ဖခင်ကြီးရဲကျေးဇူးကို အမြဲ အမှတ်ရနေပါတယ်။ မေမေကတော့ ကျွန်တော် ကိုးနှစ်သား အရွယ်မှာပဲ နှလုံးရောဂါနဲ့ တိမ်းပါးခဲ့ပါတယ်။

ဆရာအမည်ရင်း၊ ဇာတိ၊ မည်သည့်ခုနှစ်မှစ၍ စာပေနယ်ထဲသို့ ရောက်ရှိပါသလဲ ဆရာ။

ကျွန်တော့်အမည်ရင်းက အောင်ကြွယ်ပါ။ ဇာတိက မော်လမြိုင်

ကျွန်းမြို့နယ်၊ လပွတ္တလုပ်ကလေး ကျေးရွာပါ။ ၁၉၇၂ ခုနှစ် သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းကြီးမှာ ဖော်ပြခဲ့ခဲ့ရတဲ့ ဓမ္မပဒ အမည်ရှိ ဆောင်းပါးဟာ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ပထမဦးဆုံး ဖော်ပြခဲ့ရတဲ့ ဆောင်းပါးပါ။ အဲဒီနှစ်ကစတင်ပြီး ရွှေတူဂျာနယ်၊ စာပေဂျာနယ်၊ မိုးဝေ၊ ချယ်ရီ၊ အတွေးအမြင်၊ ပန်း၊ ရုပ်ရှင်အောင်လံ၊ ရုပ်ရှင်တေးကဗျာ၊ စတိုင်သစ်၊ တော်ဝင်ဂျာနယ်၊ သဘင်၊ ပန်းအလင်္ကာ စသည့် မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ စာပေဆောင်းပါး၊ စာပေဝေဖန်ရေး၊ ဆောင်းပါးတွေ ရေးသားခဲ့ပါတယ်။ ရုပ်ရှင်ဆောင်းပါးတွေကိုတော့ ရုပ်ရှင်အောင်လံ၊ ရုပ်ရှင်အမြဲတော့၊ ရုပ်ရှင်ပဒေသာ၊ ရုပ်ရှင်သတင်း၊ ရုပ်ရှင်ကြွေးပုံ စတဲ့မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ရေးသားခဲ့ပါတယ်။ ဘာသာရေးဆောင်းပါးတွေကိုတော့ မောင်သန္တမင်းနန်း(မော်ကျွန်း) ကလောင်

အမည်နှစ်မျိုးနဲ့ အပ္ပမာဒ၊ မဏိဇောတာ၊ ဘာသာသွေး၊ ဓမ္မရသီ၊ ဓမ္မရတာ၊ ရွှေအောင်လံ၊ ရတနာသစ်၊ စပယ်ဖြူ၊ ရတနာမွန်၊ ဓမ္မရုပ်၊ မြတ်ပန်းဝေ၊ မြတ်မင်္ဂလာ၊ မြစ်မခ၊ ဓမ္မစာသဝဏ်၊ သစ္စာရောင်ခြည်၊ မြတ်ပန်းရက်၊ သုခချမ်းသာ၊ Flower News ဂျာနယ်၊ Right Time ဂျာနယ် စံတော်ချိန်၊ နေ့စဉ်သတင်းစာတွေမှာ ရေးသားခဲ့ပါတယ်။

မေ။ ယခုအချိန်အထိ စာမူ ဘယ်နှပုဒ်ရေးပြီး၍ စာအုပ်ထုတ်ဝေတာ ဘယ်နှအုပ်မြောက်ရှိပါသလဲ ဆရာ။

ဖြေ။ ဆရာမ ဒီမေးခွန်းကို မေးတဲ့ ဒီနေ့အထိ ဘာသာရေးလုံးချင်းစာအုပ် ၂၄ အုပ် ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးပါပြီ။ လာမယ့်မေလထဲမှာတော့ ၂၅ အုပ်မြောက် “အမြတ်ဆုံး အမွေမိတ်ဆက်” (ဒုတိယတွဲ) ထွက်

ဖို့ စီစဉ်ထားပါပြီ။ ယခုလည်း
 “ကောင်ခြင်းမင်္ဂလာ တည်စရာ”
 နဲ့ “ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမတော်များ”
 (တတိယတွဲ)ကို ဆက်လက်
 ရေးသားနေပါတယ်။ ဆောင်းပါး
 ပုဒ်ရေကတော့ ဘယ်လောက်ရှိ
 ပြီဆိုကာ မမှတ်မိတော့ပါဘူး။
 ကျွန်တော့်စာအုပ်တွေ တစ်အုပ်
 ပြီး တစ်အုပ် ထုတ်နေနိုင်ခဲ့တဲ့
 အတွက် စာဖတ်ပရိသတ်တွေကို
 ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်။
 အားပေးဖတ်ရှုတဲ့ စာဖတ်သူတွေ
 ကြောင့်သာ ကျွန်တော် စာအုပ်
 တွေ ထုတ်နေနိုင်တာပါ။ ကျွန်
 တော် စာဖတ်ပရိသတ်တွေရဲ့
 ကျေးဇူးတွေကို အမြန်လုံးသွင်းပြီး
 မေတ္တာပို့နေပါတယ်။ ပြီးတော့
 ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဦးဆုံး လုံးချင်း
 စာအုပ်ကို စွန့်စားထုတ်ဝေပေးခဲ့
 တဲ့ ယနေ့ မန္တလေးစာအုပ်တိုက်
 က ကိုထွန်းဦး (ထွန်းဦးစာပေ)
 ကိုချစ်စိန်တို့ရဲ့ ကျေးဇူးကိုလည်း

အမြဲ သတိရရှိနေပါတယ်။
 မေ။ ဆရာဂုဏ်ပြုဆုနဲ့ စာပေဆု
 ရရှိခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေကို သိ
 ပါရစေ ဆရာ။
 ဖြေ။ ၁၉၉၆ ခုနှစ်က ဆရာမကြီး
 လူထုဒေါ်အမာရဲ့ မွေးနေ့အခမ်း
 အနားမှာ ကျွန်တော် ရွှေအောင်လံ
 မဂ္ဂဇင်းကြီးမှာ ပင်တိုင်ရေးသားခဲ့
 တဲ့ ဘာသာရေးဆောင်းပါးအတ္ထုန်း
 ကို အကြောင်းပြုပြီး “မန္တလေး
 စာဖတ်ပရိသတ် အကြိုက်
 ဆောင်းပါးဆု” ချီးမြှင့်ခြင်း ခံခဲ့ရပါ
 တယ်။

၂၀၀၂ ခုနှစ်မှာ ပိဋကတ်တ
 ခွဲဆောင် ရွှေပြည်ဟိန်းဆရာ
 အရှင်မောသီရိလင်္ကာရက
 ဗုဒ္ဓ တက္ကသိုလ်အဓိပတိ သီ
 ဆရာတော် အရှင်ဉာဏိသ
 ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ရှေး
 မှောက်က ထေရဝါဒစာအ
 ဂုဏ်ပြုလွှာ ချီးမြှင့်ခြင်းကို
 ရပါတယ်။
 ၂၀၁၄ ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော်
 ခဲ့တဲ့ ထေရဝါဒအလင်းပွင့်
 ကို ဆရာကြီးစည်သူ ဦးထ
 က “လေးမြိုင်ဓမ္မပူဇော်စာ
 ချီးမြှင့်ခြင်းကို ခံခဲ့ရပါတယ်။

ဆေးရုံယာတို့ နှစ်ကျွမ်းကျင်
ဆာမုတဲ ဆရာတော်နှစ်ပါးက
ကျွန်တော့်ကို အသိအမှတ်ပြု
ထပ်ပြလွှာ ချီးမြှင့်ခြင်း ခံခဲ့ရတာ
တို့ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမိပါတယ်။
ဆရာကြီးစည်သူ ဦးလေးမြိုင်ကို
ဆရာပေပညာရှင်ကြီးရဲ့ စာပေ
ဆုချီးမြှင့်ခြင်းကို ခံခဲ့ရတာကို
လည်း ကြည်နူးဂုဏ်ယူမိပါတယ်။
ကျွန်တော့်ကို ဂုဏ်ပြုလွှာတွေ
ပေးအပ်ချီးမြှင့်ခဲ့တဲ့ ရွှေပြည်ဟိန်း
ဆရာတော်၊ ချမ်းအေးဆရာတော်
နှစ်ပါးနဲ့ ဆရာကြီး ဦးလေးမြိုင်
ရဲ့ ကျေးဇူးအမွန်ကို အစဉ်နှလုံး
သွင်း အောက်မေ့ရင်း ရှိခိုးဦးတင်
ကြောင်းလည်း အလျဉ်းသင့်တုန်း
ပြောချင်ပါတယ်။ ဆရာမခင်ဗျား
အမှန်တော့ ဆရာတော်နှစ်ပါးနဲ့
က ပုဂ္ဂိုလ်ရေး လုံးဝမတွေ့မြင်ခဲ့
ဖူးပါဘူး။ နှစ်ပါးစလုံးကို ဂုဏ်ပြု
လွှာ ချီးမြှင့်ပွဲအခမ်းအနားမှာသာ
စတင်ဖူးမြော်ဖူးတာပါ။ ဆရာတော်

တို့က ကျွန်တော့်စာအုပ်ကို ဖတ်
ရှုပြီး အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြတာပါ။
မေး။ ဆရာမ၏ စာဖတ်ပရိသတ်
အတွက် စကားလက်ဆောင်
လေး ပြောကြားပေးပါ ဆရာမ
ပြော။ ကျွန်တော် စာဖတ်ပရိသတ်
အားလုံးကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်။ ဆရာမကိုလည်း အထူး
ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပါရစေ။
စာဖတ်ပရိသတ်ရော၊ ဆရာမ၏
မိသားစုရော နှလုံးစိတ်ဝမ်း ချမ်း
မြေ့စွာနဲ့ မိမိအကျိုး အများအကျိုး
ကို သယ်ပိုးနိုင်ပါစေလို့ လှိုက်
လှိုက်လဲ့လဲ့ ဆုမွန်ကောင်း
တောင်းပါတယ်ခင်ဗျား။
မော်ကျွန်းကို ရောက်တုန်းရောက်
ခိုက် ဆရာမနဲ့ ဆရာမရဲခင်ပွန်း
တို့ ကျွန်တော့်ကို လာရောက်တွေ့
ဆုံတဲ့အတွက် အများကြီးဝမ်းသာ
ပါတယ်။ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါ
တယ်။ စာပေသမားအချင်းချင်း

အသိအမှတ်ပြုမှုဟာ အင်မတန်
ကြည်နူးစရာကောင်းလှပါတယ်။
ဆရာမက အခုလို တွေ့ဆုံမေး
မြန်းတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ပြော
ချင်တာလေးတွေ ပြောခွင့်ရ
သည့်အတွက်လည်း ဆရာမကို
ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ထပ်လောင်း
ပြောပါရစေ။

ဝါသနာထုံသည့် စာပေအထူး
သဖြင့် ဘာသာရေးစာပေတွေ ရေးသား
ရင်း ရိုးသားဖြူစင်စွာ ရပ်တည်ခဲ့သည်ဟု
သတင်းမွှေးနဲ့အတူ ရေးအားလည်း
ကောင်းပါသည့် အထင်ကရ စာရေးဆရာ
ဆရာမင်းနန်(မော်ကျွန်း)နှင့် ခဏတာ
တွေ့ဆုံရင်း လေးစားစွာ ချီးကျူးဂုဏ်ပြု
စွာနှင့် အမှတ်တရဖြစ်စေလိုတာ အင်တာ
ဗျူး (Interview) ခဲ့ပေမယ့် စာရေး
စာဖတ် ဝါသနာကြီးစွာနှင့် စာပေနယ်
ကျောင်းတော်ကြီးမှ စာရေးသူက စာရေး
သက်လည်း နှပါတယ်။ ကျန်းမာရေးလည်း
မပြည့်စုံလို့ အားနည်းချက် ရှိခဲ့ပါသော်
ဆရာမင်းနန်(မော်ကျွန်း)နှင့်တကွ ဆရာ

ဆရာကြီးများ ခုခံသော စာရသုများ စာမူလေးများကို မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာပေါ်သို့ စာရေးသူ၏ နေအိမ်ကို ပြုပြင်နေ၍
 နားလည်သည်းခံပေးပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံ ပို့ဆောင်ပေးသည့် စာတည်းချုပ်ကြီးများ ချင်လှသည့် ဆရာမင်းနန်းနှင့် တွေ့ဆုံ
 ပါတယ်ရှင်။ အယ်ဒီတာကြီးများနှင့် မဂ္ဂဇင်းပိုင်းတော် ကို (၂၆.၇.၂၀၁၄) ရက်နေ့မှ ဆရာ
 ဆရာမင်းနန်း(မော်ကျွန်း)မှ သား/သူ အားလုံးနှင့် ကျေးဇူးတင်ထိုက် ဖြေကြားချက်ကို ဖတ်ရှုပြီး ရေးသား
 ကျေးဇူးရှင် စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် စာရေး သူအားလုံးကို အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပြီး သည်။
 သူတို့ မိသားစုကို မေတ္တာတွေ ပို့ပေး ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာ၊ ချမ်းသာ၊
 သည့်အတွက် လွန်စွာကျေးဇူးတင်ရှိပါ ရွှင်လန်းကြပါစေလို့ ရင်နှင့်အမျှ ဆုမွန် ကြည်ကြည်ကျော်(ရင်တွင်းပုံ
 သည်။ ဆရာမင်းနန်းနှင့်အတူ ကျေးဇူးရှင် ကောင်း တောင်းပါတယ်ရှင်။ မော်ကျွန်း ပျဉ်း
 စာဖတ်ပရိသတ်နှင့်တကွ စာရေးသူ၏ မြို့မှ နေရပ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိပြီး

Dear Marry

Online Shopping Myanmar

No (301/9) Padauk Street. Near Yuzana Plazar Mingalar Taung Nyu

<http://www.facebook.com/DearMarryMyanmar>

Contact-09 5136230/ 09 5036602/ 09 5172150

အသုံးဆက်တိုက်

မိညာဉ်ပွင့်ပြာ

မိမ့်မိမ့်အေး

(၁)

စာကြည့်ခန်းအလယ်မှ ဘဲဥပုံ
မဟော်ဂနီရောင် စားပွဲကြီးတွင် လူ လေး
ယောက် ဝိုင်းပြီး ထိုင်နေကြ၏။ စားပွဲ
ထိပ်တွင် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း။
အသားလတ်လတ်၊ ဆံပင်ပါးပါး၊ နားရွက်
ကားကား။ မျက်ခုံးထူထူဖြင့် သပ်ရပ်
ခန့်ညားသော အသက် ၆၀ ခန့်ရှိ စိတ်
ပါရဂူ ပရော်ဖက်ဆာ ဦးသစ်သည် ထည်
ဝါသော အသံဖြင့် ကျန်သူဦးကို ဝိညာဉ်
လိပ်ပြာအကြောင်း သင်ကြားပို့ချနေ၏။

“လူတွေ အိပ်ပျော်တဲ့အခါမှာ
ဝိညာဉ်ဟာ ခန္ဓာကိုယ်က ခွာပြီး ဝိညာဉ်
လောကကို လွှင့်သွားပြီး ပထဝီမြေကြီး
ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေတဲ့ အခြားခန္ဓာကိုယ်
က ထွက်လာတဲ့ ဝိညာဉ်တွေနဲ့ တွေ့ဆုံ
ကြတယ်”

ပရော်ဖက်ဆာ ဦးသစ်နှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ အရပ်အလှည့်အသား
ဖြူဖြူနှင့် “သျှားလူ” က မေးမြန်းလိုက်၏။

“တချို့လူတွေက အိပ်မက်
မမက်တတ်ဘူးလို့ ပြောကြပါတယ် ဆရာ

ကြီး။ အဲဒီလိုလူ ရှိပါသလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အိပ်မက်
မမက်တတ်ဘူးလို့ ပြောတဲ့လူတွေဟာ
တကယ်ဆိုရင် နီးလာတဲ့အခါ ကိုယ့်
အိပ်မက် ကိုယ် ပြန်သတိမရကြလို့ပဲ။
အိပ်ပျော်တဲ့လူတိုင်း အိပ်မက်မက်ကြ
ပါတယ်။ အိပ်မက်ဆိုတာ လိပ်ပြာလွင့်
သွားပြီး သွားခဲ့ လာခဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တာတွေ
ကို တစ်ဝိုင်းတစ်စ အဆက်အစပ်မရှိ
ထွေးရောမှတ်မိနေကြတာလေ”

ပရော်ဖက်ဆာကြီး၏ ဘေး
ဘက်တွင် ထိုင်နေသော ဝိန့်ဝိန့်ပါးပါး
လူရွယ်လေး “ရွှေသိုက်” က ဆွေးနွေး
ပြန်၏။

“ညအချိန်မှာ အိပ်ပျော်သွား
ပြီး ဝိညာဉ်လိပ်ပြာလွင့်တဲ့အခါ ရောက်

ခဲ့သမျှ လုပ်ခဲ့သမျှကို မှတ်မိအောင်
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆရာကြီး”

“အဲဒါတွေကို မှတ်မိအောင်
လေ့ကျင့်ရမယ်။ အလေ့အကျင့်ရင့်ကျက်
လာတဲ့အခါ လူတစ်ယောက်ဟာ နီးနေ
ချိန်နဲ့ အိပ်ပျော်နေချိန် တစ်သားတည်း
ဖြစ်သွားပြီး တွေးတောကြဆုမူတွေလည်း
တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်သွားမယ်”

“ကိုယ့်အိပ်မက်တွေကို ထင်
ထင်ရှားရှားမှတ်မိအောင် လေ့ကျင့်ထား
တဲ့လူအဖို့ နောက်တစ်ဆင့်တက်ပြီး ကိုယ့်
ဝိညာဉ်လိပ်ပြာကို ကိုယ်သွားချင်တဲ့နေရာ
ကို လွှတ်နိုင်အောင် လေ့ကျင့်ရမယ်”

ပရော်ဖက်ဆာကြီး၏ ညာ
ဘက်တွင် ထိုင်နေသော “သံဒိတ်” သည်
စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေရာမှ သူ
သိချင်သည်ကို မေးမြန်းလိုက်သည်။
သံဒိတ်သည် ပရော်ဖက်ဆာကြီး၏အစ်မ
မှ မွေးသော တူအရင်းဖြစ်၍ ပရော်
ဖက်ဆာကြီး၏ အချစ်တော်ဖြစ်၏။

“ဝိညာဉ်လိပ်ပြာကို ကိုယ်
သွားစေလိုတဲ့နေရာကို လွှတ်နိုင်အောင်

...ထိုလေ့ကျင့်မလဲ။ အချိန်တယ်
...ကြာနိုင်ပါသလဲ”

“မှန်တယ် ဒီတံ။ မေးသင့်

...အဲဒီအဆင့်ရောက်ဖို့က မလွယ်

...ဘေးက အဆောင်အယောင်တွေ

...ထိုလုပ်လုပ် မရဘူး။ ကိုယ့်စိတ်ကို

...လေ့ကျင့်အားထုတ်မှ ရနိုင်မယ်။

...အခြေအနေရောက်ဖို့ အချိန်ကာလ

...မှတ်တိုင်မရဘူး။ မိမိအပေါ် မှတ်တိုင်

...တယ်”

“လေ့ကျင့်မှုအောင်မြင်တဲ့

...ကိုယ်တွေ့ချင်တဲ့သူဆို ဝိညာဉ်

...ပြုလွှဲဖို့ အာရုံပြုအိပ်လိုက်ရင် မနက်

...တော့ ညက တွေ့ခဲ့ရတာတွေ အားလုံး

...မတ်မိနိုင်တယ်”

“ကဲ... ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်

...နောက်နေ့မှ ဆက်ဆွေးနွေးကြတာ

...ပေါ့”

(၂)

ပရော်ဖက်ဆာ ဦးသံစစ်၏
တိုက်ကြီးသည် ရန်ကုန်မြို့ ၆ မိုင်ခွဲ

အင်းလျားကန်နံဘေးတွင် တည်ရှိပြီး
သစ်ပင်၊ ပန်းမာလာများ စိမ်းညိုဝေဆာ

နေသော ခြံကျယ်ကြီးအတွင်း၌ ရှိ၏။

ဦးသံစစ်၏ အဘိုး ဦးသံခိုင်လက်ထက်မှ

စ၍ လိပ်ပြာလွှင့်ခြင်းပညာကို စိတ်ဝင်

တစား တစိုက်မတ်မတ် လေ့ကျင့်လိုက်

စားခဲ့ကြသည်။ ပရော်ဖက်ဆာ ဦးသံစစ်

လက်ထက်တွင် စိတ်နှင့်ပတ်သက်သော

ပါရဂူဘွဲ့ရခဲ့ပြီး တူဖြစ်သူ သံဒီတံနှင့်

သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးကို လိပ်ပြာလွှင့်ခြင်း

အတတ်ပညာကို လေ့ကျင့်ပေးနေလေ

သည်။

ပရော်ဖက်ဆာ ဦးသံစစ်နှင့်

လှရွယ်သုံးဦး၏ ဆွေးနွေးပွဲ ပြန်စပြန်

သည်။ ဦးသံစစ်၏ သင်ကြားချက်ကို

စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြသည်။

“လူတစ်ဦးဟာ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ

လွှင့်နေစဉ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို

တစ်နည်းနည်းနဲ့ အန္တရာယ်ပြုလိုက်ရင်
ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ ပြန်မလာနိုင်တော့ဘူး။

ဝိညာဉ်လိပ်ပြာနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို မမြင်ရ

သော ကြိုးနဲ့ ဆက်သွယ်ထားတယ်။ ဒီ

ကြိုးကို ဖြတ်လိုက်ရင် လူသေသွားနိုင်

တယ်”

“ဒါဆိုရင် လိပ်ပြာလွှင့်နေတဲ့

အချိန်မှာ ကျန်တဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိန်း

သိမ်းစောင့်ရှောက်ရမယ့်သဘောပါလား”

ရွှေသိုက်၏အမေးစကားကို

ပရော်ဖက်ဆာက ပြန်ဖြေလေသည်။

“မှန်တယ် . . . ရွှေသိုက်။

အကောင်ဆုံးက တစ်ယောက် လိပ်ပြာ

လွှင့်ရင် ကျန်တဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို နံဘေးက

တစ်ယောက်က စောင့်ရှောက်ရမယ်”

“ဝိညာဉ်လိပ်ပြာလွှင့်နေချိန်

မှာလည်း အန္တရာယ်ရှိနိုင်ပါသလား”

“ရှိတာပေါ့။ သိပ်ရှိတာပေါ့။

အထူးသဖြင့် အောက်လမ်းအတတ်ပညာ

ကို လိုက်စားတဲ့ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာတွေရဲ့

အနှောင့်အယှက် အတိုက်အခိုက်ကို

ခံရတတ်တယ်”

“အန်ကယ်လ်... ဒီလောက

ကြီးမှာ အောက်လမ်းနဲ့ အထက်လမ်း
ပညာဆိုတာ ရှိတယ်လို့ သိရပါတယ်။
ဘယ်လိုပညာတွေပါလဲ”

တူတော်မောင် သံဒိတ်၏
စကားအဆုံးတွင် ပရော်ဖက်ဆာကြီးသည်
တူတော်မောင်ကို ချစ်စနိုးဖြင့် ပြုံးပြီး
ကြည့်လိုက်၏။

“လောကကြီးမှာ အလင်းနဲ့
အမှောင် အကောင်းနဲ့အဆိုး အမြဲလိုပင်
အားချင်းပြိုင်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့်
လည်း အထက်လမ်းနဲ့ အောက်လမ်း
ပေါ်လာတာပဲ။ အထက်လမ်းရဲ့ ရည်ရွယ်
ချက်က မိမိတို့ရဲ့ နှစ်ခြင်း အမြဲမြတ်
ဝိညာဉ်ကို အစင်ကြယ်ဆုံး အမြဲမြတ်
ဆုံးအဖြစ် ရောက်အောင် အားထုတ်ကျင့်
ကြကြတယ်။ အဲဒီအခါ ဝိညာဉ်တွေဟာ
အလင်းရောင်ဓာတ်အား ဖြစ်သွားနိုင်
တယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ထွက်ရပ်
ပေါက်သွားတာပေါ့”

ကောင်းတဲ့တရားကို အပတ်
တကုတ် အားထုတ်တဲ့အတွက် တန်ခိုး

ရနိုင်တယ်။ မကောင်းတဲ့တရားကို အား
ထုတ်လို့တော့ ထူးဆန်းတဲ့ တန်ခိုးတွေ
မရနိုင်ဘူးလား။ အဲဒီထူးဆန်းတဲ့ တန်ခိုး
ဟာ အောက်လမ်းပေါ့”

“မှောင်တဲ့ညအချိန်နဲ့ လင်းတဲ့
နေ့အချိန်ဟာ တူညီနေသလို အမှောင်ရဲ့
အင်အားကလည်း ကမ္ဘာဦးတုန်းကလိုပဲ
အားကောင်းနေတယ်။ ကမ္ဘာသမိုင်းတစ်
လျှောက်မှာ ဘာသာရေးဂိုဏ်းအချို့ဟာ
လျှို့ဝှက်စွာနဲ့ ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြတယ်။
အသက်ရှည်တဲ့နည်း ခဲကနေ ရွှေဖြစ်တဲ့
နည်းတွေ တွေ့ခဲ့ကြတယ်”

“အထက်လမ်းက အမှောင်
ခွင်း အလင်းဆောင်ဖို့ ကြိုးစားကြသလို
အောက်လမ်းကလည်း အမှောင်ထွန်းပြီး
အလင်းပျောက်အောင် ကြိုးစားကြတယ်”

“ဆရာကြီးခင်ဗျား... အောက်
လမ်းကြောင့် ကမ္ဘာကြီး ပျက်စီးဆုံးနွမ်း
သွားနိုင်ပါသလား”

“လောကကြီးမှာ မေတ္တာ
တရားရှိရင် ဒေါသရှိတာပဲ။ သုခရှိရင်
ဒုက္ခရှိမယ်။ ဒါနရှိရင် လောဘရှိတယ်။
သူတော်ကောင်းရှိရင် မိုက်မဲတဲ့ လူ
ယုတ်မာရှိတယ်။ သဘာဝတရားရဲ့ ဆန့်
ကျင်ဘက်အားပြိုင်မှုကြောင့် အောက်
လမ်းရှိရင် အထက်လမ်းရှိမယ်။ အောက်
လမ်းက ကမ္ဘာကြီးကို ဖျက်ဆီးရင်
အထက်လမ်းက ဖန်တီးမယ်။ ဒါကြောင့်
ကမ္ဘာကြီး မပျက်နိုင်ဘူး”

“အန်ကယ် . . . ကမ္ဘာမှာ
အောက်လမ်းအများဆုံးက ဘယ်နေရာ
လဲ”

“အာဖရိကလူရိုင်းတွေဟာ
အောက်လမ်းပညာကျွမ်းကျင်တဲ့ မှော်ပညာ
သည်ပေါ့။ အာဖရိကမှာ အများဆုံးပဲ ဒီလို”

“ကဲ . . . မနက်ဖြန်ညတော့
မင်းတို့ကို လိပ်ပြာလွှင့်တဲ့ လေ့ကျင့်မှု
လုပ်ပေးမယ်။ ညီစာ ဒီမှာ လာစားကြ

(၃)

ညစာစားပြီး ပရော်ဖက်ဆာ
နှင့် လူရွယ်သုံးဦးသည် ဝိညာဉ်
ထွင်းသော အခန်းသို့ လာခဲ့ကြ၏။
ထောင့်ကိုးထောင့် ပုံသဏ္ဌာန်
ခြေအောက်သို့ အနည်းငယ်ချ၍
ထား၏။ ကြမ်းမှာ ပြောင်ချောပြီး
တောက်တောက်နေကာ တစ်ခန်းလုံး
သိပ်တိုင်းနေ၏။

ပရော်ဖက်ဆာသည် သူ၏
ခြေထဲမှ ညဝတ်အင်္ကျီအသစ်နှင့်
ပေါစီး အဝတ်ဖိနပ်အသစ်များ
အသစ်များကို ထုတ်၍ ဘေး
ချထားလိုက်သည်။ ထို့နောက်
တစ်ခန်းနှင့် မျဉ်းတံတစ်ခုကို ထုတ်
ပြီး အခန်းအလယ်ကောင်တည်တည်
ရောက် မှတ်၍ ကြိုးတစ်ချောင်းကို သံ
အား ကိုင်စေပြီး ခုနစ်ပေတိတိ တိုင်း
သည်။ ထိုကြိုးဖြင့် မြေဖြူခဲဖြင့် စက်
တစ်ခု ဆွဲသည်။ ကြိုးကို အရှည်
ယူပြီး အပြင်ဘက် စက်ဝန်းတစ်ခု ထပ်
ဆွဲပြန်သည်။ အပြင်စက်ဝန်းနှင့် အချွန်

၅ ခုစလုံး ထိနေသော ထောင့်အချွန် ၅
ခုပါ ကြယ်ကြိုးတစ်လုံး ဆွဲလိုက်သည်။
အတိုင်းအတွာများ တိကျရန် ပရော်
ဖက်ဆာ ကိုယ်တိုင် နာရီဝက်ခန့် ဆွဲရ
လေသည်။ အတွင်းစက်ဝန်းတစ်လျှောက်
တွင် အင်းဆံများ ထူးဆန်းသော အရုပ်
များ ဆွဲပြန်၏။ နောက်ဆုံးတွင် အချွန်
၅ ခု ရှိ ကြယ်စည်းဝိုင်းအတွင်း သန့်ရှင်း
သော ခေါင်းအုံး၊ မွေရာများဖြင့် အိပ်ရာ
တစ်ခု ခင်းထားလိုက်သည်။

“ကဲ...ပထမဆုံး ရွှေလိုက်
က လိပ်ပြာလွှင့်ရမယ်။ ဆရာက လိုက်
စောင့်ရှောက်မယ်။ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာ
ကိုယ်ကို သျှားနဲ့ဒိတ်က ကာကွယ်
စောင့်ရှောက်ရမယ်။ ညဝတ်အင်္ကျီနဲ့ ဖိနပ်
တွေ ဝတ်ကြ”

ထို့နောက် ပရော်ဖက်ဆာကြိုး
သည် ဖန်တကောင်းတစ်ခုတွင် မြေ

အောက်ရေတွင်းမှ ခပ်ထားသော ရေကို
ထည့်၍ လက်ယာဘက် လက်ညှိုးနှင့်
လက်ခလယ်ကို နှစ်ကာ မျက်လုံး စိုက်
ကြည့်ပြီး အာရုံပြုသည်။ ငွေဖလား ၅
လုံးတွင် ထိုရေကို မပြည့်တပြည့် ထည့်
ပြီး ကြယ်ပွင့်၏ အကွက်တစ်ကွက်စီတွင်
ထားသည်။ ကြယ်ပွင့်၏ အချွန် ၅ ခုတွင်
ဝါဆိုဖယောင်းတိုင်ကြီး ၅ တိုင်ကို စိုက်
လိုက်သည်။ သံမြင်းခွာများကို မန်းမှုတ်
ပြီး မြင်းခွာ၏ အဝများကို အပြင်ဘက်
လှည့်၍ ဖယောင်းတိုင်နားတွင် ထားလိုက်
သည်။

“ည ကိုးနာရီတိတိမှာ လိပ်ပြာ
လွှင့်မယ်။ ဒိတ်နဲ့သျှားက စောင့်ကြည့်
နေရမယ်။ အိပ်မပျော်စေနဲ့ အန္တရာယ်
မရှိရင် တို့ကို မနိုးရဘူး။ အလိုလို နိုး
လာလိမ့်မယ်”

အိပ်ဖန်စောင့်မည့် သံဒိတ်နဲ့
သျှားလူကို လက်ဖွဲ့များ အဆောင်များ
ပါသော ကြိုးများနှင့် စိပ်ပုတီးများ စွပ်
ထားပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကြယ်
စည်းဝိုင်းအတွင်း ပြင်ထားသော အိပ်ရာ

ပေါ်တွင် ရွှေသိုက်ကို အိပ်စေသည်။
ပရော်ဖက်ဆာကြီးက ဖယောင်းတိုင်မီး
များ ထွန်းညှိလိုက်ပြီး လျှပ်စစ်မီးများ
ပိတ်လိုက်သည်။ ရွှေသိုက်နှင့်ယှဉ်၍
စည်းဝိုင်းအပြင်ဘက်တွင် ပရော်ဖက်ဆာ
ကြီးအတွက် အိပ်ရာခင်း၍ အိပ်လိုက်၏။

သံဒိတ်နဲ့ သျှားလူသည် အိပ်နေသူ တစ်
ဦးစီ၏ ခြေရှင်းတွင် ဖုံကလေးများ ခင်း
၍ ထိုင်ပြီး ကြည့်နေကြ၏။

တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်
သက်နေပြီး ဘာသံမှ မကြားရတော့ချေ။
ရွှေသိုက်သည် ဖယောင်းတိုင်များ၊ ရေ
ဖလားများကို ကြည့်ရင်း အသက်မှန်မှန်
ရှူကာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

(၄)

ရွှေသိုက်၏ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ
သည် ခန္ဓာကိုယ်မှ ထွက်လာပြီး ခန္ဓာ
ကိုယ်ကို ပတ်ဝန်းကျင်နေ၏။ တဖြည်း
ဖြည်း အားပြည့်လာသောအခါ စက်ဝိုင်း
အပြင်သို့ ပျံ့ထွက်လာရာ စောင့်ကြည့်နေ
သော ပရော်ဖက်ဆာကြီး၏ ဝိညာဉ်

လိပ်ပြာကို တွေ့လိုက်ရပြီး နှစ်ဦးသား
ယှဉ်တွဲ၍ အိမ်မှထွက်ကာ ပြည်လမ်း
အတိုင်း ပျံ့သန်းလာကြ၏။ ဝိညာဉ်
လိပ်ပြာများသည် လျင်မြန်စွာ ပျံ့သန်းနိုင်
စွမ်းရှိရာ ခဏချင်း အင်းလျားကန်ပေါ်
ပေါ် ရောက်လာကြလေသည်။

ဆရာတပည့်ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ
နှစ်ကောင်သည် အတူယှဉ်တွဲပြီး ရန်ကုန်
မြို့အနှံ့ ပျံ့သန်းနေကြ၏။ မြို့အစွန်သို့
အရောက်တွင် ရွှေသိုက်ကို တစ်ဦးတည်း
လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး ပရော်ဖက်ဆာကြီးက
မလှမ်းမကမ်းမှ လိုက်လာလေသည်။
ရွှေသိုက်၏ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာသည် လျင်မြန်
ပေါ့ပါးစွာ ပျံ့သန်းရင်း ပတ်ဝန်းကျင်တွင်
ပျံ့သန်းနေသော ဝိညာဉ်လိပ်ပြာအမျိုးမျိုး
ကို ငေးမောနေ၏။ ထိုအချိန်တွင်

မှတ်ဆိတ်ဖားလျားဖြင့် ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ
တစ်ကောင်သည် ရွှေသိုက်ထံ တစ်ဟု
ထိုး ပျံ့သန်းလာပြီး တိုက်ခိုက်တော့၏။
မလည်မဝယ် ယခုမှ လိပ်ပြာစလွှင့်သော
ရွှေသိုက်၏ဝိညာဉ်လိပ်ပြာသည် အထူး
အလံ့ ခံနေရ၏။

နောက်ဆုံး မှတ်ဆိတ်ကြီး
ရွှေသိုက်၏ လိပ်ပြာကို ဖမ်းချုပ်လိုက်၍
လိပ်ပြာကို ခေါ်ယူသွားမည်အပြု ပရော်
ဖက်ဆာကြီးက ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်
တော့၏။ မှတ်ဆိတ်ကြီးလက်မှ လွတ်
သွားသော ရွှေသိုက်၏လိပ်ပြာသည်
ပရော်ဖက်ဆာနှင့် မှတ်ဆိတ်တို့၏တိုက်
ကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေလေသည်။
လိပ်ပြာလွှင့်ခြင်းပညာတွင် အဆင့်
ဆင့်ရှိပြီး ပရော်ဖက်ဆာ ဦးသံစစ်သည်
ပညာအဆင့် ၅ ဆင့် ရောက်နေပြီ ဖြစ်
၏။ ပရော်ဖက်ဆာ ဦးသံစစ်သည်
လေ့ကျင့်အားထုတ်၍ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်
ဆင့် တက်လာရာ အဆင့် ၅ ဆင့်ထက်
တန်ခိုးကူထွီပတ်လည်း အတော်ရှိ
လေပြီ။ ထို့ကြောင့် မှတ်ဆိတ်ကြီး

ထွယ်တကူ အနိုင်ရလိုက်၏။ မှတ်ဆိတ်
ပြီး ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ ထွက်ပြေးသွား
သောအခါ ပရော်ဖက်ဆာက ဆက်
ဆိုက်တော့ဘဲ ရွှေသိုက်ကို ခေါ်၍ အိမ်
ပြန်လာကြလေသည်။

(၅)

ရွှေသိုက်၏ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ
သည် မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ဖြည့်ဝနေ
ရာ ရွှေသိုက်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လူးလွန်
၍ နိုးလာပြီး ထထိုင်လိုက်၏။ ပရော်
ဖက်ဆာကြီးလည်း နိုးလာပြီဖြစ်၏။
အိပ်ရာခြေရင်းတွင် ထိုင်နေကြသော သံ
ဒီတ်နဲ့ သူားလူသည် ရွှေသိုက်ကို စိတ်
ဝင်စား ကြည့်နေကြ၏။ အားလုံး ခေတ္တ
သော အနားယူလေ့ရှိနေကြပြီး လေး
ယောက်သား ရေမှီးချိုးကာ ကားတစ်စီး
ဖြင့် နံနက်စာ ထွက်စားကြ၏။ စား
သောက်ပြီးသောအခါ ညအတွက် ချိန်
ဆိုပြီး လမ်းခွဲလိုက်ကြလေသည်။

လိပ်ပြာလွှင့်သောအခန်းသို့
မဝင်မီ ညက အတွေ့အကြုံများကို

ဖလှယ်ကြ၏။
“မင်းတို့ စောင့်ကြည့်နေတုန်း
ရွှေသိုက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ စက်ဝိုင်းထဲက
ဖယောင်းတိုင်တွေက ဘယ်လိုအခြေ
အနေ ရှိလဲ”

“ညဦးပိုင်းမှာ အားလုံးငြိမ်သက်
နေပါတယ်။ ၂နာရီလောက်မှာ ရွှေသိုက်
နည်းနည်း လွန်လွန်လူးလူးဖြစ်လာပြီး
ဖယောင်းတိုင်မီးတွေလည်း လေတိုက်
သလို မီးညွှန်တွေ တဟုတ်ဟုတ်ဖြစ်နေ
ပါတယ်”

“မှန်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရွှေ
သိုက်ရဲ့ လိပ်ပြာဟာ ရန်သူရဲ့ အတိုက်
အခိုက် ခံနေရချိန်ပဲ။ ကံကောင်းထောက်မ
စွာနဲ့ အောက်လမ်းပညာအဆင့် သိပ်
မမြင့်သေးတဲ့ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာမို့ ရွှေသိုက်
ကံကောင်းသွားတယ်။ လိပ်ပြာလွှင့်ချိန်မှာ
ရန်သူတွေပေါ်တတ်တယ်။ လူ့ဘဝက

ရန်သူဟောင်းနဲ့ တွေ့တတ်သလို ပညာ
စမ်းချင်တဲ့ ပညာရှင်တွေနဲ့လည်း တွေ့
တတ်တယ်”

“ဝိညာဉ်လိပ်ပြာလွှင့်နေချိန်
မှာ အိပ်မပျော်တဲ့ သာမန်လူတွေက မြင်
နိုင်သလား ဆရာကြီး”

“လိပ်ပြာလွှင့်ကြတဲ့ အချင်း
ချင်းကပဲ မြင်နိုင်ကြတယ်။ သာမန်လူ
တွေက မြင်လည်း မမြင်နိုင်ဘူး။ အဆက်
အသွယ်လည်း မလုပ်နိုင်ဘူး”

“အန်ကယ်လည်း လိပ်ပြာ
လွှင့်တဲ့ ပညာနဲ့ လူတွေကို အကျိုးပြု
နိုင်သလား”

“မေသင့်ပါတယ် ဒီဗ်၊ ဇုတ်ယ
ကမ္ဘာစစ်ကြီးတုန်းက ဂျာမန်နာဇီတွေ
ဟာ စစ်နိုင်ဖို့ အောက်လမ်း လောကီ
မှော်ပညာနည်းတွေ သုံးခဲ့ကြတယ်။
ဝိညာဉ်လိပ်ပြာလွှင့်ပြီး စစ်ရေးလျှို့ဝှက်
ချက်တွေကို နိုးယူကြတယ်။ အဲဒီ ဂျာမန်
နာဇီတွေကို အင်္ဂလန်မှာရှိတဲ့ အထက်
လမ်းပညာရှင်တွေက ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ
လွှင့်ပြီး အနိုင်ယူခဲ့ကြတယ်”

“မင်းတို့လည်း လိပ်ပြာလွှင့်တဲ့
အတတ်ကို ကြိုးစားလေ့လာပြီး အမျိုး
ဘာသာ၊ သာသနာကို စောင့်ရှောက်ကြ”

(၆)

ယနေ့ညတွင် သျှားလူနှင့်

သံဒိတ်တို့ တစ်လှည့်စီ လိပ်ပြာလွှင့်ကြ
မည်။ ညဦးပိုင်းတွင် သျှားလူ၊ သန်းခေါင်
ကျော်တွင် သံဒိတ်တို့ လိပ်ပြာလွှင့်ရန်
စီစဉ်ကြသည်။

ပရော်ဖက်ဆာ ဦးသံစစ်သည်
စက်ဝိုင်းများနှင့် ကြယ်ပွင့်တွင် မြေဖြူ
ပျက်ရာ ရိုးမရှိ စစ်ဆေးပြီး ရေကို မန်း
မှုတ်၍ ကြယ်ငါးထောင့်ရှိ ငွေဖလား ၅
လုံးတွင် ဖြည့်ထားသော ရေများကို လဲ
လှယ်စေသည်။ ဖယောင်းတိုင်အသစ်
၅တိုင်ကို စိုက်ထားလိုက်သည်။ ရှေးဦးစွာ
သျှားလူကို စက်ဝိုင်းအတွင်း ဝင်၍ အိပ်
စေပြီး ပရော်ဖက်ဆာက စက်ဝိုင်းနံဘေး
တွင် အိပ်ရာခင်း၍ အိပ်သည်။ အိပ်ရာ
နှစ်ခုလုံး၏ခြေရင်းတွင် ရွှေသိုက်နှင့် သံ
ဒိတ်သည် ဖုံလေး ၂ ခုပေါ်တွင် ထိုင်နေ

ပျော်သွားလေသည်။

သျှားလူ၏ လိပ်ပြာသည် ခန္ဓာ
ကိုယ်မှ ထွက်လာပြီး စက်ဝိုင်းအတိုင်း
ပတ်၍ ပျံသန်းနေရာမှာ ပရော်ဖက်ဆာ၏
လိပ်ပြာနှင့်အတူ အိမ်ပြင်သို့ ပျံသန်း
သွားကြ၏။ လိပ်ပြာနှစ်ကောင် ထွက်
သွားပြီး မကြာမီ တစ်ခန်းလုံး အအေး
လှိုင်းဖြတ်သကဲ့သို့ အေးစက်လာပြီး
ဖယောင်းတိုင်မီးများလည်း တဖြည်းဖြည်း
ပိန်လာ၏။ သံဒိတ်သည် ပြောင်းလဲလာ
သော အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး...

“ရွှေသိုက်...သတိထား...
ရန်သူ”

ဟု အော်လိုက်ပြီး အခန်း
ထောင့်ရှိ စင်လေးတွင် စာင်ထားသော
သိဒ္ဓိဝင် မှော်ကြိမ်လုံး အရှည်ကြီးကို ယူ

၍ အခန်းထဲတွင် ဝှေ့ယမ်းလေသည့်
တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းထဲတွင် ငြိ
လုံးသံ တရွှမ်းရွှမ်း ပြည်နေပြီး ရွှေသို
သည် ကြယ်ထောင့်မှ ငွေဖလားကို
ပြီး အခန်းကို ရေမန်းဖြင့် တောက်ကြ
၏။ ပရော်ဖက်ဆာ၏ခန္ဓာကိုယ်အနီးတွင်
ကြိမ်လုံးဖြင့် ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ ဘုန်း
တစ်ခုကို ရိုက်မိသွားသလို ခံစားလို
ရပြီး မြွေတွန်သံကဲ့သို့ “ရွှီး...ရွှီး”
ပြည်သွားလေသည်။

ထို့နောက် အခန်းတွင်
အအေးဓာတ်လျော့သွားပြီး ဖယောင်း
တိုင်မီးများလည်း ပြန်လင်းလာ၏။ သံဒိတ်
နှင့် ရွှေသိုက် တိုင်ပင်ကြပြီး ပရော်
ဖက်ဆာကြီး၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို ပုတ်၍
လိုက်ကြသည်။ ချက်ချင်းလိုလို ပရော်
ဖက်ဆာကြီး နိုးလာပြီး သျှားလူလည်း
နိုးလာ၏။ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ကြည့်
သိသွားသောအခါ ပရော်ဖက်ဆာက သံဒိတ်
သစ်၏

“အောက်လမ်းသမားတို့
ယောက် ဝင်လာတာပဲ။ ဘယ်လို ခြေ

...ပါလိမ့်။ သံဒိတ်နှင့် ရွှေသိုက်
...နယ်ယောက် လုပ်တာ မှန်တယ်။
...လုပ်ရင် ဒီကောင်က ငိုရဲလိပ်ပြာ
... ဖြတ်လိမ့်မယ်။ သွားလှကတော့
...သံမှာဆိုတော့ အကာအကွယ်
... ကြိမ်လုံးစာမိပြီး ဒီကောင်
...ရသွားပုံပဲ။ ကဲ...ဒီကောင် ဝင်
...လမ်းကြောင်းကို ရှာရအောင်။
...ကို အသေးစိတ်ရှာကြ

လေးယောက်သား အခန်း
... နံရံလေးဖက်ကို လက်ဖဝါးဖြင့်
... စစ်ဆေးကြရာ...

“ဒီမှာ တွေ့ပြီ”
ဟု ရွှေသိုက်က အော်လိုက်
အားလုံးသွားကြည့်သောအခါ နံရံ

၀.၂ လက်မခန့် ကျယ်ပြီး ၄
...ရည်သော အက်ကြောင်းကို တွေ့
...သည်။

“ဒီလောက်ဆို ဒီကောင်
...ကောင်း ဝင်နိုင်တာပေါ့။ ယင်
... ဒါမှမဟုတ် ပျားကလေးအသွင်
...လာနိုင်တယ်။ ဒီအခန်းကို ခြေရာ

ခံဖို့ မလွယ်လှဘူး။ ကဲ...မင်းတို့ အပြင်
က ဝတ်လာတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို
စစ်ကြည့်စမ်း။ ဘာပစ္စည်းပါသလဲ”

ရွှေသိုက်နှင့်သွားလူတွင် ဘာ
ပစ္စည်းမှ မတွေ့သော်လည်း သံဒိတ်တွင်
ပစ္စည်းသုံးမျိုး တွေ့ရှိ၏။ ညနေခင်း အိမ်
မပြန်မီ အခြားသူငယ်ချင်းတစ်ဦးနှင့်အတူ
စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုတွင် စားခဲ့၏။
ဆိုင်မှကျသင့်ပြော ဆိုင်၏လိပ်စာကတ်
နှင့် သော့ချိတ်တစ်ခု ပေးလိုက်သည်ကို
ဘောင်ဘီအိတ်ထဲ ထည့်ထား၏။

“ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းနဲ့
(---) ဆိုင်မှာ သွားစားကြတယ်။ ညမှာ
လိပ်ပြာလွှင့်မှာမို့ သက်သတ်လွတ် စား
ခဲ့ပါတယ်”

ပရော်ဆက်ဆာသည် ပြုံး
လိုက်ပြီး...

“ဒီတစ်ရေ...မင်းက တကယ့်

အောက်လမ်းဆိုင်ကြီးမှာ သွားစားခဲ့တာ
ကို။ ခြေရာခံပြီး လိုက်လာတာကွ”

“ကျွန်တော်တို့ ရန်သူလည်း
မဟုတ်ဘဲ။ ဘာလို့ နောင်ယုက်တာလဲ”

“ဪ... အောက်လမ်းနဲ့
အထက်လမ်းက ပြဒါးတစ်လမ်း သံ
တစ်လမ်းပဲ။ ပြိုင်ဘက်လေကွာ”

နံရံပေါ်မှ အက်ကွဲကြောင်းကို
ပျားဖယောင်းမိတ်ပြီး ပရော်ဆက်ဆာ
ကြီးက ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို ခပ်ထန်ထန်
ရွတ်၍ လက်ဖြင့် အတားအဆီး လုပ်
လိုက်သည်။

“နောက်တစ်ခါ ဒီအခန်းထဲကို
အပြင်က ပစ္စည်းတွေ ပါမလာအောင်
သတိထားကြ”

(၇)

ဝိညာဉ်လိပ်ပြာလွှင့်သည့်
အတတ်ကို အောင်မြင်ပြီးသား လူများ
အဖို့ ကိုယ်ကြိုက်သည့် အသွင်အပြင်
ကို ဖန်တီးနိုင်ကြပြီး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး
မြင်နိုင်ကြသည်။ တွေ့မြင်လုပ်ဆောင်သမျှ

ကိုလည်း အိပ်ရာနံ့သည်နှင့် အသေးစိတ်
မှတ်မိနိုင်၏။ ပရော်ဆက်ဆာ ဦးသံစစ်
သည် တူတော်မောင် သံဒိတ်နှင့် သူငယ်
ချင်း နှစ်ဦးကို လိပ်ပြာလွှင့်ပညာကို တစ်
ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် လေ့ကျင့်ပေးနေလေ
သည်။

“မင်းတို့သုံးယောက် ကိုယ်
ကြိုက်တဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်နဲ့ သွားချင်တဲ့နေရာ
ရောက်အောင် လိပ်ပြာလွှင့်နိုင်ကြပြီ။
ကိုယ်တွေ့ချင်တဲ့ သူနဲ့တွေ့နိုင်အောင်
ကျင့်ကြံဖို့ ကြိုးစားပါ။ စိတ်အာရုံကို
စုစည်းနိုင်ရင် မအိပ်ခင်မှာ ကိုယ်တွေ့
ချင်တဲ့သူဆီ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာလွှင့်ဖို့ အာရုံ
ပြုအိပ်လိုက်တာနဲ့ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာက
ရောက်သွားပြီး မနက်လင်းတာနဲ့ အားလုံး
မှတ်မိနေတယ်”

“ကိုယ်သွားတွေ့ထားတဲ့လူ
ကရော ညက အဖြစ်အပျက်ကို မှတ်မိ
ပါ့မလား ဆရာ”

“အဆင့်အနိမ့်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ရိုးရိုး
တန်းတန်း အိပ်ပျော်ရင်း လိပ်ပြာလွှင့်တဲ့
လူကလွဲရင် မှတ်မိကြပါတယ်။ ဝိညာဉ်

လိပ်ပြာလွှင့်နိုင်တဲ့ ပညာရှင်အချင်းချင်း
အိပ်ပျော်ပြီး လိပ်ပြာလွှင့်ချိန်မှာ ယှဉ်
ပြိုင်တိုက်ခိုက်ကြတယ်”

“မင်းတို့ ကူညီကယ်တင်ရမယ့်
ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေတယ်။ တို့လူမျိုး တို့
ဘာသာဝင် မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ဘာသာ
ခြား အောက်လမ်းသမားက လိပ်ပြာလွှင့်
ပြီး လိုက်နှောင့်ယှက်နေတယ်”

“အဲဒီမိန်းကလေးကရော
ဝိညာဉ်လိပ်ပြာလွှင့်တဲ့ ပညာရှင်လား
အန်ကယ်”

“နီး... သူက သာမန်ရိုးရိုး
အိပ်ပျော်ရင်း လိပ်ပြာလွှင့်တာကို အောက်
လမ်းသမားက အခွင့်အရေးယူတာကွ။
ဟိုမိန်းကလေးက အိပ်ရာက နီးရင် ဘာ
မှ ရေရေရာရာ မမှတ်မိတော့ဘူး”

“မိန်းကလေးက ဆွေကြီး
ကြီး တကယ့်ဗုဒ္ဓဘာသာစစ်စစ်တွေ
တို့ ကာကွယ်ကြရမယ်။ ဒီည တွေ့
ရအောင်”

ထိုညတွင် ပရော်ဆက်ဆာ
သံစစ် ခေါင်းဆောင်ပြီး သံဒိတ်၊
သိုက်နှင့် သျှားလူတို့ ဝိညာဉ်လိပ်
လွှင့်ကြ၏။ လူရွယ်သုံးဦးမှာ မိမိတို့ ယ်
သဏ္ဌာန်အတိုင်း ယူပြီး ပရော်ဆက်ဆာ
ကြီးမှာ အသက် ၃၀ အရွယ် နုပျို
အသွင်ကို ယူထား၏။ ပရော်ဆက်ဆာ
လမ်းညွှန်မှုဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ (---) ရပ်ကွက်
ကြီးသို့ ပျံသန်းလာကြလေသည်။

(၁)

ခြံဝင်းကျယ်ကြီးအတွင်း
သစ်ပင် ပန်းမန်များကြားတွင် ဝိညာဉ်
လိပ်ပြာတစ်ကောင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်
ရင်း တစ်ခုခုကို စောင့်မျှော်နေသည်။
ပရော်ဆက်ဆာက ဒိတ်တို့အား ထိုလိပ်ပြာ
ကို ညွှန်ပြလိုက်ရာ အားလုံးစောင့်ကြည့်
နေကြသည်။ များမကြာမီ တိုးဝင်လာ

အမျိုးသမီးလိပ်ပြာသည်
လွင့်လာလေသည်။ ထို
အောင်မျှော်နေသော လိပ်ပြာကို ကြိုဆို၍
ပျံ့သန်းသွားကြတော့သည်။

စောင့်နေသော လိပ်ပြာ
လှရည်သန့် ခန့်ခန့်ညားညား
တိုက်ပွဲ ပိုးကျစ်ပုဆိုးတို့၊
သန့်သန့်နေအောင် ဖန်တီးထားသော
အောက်လမ်းသမား ဖြစ်၏။ အမျိုးသမီး
ရိုးရိုးသားသား လှည့်နှင့် စပို့
တော်ရည်လေးကို ဝတ်၍ ချစ်စဖွယ်
လိပ်ပြာမောင်နဲ့ ပျံ့သန်းရာသို့

မကမ်းမှ ပရော်ဆက်ဆာတို့
လာကြ၏။ အောက်လမ်းသမား
ပြာသည် အမျိုးသမီးလေးကို နူးနပ်
သန့်တော်ကြီးဘက်သို့ ခေါ်သွား၏။

“ဒီကောင် မိန်းကလေးကို
ဆွဲနေတာ ကြာပြီကွ။ ဘာမှမလုပ်
တော့တော့နဲ့ရတာ။ ဒီနေ့တော့ တွေ့
ကွာ”

အောက်လမ်းသမား၏ လိပ်ပြာ
လိပ်ပြာသည် မိန်းကလေး၏ လိပ်ပြာကို
အမျိုးမျိုးချောမြူနေ၏။ ထို
နေရာတစ်ဝိုက်တွင် အခြားလိပ်ပြာ
များလည်း မရှိဘဲ ရှင်းနေ၏။ ပရော်ဆက်
ဆာတို့ လေးဦး၏ လိပ်ပြာများကလည်း
သစ်ပင်များကြားတွင် ပန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး
ရှိနေ၍ အောက်လမ်းသမားက ပိုရဲတင်း
လာကာ အဆုံးစွန်ခိုက်ရိုင်းရန် အားထုတ်
လေသည်။ မိန်းကလေး၏လိပ်ပြာသည်
တကယ်တမ်းတွေ့ကြုံလာသောအခါ
လက်သင့်မခံဘဲ အစွမ်းကုန် ရုန်းကန်
တိုက်ခိုက်တော့၏။ မိန်းကလေး အရှုံး
ပေးရတော့မည့်အခြေအနေတွင် ပရော်
ဆက်ဆာတို့အဖွဲ့က ဝင်ရောက်ဟန့်တား
ကြ၏။

သျှားလူနှင့် သံဒိတ်က မိန်း
ကလေး၏ လိပ်ပြာကို ဖေးမခေါ်ထုတ်

သွားပြီး ပရော်ဆက်ဆာက အောက်လမ်း
သမားကို တိုက်ခိုက်လေသည်။ အောက်
လမ်းသမားသည် အမျက်ပြင်းစွာထွက်၍
ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လေသည်။ လိပ်ပြာနှစ်ကောင်သည် အပြင်းအထန်
တိုက်ခိုက်ကြရာ မီးပွင့်များ ဖြာထွက်လာ
လေသည်။ ရွှေသိုက်သည် ကြည့်နေရင်း
ဆရာဖြစ်သူကို စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် သတ်
ကွင်းထဲသို့ ဖွတ်ဝင်လိုက်ရာ အောက်
လမ်းသမားသည် ယုတ်မာစွာဖြင့် ရွှေ
သိုက်၏ လိပ်ပြာကို ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်
လေသည်။

အောက်လမ်းသမားသည် ရွှေ
သိုက်ထက် ပညာအဆင့်မြင့်သည့်အပြင်
အတွေ့အကြုံများသည့်အတွက် ရွှေသိုက်
ဘာမှ ပြန်မလုပ်နိုင်ဘဲ အမိခံလိုက်ရသည်။
ပရော်ဆက်ဆာသည်လည်း တပည့်ဖြစ်သူ
ကို ဖမ်းချုပ်ထား၍ စိတ်တိုင်းကျ မတိုက်
ခိုက်နိုင်တော့ချေ။ အောက်လမ်းသမား
သည် ရွှေသိုက်၏ လိပ်ပြာကို တရွတ်
တိုက်ဆွဲ၍ ပျံ့သန်းထွက်ပြေးလေသည်။
ပရော်ဆက်ဆာသည် အနောက်မှ ပျံ့

သန်း၍လိုက်ရာ သျှားလူနှင့်သံဒိတ်သည်
မိန်းကလေးကို ခေါ်၍ လိုက်လာကြ၏။

“ဒိတ်ရေ...ဟိုမိန်းကလေး
ကို အမြန်ပြန်ပို့ပြီး အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့။ တို့
လုပ်စရာရှိတယ်။ သျှားလူ...လာ”

ပရော်ဆက်ဆာသည် သံဒိတ်
ကို အော်ပြောလိုက်ပြီး အိမ်သို့ တန်းပြန်
လေသည်။

လိပ်ပြာလွင့်ရာ အခန်းသို့
ရောက်သောအခါ ပရော်ဆက်ဆာသည်
အိပ်ပျော်နေသော ရွှေသိုက်၏ ခွါရ ကိုး
ပေါက်အား အောက်လမ်းပယောဂများ
မဝင်နိုင်စေရန် ဂါထာရွတ်၍ ပိတ်ဆို့
လိုက်ပြီး ရေစင် ၅ ခွက်အား အသစ်
လဲခြင်း၊ ဖယောင်းတိုင်အသစ် ထွန်းညှိ
ခြင်း၊ စည်းဝိုင်းနှင့် ကြယ်ကြီးအား ပြန်
လည် မွမ်းမံခြင်းများကို လုပ်ဆောင်လေ
သည်။

သံဒိတ်ပြန်ရောက်လာသော
အခါ ရွှေသိုက်အား ကယ်ဆယ်ရေး
အတွက် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြ၏။

“ဒိတ်နဲ့သျှားလူက ရွှေသိုက်ရဲ့

ခန္ဓာကိုယ်ကို စောင့်ရမယ်။ ခြင်္သေ့
ကောင်၊ ယင်တစ်ကောင်တောင် မနားစေနဲ့”

သံဒိတ်နှင့် သျှားလူအား
အကာအကွယ်အဖြစ် လက်ဖွဲ့များပါသော
ပရိတ်ကြိုးနှင့် သိမ်ဝင်ပုတီးကို စွပ်ပေး
လိုက်ပြီး သိန္နီဝင်ကြိမ်လုံးတစ်ချောင်းနှင့်
မှော်ဝင်နှင်တံကို ပေးလိုက်ပြီး တစ်ခန်း
လုံးကို ရေစင်ပရိတ်ရေတို့ ပက်ဖြန်းကာ
လိုက်သည်။ ပရော်ဆက်ဆာတစ်ယောက်
တည်း အပြင်ထွက်မည်ဖြစ်၍ အိပ်ရာ
ပေါ်လဲအိပ်လိုက်သည်။ သံဒိတ်က ရွှေ
သိုက်၏ ခေါင်းရင်းတွင် ဖုံးပေါ်၌ တင်ပျဉ်
ခွေထိုင်ပြီး မှော်ဝင်နှင်တံကို ပေါင်ပေါ်
ကန့်လန့်တင်ထား၏။ ရွှေသိုက်၏ ခြေ
ရင်းတွင် သျှားလူက သိန္နီဝင်ကြိမ်လုံးကို
ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး ထိုင်နေ၏။

ပရော်ဆက်ဆာသည် အိပ်
ပေါ်တွင် ပက်လက်အိပ်ပြီး စိတ်ကို
လျှော့ကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပေး
သွားလေသည်။ ပရော်ဆက်ဆာ၏ ဝိညာ
လိပ်ပြာသည် ပင်ကိုသဏ္ဌာန်အတိုင်း
ဝဲနေပြီးမှ အိမ်အပြင်သို့ ပျံသန်းသွား
သည်။ ပရော်ဆက်ဆာ၏လိပ်ပြာသည်
မြို့တွင်းတွင် လှည့်ပတ်ပျံသန်းနေရာ
အလယ်ရှိ အထပ်မြင့် ကွန်ဒိုတိုက်
တစ်လုံး၏ အရောက်တွင်
အာရုံကြောများ တဖျင်းဖျင်းဖြစ်လာ
အာရုံတွင် ရန်သူ၏အနံ့အသက်ကို ခံ
ရလေသည်။ ရန်သူ၏ရေယာနားရေ
နေပြီဖြစ်ကြောင်း ခံစားရ၍ မိမိ၏ ယင်
သဏ္ဌာန်ကို ပျားငယ်လေးအသွင် ပြောင်း
လိုက်၏။

ပရော်ဆက်ဆာ၏ ဝိညာ
လိပ်ပြာ ပျားကလေးသည် ကွန်ဒို
တစ်ခုလုံး တစ်ထပ်ချင်း ပျံသန်း
ရန်သူကို ရှာဖွေနေရင်း အပေါ်ဆုံးထပ်
တွင် ရန်သူရှိကြောင်း သိသွား၏။
ကလေးသည် တိုက်ခန်းထဲသို့ရန်

(၉)

လိုက်ရှာရာ အိမ်တွင်းသို့ သွယ်
 လိုက်နံ့နားမှ အပေါက်ကလေး
 အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။
 တိုက်ခန်း၏ညှော်ခန်းကြီးကို
 ချုပ်ကိုင်သည့် ပြင်သစ်ထား၏။
 ကြီးထဲတွင် မှောင်မည်းနေစေရန်
 အမည်းများ တပ်ထား၏။ ခန်းခန်း
 တွင် ကြက်သွေးပန်းပြောက်များ
 ထား၍ ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်း
 သည်။ အခန်းထဲတွင် လူတိုင်းပြင်
 သက်သော နေရာ၌ မကောင်းဆိုးဝါး
 ခံစွာပုံကြီးကို ယက်ဖော်ထားသော
 လန်ကာကြီးကို ချိတ်ဆွဲထား၏။
 လန်ကာကြီးရှေ့တွင် ယင်ပလ္လင်ရှိပြီး
 ယင်းတိုင်ထွန်းသည့်ခွက်များ၊ ခွက်
 သက်ဖလားများသည် အားလုံး အနက်
 နှင့် ဖြစ်၏။ အောက်လမ်းသမားများ
 နှင့် ကြက်သွေးရောင် ကျွတ်တပ်
 အနက်များ တန်းစီထား၏။ နံရံကပ်
 လုံးများမှာ လူမျက်လုံးပုံဖြစ်ပြီး မျက်လုံး
 မှ မီးရောင်များ ဖြာထွက်နေပုံမှာ
 ခွက်သီးထစရာကောင်းလှ၏။

အောက်လမ်းသမားများ
 ရောက်မလာသေးဘဲ အခြားနေရာများသို့
 သွားနေပုံရ၏။ ပျားကလေးသည် ခန်းမ
 နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ တံခါးပိတ်ထား
 သော အခန်းတွင်းသို့ တံခါးနှင့် ကြမ်းပြင်
 ကြား နေရာလွတ်ကလေးမှ ဝင်သွားလေ
 သည်။ အခန်းတစ်ခုလုံး ရှင်းသန့်နေပြီး
 ပြင်ပမှ အလင်းရောင် မလင်းတလင်း
 ဝင်နေ၏။ အခန်း၏ထောင့်တစ်နေရာတွင်
 ရွှေသိုက်သည် ဒူးနှစ်ဖက်ပိုက်ပြီး ပိုက်
 ထားသော လက်ပေါ် ခေါင်းတင်ပြီး ထိုင်
 နေ၏။

ပရော်ဆက်ဆာသည် တပည့်
 ဖြစ်သူအား တွေ့လိုက်သောအခါ ရင်ထဲ
 တွင် ကျင်ခနဲ ခံစားလိုက်ရ၏။ ရွှေသိုက်
 အနားသို့ ပျံသွားလိုက်ရာ ရွှေသိုက်၏
 အနားပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပင့်ကူမျှင်ကဲ့သို့

အမျှင်များဖြင့် ကာဆီးထားလေသည်။
 ပျားကလေးသည် ပင်ကိုသဏ္ဌာန်ကို
 ပြောင်းလိုက်ပြီး...

“ရွှေသိုက်... ရွှေသိုက်...”
 “ဆရာပါ။ သတိရတယ် မဟုတ်သား”
 ရွှေသိုက်သည် ပရော်ဆက်ဆာ
 ၏အသံကို ကြားလိုက်သောအခါ ချက်
 ချင်း ခေါင်းမှောင်ပြီး မတ်တတ်ထရပ်
 လေသည်။ ဆရာဖြစ်သူကို အားကိုး
 တကြီး ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဆရာ... ဆရာ လိုက်လှာ
 သလား။ ကျွန်တော် မကြောက်ပါဘူး။
 ဆရာ သတိထားနော်။ ဒီကောင်တွေ
 အဆင့် မနိမ့်လှဘူး ဆရာ”

“အေး... အေးပါကွာ။ မင်း
 လည်း အဆင့်ရပြီးသားပဲ။ မင်း ဒီမှာ
 ခဏနေလိုက်ဦး။ ဒီကောင်တွေ ဘာ
 ကြံစည်နေသလဲ သိရအောင် စုံစမ်းရ
 မယ်။ မင်းကို ဘာမှဒုက္ခပေးလို့ မရဘူး
 ကြားလား”

ပရော်ဆက်ဆာသည် ပျား
 ကလေးသဏ္ဌာန် ပြန်ယူ၍ ပျံသန်းသွား

လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပရော်ဆက်ဆာ
၏တိုက်ကြီးထဲမှ လိပ်ပြာလွှင့်ရာ အခန်း
ထဲရှိ သံဒိတ်နှင့်သျှားလူသည် မနေနိုင်
လောက်အောင် အိပ်ချင်လာကြ၏။ အိပ်
မပျော်စေရန် မနည်းအားတင်းထားရ၏။

“ဒိတ်ရေ . . . အိပ်ချင်လိုက်
တာကွာ။ မျက်လုံးတောင် မဖွင့်နိုင်တော့
ဘူး”

“သျှား . . . မအိပ်နဲ့။ ငါလည်း
ဒီလိုပဲ။ ထထ . . . မတ်တတ်ရပ်။ တို့
ရွှေသိုက်ကို ပတ်ပြီး လမ်းလျှောက်ကြ
မယ်”

သံဒိတ်နှင့် သျှားလူသည်
ကျောချင်းကပ်လိုက်ပြီး ရွှေသိုက်ခန္ဓာ
ကိုယ်ရှိရာ စက်ဝိုင်းကို ပတ်၍ လမ်း
လျှောက်ကြလေသည်။ နှုတ်မှလည်း
မန္တန်တပ်ပုဒ်ကို ခပ်ထန်ထန် ရွတ်ကြ
လေသည်။ တဖြည်းဖြည်း အိပ်ချင်စိတ်
များ ပြေပျောက်ကာ အားမာန်ပြည့်သွား
ကြ၏။

များမကြာမီ ပရော်ဆက်ဆာ

ပြန်ရောက်လာပြီး ဝိညာဉ်လိပ်ပြာသည်
ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ဝင်၍ အိပ်ပျော်ရာမှ
နိုးလာလေသည်။ ပရော်ဆက်ဆာက
ရွှေသိုက်၏အခြေအနေကို ပြောပြပြီး
သုံးယောက်သား အလှည့်ကျ အနားယူ
ကြသည်။

(၁၁)

ရွှေသိုက်ကို ကယ်တင်ရာတွင်
အောက်လမ်းသမားအား ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ရန်
အတွက် ပရော်ဆက်ဆာသည် အထက်
ဆရာကြီးများ၏ အကူအညီကို ခံယူ
လေသည်။ ပရော်ဆက်ဆာ၏တိုက်ကြီး
အပေါ်ထပ်ရှိ ဘုရားခန်းကျယ်ကြီးထဲတွင်
ကြာဖြူပွင့်ကြီးအလယ်တွင် တင့်တယ်စွာ
စံပယ်နေသော ဘုရားဆင်းတုရှေ့တွင်

ရှေးဟောင်းဘုရား၊ သိုက်ဘုရား၊ ဆင်
မြင်းခံဘုရား ဘုရားဆင်းတုမျိုးစုံသော
ဘုရားခန်းကြီး၏ သုံးပုံတစ်ပုံခန့် ကွ
ရောင် ဝင်းလက်နေသော ဘုရား
ထက်တွင် နေရာယူထား၏။ ဘုရား
၏ ရှေ့ နံဘေးတို့တွင် ရွှေပန်းအိုးကြီး
များဖြင့် လှပမွှေးကြိုင်သော ပန်းရောင်
မျှားကို ဝေဝေဆာဆာ ထိုးစိုက်ပူဇော်
ထားလေသည်။ ဘုရားခန်း၏ ခေါင်း
ပြတင်းပေါက်ရည်ကြီးတွင် ဖြူအမွှေးအနံ့
နေသော ဇာခန်းဆီးများကို ပိုးစအဖြူ
တွဲဖက်ဆင်ယင်ထား၏။

ကြမ်းပြင်ကို နံ့သာဓမ္မ

မွှေးပွကော်လောကြီးဖြင့် တစ်ခန်းလုံး
ထားပြီး အဲယားကွန်းကို အေးသည်ခံ
ဖွင့်ထား၏။ ဘုရားခန်းထဲသို့ ဝင်လို
သည်နှင့် အေးမြမွှေးကြိုင်ပြီး ရင်ထဲတွင်
ငြိမ်းချမ်းသွားတော့သည်။

ပရော်ဆက်ဆာနှင့် သံဒိတ်
သည် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ကို ဝတ်ပြီး
ဘုရားစင်နှင့် ငှက်ပျော်ပွဲများ ရှေ့တွင်
သေသေဝပ်ဝပ် ထိုင်ပြီး အာရုံပြုနေကြ

တစ်နာရီခန့် ဝတ်ပြုဆုတောင်း
မေတ္တာပို့ပြီး လိပ်ပြာလွှင့်ရာ
သို့ ဆင်းလာကြ၏။

ရွှေသိုက်ကတော့ စက်ဝိုင်း
အိပ်ရာပေါ်တွင် အေးချမ်းစွာ
ယောင်နေလေသည်။ ပရော်ဆက်ဆာ
သည် စက်ဝိုင်းနှင့် ကြယ်ကို ထပ်မံ ဆွဲ
ချိတ်ပြီး ရေစင်များ လဲလှယ်ခြင်း၊
သောင်းတိုင်ကြီးမျိုး ထွန်းညှိခြင်းတို့
ပြုလုပ်ကာ ရွှေသိုက်၏ ခေါင်းမှစ၍ ခြေ
အထိ လက်ဝါးဖြင့် သပ်ကာ မန္တန်
ပျံ့၏။ ရွှေသိုက်အား အန္တရာယ်မပြုနိုင်
အောင် အကာအကွယ်များ ပြုလုပ်ပေးပြီး
ချော့လှနှင့်သံဒိတ်ကို စောင့်စေကာ ကား
တစ်စီးဖြင့် ထွက်သွား၏။

ပရော်ဆက်ဆာသည် သူငယ်
နှင့်ဖြစ်သူ အထက်လမ်းသမား ဦးကျော်
နန်းထံ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးကျော်
နန်းသည် ဝိညာဉ်လိပ်ပြာလွှင့်ပညာ၌
ပရော်ဆက်ဆာနှင့် အဆင့်တူပြီး လိပ်ပြာ
လွှင့်ဖက် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ဖက်ဖြစ်သည်။

“ဖြစ်စဉ်ကတော့ ဒါပဲ သူငယ်

ချင်း၊ ငါတပည့်ကို အမြန်ဆုံး ကယ်
ထုတ်ရမယ်။ ကြာသွားရင် မကောင်းဘူး”
“ဖြစ်တတ်ပါတယ် သံစစ်ရာ။

မင်းတို့တွေတာက ဘာသာခြား အောက်
လမ်းသမားဆိုတော့ ပိုသတိထားရမယ်။
ဒီကောင်တွေက ကောက်ကျစ်တယ်။
ငါ့ကိုယ်တိုင် လိုက်မယ်”

“ကျေးဇူးပဲကွာ။ တို့သုံးယောက်
ထွက်တိုက်မယ်။ အိမ်မှာ နှစ်ယောက်
စောင့်မယ်။ မင်းနဲ့ တစ်ယောက်ခေါ်ခဲ့ဦး”

“အတော်ပဲ။ အိမ်မှာ ငါတူမ
လေးတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်။ သူ
လည်း ဒီပညာကို လိုက်စားခဲ့တာ ကြာ
ပြီ။ အဆင့်လည်း ရနေပြီ”

“ကောင်းတယ်။ ခေါ်ခဲ့ပါ။ မင်း
တူမလေးကို အိမ်မှာ စောင့်ရှောက်ဖို့
ထားကြမယ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဆွေး
နွေးတိုင်ပင်ပြီး လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။

(၁၂)

အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ရပ်
ဆောင်ရွက်မည်ဖြစ်၍ ပရော်ဆက်ဆာတို့
အဖွဲ့ ညစာကို သက်သတ်လွတ်စားကြ
သည်။ လိပ်ပြာလွှင့်ရာအခန်းကို အသေး
စိတ် စစ်ဆေးပြီး အကာအကွယ်လုပ်
ကြ၏။ ည ၈ နာရီခန့်တွင် အထက်လမ်း
သမား ဦးကျော်ခွန်းနှင့် မိန်းကလေးတစ်
ဦး ကားဖြင့် ရောက်လာ၏။ အိမ်ထဲသို့
ဝင်လာသော ဦးကျော်ခွန်းနှင့်ပါလာသည့်
မိန်းကလေးကို ကြည့်ပြီး သံဒိတ်သည်
ငေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ဖြူစင်ချောမွတ်သော
အသားအရေ၊ မြင့်မားသွယ်လျသော
အရပ်အမောင်းနှင့် ပြောစရာမရှိလောက်
အောင် ပြေပြစ်လှပသော မျက်နှာ တင့်
တယ်ခြင်း၊ ကျက်သရေရှိခြင်းတို့ဖြင့်
မိန်းကလေးသည် အခန်းထဲ ဝင်လာလေ
သည်။

ကျောလယ်ခန့်ရှိ ဆံပင်အုံ့ထူ

ထူကို ခေါင်းပေါ်တွင် မမြင့်တမြင့် စည်းထားပြီး တီရှပ်ဆင်စွယ်ရောင်လက်ရှည်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီ ဗိုးပြာရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ ဘယ်လက်ကောက်ဝတ်တွင် ရွှေရောင်နာရီအဝိုင်းလေးတစ်လုံး ပတ်ထားသည်မှလွဲ၍ ရတနာများ ဝတ်ဆင်ထားမှု မရှိချေ။ တစ်မျက်နှာလုံးတွင် အထူးခြားဆုံးမှာ ဝင်းစက်တော့ဇာပနေသော မျက်လုံးများ ဖြစ်၏။

“သံစစ်...ဒါ...ငါ့တူမလေးသစ္စာ။ ကိုရီးယားက တက္ကသိုလ်မှာ ညွှပ်ပါမောက္ခ အခု ပြန်လာတာ မကြာသေးဘူး။ သမီး ဒါက ပရော်ဆက်ဆာသံစစ်။ သူတူ သံဒိတ်နဲ့ ဟိုသူငယ်လေးက ဘယ်သူ”

“သူားလူပါ ခင်ဗျာ”

“အေးအေး...ကဲ...ဒီည အရေးကြီးတဲ့အတွက် သတိဝီရိယရှိရမယ်နော်”

အားလုံး လိပ်ပြာလွှင့်မည့် အခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ဦးကျော်ခွန်း၊ ပရော်ဆက်ဆာနှင့် သျှားလူတို့

သုံးဦး လိပ်ပြာလွှင့်ရန် စီစဉ်ကြလေသည်။ သန့်စင်သော ဝတ်စုံလဲခြင်း၊ အိပ်ရာပြင်ခြင်းများ လုပ်ကြ၏။ အခန်းတွင် စောင့်ကြမည့် သံဒိတ်နှင့် သစ္စာတို့ကို ပရိတ်ကြိုးများ၊ လက်ဖွဲ့များ၊ စိတ်ပုတီးများ စွပ်ပေးလိုက်သည်။ ရွှေသိုက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ အသက်မှန်မှန် ရှူပြီး အိပ်ပျော်နေဆဲ ဖြစ်၏။

ပျံသန်းသွားကြလေသည်။ အခန်းထဲတွင် ကျန်ခဲ့သော သံဒိတ်နှင့် သစ္စာတို့ နင်းသည် ရွှေသိုက်၏ခေါင်းရင်း၊ ခြေရင်းတွင် နေရာယူလိုက်ကြပြီး မန္တန်တစ်ပုဒ် စတင်ရွတ်ဆိုကြ၏။ တစ်ခန်းလုံး တိမ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီး လူနစ်ယောက်မန္တန်ရွတ်သံသာ လွှမ်းမိုးနေလေသည်။ ပရော်ဆက်ဆာ သံစစ်ဦးဆောင်

မကြာမီ ပရော်ဆက်ဆာ၊ ဦးကျော်ခွန်းနှင့် သျှားလူတို့၏ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာများသည် အိမ်အပြင်သို့ စတင်

ပြီး ပျံသန်းလာသော ဝိညာဉ်လိပ်ပြာဦးသည် ရွှေသိုက်ကို ဖမ်းချုပ်ထားသော အောက်လမ်းဌာနရှိရာသို့ ရောက်လာကြ

(၁၃)

အဆောက်အဦကြီးကို ဝိုင်းပတ်ပျံ့
 နန်းရင်း အခြေအနေကို လေ့လာနေကြ
 ဆဲ အောက်လမ်းသမား ဝိညာဉ်လိပ်ပြာ
 စုသည် နှစ်ကောင်တွဲပြီး အခန်းကြီး
 ဝင်သွားကြ၏။ ကဝေဌာနချုပ်ကြီး
 ဆဲတွင် ဝတ်ရုံအနက်ကြီးများ ဝတ်ဆင်
 ဆဲသော မှတ်ဆိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် အောက်
 ဆဲသမားများသည် ကြက်သွေးရောင်
 ကရှည်တပ်ထားသော ထိုင်ခုံအနက်များ
 ဆဲတွင် ထိုင်နေကြ၏။

အောက်လမ်းသမားတစ်ဦးက
 ဆဲပလ္လင်ရှေ့ရှိ ခွက်အနက်များထဲတွင်
 အယောင်းတိုင်များကို စိုက်ပြီး ထွန်းညှိ
 ဆိုက်သည်။ ယင်ပူဇော်ပွဲ စတော့မည်။

ထိုအချိန်တွင် ပရော်ဆက်ဆာ
 ၏ လမ်းညွှန်မှုဖြင့် ရွှေသိုက်ကို ဖမ်း
 ချုပ်ထားရာသို့ ရောက်လာကြသည်။
 ပရော်ဆက်ဆာတို့ကို တွေ့သောအခါ
 ရွှေသိုက်သည် ရွှင်လန်းတက်ကြွလာ၏။
 ရွှေသိုက်ကို ကာဆီးထားသော မှော်ပင့်ကူ
 မျှင်များကို ဦးကျော်ခွန်းသည် အထက်
 လမ်းဆရာကြီးများ သိဒ္ဓိတင်ထားသော
 ကိုးသင်္ချိုင်းသံဃားဖြင့် ဖြတ်တောက်ရာ
 ပင့်ကူမျှင်များ ပြတ်သွားသည်နှင့် ရွှေ
 သိုက်၏ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာသည် ပျံသန်းပြီး
 ပရော်ဆက်ဆာတို့နှင့် ပူးပေါင်းလေသည်။

အောက်လမ်း ခန်းမကြီးထဲ

တွင် အောက်လမ်းသမားတစ်ဦးက ဆိတ်
 အနက်ကလေးတစ်ကောင်ကို ပွေ့ချီလာ
 ပြီး ခြေလက်တို့ကို ကြိုးတုတ်၍ ယင်
 ပလ္လင်ပေါ်တွင် ထားလေသည်။ ဆိတ်
 နက်လေးသည် ကြောက်လန့်၍ တဆတ်
 ဆတ် တုန်နေပြီး သဲ့သဲ့သာ အော်နိုင်
 တော့၏။ အောက်လမ်းသမား ခြောက်
 ယောက်သည် ယင်ပလ္လင်ရှေ့တွင် မန္တန်
 တစ်ပုဒ်ကို ညည်းညူသံဖြင့် ရွတ်ဆိုကြ
 ပြီး မန္တန်အဆုံးတွင် အောက်လမ်းသမား
 တစ်ဦးက ဓားကောက်ကြိုးတစ်ချောင်း
 ဖြင့် ဆိတ်နက်လေး၏ လည်ပင်းကို လှီး
 ဖြတ်လိုက်ရာ ပန်းထွက်လာသော သွေး
 များကို ခွက်အနက်ကြီးဖြင့် ခံယူလိုက်၏။

ခွက်နက်ကြီးထဲမှ သွေးများကို
 အောက်လမ်းသမား ခြောက်ယောက်၏
 ဝိညာဉ်လိပ်ပြာများသည် နှုတ်ခမ်းများတွင်
 တော့ပြီး စုပ်ယူကြ၏။ ထို့နောက် ရွှေ
 သိုက်ကို ခေါ်ရန် အခန်းထဲဝင်လာသော
 အောက်လမ်းသမားနှစ်ဦးသည် ရွှေသိုက်
 လွှတ်မြောက်သွားမှန်းသိသည်နှင့် “ရန်သူ
 ရန်သူ” ဟု အော်ဟစ် အချက်ပေးကြ

၏။

အိမ်အပြင်သို့ လွတ်မြောက်
လာကြသော ပရော်ဆက်ဆာတို့အဖွဲ့
သည် တစုတဝေးတည်း ပျံသန်းကြ၏။
အောက်လမ်းသမားများသည် ဇီးကွက်
သဏ္ဌာန်ယူ၍ အနောက်မှ တစ်ဟုန်ထိုး
လိုက်လာကြလေသည်။ ဇီးကွက်ကြီး
များကို တွေ့မြင်သည်နှင့် ပရော်ဆက်ဆာ
က...

“ကျီးကန်းငှက်သဏ္ဌာန် ယူ
ကြ”

ဟု အော်လိုက်ရာ အထက်
လမ်းသမား လေးဦးစလုံး ကျီးကန်းကြီး
များသဏ္ဌာန်ပြောင်းပြီး အနောက်မှ လိုက်
လာသည့် ဇီးကွက်များကို တိုက်ခိုက်
ကြ၏။ ညသန်းခေါင်ယံတွင် ကောင်းကင်
၌ ကျီးနှင့် ဇီးကွက်တို့၏တိုက်ပွဲသည်
ပြင်းထန်စွာ အသေအကျေ တိုက်ကြ၏။
အောက်လမ်းသမားများဘက်တွင် အဆင့်
မြင့်နှစ်ဦးသာ ပါ၍ ပရော်ဆက်ဆာတို့နှင့်
လက်ရည်တူနေကြပြီး သူမသာ ကိုယ်
မသာ ဖြစ်နေကြသည်။ ပျံသန်းရင်း တိုက်

ခိုက်လာကြရာ ဆူးလေစေတီတော်ကြီး
အနားတစ်ဝိုက် ရောက်လာကြ၏။
ပရော်ဆက်ဆာသည် ဆူးလေဘိုးဘိုးကြီး
ကို တမ်းတအကူအညီတောင်းလိုက်
သောအခါ ဆူးလေဘိုးဘိုးကြီး၏ ညွှန်
ကြားချက်အရ အထက်လမ်းသမားများ
သည် ကျီးကန်းများသဏ္ဌာန်ယူ၍ ဇီး
ကွက်များကို ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ပေးကြ
သည်။ ကျီးတို့၏တိုက်ခိုက်မှုကို မခံနိုင်
တော့ဘဲ ဇီးကွက်များ ပြန်ပြေးကြတော့
၏။

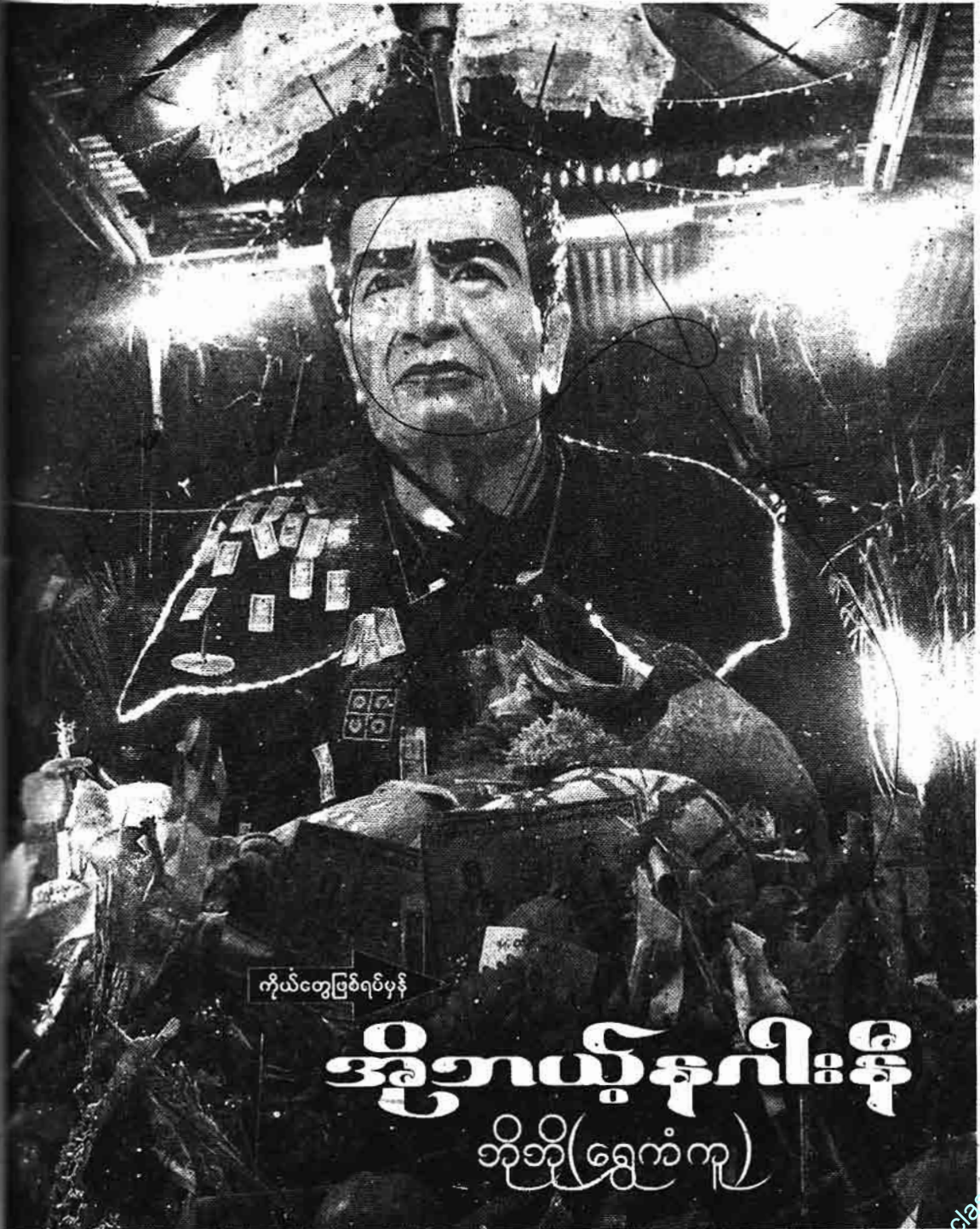
ရင်နှီးစွာ နှုတ်ဆက်၍ ပရော်ဆက်ဆာ
အဖွဲ့ အိမ်ပြန်လာကြ၏။ ရွှေသိုက်
ခန္ဓာကိုယ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာ
နိုးထလာ၏။ ပရော်ဆက်ဆာ၊ ဦးကျော်
ဒွန်းနှင့် သျှားလူတို့လည်း နိုးလာကြ
ဝမ်းသာအားရ ရှိနေကြသည်။

(ရှေ့လဆက်ရန်
စိန်စိန်ဆေး)

အထက်လမ်းသမားများသည်
အောင်ပွဲခံပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ခင်

အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီး Denna
Wheatley ရေးသားသော Strange
Conflict ဝတ္ထုကို ပိုငြိမ်းပါသည်။

ကိုယ်တွေဖြစ်ရပ်မှန်

အိုဘယ့်နဂါးနီ

ဘိုဘို(ရွှေကံကု)

ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ် ကလေးဘဝကတည်းက စိတ်ကူးယဉ် တတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကြောင့်ပင် အတန်ငယ် အရွယ်ရောက်လာသော အခါမှစ၍ ရုပ်ပြမဂ္ဂဇင်း၊ ဝတ္ထု၊ ကဗျာ စသည်တို့ကို ဖတ်ရှုသည် ရုပ်ရှင်ကြည့် သည်။ ဝတ္ထု၊ ရုပ်ပြ၊ ပြဇာတ်များအတွင်း မှ ထူးခြားသော ဇာတ်ဆောင်တို့၏ ဘဝကို အားကျမိသည်။ ထို့အပြင် ရုပ်ရှင်ပုံစံတော ဝတ္ထုမျက်နှာမှ မဂ္ဂဇင်းသရုပ်ဖော်ပုံများနှင့် ရုပ်ပြများတွင် ပါဝင်သော ပန်းချီတို့ကို သဘောကျ နှစ်သက်စွာ တစ်ခွဲစိပ် ကြည့် သည်။ ဇာတ်ပွဲများရှိလျှင် ကားလိပ်ပန်းချီ ကား၊ မုန်ဆလိုက် ပန်းချီကားများကို လည်း နှစ်သက်စွာ ကြည့်ငေးပြီး ရင်ထဲ တွင် နာကျင်စွာ ခံစားရသည်ကို သာယာ မိသည်။

တစ်ဖန် ဂီတနှင့် တေးသီချင်း တို့ကိုလည်း နှစ်သက်စွာ ခံစားသူဖြစ်ပါ သည်။ အလွမ်းဂီတနှင့် တေးသီချင်းတို့ ကို ပိုမိုနှစ်သက်ပြီး တကယ့်အတွင် ဘာ အကြောင်းအရာမှ မရှိပါဘဲလျက် ဂီတနှင့်

တေးသီချင်းတို့တွင် နှစ်မောကာ ကြေကွဲ နေတတ်သူ ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် အသံငယ် သည် အသံနုသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ဝတ္ထု ရုပ်ရှင်၊ ပြဇာတ်တို့တွင် နာကျင်ကြေကွဲ ဖွယ် အခန်းတို့ပါရှိလျှင် မျက်ရည်ကျ တတ်သကဲ့သို့ အလွမ်းသီချင်းများ “ဆယ် မိုး ဆယ်နွေ” “တစ်ရေးချစ်ခွင့်မြင်ရန်း” “ချစ်သူနယ်မြေ” စသော သီချင်းတို့ကို တစ်ယောက်တည်းသာ စိတ်ရှိလက်ရှိ နား ထောင်ရပါက အလိုလို မျက်ရည်ကျ တတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သမားရိုးကျ နေထိုင် သွားသော လုပ်ကိုင်ရမည့် ဘဝမျိုးကို လည်း မလိုလားပါ။ စိတ်ကူးအိမ်မက်ဆန် သော ဆန်သစ်ထူးခြားသော ဘဝအတွေ့ အကြုံများကို ရရှိလိုသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် လူမုန်း သိတတ်ချိန်မှ အသက် ၂၀ ကျော်အထိ ကျွန်တော်၏ ဇာတိဖြစ်သော စစ်ကိုင်း တိုင်း ဒေသကြီး (တပ်မတော်အစိုးရ လက်ထက်တွင် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး

တွင် သွတ်သွင်းခဲ့) ငါးစွန်မြို့နယ် မြို့ သာယာတွင် နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရာမှ ဘဝ ခုနစ်တွင် စဉ်ကိုင်မြို့သို့ မိသားစုလိုက် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုအခါ မှစ၍ ကျွန်တော်၏ စူးစမ်းစွန့်စားလိုသော စိတ်ကူးအတွေးတို့ကို အကောင်အထည် ဖော်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် ပထမဆုံး မိုးကောင်းမြို့သို့ တစ်ယောက် တည်း သွားရောက်ခဲ့သည်။ ထိုနောက် မိုးကုတ်၊ မိုးဝတ်၊ ဖားကန့်၊ ခန္တီး အသံ သော ဒေသများသို့ သွားရောက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း သံယောဇဉ်ကြီးမားပြီး လွမ်းတတ်သူ ဖြစ် နေပြန်၍ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းဆန်သော ဘာ အတွေ့အကြုံတို့ကို ရရှိလို၍ အသိမရှိ မိတ်ဆွေမရှိ၊ လူခံမရှိ၊ ရောက်ဖူးခြင်းမရှိ သော ဒေသများသို့ စွန့်စွန့်စားစား ထွက်ခွာခဲ့သော်လည်း ညအိပ်ရာဝင်သော အခါ များတွင်တော့ အိမ်ကိုလွှမ်းသော စိတ်ထဲ ဖြင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေမိသည်။ ထိုကြောင့် နှစ်အနည်းငယ်ကြာလာလျှင် ကျွန်တော် အိမ်သို့ ပြန်လည်ခြေဦး လှည့်လာမိပြန်

ယာ တံတာဦး ခိရတာလင်ခိရ်

သည်။) စဉ်ကိုင် ရောတွင် ရောင်ချသည်။ စဉ်ကိုင်မှ ဆရာများ မြင်သာယာသို့ ရောင် ချသည်။ ထိုသို့ ကူးချည် သန်းချည် မြ လုပ်နေစဉ် အတောအတွင်းမှာပင် တစ်နိုင် တစ်ပိုင် နို့ချက်လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်နေသော ကျောင်းနောက် သူငယ်ချင်း မြင့်လွင် (တောအဘိုးကြီးပုံ ပေါက်နေ၍ ကျောင်း နေစဉ်က ဂျင်မီဟု ခေါ်ကြသည်) နှင့် ရထားပေါ်မှာ ဆုံကြပြီး မြင့်လွင်မှ တိုက် တွန်း၍ ကျွန်တော် နို့ဆီကုန်သည် လုပ်ငန်းဘက်သို့ ကူးပြောင်းခဲ့ပါသည်။

စဉ်ကိုင်၊ ပလိတ်၊ မြစ်ငယ်၊ မန္တလေးမြို့များရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ ကို နေ့စဉ် သို့မဟုတ် တစ်ရက်ခြား ပို့ရ ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် နေ့စဉ် ပလိတ်ဘူတာနှင့် မန္တလေးမြို့ ရှမ်းစု ဘူတာတို့သို့ သွားရောက်ရပြီး မြင်သာယာ မှ ရထားနှင့် ပါလာသော နို့ဆီပုံးများ (နောက်ပိုင်းတွင် ဖောက်သည် လက်ဖက် ရည်ဆိုင်တို့ များလာ၍ မြင်သာယာနယ် မှ အခြားနို့ဆီများကိုပါ ယူရသည်။)ကို

အဖေအမေနှင့် ညီအစ်ကို မိန်းမများသည် ကျွန်တော်အပေါ် ခြေထောက်ပါသည်။ မည်သူကမျှ အပြစ် တွင် တားမြစ်ခြင်း မပြုကြပါ။ ထိုသို့ ကျွန်တော်သည် နှစ်ချီ၍ ခရီးထွက် ချဉ်းကပ် အိမ်သို့ ပြန်လာလိုက်နှင့် သူငယ်ချင်း နေခဲ့ရာမှ ၁၉၅၅ ခုနှစ် စဉ်ကိုင်မြို့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ၍ ခြေထောက်ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဖခင်ကြီး အဖေ ထည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော် ခြေထောက်ကိုဝင်းကိုလည်း အိမ်ထောင်ကျပြီး ခြေထောက် အမေလည်း အသက်ကြီးနေပြီဖြစ် ပြန်တော်သည်။ မိသားစုကိုပစ်ပြီး သွားရောက်နေထိုင်ရန် မဖြစ် ပြန်ပါ။ အိမ်တွင် မိန်းမသားများသာရှိ ပြည်ရေး ညတာနှင့်တကွ ပတ်ဝန်းကျင် ရိုသေခံညားမှုအတွက် ယောက်ျား တစ်ယောက် ရှိနေရမည်ဖြစ်ပြီး၊ အိမ်ကြီး (ယခု-အန်တီနဲ့) က စက်ချုပ် ဖြစ်သည်။ အစ်မအေး (ယခု-ရွှေကံလူ အန်

ထီအေး) နှင့် ကျွန်တော်ညီမလေး (ယခု- ရွှေကံကုမ္ပဏီတော်ကြီး)တို့က သူငယ်ချင်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဆရာမများနှင့် ယှဉ် လျှင် စက်ဘီး (ထိုခေတ်က စက်ဘီး ခေတ်) အဝတ်အစား ထမင်းထုပ်မှ စ၍ မျက်နှာငယ်ရသည်။ ထို့အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ဝမ်းနည်း ရသည်။

ကျွန်တော်သည် အဝေးသို့ သွားရောက် လုပ်ပိုင်ရန်လည်း မဖြစ်ပါ။ အိမ်မှာ မိသားစုနှင့်အတူနေရင်း လုပ်လို့ ရမည့် လုပ်ငန်းများကိုသာ စဉ်းစားရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပထမဦးဆုံး မြင် သာယာမှ ထန်းလျက်များ ရထားဖြင့် သယ်၍ (၁၉၅၂-တွင် မြင်းခြံ မြင်သာ

အောက်သည် ဆိုက္ကသမားများအား လက်
ဖက်ရည်ဆိုင်များသို့ ပို့စေပြီး ကျွန်တော်
က ပိုက်ဆံလိုက်သိမ်းရပါသည်။ ထိုသို့
ဖြင့် နို့ဆီကုန်သည်လုပ်ငန်း အသားကျေ
သလို ရိလာသော အချိန်မှပင် ကျွန်တော်
တွင် ခရီးထွက်လိုသော ဆန္ဒတို့ ပေါ်
ပေါက်၍ လာပြန်ပါသည်။ ထိုသို့ဖြင့် ၁၉၉၈
ခုနှစ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ၃ လနီးပါးမျှ
ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာပင် ခရီးထွက်မယ်
“အို...ထွက်လို့ မဖြစ်ပါဘူးလေ” ဟူ၍
ချီတုံ့ချတုံ့ မပြတ်မသား ဖြစ်နေခဲ့ပြီး
နောက်ဆုံးတွင်တော့ အဝတ်အစား၊ အိပ်
ရာလိပ် စသည်မပါရှိဘဲ မှတ်ပုံတင်၊
နေကာမျက်မှန်တစ်လက်၊ ငွေပွလက်ကိုင်
ပဝါတစ်ထည်၊ ငွေစအနည်းငယ်သာပါ
သော သားရေခေါက် ပိုက်ဆံအိတ်ကလေး
တစ်ခု၊ ခါးဝတ်ခါးစားနှင့်ပင် ရည်မှန်းချက်
ဦးတည်ချက်မရှိဘဲ၊ စစ်သည်မန်း သပိတ်
ကျင်း လိုင်းကားပေါ် တက်လိုက်သွားခဲ့
သည်။

သပိတ်ကျင်းမရောက်မီ ခုနှစ်

မိုင်ရွာတွင် ခရီးသည်အများစု ဆင်းကြ
သဖြင့် ရောနှောဆင်းပြီး ၎င်းတို့သွားရာ
နောက် ရမ်းသန်းလိုက်သွားရာမှ အုန်း
တကျားရွာလေးသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ရွာသူ၊
ရွာသားတို့ စောင့်စားနေသော ကျောင်း
ဆရာ မရောက်လာမီ ကျွန်တော်ရောက်ရှိ
သွားရာ ကျွန်တော့်ကို ၎င်းကိုပြောထား
သော ကျောင်းဆရာထင်မှတ်ပြီး ကျောင်း
ဆရာခန့်အပ်လိုက်ကြသဖြင့် ကျွန်တော်
သည် ချက်ချင်း အုန်းတကျားကျေးရွာ
ဘ/က (ဘုန်းတော်ကြီးသင် ပညာရေး

ကျောင်း) ကျောင်းဆရာဖြစ်သွားရပါသည်။
ထူးဆန်းလှပါ၏။

ထိုတစ်နေ့ထဲမှာပင် ကျွန်တော်
သည် သပိတ်ကျင်းလိုင်းကားပေါ် ခြေအ
ခင်အထိ နို့ဆီကုန်သည်သာ ဖြစ်နေသော
ပြီး ကားပေါ်ရောက်သည်မှ အုန်းတကျား
ရွာရောက်သည်အထိ မရေရာသော စေ
လွင့်ခရီးသည်အဖြစ်သာ ရှိနေပါသေး၏။
နာရီဝက်မျှ ရွာဦးဆရာတော် ဦးသုမင်္ဂလ
ရွာလူကြီးများ ကျောင်းကော်မတီများမှ
စကားအနည်းငယ်မျှ ပြောပြီးသော
တစ်ခဏမှာပင် ကျွန်တော်ကျောင်းဆရာ
ဖြစ်သွားရပါပြီတည်း။ တစ်နေ့တည်းမှ
ဘဝသုံးမျိုး ပြောင်းခဲ့ရသော ကျွန်တော်
ကို ကျွန်တော် ပြန်သွားကြည့်ပြီး အံ့
မိရပါ၏။

ညအိပ်ရာဝင်သောအခါ အခါ
တွေ့ရပါပြီ။ ကျွန်တော့်အတွက် ဒေသခံ
နေရာစိမ်းဖြစ်ပြီး ကျောင်းထိုင်ဆရာထေ
ကိုရင်လေးများ၊ ကျောင်းသားလေးများ
အားလုံးနှင့် အစိမ်းသက်သက်သာ သီး
သေး၍ ကျွန်တော့်တွင် စိတ်အေးအေး

အတူ ပျင်းရိပြီးငွေဖွယ်ကောင်းလှပါ
 သည် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာ ရွာအပြင်
 အွင်ရိပြီး ကျွန်တော်အိပ်ရသော နေရာ
 သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း
 နေအခါ ဥပုသ်သည်တို့ နေ့နားရာ ဇရပ်
 တွေးကလေးပေါ်တွင် တစ်ဖက်သာ
 အကာပါရှိပြီး သုံးဘက် လေဟာပြင်ဖြစ်
 နေ၍ မှောင်နှင့်မည်းမည်းရှိနေပြီး တိတ်
 ဆိတ်လျက်ရှိရာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်
 ကောင်းလှပါသည်။ အောက်ခင်း ကြမ်း
 ပြင်မှာလည်း ဝါးလုံးများကို ခွဲ၍ ခင်းထား
 သည်မှာ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်လော
 ကြာမကြာ ကိုယ်ကိုလှည့်ပေးရပါသည်။
 ဆင်းရဲလွန်းလှပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ယခုကဲ့သို့
 စိတ်စေရာ ထွက်လာခဲ့သော်လည်း
 ကျွန်တော် အိမ်ကို အသိမပေးခဲ့ပါ။ အချိန်
 တန်၍ ကျွန်တော် ပြန်မလာလျှင် အိမ်
 သားများ စိတ်ပူနေကြပေတော့မည်။
 ကျွန်တော် အစ်ကို ကိုဝင်းကိုအား
 ကျွန်တော်ကို ရှာဖွေစုံစမ်းခိုင်းပေတော့
 မည်။ ကျွန်တော်ကို ရှာမတွေ့လျှင် အမေ

တို့ သောကမီးတို့ လောင်မြိုက်ကြပေ
 တော့မည်။ ထိုသို့ တွေးမိပြီး ကျွန်တော်
 ဝမ်းနည်း၍ လာမိကာ မျက်ရည်များကျ
 လာပါသည်။ ကျွန်တော်အိမ်ကို ပြန်ချင်
 ပါသည်။ ညနေက စားရသော ထမင်းက
 လည်း စပါးလုံး ဖျက်သီးများ နန်းကျင်း
 နှင့် ဝါကြံ ညစ်ထားသော ဆန်ကြမ်း
 ထမင်း ဟင်းက ဆားပိတ်ရည်နှင့် ကသစ်
 သီး ရေလုံပြုတ်။ အိမ်မှာ စားရသည်နှင့်
 တခြားစီမို မျိုးချ၍မရပါ။

သို့သော် မပျော်တစ်နှစ်ဟု
 ကတိခံခဲ့မိပြီ။ ဤရွာကလေးမှာ ဆင်းရဲ

ခေါင်းပါး ခြောက်ကပ်လည်း ကျောင်း
 ဆရာတို့သည် နောက်ပိုင်းတွင် ရပ်ရွာ
 ထက်သာသော ရွာများသို့ ပြောင်းရွှေ့သွား
 ကြ၍ရာ ဘုန်းတော်ကြီးသင် စာသင်
 ကျောင်းကလေးမှာ ဖွင့်ရသည်ဟုမရှိ ပိတ်
 ထားရသည်များနေ၍ ရွာမှကလေးများ
 ပညာရေးအတွက် အခက်တွေ့နေကြရ
 သည်ဆို၍ ကျွန်တော် ဤရွာကလေးတွင်
 ကျောင်းဆရာလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်
 ပြီး ဆရာတော်နှင့် ကျောင်းကော်မီတီများ
 ရ-ယ-က ဥက္ကဋ္ဌများကို ကတိပေးလိုက်
 ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မည်သို့ပင်
 ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော် ဤရွာတွင် တစ်နှစ်
 တိတ် နေရတော့မည်ဖြစ်ပါ၏။

ရပ်ရွာကလေး၏ တည်နေရာ
 မှာ ရွာ၏အရှောက်တွင် တောင်တန်းကြီး
 များ ဖြစ်ပါသည်။ တောင်တန်းများမှာ နိမ့်
 ရာမှ တစ်ဆင့်ထက် တစ်ဆင့်လှေကား
 ထစ်များသဖွယ် မြင့်၍ မြင့်၍ သွားရာ
 ဟိုအထေးဆုံးနေရာတွင်တော့ မောင်တော်
 နှစ်မတော်တောင်ထွင့်နှစ်ခုမှာ တောင်ထိပ်
 တွင် တစ်ဆယ့်နှစ်ရာသီ တောင်ခိုး မြူ

ခိုး နင်းခိုးများ ရစ်ဆိုင်းလျက်ရှိသည်မှာ လွမ်းဖွယ်ပန်းချီကားချပ်အသွင် ရှိနေပါ၏။ ထိုတောင်တန်းကြီးများသည် မိုးကုတ် ဒေသ တောင်ကြောများနှင့် ဆက်စပ် လျက် ရှိပါသည်။ ရွာ၏ အနောက်ဘက် တွင်တော့ အင်တိုင်းတောများရှိပြီး တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းသွားကာ ၁၅ မိနစ် လောက် ဆက်သွားလျှင် ရော့ဝတီမြစ်ကို ရောက်ရှိမည် ဖြစ်ပါသည်။

ရွာအနီးဝင်းကျင်တွင် လယ် ကွင်းအချို့ ကြခင်းအချို့နှင့် ပဲခင်း ပြောင်း ခင်းတို့ရှိပြီး ရွာမှ လူများစုမှာ သစ်ခတ် (တရားမဝင်)၊ ဝါးခတ်၊ ထင်းခတ်၊ မီးသွေး ဖုတ် စသည်တို့ကို လုပ်ကိုင်ကြပါသည်။ အုန်းတကူးနှင့် ၇ မိုင်ရွာမှာ ၄ မိုင်နီးပါးမျှ သာ ဝေးသော်လည်း နွားလည်းမြေလမ်း ဖြစ်၍ မိုးရာသီဆိုလျှင် ချွံ့မွက်များထူလှ၍ ဖိနပ်ချွတ်ရသည့် နေရာက များပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုန်းတကူးရွာကလေးတွင် မိမိယိုရုံပင်မရှိပါ။ ရွာထိပ်တွင် ဦးစာင်ဝင်း ဒေါ်ခင်စန်းမြင့်တို့၏ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ကလေးရှိသော်လည်း လက်ဖက်ရည်

သောက်သူထက် အရက်သောက်သူက များပါသည်။ ရွာသားများသည် ပင်ပန်းလှ သော တောလုပ်ငန်းကြမ်းများကိုသာ လုပ် ကိုင်ကြရ၍ လူတိုင်းနီးပါး အရက်သောက် ကြပြီး ဘာသာတရားကင်းစေလှပါသည်။

ရွာနှင့် မလှမ်းကမ်းတွင် မောင်ခင်၏ ဆင်ပိုင်းရှိပါသည်။ အများစု မှာ တောင်ယာလုပ်ရင်း၊ သစ်ခတ်၊ ဝါး ခတ်၊ မီးသွေးဖုတ်ရင်း တောထဲမှာပင် ပျံ့ နံ့နေထိုင်ကြပါသည်။ ရွာထဲတွင် အိမ်ခြေ ၂၀ မျှသာရှိပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ရောက်ခါစ တွင် ပျင်းရိလှသော်လည်း နောက်ပိုင်း တွင် တပည့်ကလေးများ၊ ရွာသူရွာသား များနှင့် ရင်းနှီးလာပြီး နေသားကျွကာ ပျော် မွေ့သွားပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကလေး များကို ရိုက်ခဲလှပါသည်။ ကလေးများ ကျောင်းပျော်စေရန် စည်းရုံးပြီးမှ ချော မော့ မြှောက်ပင့်ကာ သင်ခန်းစာများကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် မှန်တီး၍ သင်ကြားရာ ကလေးများသည် ပျော်ရွှင်၍ စာတတ်ကြ ပါသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်တော်သည် စာ

သင်ချိန်မဟုတ်လျှင် တစ်ယောက်တည်း သာ ဖြစ်နေပြီး ပျင်းစရာကောင်းလှသော အပြင် အိမ်ကို သတိရပြီး ဝမ်းနည်း နေမိသောကြောင့် ဥပုဇ်နေ့တစ်ရက်သာ ကျောင်းပိတ်ပြီး နေ့စဉ်စာသင်ချိန်များမှ ယူထားသည့်အပြင် ညဦးပိုင်းပါ စာသင် သည်။

ထိုသို့မလုပ်လျှင်လည်းမရ။ သူငယ်တန်းလေးမှ တတိယတန်းအထိ ရှိသော ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား အား ကျော်ကို ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း သင်ပေးရသောကြောင့် အချိန်များများ ပါမှ ကျောင်းသားများအားလုံးကို စာတတ် အောင် သင်ပေးနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ကျောင်း ကော်မတီ ကိုမြင့်ဦး၊ ကိုမြင့်ဆွေ၊ ကိုစော မန်း၊ ဂေါပကများဖြစ်သော ဦးသံချော၊ ဦးပွဲပျော်၊ ဦးခင်သောင်း၊ ယ-ရ-က၊ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးညွှတ်စိန်နှင့် ရွာသူရွာသားအားလုံးက ကျွန်တော့်ကို နှစ်သက်သဘောကျလှ၍ ရှိပြီး ဆရာတော်ဦးသုမင်္ဂလဆိုလျှင် “ဆရာလေး ကျုပ်တို့ရွာကို အမြဲနေပါ။ မပြန်ပါနှင့်တော့” ဟု မကြာခဏ မိ

အသံမူလေ့ရှိပါသည်။

“အရင်ဆရာတွေ လက်ထက်
ထည့် ကလေးတွေကျောင်းကို မသွားချင်
ကြဘူး။ အခု ဆရာလက်ထက်မှာကြ
သော ကလေးတွေက အိမ်မှာကို ကြာ
ကြမနေချင်ကြဘူး။ ကျောင်းပဲ ပြန်သွား
ချင်နေကြတာဟု ရွာသူရွာသားများက
ပြောကြပါ၏။

ကျွန်တော် ချောင်းသို့ ချောင်း
သွားလျှင်လည်း ကျွန်တော်၏ လက်
ကို အလှည့်ကျ တွဲကြပြီး ပုဆိုး၊ အင်္ကျီ၊
အပ်ပြာခွက်၊ သွားတိုက်ဆေး၊ ရေဖလား
တို့ကို လှစ်ကိုင်ကြပြီး စာသင်ချိန်မဟုတ်
ဘဲ ရွာထဲမှာ ဟိုအိမ်၊ ဒီအိမ် ထမင်းစား
စိတ်လျှင်လည်း ကျွန်တော်၏ ရှေ့နောက်
သောကလေးများ ခြံရံ၍ လိုက်ပါလာကြ
သည်။—အစောပိုင်းတွင် ကျောင်း၌
ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းသာ အိမ်ရ
ဆာလည်း နောက်ပိုင်းတွင် ကလေးများ
အာအိမ်ကြပြီး ကျွန်တော်၏ အင်္ကျီ
အဝတ်အစားနှင့် ခြင်ထောင်တို့ကိုလည်း
ကျောင်းသူကြီးများဖြစ်သော အိမ်ဖြူ တင်

တင်ဦး စန္ဒာဝင်းတို့က လျှော်ဖွတ်ပေးကြ
ပါသည်။

ရွာတွင် ဆွမ်းကျွေး၊ ဆွမ်းကပ်ရှိ
လျှင်လည်း ဘုန်းကြီးများကို ဆွမ်းကပ်
ထားဆဲမှာပင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်
တည်းကို စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုပြင်၍ ကျွေးမွေး
ပါသည်။ များသောအားဖြင့် နာရေးဆွမ်း
ကပ်များသာ ဖြစ်ပါ၏။ ဤရွာကလေးသည်
ရာသီတုကြမ်းတမ်း၍ အဖျားအနာထူ
ပြောလှပါသည်။ အထူးသဖြင့် ငှက်ကြမ်း
လှသည်။ ရွာသူရွာသားတို့သည် အစားဆင်း
ရဲ အနေဆင်းရဲသည့်အပြင် ပင်ပန်းကြီး
စွာ အလုပ်လုပ်ကြရပြီး ထိရောက်သော

ဆေးဝါးကုသမှုလည်း မခံယူနိုင်ကြသဖြင့်
ရွာရှိလူဦးရေနှင့်စာလျှင် အသေအပျောက်
နှုန်းများသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

သို့သော် ကျွန်တော်သည်
အုန်းတကူးရွာ ကလေးတွင် ပျော်မွေ့နေ
သည်ကတော့ အနုပညာဖြစ်ပါသည်။ ရွာ၏
အရှေ့ဘက်တွင် မြင်နေရသော တောင်
ကြောများသည် “ရွှေဥဒေါင်းတောင် ဘေး
မဲ့တော” တွင် ပါဝင်နေ၍ တောတောင်
များ ပေါများလှပြီး တောဆင်ရိုင်းအုပ်များ
ပင် နေတိုင်ကျက်စားလျက်ရှိပါသည်။
တောဆင်ရိုင်းများသည် ရံဖန်ရံခါ ညအခါ
များ၌ ရွာထဲသို့ပင် ဝင်ရောက်လေ့ရှိသော်
လည်း တစ်ခါမှ လူတို့ကို အန္တရာယ်မပေး
ခဲ့ဘူးကြောင်း သိရပါသည်။ ထိုသို့ရွာထဲသို့
တောဆင်ရိုင်းဝင်လာလျှင် သံပန်းတီးခြင်း၊
ဝါဆစ်ပိတ်များ မီးခိုးဖောက်ခွဲခြင်း၊ မီးတုတ်
များ ထွန်ညှိ၍ ခြောက်လှန်ပြီး ထုတ်ကြ
ရပါသည်။

ဆောင်းတွင်းဆိုလျှင်ဖြင့် အရိုး
ကွဲမတတ် အေးစိမ့်လှ၍ အိမ်တိုင်းအိမ်
တိုင်း နံနက်ခင်းနှင့်ညပိုင်းတို့တွင် မီးဖို

ကြီးများဖို့၍ မီးလုံကြရပါသည်။ ဆောင်ပြီး ဆိုလျှင်တော့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ရွာထဲမှ အိမ်တိုင်းစေ ထင်းများပို့ကြရ သည်။ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းတွင် ဘစ်နေ့ တစ်နေ့ မီးလုံသည့် ထင်းတန်ဖိုးမှာ ကျွန်တော်တို့ စဉ်ကိုင်မှာသာဆို နည်းသည် တန်ဖိုးမဟုတ်ပါ။ သို့သော် ဤဒေသမှာ ထင်းတို့ပေါလု၍ ကုန်နိုင်ဖွယ်ပင် မရှိပါ။

ထိုသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် အုန်းတကူးတွင် တစ်နှစ်ကျော်၍ နှစ်နှစ် ရာသီထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ရွာသူ ရွာသားတို့သည် ရိုးသားလှပါ၏။ ကျွန်တော် အား နေရပ်လိပ်စာလည်း မမေး၊ နာမည် လည်းမမေး၊ မှတ်ပုံတင်လည်း မပြခိုင်းကြ ပါ။ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်၍ နေလာခဲ့ကြပါ ၏။

ယခုနှစ်တွင် နောက်ပိုင်း မိုး ကောင်းသဖြင့် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့် ကျော်သည်နှင့် မီးလုံကြရပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ရာသီဥတု ကြမ်းတမ်းလာ၍ ညပိုင်းအချိန် ပို မခေါ်တော့ပါ။ ထိုညက ကျွန်တော် သည် စာသင်ကျောင်းရှေ့ရှိ တံစက်မြိတ်

အောက် မီးဖိုချိန်ဘေးတွင် ရေနွေးကြမ်း သောက်ရင်း တပည့်ကလေးများဖြစ်သော တာတီး၊ နေလင်းအောင်၊ မိုးနိုင်၊ ကျော် စွာမြင့်တို့နှင့် စကားပြောလျက် ရှိပါသည်။ ဤညသည် လပြည့်ညဖြစ်၍ လမင်းကြီး မှာ ထူးထူးခြားခြား စိမ်းမြကြည်လင်စွာ ဖြင့် ထိန်ထိန်သာလျက်ရှိပါ၏။ လရောင် အောက်တွင် ငွေမူကလေးများကဲ့သို့ နင်း တို့သည်လည်း တသွင်သွင်ကျဆင်းလျက် ရှိပါသည်။

မီးဖိုမှ ထင်းမီးပေါက်တို့၏ တဖောက်ဖောက်မြည်သံတို့မှ လွဲ၍ ညသည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိပါသည်။ ညနေက အေးမျိုးတို့အိမ်မှာ လာပို့သော ကောက်ညှင်းကြည်တောက်ကို မီးဖုတ်ပြီး ဆီဆားတို့ စားရသည်မှာ အရသာရှိလှပါ သည်။

“ဆရာလေး...မအိပ်သေးဘဲ ကိုး ဗျာ”

အခန်းနေ ဦးဝင်းဦးမောတေ ရောက်ရှိလာပြီး နှုတ်ဆက်ပါသည်။

“တင်ပါဘုရား ဦးဝင်းရွာထဲက

ကြွလာတာလား”

“ညနေက လဲလဲခိုင် လျှောက်လို့ ဒကာကြီး နေမကောင်း ဆိုလို့ ဆေးသွားထိုးပေးတာ”

ဦးတေတေသည် လမ်းစဉ်မှ ခေတ်အခါက ဦးလေးဖြစ်သူ ပြန့်ယ်မိ ဥက္ကဋ္ဌအရှိန်ဖြင့် ပဲခူးတိုင်းသနပ္ပယ်မြို့ တရားရုံးတွင် လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး လမ်းစဉ်မှ ချုပ်ငြိမ်းသွားသောအခါ သူငယ်ချင်းများ သပိတ်ကျင်းနယ် ရွှေတောများသို့ လာခဲ့ကြသည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး ဂုဏ် ရောက်ဖြင့် သေဆုံး သွားကြသော သံဝေဂရပြီး အုန်းရုန်းရွာတွင် ကိုရင် ဝတ်နေစဉ် ဦးခင်သောင်းမှ တွေ့ရှိပြီး တကူးသို့ ပင့်ဆောင်ခဲ့ကာ ရဟန်းခံ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဦးတေတေလည်း ချမ်းသာ လာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ရွာ ကြမ်းဘုန်းပေးရင်း ရောက်တတ်ရာ စကားများ မပြောနေဖြစ်ပါသည်။ ထို ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းရှေ့လမ်းပေါ်

“ကျန်းမာကြပါစေ၊ ဒွယ်သား

သတ္တဝါတွေ ဆင်းရဲဒုက္ခမှ ကင်း
ကင်းကြပါစေ။ နဂါးနီက မေတ္တာဝေ” ဟု
သင်္ကာသံပေါက်ရွတ်သကဲ့သို့ တတွတ်
ရွတ်ဆိုလိုက် တောင်မှမြောက်သို့
နေသည့်အသံ ကြားလိုက်ရပါသည်။

“ဒီအသံထူးတယ်ဗျ။ ဒီရွာက
တွေထဲကတော့ မဟုတ်ဘူး”

“တပ်ပိုတရား၊ ညအချိန်မတော်
ဘယ်ကလူပါလိမ့်”

ထိုအချိန်တွင် အသံရှင်သည်
ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းရှေ့တွင် ရပ်တန့်
တန့်တူပါသည်။

“ကျွန်းမှာကြပါစေ၊ ချမ်းသာကြ

သတ္တဝါတွေ ဝေနေယျတွေ ဆင်းရဲ
ဒုက္ခမှ ကင်းလွတ်ကြပါစေ နဂါးနီရဲ့
တ္တာရေ နဂါးနီရဲ့ မေတ္တာတွေ၊ နဂါးနီ
မေတ္တာဝေ”

ရွတ်ဆိုသံသည် ရွှေ့လျားခြင်း

နဂါးနီ

“ဆရာလေး...ကျုပ်တို့ ထွက်
ပြည်ရအောင်ဗျာ”

အကြောင်း ဦးတေစော၊ ကျွန်တော်နှင့်

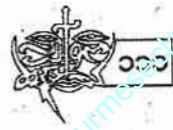
တပည့်ကလေးများအားလုံး ကျောင်းဝင်း
ရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

လရောင်သည် အားကောင်းလှ
၍ နင်းတို့သိပ်သည်းစွာ ကျနေလျက်ပင်
ထင်ထင်လင်းလင်း ရှိနေ၍ အသံရှင်
ပုဂ္ဂိုလ်ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့ရပါ
သည်။ ကျွန်တော်တို့ ၎င်းအနီးသို့ ရောက်
သွားသည့်တိုင်အောင် လင်္ကာကို ရွတ်ဆို
နေဆဲဖြစ်ပါသည်။ အသားညိုညို၊ ပိန်ပိန်
ပါးပါး အရပ်ရှည်ရှည်ဖြင့် အသက် ၄၀
ထက် မကျော်သေး နုပျိုဆံသာ ရှိပါသေး
သည်။ မုတ်ဆိတ်မွေး ခတ်ပါးပါး ပါရှိ
သည်။ အင်္ကျီအဖြူ ကော်လာကတုံး ကြယ်
သီးပြည့်တတ်ထားပြီး လက်ကြယ်သီးပါ
တွယ်ထားသည်။ ပုဆိုးကလည်းအဖြူ။
ပိတ်စအဖြူကိုပင် တဘက်ကဲ့သို့ ကိုယ်

ကို စလွယ်သိုင်းပတ်ထားပြီး ပိတ်စအဖြူ
ကို ခေါင်းပေါင်းထားပါသည်။ ၎င်း၏
အရပ်နှင့်ညီမျှသော တောင်ရိုးတစ်ချောင်း
ကိုင်ထားပြီး အတန်ငယ် အလုံးကြီးသော
စိတ်ပုတီး အနက်ရောင်ကို လည်မှာဆွဲ
ထားသည်။ သို့သော် ဖိနပ်မပါရှိပါ။ အရပ်
၄ မျက်နှာကို လှည့်ပြီး တစ်ကြိမ်စီ ရွတ်
ဖတ်နေရာ ပြီးဆုံးသောအခါမှ မျက်လုံး
ဖွင့်လာပါသည်။ လရောင်အောက်မှာပင်
မျက်လုံးတို့သည် အရောင်တလက်လက်
ထွက်ပေါ်နေပါ၏။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ၎င်းကို ဝိုင်း
ထားသည်ကို ရုတ်တရက် မြင်တွေ့လိုက်
ရသော်လည်း ထိတ်လန့်သည်ဟန်မရှိဘဲ
“ဦးတင်ပါတယ် အရှင်ဘုရား”
ဦးတေစောကို လက်အုပ်ချီ၍ ဂါရဝပြုပါ
သည်။

“ဒကာကြီး ဘယ်ကလာလို့
ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ။ ညဉ့်လည်းနက်တော့
မယ်။ ရာသီဥတုကလည်း အေးတယ်။
ဒကာကြီးမှာ စောင်မပါ ဘာမပါနှင့် ဖြစ်
မယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ကျောင်းမှာ တစ်ည

အိပ်သွားစေချင်တယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဘုရား။ အရှင် ဘုရားရဲ့ စေတနာကို ခံယူပါမယ် အရှင်ဘုရား”

ထိုသူသည် လမ်းလျှောက်လာ ချီလော မပြောတတ်ပါ။ အင်္ကျီပိုးကလေး နှင့်ပင် အိမ်ခြံမပျက်ရှိနေပြီး ကျွန်တော်တို့ မှာ မီးဖိုနားမှ ခွာခဲ့သည်မှာပင် မကြာသေး ချမ်းခိုက်ခိုက် တုံလျက်ရှိနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

“ဒါဆို ကျောင်းထဲသွားကြစို့ ဒကာကြီး”

ကျောင်းထဲသို့ ရောက်သော အခါ ကျွန်တော်တို့သည် အလျင်စလို လက်ဝါးများကို မီးကင်ကြသော်လည်း ထို ဧည့်သည်မှာ မီးဖိုနားသို့ မကပ်ပါ။

“ဒကာကြီး မချမ်းတတ်နဲ့လား”

“ချမ်းတတ်ပါတယ် ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ တေဇာဓာတ်ကို ရှူပြီး သည်းခံ ခြင်းကို ဆောက်တည်ထားတာပါ”

ထိုသို့ပြောကြားလျှင် ဦးဇင်းမှ ဆက်၍...

“ဒကာကြီး ထပ်မေးဦးမယ်။

အခုဘယ်ကလာလို့ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“သေခြင်းကင်းတဲ့ နေရာကနေ အစအဦးဆီကို သွားမှာပါ ဘုရား”

“ကျွန်ုပ်တို့က ဒုန်းဝေးတယ် ဒကာကြီးရဲ့ တည့်တည့်ပဲ ပြောပါဗျာ”

“အမရပူရမြို့ကနေ တကောင်း ကို သွားမှာပါ ဘုရား။ မြန်မာအစ

တကောင်းကလို့ ဆိုတယ်မို့လား။ တကောင်းမြို့ဟောင်း နန်းဦးစေတီကို အဓိဋ္ဌာန်ဝင်မယ်ဆိုပြီးရင် ကသာဘက်ကို ကူးပြီး ရာဇဗြဟ္မာတောင်ကို ဝင်မယ်။ ပြီး

ရင် ရွှေဘိုအောင်မြေနှင့်မယ်။ ပြီးရင် မြောင်ကကျောက်နဂါးကို ဝင်မယ်။ ပြီးရင် ပခန်း အဲဒီကနေ မကွေးမြို့သလွန်း၊ ရွှေ စက်တော်၊ ပြည်ရွှေဆံတော် ပဲခူးရွှေမော တော၊ မိတ္ထီလာ ရေလယ်ဘုရား၊ ကျောက်ဆည် ရွှေသာလျောင်း၊ ပြီးမှ အမရပူရ ရွှေကျွန်းကို ပြန်ရောက်မှာပါ ဘုရား”

“ဒကာကြီးရဲ့ ခရီးက ရှည် လည်းရှည် ဝေးလည်းဝေး၊ အခုလို ခြေ လျှင်ချည်းဆိုတော့ ပင်ပန်းလိုက်တာ

ဒကာကြီးရာ”

“သာမန်အားဖြင့်တော့ အခု ဘုရားဆိန်တာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တပည့် တော်တို့ လျှောက်လှမ်းခဲ့တဲ့ သံသရ ခရီးနှင့်စာလိုက်ရင်တော့ အခုခရီးဟာ လက်တကမ်းလောက်တောင် မရှိပါဘူး ဘုရား”

“ဒါထက် ဒကာကြီးရဲ့ အမည် နှင့်နေရပ်ကို သိခွင့်ရနိုင်မလား ဒကာကြီး ဟာ အတော်ပဲဆန်းတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့ ဦးဇင်းသိချင်လို့ပါ”

“သိရပါတယ် ဘုရား။ တကယ်တော့ တပည့်တော်ဟာလည်း လူထဲက လူတစ်ယောက်ပါပဲ ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ ဒါအများ မလုပ်တဲ့ကောင်းသော အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားဆဲလူတစ်ယောက်လို့တော့ ဆိုနိုင်တာပေါ့ ဘုရား။ တပည့်တော်ရဲ့ လတ်တလော ပညာတတ် အမည်ကတော့ နဂါးနီလို့ ခေါ်ပါတယ် ဘုရား။ နေတာကတော့ အမရပူရမြို့ ရွှေ ကျွန်းဘုရားမှာလို့ ပြောလိုရပါတယ်။ လက်ရှိအခြေအနေမှာတော့ တပည့်တော်

အုတ်သုကြီးအိမ်ရှေ့မှာ ပုံထားတဲ့
 အိမ်အနီးက အုတ်ပုံထဲက အုတ်ခဲတစ်
 ချောင်းလေး။ လမ်းဖြစ်မလား။ တံတား
 ဖြစ်မလား။ အိမ်ဖြစ်မလား။ ကျောင်းဖြစ်
 မလား။ အုတ်ဂူဖြစ်မလား။ ခေတီဖြစ်မလား။
 မြင်သေးပေမဲ့ တစ်နေရာကနေ အကန့်
 မြင်မှာကတော့ သေချာပါပြီဘုရား။
 ညည်းတော် တွက်ကိန်းမှန်ခဲ့လျှင်တော့
 အောင်ဆုထွန်းသီ နဂါးနီ ရွှေဂူကြီးမှာ
 ခုတ်မည်။ လိုရာဆန္ဒအဝ မစခဲ့ ကူညီ
 မည် ဆိုတဲ့ နိမိတ်ဆောင်တဲ့ အတိတ်
 အဘောင် စကားလေးကို မှတ်ထားပါ
 ဘုရား။ တပည့်တော်မှာ အလုပ်တွေ
 များကြီးရှိသေးလို့ တပည့်တော် ဘယ်
 နေရာမှ...”

မယ်”

ဆရာတော်ကြီးကျောင်းဘက်
 သို့ လှည့်ပြီး လက်အုပ်ချီလိုက်ပြီး “အရှင်
 ဘုရားကိုလည်း ဦးတင်ပါတယ် ဘုရား”
 ဟု ဦးသုံးကြိမ်ချပြီးမှ အိပ်ရာဆီသို့ ထွက်
 ခွာသွားပါသည်။

ထိုလူ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု၊
 ၎င်း၏ ပြောဆိုသော စကားတို့မှာ အထူး
 အဆန်းဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော်ပင် အံ့သြ
 လျက်ရှိရာ ကျွန်တော့် တပည့်ကလေးများ
 မှာမူ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် မှင်တက်
 မိလျက် နေကြပါ၏။

“ဆရာလေး ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ထူး

တော့ ထူးတယ်ဗျ။ ဘာလဲတော့ ဦးလင်း
 လည်း မပြောတတ်ဘူး”

ထိုညက ဦးလင်းလည်း ကျောင်း
 ပေါ်သို့ တော်တော်နှင့် မတက်ဖြစ်သေးဘဲ
 ကျွန်တော်နှင့် မီးလုံးရင်း စကားပြောဖြစ်
 ကြပါသည်။

ညဉ့်နက်မှ လူစုခွဲကာ အိပ်ရာ
 ဝင်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုအချိန်တိုင် ညည်းသည်
 သည် တရားထိုင်သူက ရှိနေပါသေးသည်။
 အုန်းတကျားဆောင်းသည် ညဉ့်နက်လာ
 သည်နှင့်အမျှ မခံရပ်နိုင်အောင် အေး၍လာ
 ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ စာသင်ကျောင်း
 ကလေးမှာ အကာ ၃ ဖက်သာ ပါရှိ၍
 တစ်ချက်ချက် မြောက်ပြန်လေကလေး
 များ ဝှေ့ဝဲလာလျှင် စောင်ခေါင်းပြီးခြံထား
 သည့် အထဲကပင် စိမ့်ခနဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်
 သွားရပါသည်။ ထိုအချိန်တိုင်း ညည်းသည်
 မှာ စောင်မမြဲတဲ တရားထိုင်လျက်သာ
 ရှိပါ၏။ နောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း
 အိပ်ပျော်သွား၍ မည်သည့်အချိန်တွင်
 ညည်းသည် အိပ်ရာဝင်သည်လည်း မသိရှိ
 လိုက်ပါ။

ညည်းသည်၏စကား မဆုံးမီမှာ
 ...

“ဒကာကြီးအတွက် ဆရာ
 ဆေးကျောင်းပေါ်မှာ အိပ်ရာပြင်ထားပါပြီ”

“ကျေးဇူးပါပဲ သာဓုပါဘုရား။
 ဆရာတော်ကြီးကိုတော့ မနက်မှ ကိုယ်
 အိုင်ကိုယ်ကျ ဖူးတွေ့ကန်တော့ပါတော့

ကျွန်တော်သည် ညက အိပ်ရာ
 ဝင် နောက်ကျခဲ့၍ ခါတိုင်းနေများထက်
 အနည်းငယ်နောက်ကျပြီးမှ အိပ်ရာမှ
 နိုးထလာခဲ့ပါသည်။ ညည်းသည်ကို လှမ်း
 ကြည့်လိုက်ရာ၊ အိပ်ရာအိပ်ခင်းနှင့် စောင်
 တို့ကို သပ်ရပ်ညီညာစွာ ခေါက်ထားသည်
 ကိုသာ တွေ့ရပြီး လူကို မတွေ့ရပါ။
 နေလင်းအောင်နှင့် တာတီးတို့က
 ကျွန်တော်မျက်နှာသစ်ရန် ရေတွင်းမှ
 ရေဆွဲလာပါသည်။ ရာသီဥတုအေးသော
 ဆောင်းနံနက်စောစော အချိန်များတွင်
 တွင်းရေသည် နွေး၍ အငွေ့များ ထနေ
 လေ့ရှိပါသည်။ ထိုကြောင့် တွင်းရေကို
 ခတ်၍ မျက်နှာသစ်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျောင်းကြီး
 ပြင်ခါးယမ်းမှ မျက်နှာသစ်ရင်း ရန်အောင်
 မြင်စေတီဘက်သို့ ကြည့်မိရာ ညည်းသည်
 ဘုရားပန်းအိုးများ လဲထားပြီး၍ စေတီရင်
 ပြင်တော်ပေါ်တွင် တံမြက်စည်းလဲလျက်
 ရှိသည် တွေ့ရပါသည်။

ခဏအကြာတွင် ဆရာတော်မှ
 ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ ဘယာကြော်နှင့်

ရေနွေးပွဲ ကျွန်တော့်ထံသို့ ပို့လိုက်ပါသည်။
 “တာကီး...ဟိုညည်းသည်ကို
 သွားခေါ်ချေ”

ခဏအကြာတွင် တာတီးနှင့်
 အတူ ညည်းသည်ရောက်ရှိလာပါသည်။

“ကဲ . . . နောင်တော်ကြီး
 ကောက်ညှင်းပေါင်း ပူပူလေး သုံးဆောင်
 လိုက်ပါဦးခင်ဗျာ”

ညည်းသည် ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်
 ပြီး...

“ဆရာလေးက ကျုပ်ထက်
 ငယ်ပေမယ့် အာစရိယာဂိုဏ်းဝင် ဖြစ်နေပြီ
 အလျှင်သုံး ဆောင်လိုက်ပါဦး”

ဟု ဆို၍ ကျွန်တော်လည်း ဦး
 ဖယ်သည့်သဘောနှင့် ကောက်ညှင်းပေါင်း
 များကို ငွန်းဖြင့် တစ်ဝက်ခွဲပြီး တစ်ငွန်း
 မျှ စားလိုက်ပြီး “သုံးဆောင်ပါခင်ဗျာ” ပန်း
 ကန်ပြားကို ညည်းသည်ဘက် တိုးပေးလိုက်
 သည်။ ထိုအခါ ညည်းသည်သည် ကောက်
 ညှင်းပေါင်းနှင့် အကြော်များကို အားပါးတရ
 စားလိုက်ပြီး ရေနွေးပူပူလောလောကြီး
 များပင် ရေအေးသောက်သကဲ့သို့ ကွတ်

ခနဲ ကွက်ခနဲ သောက်ချနေပါသည်။
 ထို့နောက် ကျွန်တော်နှစ်
 အတန်ကြာ စကားပြောဆိုနေရာမှ နု
 နီသည် ကျွန်တော့်ကို ကျောခိုင်းလျှင်
 ထိုင်လိုက်ပြီး...

“ဆရာလေး မြေပေါ်ကို
 ချင်တဲ့ ဂဏန်းရေးလိုက်ပါ”

ဟု ရုတ်တရက်ဆိုလာပါသည်။
 ကျွန်တော်လည်း မြေပေါ်တွင် လက်ညှိ
 နှင့်ပင် ၃ ဂဏန်းရေးလိုက်ရာ “ဪ
 ဆရာလေးက ရတနာသုံးပါးကို တက
 ကိုးကွယ်တာကိုး။ နောက်တစ်မျိုး
 လိုက်ပါဦး” ကျွန်တော်လည်း အလွန်
 ဩသွားလျက် ၅ ဂဏန်းရေးလိုက်ပြီ
 ရာ “ဪ...အနန္တောအနန္တ ငါးပါး
 လည်း ဦးထိပ်ပန်ဆင်ထားတယ်။ နောက်
 ဆုံးတစ်လုံး ရေးလိုက်ပါဦး”

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်သ
 ၉ ဂဏန်းကို အကြီးကြီးရေးချလိုက်
 သည်။ “ဟာ...ကောင်းလိုက်တာ ဆရာ
 လေးရာ။ မြေကြီးကို လက်ဝါးနှင့်ပုံ
 လိုက်ပါဦး” ကျွန်တော်ရေးထားသော

...စာလုံးပေါ်သို့ လက်ဝါးဖြင့် ပုတ်ချ
...ပါသည်။ ထိုအခါ နဂါးနီသည်
...တော်ဘက်သို့ လှည့်လာပြီး “မြေကြီး
...ဆက်နှင့်ပုတ်ရင် မကွဲသလို ကျွန်ပြော
...တွေဟာလည်း သွဲမှာမဟုတ်ဘူး။

“ဆရာလေးဟာ ၉ ပါးသော
...တော်တွေနှင့် ပြည့်စုံတဲ့ ဘုရားရှင်ရဲ့
...ရူးကြောင့်ပဲ နောင်နှစ်အနည်းငယ်
...တွင်းမှာ ကြီးမားထည်ဝါတဲ့ တိုက်တာ
...ဆောက်အံ့ဩကြီးတွေနှင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာ
...ပြည့် အချွေအရံ ယာဉ်ရထားအပြည့်
...နှင့်နေပြီး ထင်ပေါ်ကြော်ငြာလှသိများ
...ပြီး လူအများရဲ့ ချစ်ခင်လေးစားနှစ်သက်မှု
...ကို ခံယူရရှိလိမ့်မယ်။

နဂါးနီသည် စကားပြောနေရင်း
...ကျွန်တော်၏ လက်ပတ်နာရီကို လှမ်း
...ကြည့်လိုက်ပြီး ၆ နာရီ ၃၀ ဆိုတော့ ၉
...နာရီအချိန်ကျပြီး ဆရာတော်ကြီးကို
...တန်တော့ နှုတ်ဆက်ပြီးသားမို့ ကျွန်သွား
...ပြီဗျို့” ဟုဆိုကာ ကောက်ကာ ငင်ကာ
...တောင်ဝေးကို ယူဆောင်၍ ထွက်ခွာ
...သွားပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် တပည့်ကလေး
...များလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေး၍
...ကျန်ရစ်ပါသည်။ ကျောင်းပေါက်ဝသို့
...အရောက်တွင် နောက်သို့ တစ်ချက်ပြန်
...လှည့်လိုက်ပြီး...

“ဆရာလေး အောင်ဆုတွန်းသီ
...နဂါးနီ၊ ရွှေဂူကြီးမှာ ပေါ်လိမ့်မည်
...လိုရာဆန္ဒအဝဝ၊ မ၊စကူညီမည်ဆိုတဲ့
...စကားကို မမေ့နှင့်နော်” ဟု လှမ်းအော်
...ပြောလိုက်ပြီး “ကျန်းမာကြပါစေ ချမ်းသာ
...ကြပါစေ၊ သတ္တဝါတွေ ဆင်းရဲဒုက္ခမှ ကင်း
...လွတ်ကြပါစေ၊ နဂါးနီက မေတ္တာဝေ၊
...ဘေးဘာရာတွေ ဝေးကွာစေ၊ နဂါးနီရဲ့
...မေတ္တာ” ဟု လက်ခံလိုလို သံပေါက်လို
...လို အသံနေ အသံထားဖြင့် အဆက်
...မပြတ် ရွတ်ဆိုကာ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်း

ရေမှ တကောင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း
...မြောက်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။
...ကျွန်တော် တာတီးနှင့် အောင်
...နေလင်းတို့ လမ်းပေါ်သို့ထွက်ပြီး တရွေ့ရွေ့
...ဝေးကွာသွားသော နဂါးနီ၏ နောက်ကျော
...ကို ငေးကြည့်နေရာသို့ ဦးငင်းလည်း
...ရောက်ရှိလာပါသည်။

“ထူးတော့ ထူးတဲ့ လူပဲ။
...လောကီနယ်ဆိုတာလည်း ကျယ်ဝန်းလှ
...တော့ ခန့်မှန်းဖို့ရာ အတတ်ပြောနိုင်ဖို့ရာ
...မလွယ်ဘူး” ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ နဂါးနီ
...အပေါ် မည်သို့မျှ မုတ်မချတတ်ပါ။ သို့
...သော် နဂါးနီ ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်ပြီး
...ရုတ်တရက် ထွက်ခွာသွားသောအခါ
...ဝမ်းနည်းသလိုလိုတော့ ခံစားရပါ၏။

နဂါးနီကတော့ ကျွန်တော့်ကို
...ချမ်းသာ ကြွယ်ဝမည်ဟု ပြောသွားသည်။
...သို့သော် သာမန် ဘာ/က ကျောင်းဆရာ
...ဘဝတွင် ချမ်းသာကြွယ်ဝရန် လမ်းမမြင်
...ပါ။ လစဉ်ထိကိုတော့ ထိုးရမည်ဟု ဆုံး
...ဖြတ်လိုက်ပါ၏။ “ဆရာလေး လောကမှာ

လုပ်ရင်လုပ်သလောက်ရတာ။ လုပ်ရင် အရှုံးမရှိတာဘာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတစ်ခုပဲ ရှိတယ်ဗျ။ ကျန်တဲ့ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေးဆိုတာတွေက လုပ်တိုင်းမရတဲ့အပြင် ရုံးတောင် ရှုံးနိုင်ပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာလေး သေချာတဲ့ ဘာသာရေးအလုပ်ကိုပဲ ကြိုးစားပြီးလုပ်ပါ။ ဟု ပြောကြားသွားသည်ကို သတိရမိ၍ နဂါးနီနှင့် တွေ့ဆုံပြီးနောက်တွင် ကျွန်တော်သည် ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ ပရိတ်၊ ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ် ပူးဇော်ခြင်းတို့ကို တိုး၍ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့ဖြင့် အချိန်တို့လည်း တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးလာခဲ့ရာ ကျွန်တော်တို့ နေအိမ်တွင် ကိုးကွယ်ပူဇော်ထားရှိသော ရုပ်ပွားတော်မှာ တန်ဖိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ အဖြစ် ပွင့်ထွန်းတော်မူလာခဲ့သည်။ ထိုကြောင့် စာရေးသူလည်း စဉ်ကိုင်မြို့သို့ ပြန်ခဲ့ရပါသည်။

ထိုနောက်တွင်တော့ နဂါးနီ ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ မိသားစုသည် ရွှေကံကူ လေပျံသစ်တော်

ရုပ်ရှင်မြတ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်တို့ကြောင့် ဘဝအခြေတို့ မြင့်မားတိုးတက် ပြည့်စုံခြင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဒေသစာရီခရီးများတွင် လိုက်ပါခြင်းမရှိဘဲ အိမ်တွင် နေရစ်သည်ဟုဆိုသော်လည်း ၂ ထပ်တိုက်တစ်လုံး၊ ၃ ထပ်တိုက်တစ်လုံး၏ သန့်ရှင်းရေးကိစ္စများ၊ ဘုရားစင် သုံးခု၏ သပ္ပာယ်သပ်ရပ် သန့်ရှင်းရေးကိစ္စများ၊ ရုပ်ရှင်ထက်မြတ်၏ ဒေသစာရီ ကြွရောက်ရာ မြို့များသို့ လိုအပ်သော ဘုရားဓာတ်ပုံများ၊ သမိုင်းကြောင်းဗီစီဒီအခွေများ၊ သမိုင်းစာအုပ်များ ပို့ဆောင်ရေးကိစ္စ နေ့စဉ် မပျက် ဝင်ရောက်ရသော အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်များ နေ့စဉ်လာရောက်လျက်ရှိသော ဝေဒနာသည်တို့ကို ဆေးသိဒ္ဓိ သစ္စာရေနှင့် ဆေးကုသပေးခြင်း၊ ပိဋကတ် ၃ ပုံ ပူဇော်ရွတ်ဖတ်ရခြင်း၊ အမြဲမပြတ် ဒေသစာရီ ကြွမြန်းတော်မူလျက်ရှိသော ရုပ်ရှင်ထက်မြတ်၏ ထူးခြားမှုတို့ကို မှတ်တမ်းတွင် ဆောင်းပါးများ ရေးသားခြင်း

အခါအားလျော်စွာ ဝတ္ထုတိုစာလေးများ ရေးသားနေခြင်းတို့ကြောင့် အားလည်ဟု မရှိပါ။

လူမအား စိတ်မအားဟု ဆိုရမည်။ ထို့ကြောင့် အုန်းတကူး ကျေးဇူးလေးတွင် ကျောင်ဆရာတာဝတွင် နေထိုင်ခဲ့စဉ်က ဆုံတွေ့ခဲ့ရသော နဂါးနီကိုလည်းကောင်း၊ ထိုအကြောင်းအရာတို့ကိုလည်းကောင်း မေ့ပျောက်၍ နေသည်ဟု မသောသော်လည်း အမှတ်ရချိန်မရှိ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ပြီးခဲ့သော အဖိတ်နေ့အပတ်စဉ် အဖိတ်နေ့တိုင်း စဉ်ကိုင်မြို့၌ ၄ ရပ်ကွက်သို့ ဆွမ်းဆန်စိမ်း အလှူထွက်မြဲဖြစ်သည်။ မြို့မရပ်တွင် တည်ထောင်ဖွဲ့စည်းသော အာရုံထက်ကာ ကြွမိလိုက်ရာမှ တစ်ချိန်က အုန်းတကျေးရွာတွင် နဂါးနီနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ပုံ၊ နဂါးနီမှ ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့ပုံတို့ကို ပြန်လည်အမှတ်ရလာမိပါသည်။

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်၏ ဘဝအခြေကို ပြန်လည်သုံးသပ်ကြည့်ရာ နဂါး

ပြန်ခဲ့သည်ထက်ပင် ပိုနေပြီဖြစ်ကြောင်း
 ဖော်ပြပါသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင်
 အောင်ဆုထွန်းသီးနှံနီ ရွှေဂူကြီးမှာ
 ဖော်ပြပါသည်။ လိုရာဆန္ဒအထိ မစကူညီ
 ညီဟူသော အတိတ်တဘောင်ကိုပါ
 ဖော်ပြပါသည်။ အောင်ဆုထွန်းသီးကို နေ
 နှစ်ထန်းချကြည့်လိုက်ရာ ၁၃၇၆ ဟု
 ဖော်ပြပါသည်။

“ဟာ... ဒါဆို အခု ၁၃၇၆
 တော်လှန်တောင် ရောက်နေပြီပဲ။ ဒါဆို
 ရှေ့ရ ရွှေဂူကြီးဘုရားမှာ နဂါးနီပေါ်
 ပြီးလားမသိဘူး” ဟု တွေးမိ၍
 ဆက်တစ်နေ့မှာပင် ကျွန်တော်၏
 ညည်းကလေး မန္တလေးမြို့ စိန်ကြယ်
 ညည်းဆိုင်မှ တရုတ်ကလေး မောင်
 နှစ်မင်းသိန်းကို လိုက်ပို့စေ၍ ရွှေဂူကြီး
 ဘုရားသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။

မြောက်ဘက် မုဒ်အဝင်စ
 ဆက်ဘက်ဘေးတွင် ကြီးကျယ်ခမ်း
 နှစ်လင်လှသော အာအောင်မင်းခေါင်
 ဆတ်နန်းကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ပုံတော်
 ကို ဖူးတွေ့ရသည့်အပြင် အာအောင်

မင်းခေါင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်သွားသောဘုရား။
 အာအောင်မင်းကျင့်ခဲ့သော နေရာတို့ကို ခမ်း
 နားသပ္ပာယ်စွာ တွေ့ရှိရပြီး တစ်ခုသော
 တိုက်ခန်းအတွင်းဝယ် ဘဝအထွေထွေ
 ဖြင့် အာအောင်မင်းခေါင်၏ ရှေးဟောင်း
 ဓာတ်ပုံတို့ကို ပြတိုက်သဖွယ်ပြသ အပူ
 ဇော်ခံထားပါသည်။ ဤဓာတ်ပုံများမှာ
 ရှာပါးဓာတ်ပုံများ ဖြစ်ပါသည်။ မည်သည့်
 နေရာ မည်သည့်မဂ္ဂဇင်းစာစောင်တို့တွင်
 မှ မတွေ့ဘူးသော ဓာတ်ပုံများ ပါဝင်လျက်
 ရှိပါသည်။

အာအောင် ရုပ်ပြောင်း ရုပ်လွဲ
 ဖြင့် သာသနာပြုပွားခြင်းဖြစ်သည်ကို တွေ့

ရှိနေရာ ကျွန်တော်တို့သည် စတုံးဆံပင်၊
 ပုခုံးကွက်ထောက်၊ တိုက်ပုံရင်ကွဲ အသား
 ညိုညို၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊
 အသက် ၆၀ ကျော်ခန့်နှင့် တွေ့မှ
 အဘဟု သိကြမည်။ အဘဟု သတ်မှတ်
 ထားကြပါသည်။ ယခုမူ အာအောင်မင်း
 ခေါင်သည် ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုး၊ အသွင်
 အမျိုးမျိုးဖြင့် နေထိုင်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း
 သိရပါတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည်
 အာအောင် ဓာတ်ပုံများကို တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံ
 ဖြည့်ခြင်း စေ့စပ်စပ် ကြည့်လာရာ ထူး
 ခြားသော သင်္ကေတကို သတိပြုမိ၍

“မောင်ကျော်မင်းသိန်း အဘရဲ့
 ပုံတော်တွေကို သေသေချာချာ ဖူးစမ်းကွာ
 အာဟာ ဘယ်လိုပဲ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲ
 လုပ်ထားပါစေ၊ ပြောင်းလဲလို့မရတာက
 အာအောင်လုံးပဲကွ” ဟု ပြောလိုက်ရာ

“ဆရာဘိုးပြောမှ သတိထားမိ
 တာ ဟုတ်တယ်နော် ပုံတော်တိုင်းမှာ
 ဒီမျက်လုံးပဲ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ထဲကို
 ထွင်းဖောက်ကြည့်နေသလို စူးစူးတယ်”

ဟု ဝမ်းသာအားရဆိုပါသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်းကြည့်သွားရာ တစ်နေရာအရောက်တွင်တော့ အံ့သြမဆုံး ဖြစ်ရပါတော့သည်။ ထိုပုံကို သေသေချာချာ အထပ်ထပ်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်မျက်စိမမှားပါ။ ကျွန်တော် ဘုန်းတကူးတွင် လွန်ခဲ့သော ၁၅ နှစ်ခန့်က တွေ့ခဲ့ရသော နဂါးနီပင် ဖြစ်နေပါ၏။ ဒါဆို နဂါးနီဟာလည်း အဘအောင်မင်းခေါင်ရဲ့ ကိုယ်ပွားတစ်ခုပင် ဖြစ်ပေမည်။ ထို့ကြောင့် နဂါးနီ၏ ဟောချက်ကို မှန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်နေပါ၏။

“မောင်ကျော်မင်းသိန်း ငါပြောတဲ့ နဂါးနီဟာ ဒီပုံထဲက အဘအောင်မင်းခေါင်ပဲကွ။ အဲဒီတုန်းက ငါက ကောက်ညှင်းပေါင်းကျွေးတော့ ကောက်ညှင်းပေါင်းဆိုတာ ကောင်းခြင်းတွေ ပေါင်းထားတာမို့ ကျုပ်ကြိုက်တယ်ဆိုပြီး အားရပါးရ စားသွားတာကို သတိရမိပြီး အဲဒီတော့ အခုမွန်းမလွဲသေးဘူး။ ကောက်ညှင်းပေါင်းရှာယယ်ချေ။ ပြီးတော့ အဘနဂါးနီကို ကောက်ညှင်းပေါင်း ဘယာကြော် ရေနွေးကြမ်းကပ်

ပြီး ရောင်းမထွက်သေးတဲ့ မင်းရဲ့ မြေကွက်ကို တောင်းကွာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ကျော်မင်းသိန်းလည်း အဆောတလျှင် ဆောင်ရွက်လိုက်ပါသည်။

တိုက်ဆိုင်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ကျွန်တော်တို့ ရွှေဂူကြီးမှ ပြန်လာပြီး ၅ ရက်အကြာတွင် မောင်ကျော်မင်းသိန်း၏ မြေကွက်တည်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုမြေကွက်ကို ရောင်းထွက်ရန် ၂ လကြာမျှ ယကြာတို့ ပေးခဲ့ရသော်လည်း ယခုမှ အလွယ်တကူ ရောင်းထွက်သွားပါ၏။

ဝိဇ္ဇာနယ်ပယ် ပုဂ္ဂိုလ်နယ်ပယ် နှင့် ဓာတ်တို့သည်ကား ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်း

လှပါ၏။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ သာမန် ထူးယောက်အဖို့ ဘာကိုမျှ ယတိပြတ် မနိုင်မည် မဟုတ်သော်လည်း ယခု သန့်စင်သော အရပ်ရပ်မြို့ ရွှေဂူကြီးတစ်ခု၌ နဂါးနီတော်တို့ ထွန်းမည်ဟု ယူဆနိုင်တိုင်တည်၍ လိုရာဆရာများကို တောင်းလျှင် ပြည့်ဝလိမ့်မည်ဟူသည်ကိုမူ ကျွန်တော်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော သာဓကပင် မှတ်ချက်ပြုရန် လုံလောက်မည်ထင်မိပါ၏။

(ယခုအချိန်တွင် ပျံလွန်သော မူခဲ့ပြီဖြစ်သော အုန်းတကူး ဆရာမတစ်ပါးက ဘုရားကြီးကို ဂါရဝပြုလျက် ထူးဆန်းကြံခဲ့ရသော အဖြစ်ကလေးတစ်ခုကို တမ်းတင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ခုနစ်ရက်သမီးအပေါင်း ဝိဇ္ဇာတို့၏ စောင့်ရှောက်ရရှိကြပါစေဟု ဆန္ဒပြုပါသည်။)

ဘိုးဘို(ရွှေက)

ဖူလုံစာပေမှ ဖြန့်ချိနေပါသည်။

ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အကြောင်းအရာတို့အား
ဆန်းသစ်သော တင်ပြပုံတို့ဖြင့် ရေးဖွဲ့ထားပါ၍
ဖတ်မိသူအားလုံးကို နှစ်ခြိုက်စွဲမက်စေခဲ့သော ...

ဘိုဘို (ရွှေကံကူ) ၏ ထုတ်ဝေပြီးခဲ့သော

၁။ ရွှေကံလေပျံသစ်တော်ရုပ်ရှင်တော်မြတ်၏
ဖြစ်တော်စဉ် သမိုင်းမှတ်တမ်း

၂။ မြိုင်သာယာမှ ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်နှင့်
ဂမ္ဘီရ ရသဝတ္ထုတိုများ

၃။ မြိုင်သာယာမှ မဲဆွယ်ပွဲနှင့်
ဂမ္ဘီရ ရသဝတ္ထုတိုများ

၄။ ယောသူတို့ရွာ ... အပါအဝင်
ဂမ္ဘီရ ရသဝတ္ထုတိုများ ...

အထက်ပါစာအုပ်များကို

၀၉-၉၁၀၅၇၂၉၆

၀၉-၉၇၄၄၈၇၃၉၆

၀၆၆-၄၀၂၇၈ ... တို့တွင် ဖာယူရရှိနိုင်ပါပြီ။

ဥုံ အရဟံ မေတ္တာ လာဘံ

နတ်မျက်စိ

ဆရာဦးအောင်စိုး (B.Sc) မော်လမြိုင်

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး ကိစ္စရပ်များ၊ ရှင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာများကို ဗိုက်ထဲမှာ ပုဏ္ဏားလေး ဝင်စားနေသကဲ့သို့ မှန်ကန်သော ဟောချက်များ၊ ထိရောက်သော ယတြာများဖြင့် (၂၅) နှစ်တိုင်တိုင် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးလျက်ရှိသည်။

အောင်မြင်သူတို့ ဆုံကြရာ

- ဟောခန်းတည်နေရာ ➔ အမှတ်-၁၃၁၊ အောင်တံခွန် သ/မ ပရိဝုဏ်၊ ၁၀-မိုင်၊ ပြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့
- လမ်းညွှန် ➔ အိမ်ပတ် (အပြာ)၊ တိုက်ကြီး-ဆူးလေး (၅၁)၊ (၂၃၁)၊ (၅၃)၊ (၇၉)၊ (၂၀၂) ကားစီး၍ ဆယ်မိုင်ကုန်းဈေးမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းပါ။
- ဟောပြောချိန် ➔ နံနက် (၉) နာရီမှ ည (၉) နာရီ အထိ။
- ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်း ➔ ဟောခန်း - ၀၉-၇၃၁၀၉၅၅၆။ အိမ် - ၀၉-၇၃၂၄၄၈၉၇။
- မှတ်ချက် ➔ ဖုန်းဖြင့် ကြိုတင်တိုက်ခံယူပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

အီသမီးများအတွက်

စစ်နှင့်တူသော အီသမီးများ
နတ်မျက်စိ ဆရာအောင်စိုး

အမေနှင့်ရုပ်ရည်ဟန်ပန်း၊

စရိုက်၊ ဝါသနာတူသော အင်္ဂါသမီးများ
မှာ အရာရာကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ကြီး
တတ်တယ်။ သတိဝီရိယ ပိုလွန်းမယ်။
ပြဿနာကို ချွတ်ချင်းလက်ငင်း ဖြေရှင်းမှု
ကြိုက်တယ်။ မိမိကိုယ်ကို အထူးအား
ကိုးမယ်။ စိတ်နေသဘောထား ပြောင်မတ်
တည်ကြည်သည်။ စိတ်ဆက်ပြီး စိတ်တို
တုတ်သူများ ဖြစ်ချေသည်။

ကိုယ်ရှေ့မှာ မတရားတာတွေ
ရင် ဒုက္ခရောက်တာတွေရင် ကူညီတတ်
လေ့ရှိ၏။

**မိသားစုထဲမှာ အင်္ဂါသမီးဟာ အကြီး
ဆုံးဖြစ်ခဲ့သော်**

- အလုပ်ကို ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်
မယ်။
- အချစ်ရေးစနစ်ပွင့်ကြမယ်။
- ငယ်စဉ်ကမှစသည့် အလုပ်ခွင်ဝင်
သည့်ထိ အပေါင်းအသင်းကောင်းရှိမယ်။
- တစ်ဖက်သားတို့က ရိုသေ၊ ကြောက်ရွံ့
စေသည့် ဥပဓိရုပ်ရှိမယ်။

- မောင်တွေ၊ ညီမတွေကို ငေါက်ငန်းပြီး
ပြောဆိုသည့် စရိုက်ရှိသည်။

- မဟုတ် မာနကြီးသည်။ ရုတ်တရက်
စိတ်ကြီးတာ၊ ဒေါသကြီးတာ ပေါက်ကွဲ
တတ်တဲ့သဘောရှိတယ်။

- တစ်နေရာတည်း ထိုင်နေရတဲ့ အလုပ်
အငြိမ်နေတဲ့လုပ်ကို မကြိုက်လှပါ။

- မိဘဘက်က မျိုးရိုးရောဂါတစ်ခု စွဲကပ်
တတ်တယ်။

- သူများရနိုင်ဖို့ ဖြစ်နိုင်ဖို့ ခက်ခဲတဲ့
ပညာတွေ၊ အသိအမှတ်ပြုခံရခြင်းတွေ
ရမယ်။

- ခန္ဓာကိုယ်မှာ အမှတ်၊ အမာရွတ်တစ်ခု
ကျန်ခဲ့မဲ့ ဒဏ်ရာမျိုး ရတတ်တယ်။

- အစာမရှား၊ အဝတ်မရှား၊ မိတ်ဆွေ
မရှား၊ ဘဝမျိုးနေရမယ်။

- ကိုယ်တိုင်ချုပ်လုပ်၊ ချက်ပြုတ်မှု
ကျေနပ်မယ်။

- ဘာသာရေးကို၊ အားစိုက်ခွန်စိုက် လုပ်
မယ်။

- “အမကြီး အမိရာ” ဆိုတာ သူတို့ကို
ရည်ညွှန်းရပါမယ်။

**မိသားစုမှာ “အလတ်” များဖြစ်သော
အင်္ဂါသမီးများမှာ အမေနှင့်ရုပ်ရည်
ဟန်ပန်းတူခဲ့သော်**

- အလှအပကြိုက်မယ်၊ တစ်နေ့တစ်နေ့
မရိုးအောင် ဆင်ယင်တတ်တယ်။

- စိတ်ကို ကောင်းအောင် တည်ဆောက်
ကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။

- သို့သော် ငယ်စဉ်ကာလများတွင် အချစ်
ကို ပျားရည်စက်လို ထင်မှတ်နေတတ်ပြီး
အချစ်ကို ဦးစားပေးသူများအဖြစ် တွေ့
လေ့ရှိသည်။

- အသက် ၂၀-၂၅ နှစ်တွင်း ကာမ
သော အနှောင်အဖွဲ့ ရစ်နွယ်ခြင်းခံရတတ်
သည်။ သို့မဟုတ် အခြေအနေ နီးစပ်

ရောက်လှ ကြုံရချေမည်။

- ခရီးသွားဝါသနာပါမယ်။

- စာပေ၊ ပညာဉာဏ်တို့မှာ အများနည်း
တူ အဆင့်မှာရှိနေမယ်။ သို့မဟုတ်

သည့် အခြေအနေမှာ ရှိနေတတ်သည်။

- အရုံကြောရောဂါ၊ လေးဘက်နာ၊ နာ
အားနည်းကြသူများ ဖြစ်မယ်။
- အပြိုင်အဆိုင်များတတ်တယ်။

- အသနားခံတတ်တာ၊ အောက်ကျိုး
ဆင်းတာ လုံးဝမရှိပါ။

- ခွင့်လင်းတတ်သည်။ အချို့မိတ်ဆွေတို့
အထင်အမြင်မှားရတတ်၏။

- စက်မှု-အုပ်ချုပ်ရေး၊ ဆရာမလုပ်ငန်း
ဆွဲမှာ အကျိုးပေး၏။

- တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေ၊
အရပ်တွေ မချစ်တတ်တာပါဘဲ။

- ယုတ်ကု ဝါသနာပါမယ်။

- ကိုယ်တွက် ငွေကုန်တာနည်းနည်း
သူများအတွက် ငွေကုန်တာများများ ကြံ

မည်။

မိသားစုဝင်ထဲမှာ နို့ညာဖြစ်သော၊

အမေနှင့်ရပ်ရည်စိတ်ဓာတ်တူသော

အင်္ဂါသားသမီးများမှာ

- အနေအထိုင် စတိုင်ကျမည်။

- အပေါင်းအသင်းနှင့်မွေ့လျော်မည်။

အကြံကောင်းပေးတတ်၏။

- အတတ်ပညာဆည်းပူးရာ၌ ဉာဏ်

ကောင်း အတုတ်မြန်သူများဖြစ်၏။

- အထက်တန်းလွှာနှင့် ပေါင်းသင်းနိုင်ပြီး

လူတန်းစားခွဲခြားစိတ် မရှိသူအဖြစ် တွေ့ရ
တတ်ပြီး။ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများ ဖြစ်ကြ
မည်။

- အရာရာမှာ ကံစိမ်းရာအတိုင်း ခံယူသူများ
ဖြစ်ကြ၍ ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းနှင့် ကုသိုလ်

ကောင်းခြင်းသည် မိမိကိုယ်တိုင် ကျင့်ကြံ
အားထုတ်မှ ရမည်ကို သိရှိထားသူများ
ဖြစ်သည်။

- မပူမပင်ဘဲ အေးချမ်းစွာနေထိုင် သွားရ
တတ်သည်။

- တစ်နယ်တကျေးမှာ ဘဝထူထောင်ခွင့်
ရသူများဖြစ်၏။

- မိဘအမွေအနှစ်ကို ခေါင်းထဲ ထည့်
တတ်သူများ မဟုတ်ကြပါ။

- မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသူများ ဖြစ်ကြ၍
ပညာထူးချွန်သော သားသမီးများထဲတွင်

တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်ကြပြီး အနုပညာ
ကို ချစ်မြတ်နိုးသူများ ဖြစ်ကြမည်။

- ချစ်သူနှင့်ကျွေးကွင်းရသည့် ဝေဒနာကို
ခံစားဖူးကြမည်။

- မိသားစုအချစ်ကို စံချိန်တင် ချစ်ကြသူ
များဖြစ်ကြ၍ အနှစ်သာရ ပြည့်ဝသော
မိသားစုဘဝကို ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့သွားကြလိမ့်မည်။

- ငယ်စဉ်ကတော့ ပညာရေးကို အဆိပ်
သင့်သော အချစ်နတ်ဖမ်းစားခြင်း ခံရ
တတ်သည်။ ဒါပေမဲ့ “မေ့နိုင်စွမ်းရည်”
ရှိသူဖြစ်ကြပါ၏။

- ဝမ်းကိုက်ရောဂါ၊ ရင်ကြပ်ရောဂါ၊ သွေး
တိုးရောဂါတို့ကို အသက်ရချိန်တွင် ဖြစ်
တတ်၍ ၃၅၊ ၄၅ နှစ်အတွင်း ခွဲစိတ်မှု
တစ်ခု ကြုံတတ်ရသည်။

- အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်း၊ ပွဲစားလုပ်ငန်း၊
ရတနာလုပ်ငန်း အကျိုးပေး၏။

- တရားမျှတတဲ့စိတ်ရှိ၏။ ဘာသာရေး
အားကောင်းသူများ ဖြစ်ကြသည်။

- ကောင်းကောင်းစားမယ်၊ အချက်
အပြတ် နိုင်နင်းသူများ ဖြစ်ကြသည်။

**အင်္ဂါသမီးဟာ မိသားစုမှာ အတွေး
ဆုံးဖြစ်ရင်**

- စိတ်ကမာပြီး လူကပျော့တယ်။
- သတ္တိရှိတယ်။ အတွေးအခေါ်ကောင်း
မယ်။
- ဘဝမှာ လွယ်လွယ်ကူကူ ချောချောမွေ့
မွေ့နဲ့ ဘာမှ မရနိုင်ပါ။
- ပြောသလိုလုပ်တတ်သူတွေပါ။ ခေါင်း
ဆောင်ကောင်း အရည်အချင်းရှိသူပါ။
- ဒါပေမဲ့ ၁၆ နှစ်တိုင် မတိုင်ခင် မိမိ
ပစ္စည်း စာအုပ်တွေကို မိခင်က လိုက်လံ
သိမ်းနေရမယ်။ ပိုက်ဆံစုဖို့နေသာသာ တစ်
ကျပ်မကျန်အောင် သုံးမယ်။
- ပညာရေးမှာတော့ မိသားစုထဲ ထူးထူး
ခြားခြားဖြစ်မယ်။
- အလှအပကို အလေးပေးမယ်။ ကျော့
ရှင်းအောင်နေမယ်။
- အစ်ကိုတွေ အမတွေက နည်းလမ်း
မကျရင် ပြန်ပြောမယ်။

- ချစ်တတ်ခါစမှာ ဘဝမှာ မမေ့နိုင်တဲ့
နောင်ကရစရာ ကြုံရတတ်တယ်။
- တွေ့တဲ့လူနှင့် မပေါင်းပေမဲ့၊ အပေါင်း
အသင်းနည်းနည်းနှင့် ခင်အောင်ပေါင်းမယ်။
- ချစ်အောင်၊ ခင်အောင်၊ ဟန်ဆောင်
မပြောတတ်၊ မုန်းအောင်တော့ မပြော
တတ်။ အဲ... မုန်းပြီးဟောဆိုရင် ပြန်
မချစ်တော့ပါ။
- အဝတ်အစားမှာ ဝီထွင်ဝတ်တတ်
တယ်။ နောက်ကလိုက်မဝတ်တတ်ပါ။
- သူများကို ပြင်ပေးတာ၊ အကြံဉာဏ်
ပေးပြီး လှူအောင် လုပ်ပေးတတ်တယ်။
- အစားကောင်းကြိုက်မယ်။ ငယ်ငယ်

တုန်းကဆို အသားပါမှ ဆီပြန်မှ ကြံ
တာ။

- ချုပ်ချယ်တာမကြိုက်၊ ဘာသာရေး
ဟန်ပြမလုပ်တတ်၊ စိတ်ထဲပါတဲ့နေ့ဆို
မယ်၊ ဂန္ထိရပညာ၊ ဗေဒင်ပညာကို
ယုံကြည်မယ်။
- အင်္ဂါသမီးအားလုံးအတွက်
- မိမိတို့စိတ်တိုလွယ်၊ ဒေါသထွက်ထွာ
တာလေ့ရှိပါ။
- အချစ်ရေးကို မိဘဆွေမျိုးမျက်နှာ
ထောက်ထားပါ။
- အမြင်သေးစေတဲ့ စကားကို ပြောဆို
ရှောင်ပါ။
- အလိုက်သင့်နေပါ။ ကျန်းမာချစ်သော
အတွက် ၃၁ ဘုံသားကို မေတ္တာတရား
ပွားခြင်းကို နေ့စဉ် နာရီဝက်ခန့် အချိန်
ပါ။

ချမ်းသာကြပါ။

နတ်မျက်စိဆရာအောင်

နေပြည်တော်မှ အိမ်ထောင်ရှင်ထီးကြီးများအကြောင်း

ခွေးကယ်ပေလို့

ကျော်အေးရွှေ

“အစ်ကိုကြီး ချိုချိုကို ရုံးလိုက်
ပို့ပြီးရင် ဦးဖြူဆီကို သွားမလို့ လိုက်ခဲ့
နော်”

ဂန္ထဝေထဲတွင် ဖွင့်ထားသော
ရသာသိန်းထွန်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်
လက်ဖက်ရည်နေရာမှ ကိုစံဟိန်းက ပြော
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုစံ
ဟိန်းဟာ နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း ကျွန်းဟရေ
အတွက် လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်လာတိုင်း
ရသာသိန်းထွန်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ
ထိုင်လေ့ရှိပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်
သောက်ရင်း ထွေရာလေးပါး စကားပြော
ပြီးမှ သူ၏ဇနီး ဒေါ်တင်မြင့် ရုံးသွားအမိ
ထမင်းချိုင့် ထည့်ပေးဖို့ ဟင်းချက်စရာ
ဝယ်ပါတော့တယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး အိမ်
ထောင်ရှင်ထီး တစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ကို
စတင်ထမ်းဆောင်ပါတော့တယ်။

“ဦးဖြူတစ်ယောက် နေ
မကောင်းဖြစ်နေတာ တော်တော်ကြာပြီဗျာ။
လူမမာသတင်းမေးရင်း လိုအပ်တာလည်း
ကူညီရင်းပေါ့ဗျာ”

“နေပါဦး ဦးဖြူက ဘာဖြစ်တာ

လဲ”
“ဒီလူက လူပေကြီးဗျ
အသက်က ခြောက်ဆယ်ကျော်နေပြီ။
မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ မြို့မဈေးပတ်
နေတာဗျ။ ပြီးတော့ သူ့မြေးဖိုးသိကြားနဲ့
ပေါက်တက်ကရ လျှောက်စားတယ်။
အဟာရဖြစ်မှာတော့ မစားဘူး။ မော်တော်
ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ ကျည်ထောင်ကန်ကို
သွားလိုက်၊ နန်ချွန်ရွာကို သွားလိုက်နဲ့ သွား
နေတာဗျာ။ ဟိုတစ်လောက နန်ချွန်ရွာကို
သွားတာအပြန်မှာ မိုးမိပြီး ဖျားတာပဲဗျ။
မိုးရွာထဲမှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ဆိုတော့
ရင်ပတ် လေတိုးပြီး အအေးပတ်တာပဲ
ပေါ့ဗျာ။ ထိုးဆေး၊ သောက်ဆေးစုံနေပြီ။
အခုထိ မသက်သာသေးဘူးတဲ့။ ပြီးတော့
သူ့မိန်းမက ညွှန်းမှူးဆိုတော့ အလုပ်
တာဝန်က များတယ်လေ။ ဂရုတစိုက်
ကိုယ်ဖိရင်ဖိ မပြုစုနိုင်ဘူးပေါ့။ အဲဒါပဲဗျ။
နေပြည်တော်က ညွှန်မှူးမမတွေ့ရဲ့
ယောက်ျားဖြစ်ရတာ တစ်ဗန်းရှုံးတယ်ဆို
တာ ကိုယ်ကပဲ သူတို့ကို ပြုစုနေရတာ။
ကိုင်း လာဗျာ။ ချိုချို ရုံးသွားအမိ ချက်ရ

ပြတ်ရဦးမှာဆိုတော့ အချိန်ရှိတုန်း
ဝယ်လိုက်ကြဦးစို့ဗျာ”

ကိုစံဟိန်းက လက်ဖက်ရည်
ရှင်းပေးပြီး ဈေးရုံအမှတ် ၃ ထဲတွင်
ထားသော ကြက်သားနှင့်ငါးရောင်းခေါ်
မသန်းဌေး ဆိုင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့
ပါတယ်။

“မိန်းမကို ဘာစားမလဲမေး
ချက်ချင်တာချက်လို့ ပြောတယ်
ဘာချက်ရမှန်းလဲ မသိတော့ဘူး။ စာချို
စိတ်ညစ်တဲ့အထဲမှာ အဲဒါလည်း ပါတယ်
ဗျ”

ကိုစံဟိန်းက မသန်းဌေး
ရေမှာ ရပ်ပြီး ငြီးလိုက်တယ်။

“မနေက ဘာချက်လဲ”

“ကြက်သား”

“ဒါဆို ဒီနေ့ ငါးပေါ့ဗျာ။ နောက်

နေ့ ကြက်ဥပေါ့”

ဝက်သား၊ အမဲသားမစားနော်

မိသားစုမို့ ကျွန်တော်က ဝင်ပြီး အ
ပေးလိုက်သည်။

“ဒါပဲကောင်းပါတယ်”

ကိုစံဟိန်းက ငါကြောင်း ဝယ်
 သည်။ ဈေးဝယ်အပြီးတွင် ဈေးရုံ
 ဆင် (၁) ထဲတွင် ဖွင့်ထားသော ဆေး
 ညှင်းနှင့်စာအုပ်အငါးဆိုင်မှ မဂ္ဂဇင်း
 အုပ်ကို ဂှားလိုက်ပါတယ်။ တိုက်ခန်း
 ဆရာကတော့ (၇) နာရီ ထိုးတော့မည်။
 အင်္ဂလိပ်ခန်းတွင် ကိုစံဟိန်းတစ်ယောက်
 ခြင်းတစ်ခု၊ ကြောပိုးအိတ်တစ်လုံးဆွဲ
 ခန်းဒေါ်တင်တင်မြင့်ကို ရုံးလိုက်ပို့ရန်
 ကျွန်တော်ကို ဝင်ခေါ်ပါတယ်။ သူနှင့်
 ကျွန်တော်က တစ်တိုက်တည်း။ အပေါ်
 ဆပ်၊ အောက်ထပ် နေကြသူများ။
 ကျွန်တော်နှင့်ခင်မင် ရင်နီးသော ညွန့်မှူး
 အဲလေ ညီမလေးများ၏ ယောက်ျား
 ဆွန်းဖြစ်ကြတဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး စိုင်းဖုန်း
 (ဦး) ဦးဖြူ၊ ဦးစံဟိန်းတို့က ဈေးဝယ်
 သည်။ အလွန်တော်ကြသလို အလျှော်
 အမွှပ်တွင်လည်း အမေရိကန်ကိုမသုံး
 အနုအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ကြသူများ
 ဖြစ်ပါတယ်။ အချက်အပြတ်တွင်လည်း
 ဆရာမင်းသိခံ၏ စားတော်ကကြီး ဦးဂွမ်
 ဆီ လက်စွမ်းထက်သော အာကယောက်ျား

အိမ်ထောင်ရှင်ထီးများ ဖြစ်ကြလေ
 သတည်း။
 “ဟင်...ခင်ဗျား နေမကောင်း
 ဘူး။ အသည်းအသန် ဖြစ်နေတယ်ဆို၊
 အခုတော့ ခင်ဗျားပုံစံက လန်းနေပါလား”
 ကိုစံဟိန်းနှင့် ကျွန်တော် ဒေါ်
 တင်တင်မြင့်ကို ရုံးလိုက်ပို့ပြီးအပြန် ခရေ
 အိမ်ရာရှိ ဦးဖြူနေထိုင်ရာ တိုက်ခန်းသို့
 အရောက် တံခါးလာဖွင့်ပေးသော ဦးဖြူကို
 ကြည့်၍ ကိုစံဟိန်းက တအံ့တညံ့ မေး
 လိုက်ပါတယ်။ မေးမည်ဆိုလျှင်လည်း မေး
 ထိုက်ပါပေသည်။ ညှော်ခန်းတံခါးဝတွင်
 စမတ်ကျကျ ဝတ်ဆင်ထားသော (ရုပ်ရှင်
 မင်းသားကြီး ဦးကျော်ဆွေ) ၏တူ ဦးဖြူ
 ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ ရုပ်

ရှင်၊ မှီဒီယို တတ်လမ်းများတွင် သုံးသော
 ဒိုင်ယာလော့စ်အတိုင်း ပြောရလျှင် “ဒီ
 တောင်ကို မကျော်တော့ဘူး” လို့ ထင်ထား
 ရသော ဦးဖြူကို ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာ
 တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။
 “အနာနဲ့ဆေး တွေသွားပြီထင်
 တယ်”
 ကျွန်တော်က ညှော်ခန်းထဲရှိ
 ဆိုဖာတစ်လုံးပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ပြော
 လိုက်ပါတယ်။
 “အနာနဲ့ဆေး မဟုတ်ဘူး
 အစ်ကိုကြီးရေ အနာနဲ့ခွေး၊ အနာနဲ့ခွေး”
 “ဗျာ...ဘယ်လို၊ ဘယ်လို
 အနာနဲ့ခွေးလဲဗျ။ ရှင်းစမ်းပါဦး”
 “ခင်ဗျားတို့ ကြားဖူးမှာပါ။
 အသည်းအသန်ဖြစ်နေတဲ့ လူမမာရှိတဲ့
 အိမ်မှာ ကြောင်ဆိုတဲ့သတ္တဝါက ဘယ်
 တော့မှ မနေဘူးတဲ့။ ထွက်သွားလေ့ရှိ
 တယ်။ လူမမာအဏ်ကို ဝင်မခံတဲ့ သဘော
 ပေါ့။ ခွေးကတော့ ဘယ်မှ ထွက်မသွား
 ဘဲ သခင်အပါးမှာပဲ နေတတ်တဲ့။ သေ
 ကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေတဲ့ လူမမာအဏ်ကို

ခွေးက ဝင်ခံပေးတတ်တယ်။ အဲဒီလိုပဲ ကျွန်တော်အဖေကို နက်ကျော်က ဝင်ခံ ပေးသွားတာဗျ”

နက်ကျော်ဆိုသော ခွေးလိမ္မာ လေးအကြောင်းကို လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်းတွင် လိမ္မာလိုက်ပုံက အမည်နှင့် ကျွန်တော်ရေးသားခဲ့ပြီးပါပြီ။ ယင်းခွေး လိမ္မာလေး နက်ကျော်က ဦးဖြူအသက်ကို မညှိသို့မညှိပဲ ကယ်တင်လိုက်ပါသနည်း။ ထူးဆန်းလှပေပွ။

“နက်ကျော်က ခင်ဗျားအသက် ကို ဘယ်လို ကယ်လိုက်တာလဲ ရှင်မိဦး”

တီဗွီစင်ဘေးနားမှ ဆိုဟာထိုင်ခဲ့ မှာ ထိုင်နေသော ကိုစံဟိန်းက မေးလိုက် ပါတယ်။

“ဒီလိုဗျ။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ရက် လောက်က ကျုပ်မိန်းမ မစန်းမြင့်က တာဝန်နဲ့ ရန်ကုန်မြို့ကို သွားရတယ်။ အဲဒါ မြို့မဈေးနားက ကားဂိတ်ကို မော်တော် ဆိုင်ကယ်နဲ့ လိုက်ပို့ပြီး အပြန်မှာ ဘယ်လို ဖြစ်တယ် မသိပါဘူးဗျာ။ မော်တော်ဆိုင် ကယ် မောင်းရင်းတစ်ကိုယ်လုံး ချမ်းပြီး

တုန်လာတယ်။ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ ကြပ် လာပြီး အသက်ရှူရတာ မဝသလို ဖြစ် လာတယ်”

“ဘာ...ဘာ နေမကောင်းတဲ့ ကြားထဲက မိန်းမကို မော်တော်ဆိုင်ကယ် နဲ့ ကားဂိတ်ကို လိုက်ပို့တယ်။ ဟုတ်လား။ မိုက်လိုက်တာဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ခရေအိမ် ရာ အမှားကားတွေ ပေါပါတယ်။ ဖုန်း ဆက်ခေါ်လိုက်ပါလား။ မြို့မဈေးနားက ကားဂိတ်ကို သုံးထောင်ထက် ပိုမပေးရပါ ဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားအသက်က ငွေသုံးထောင် လောက် မတန်လို့လား”

ကိုစံဟိန်းက ဂရုဏာဒေါသော ဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်။

“ကိုစံ ပြောမယ်ဆိုလည်း ပြော

စရာပဲပေါ့ဗျာ။ ကားဂိတ်ကနေ တိုက်ခံ ကို မနည်းပြန်လာရတယ်။ တိုက်ခံနဲ့ပြ ရောက်တော့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်က အထဲသွင်းပြီး ညှဉ်ခန်းထဲမှာရှိတဲ့ ဆိုက် တစ်လုံးပေါ်မှာထိုင်ပြီး အမောဖြေနေရသေး တယ်။ အမောမပြေတဲ့အပြင် အသက် ရှူရတာ မဝသလို ဖြစ်လာတယ်။ အိမ်ထဲ တဲ့ ကျွန်မြေးဖိုသိကြားကို အော်ခေါ်တော့ လည်း အသံက ထွက်မလာဘူး။ ဒါနဲ့ ဆိုဟာပေါ်က သလိုက်တော့ ထလိုက် တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ဆိုဟာပေါ်က လေးဘက် ထောက်ဆင်းပြီး ရေခဲသေတ္တာဆီက ရောက်အောင်သွားရတယ်။ ရေလည်း ထဲ သလို အောင်ခေါက်တွေလည်း ချောက် နေတော့ ရေခဲရေသောက်မယ်ဆိုပြီး ရေ သေတ္တာကို ဖွင့်တာ ဖွင့်လို့မရဘူး။ အဲဒါ ပြတ်သွားတာ ထင်တာပဲ။ မထူးကော့တဲ့ ဆိုပြီး အိမ်ခန်းထဲ လေးဘက်ထောက်ဝင် သွားပြီး ခုတင်ပေါ်ကို လှဲချလိုက်တာ ဟင် လန်သွားပြီး ဘာမှမသိတော့ဘူး”

“ကျွန်တော်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ် လား။ ကျွန်တော်လာမှာပေါ့။ နေလက်ခံ

“ဖြစ်ဖြစ် ဖုန်းဆက်လိုက်ပါဗျ”

အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေများ

အလွန်ကူညီချင်စိတ်ရှိသော ကိုစံဟိန်း

ပြောလိုက်ပါတယ်။

“အေးဗျာ... ဖုန်းဆက်ဖို့လည်း

အတိမရပါဘူး။ မနက်ပိုင်းလင်းတော့

ထုတ်က နီးလာတယ်။ ညတုန်းကတော့

အတိမေသွားတာလား။ အိပ်ပျော်သွား...

တာလား မသိပါဘူး။ အိပ်ရာကနီးလာ

တော့ လူက ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်မနေ

ဘဲ လန်းဆန်းကြည်လင်နေတယ်။ ည

တုန်းက ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာတွေလည်း

မရှိတော့ဘူးဗျ။ မစားချင်မသောက်ချင်တဲ့

စိတ်တွေလည်း ပျောက်သွားပြီး ဗိုက်ထဲ

က ဆာသလိုလို ဖြစ်လာတာနဲ့ ကြက်ဥ

နှစ်လုံးကို ဟတ်ဖိုက်ကြောပြီး ပေါင်မှန်

နဲ့ စားဖြစ်လိုက်တယ်။ အစာဝင်သွားတော့

လူက နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းသွားတယ်။

တိုက်ခန်းအပြင်ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်

ရင်း လေကောင်းလေသန့် ရှူမယ်ဆိုပြီး

အပေါက်ဝက ဖယ်ခိုင်းတာ လုံးဝမလုပ်

တော့ဘူး။ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်

တော့မှ နက်ကျော်ကို သေနေတာ တွေ့

လိုက်ရတယ်။ ညတုန်းက ကိုယ့်ကိုယ်

ကိုယ်သေပြီလို့ မှတ်ထားတဲ့ ကျွန်တော်က

မသေဘဲ နက်ကျော်က အိမ်ပေါက်ဝမှာ

လာသေနေတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်ခံရ

မယ့် ဒဏ်ကို ခွေးလေးနက်ကျော်က

ဝင်ခံသွားတာလို့ ထင်လိုက်တယ်ဗျာ”

“အင်း... အရင်က ကြားသာ

ကြားပြီး မကြံဘူးတဲ့ လူဒဏ်ကို ခွေးက

ဝင်ခံပေးတယ်ဆိုတာ အခုတော့ ကြံဘူး။

တွေ့ဘူးပြီပေါ့ဗျာ။ အင်မတန် ဆန်းကြယ်

တဲ့ အဖြစ်ပါဗျာ”

ဦးဖြူ စကားဆုံးတော့ ကိုစံ

ဟိန်းက တအံ့တဩ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ကျုပ်မှာ

သေကောင်ပေါင်းလဲ ခံစားနေရတဲ့အချိန်

မှာ နက်ကျော်က ကျွန်တော်အဖော်ကို ဝင်ခံပြီး အသက်ပေးသွားတာဗျ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဖြစ်သွားတာပေါ့ဗျာ”

ဦးဖြူ မျက်နှာပေါ်တွင် ခွေးလေးနက်ကျော်အတွက် စိတ်မကောင်းသည့် အရိပ်က ထင်းထင်ကြီး ပေါ်လွင်နေသည်။

xxx

၂၀၁၃ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလတွင် ကျွန်တော်တို့မိသားစု ရန်ကုန်သို့ ပြန်ပြောင်းလာပြီး သုံးလခန့်အကြာတွင် ကိုစံဟိန်းထံမှ ဖုန်းဆက်လာပါသည်။

“အစ်ကိုကြီး နေကောင်းလာ။ ဦးဖြူအကြောင်း ပြောချင်လို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာဗျ။ အစ်ကိုကြီးတို့ ပြောင်းသွားပြီး တစ်လလောက်ရှိတော့ အရင်တစ်ခါလိုပဲ ဦးဖြူတစ်ယောက် အသည်းအသန် ပြန်ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ မရတော့ဘူးလို့ ထင်နေတာဗျ။ ဒီလူကြီးက အနေအထိုင် မဆင်ချင်ဘူးဗျ။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ လျှောက်သွားနေတာ ရင်ဘတ် လေထိုးပြီး ပြန်ဖြစ်တာလေ။ ကျွန်တော်နဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ပဲ သွားပြုစုပေးနေရတယ်။ ဒီတစ်ခါလည်း သူအသက်ကို ခွေးဝင်ကယ်သွားပြန်တယ်။ သူတိုက်ခန်းအဝမှာ သေသွားတဲ့ နက်ကျော်ရဲသား မောင်ညိုလို့ နာမည်ပေးထားတဲ့ ခွေးလေးက သူ့အဖေ နက်ကျော်သေသွားတဲ့ နေရာမှာပဲ လာသေနေတယ်ဗျ။ တိုက်ဆိုင်တာက ခွေးလေးမောင်ညိုသေသွားပြီး နောက်ပိုင်း ဦးဖြူလည်း ကျန်းမာရေး ပြန်ကောင်းလာတာပဲဗျာ။ ဒီတစ်ခါလည်း ဦးဖြူအစား ခွေးလေးမောင်ညိုက ဝင်သေပေးသွားတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့ဗျာ”

တာ ရင်ဘတ် လေထိုးပြီး ပြန်ဖြစ်တာလေ။ ကျွန်တော်နဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ပဲ သွားပြုစုပေးနေရတယ်။ ဒီတစ်ခါလည်း သူအသက်ကို ခွေးဝင်ကယ်သွားပြန်တယ်။ သူတိုက်ခန်းအဝမှာ သေသွားတဲ့ နက်ကျော်ရဲသား မောင်ညိုလို့ နာမည်ပေးထားတဲ့ ခွေးလေးက သူ့အဖေ နက်ကျော်သေသွားတဲ့ နေရာမှာပဲ လာသေနေတယ်ဗျ။ တိုက်ဆိုင်တာက ခွေးလေးမောင်ညိုသေသွားပြီး နောက်ပိုင်း ဦးဖြူလည်း ကျန်းမာရေး ပြန်ကောင်းလာတာပဲဗျာ။ ဒီတစ်ခါလည်း ဦးဖြူအစား ခွေးလေးမောင်ညိုက ဝင်သေပေးသွားတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့ဗျာ”

“ဒါဆို ဦးဖြူမှာ ခွေးပေးတဲ့ အသက်ပဲရှိတော့တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီးရေ ဟုတ်တယ်”

“ကိုစံရေ ဦးဖြူကို ပြောလိုက်ပါဗျာ။ သူတိုက်ခန်းမှာ ခွေးတွေများများ မွေးထားလို့ ဒါမှ သူတစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကြာက ဝင်ခံပေးမယ့် ခွေးတွေရှိနေမှဗျ။ ဦးဖြူက

အရင်ဘဝတုံးက ခွေးတွေကို ကျွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့လို့ အခုဘဝမှာ ခွေးတွေသူ့ကို ပြန်ပြီး စောင့်ရှောက်နေတယ်ထင်တယ်”

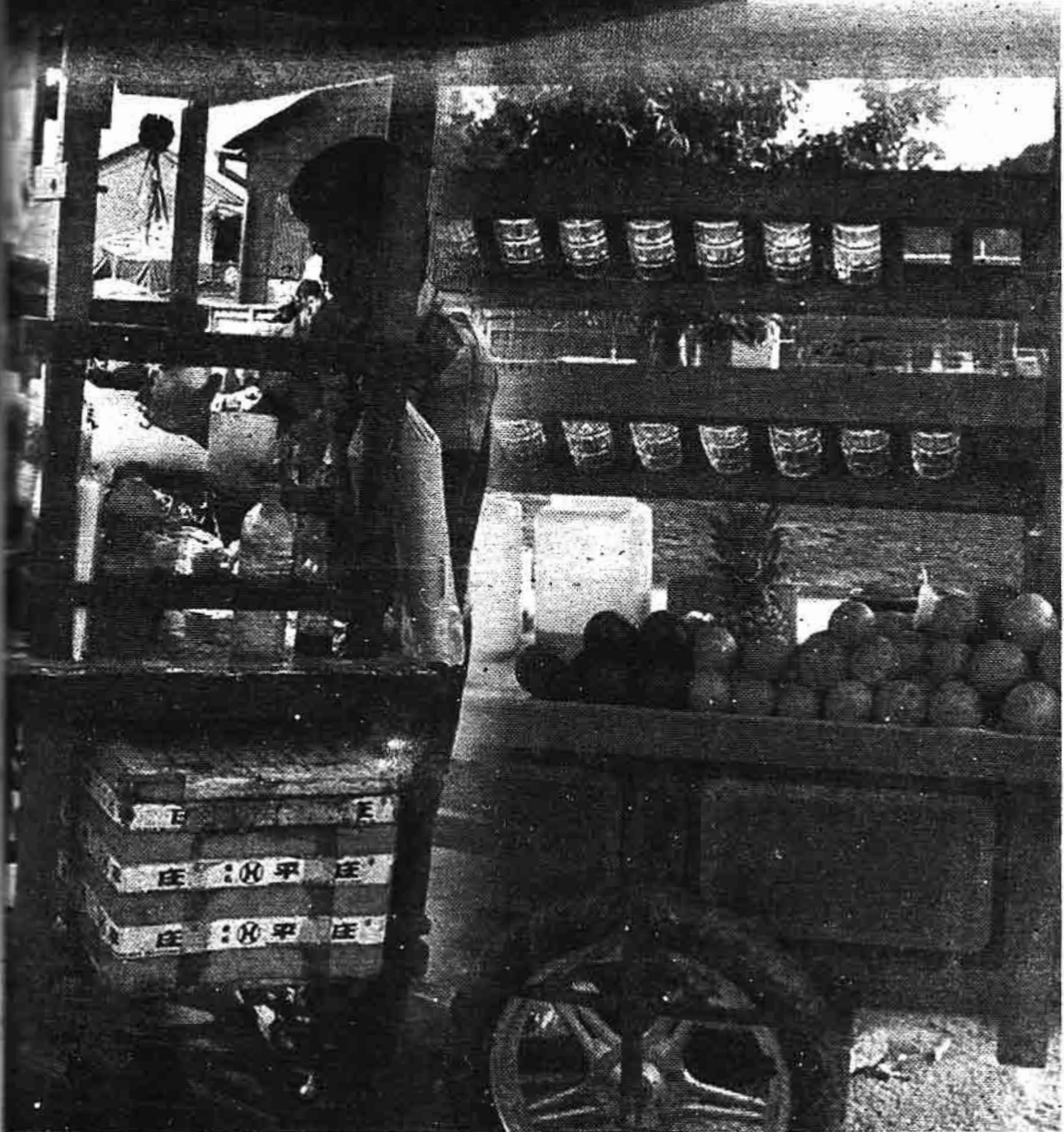
“ဟုတ်မယ် အစ်ကိုကြီး အစ်ကိုကြီးပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကို ခွေးထပ်မွေးခိုင်းရမယ်။ အစ်ကိုကြီးမိသားစုလည်း နေပြည်တော်ကို ကြွဦးဗျာ။ ချိုချိုလည်း နယူးဇီလန်တောဝန်နဲ့ သွားရမှာဆိုတော့ တိုက်ခန်းကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရှိနေတာကိုစံဟိန်းက ဖုန်းချသွားတော့သည်။ လောကကြီးတွင် ခြံဆန်းကြယ်တွေ ပေါများလှပါသည်။ အထိခွေးက ဝင်ခံပေးသွားသော ထုဆန်းကြယ် သည်အဖြစ်တစ်ခုကို တော်မြို့သစ်ကြီးတွင် နေထိုင်စဉ်က တကယ် တွေ့ကြုံခဲ့ရပါလေသည်။

ကျော်

ဟဟရလောက

တံခါးခေါက်သီးပေးတော့နို့

တင့်ထူး(ဇေယျဝတီ)

မြင့်အောင်တို့ အညာအရပ်က
မိုးခေါင်ရေရှား ဒေသဖြစ်၏။ ရေရှားပါး
လှသဖြင့် ရေတစ်ခေါက်ရရှိရန် အဝေး
ကြီးသို့ သွားရောက် ထမ်းယူကြရသည်။
ထိုရေတစ်ခေါက်ကိုလည်း ချွေတာပြီး
သုံးစွဲရ၏။ ရေပေါသော ဒေသမှာလို အား
ပါးတရ မသုံးစွဲနိုင်ချေ။ စိုက်ရေးပျိုးရေး
အခက်အခဲရှိသဖြင့် ဝင်ငွေရနိုင်သော
အလုပ်က ရှားပါးလေသည်။ သူ့မိဘများ
ကတော့ သည်အရပ်မှာ ဖွေး သည်အရပ်
မှာတင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြ၍ သည်အရပ်
တွင် ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ နေသား
ကျနေကြကာ အခက်အခဲများကို ခံစည်း
ခံရခြင်း ကြုံကြုံခံကာ နေနိုင်ကြသည်။

မြင့်အောင်မှာသာ ပူကပူ ရေး
ကရှား။ ဝင်ငွေရနိုင်မည့်အလုပ်က
ရှားသော သည်လိုအရပ်မျိုးတွင် ကြာရှည်
နေမည်ဆိုလျှင် ကြီးပွားနိုင်ဖို့ဝေးစွာ ကြာ
လျှင် ငတ်သေမည်ကိုပင် စိုးရိမ်လာမိ
သည်။

“အင်း . . . တစ်ရွာမပြောင်း
သူကောင်းမဖြစ်တဲ့၊ ငါဒီလို အရပ်မျိုးမှာ

ဆက်နေလို့ကတော့ ကြာလေ လုံးပါးပါး
လေ ဖြစ်မှာ သေချာတယ်။ ဒီတော့
အောက်ပြည်အောက်ရွာဖြစ်တဲ့ အရပ်
ဒေသကို ထွက်သွားပြီး အလုပ်အကိုင်
ရှာဖွေလုပ်မှပဲ”

မြင့်အောင်အနေနှင့် သူနှင့်
ရွယ်တူတမျှ ရန်ကုန်လိုနေရာသို့ သွားကြ
ကာ ရရာအလုပ် ရှာဖွေလုပ်ကြသဖြင့်
စုမိဆောင်းမိ ဖြစ်နေကြပြီ။ မိဘတို့ထံပင်
ငွေပို့ပေးနိုင်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရွာသို့
အလည် ပြန်လာကြရာတွင် ရွာမှာနေထိုင်
ကြသလို ပိန်ကတ်ကတ် မည်းကြုတ်
ကြုတ် မဟုတ်ကြတော့ပေ။ ပြောင်ပြောင်
ရောင်ရောင် ဖြစ်လာကြသည်။ သူတို့ရွာ
မှ ထွက်သွားကြသည်မှာ အတန်းပညာ
ဘာမျှမရှိကြ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက်များ
ဖြစ်ကြပြီး ရေးတတ် ဖတ်တတ်ရုံသာ
ရှိကြသည်။ ပညာအတန်းမရှိခြင်းကြောင့်
စာရေးစားချီလို နေရာမျိုးမှာတော့ ဝင်
မလုပ်နိုင်ကြပေ။ သို့သော် အလုပ်လုပ်
နိုင်သော လက်နှစ်ဖက်ရှိကြသဖြင့် အရပ်
ထဲ တွန်းလှည်းဖြင့် မြေပဲပြုတ်၊ ဆီးသီး

မာကာလာသီး၊ ရွေးသီး၊ ရှောက်သီးသု၊
စသည် လည်ရောင်းကြ၏။ တချို့က
လှည်းဖြင့် အရပ်ထဲ လည်ရောင်းသည်
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ထမင်းဆိုင်တို့တွင်
စားပွဲထိုး ပန်းကန်ဆေး စသည့် အောင်
ခြေသိမ်း အလုပ်များ ဝင်လုပ်ကြကာ
စီးပွားရှာခဲ့ကြသည်။

“အင်း . . . သူတို့ဟာ အညာ
အရပ်မှာ နေခဲ့ကြတော့ အညာသား
မကုန်သင့်တာ မကုန်ရအောင် သုံးစွဲပြီး
စုဆောင်း တတ်ကြပါလား။ သူတကာ
အဝတ်အစားထည်လဲနှင့် မဝတ်ကြ၊ တ
ထည်နှစ်ထည် ရှိထားလျှင် အလှည့်န
ဝတ်နိုင်ကြလို့ အဝတ်အစားဖိုးလည်
သက်သာခဲ့ကြပါလား”

“ငါလည်း သူတို့လိုပဲ ဂု
အရပ်မှ စွန့်ခွာပြီး ရန်ကုန်လို နေရာ
တက်ပြီး အလုပ်အကိုင် ရှာလုပ်မှ ြ
တော့မှာပဲ”

မြင့်အောင်မှာ သူ့အရပ်ဒေသ
ဆင်းရဲဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ပေ။ သူ့ဘ
တစ်ဆစ်ချိုး တိုးတက်မြင်မားနိုင်ရ

ကောင်းရာသို့ သွားရောက် ရှာဖွေ
နိုင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

“ငါရန်ကုန်ကို သွားရင် လော
ဆယ်မှာ ငါတို့ရွာက ရန်ကုန်မှာ
ထိုင်နေတဲ့ အသိတုန်းကြီးကျောင်း
ဆရာတော်ကို လျှောက်ထားပြီး ဆွေ
ဆေးမယ်၊ ပြီးမှ ဗြိတိန်မှာ ရနိုင်တဲ့
ဆုတံဆိပ်ကို ရှာရမယ်၊ အလုပ်အဆင်
ပြေတာရင် ဗြိတိန်မှာပဲ နေစရာ အိမ်ခန်း
ခန်း ရှာပြီး နေမယ်”

မြင့်အောင် ရန်ကုန်ရောက်ပါ
လောလောဆယ်နေရန်နှင့် အလုပ်
ဆင်ခြင်သည်နှင့် မည်သို့ နေသွားမည်
မိမိ စဉ်းစားခဲ့လေသည်။

xxx

“ဒကာလေးက ထန်းပင်စုရွာ
ဦးဘိုးချုံရဲ့ သားမဟုတ်လား”

“မှန်လှပါ ဘုရား၊ ဦးဘိုးချုံက
တပည့်တော်ရဲ့ ဖခင်ပါဘုရား”

“ဒကာကြီးရော နေကောင်းရဲ့
လား၊ ဆရာတော်လည်း ရွာနဲ့ အဆက်

ပြတ်နေတာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်လို့ ရွာအကြောင်း
ဘာမှ မသိတော့ဘူး”

“ကျုပ်ရဲ့ကျောင်းမှာ ကြိုက်
သလောက်တည်းပြီး အလုပ်ရှာပေါ့၊ ဒီလို
ရောက်လာကြပြီး ကျုပ်ကျောင်းမှာ ဒိုက်
နေကြ၊ အလုပ်အကိုင်တွေ အဆင်ပြေ

သွားကြတော့ ဗြိတိန်ပြောင်းနေကြတာတွေ
ကတော့ ရိုးနေပါပြီလေ”

မြင့်အောင်လည်း ဆရာတော်မှ
ခွင့်ပြုခဲ့သဖြင့် ကျောင်းအိမ်ကျောင်းစားနှင့်
ပင်နေကာ ဗြိတိန်သို့ နေ့ဘက်တွင် အလုပ်
အရှာထွက်ခဲ့သည်။

“ဟာ...ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်
မှာ စားပွဲထိုး လူလိုတယ်ဆိုပါလား။ ငါ
ဝင်စုံစမ်းပြီး အဆင်ပြေရင် ဝင်လုပ်မယ်”
မြင့်အောင် ထိုဆိုင်ထဲ ဝင်ထိုင်

ကာ လက်ဖက်ရည်ပုံမှန်တစ်ခွက် မှာ
လိုက်သည်။ ဆိုင်ထဲ၌ရှိသော စားပွဲထိုး
ကလေးများ၏ လုပ်ကိုင် လှုပ်ရှားပုံတို့ကို
လက်ဖက်ရည်သောက်နေရင်း အကဲခတ်
နေခဲ့သည်။ ကောင်တာတွင် ထိုင်နေသူက
တော့ ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ စား
ပွဲထိုးကောင်လေးများ၊ မှန်ကြော်ဆရာ၊
အဖျော်ဆရာများကို ပြောဆို ညွှန်ကြားနေ
သည်မှာ အငေါက်အငမ်းမပါ။ အေးအေး
လူလူနှင့်သာ ပြောဆို ဆက်ဆံလေသည်။
တကယ်တော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး
စီးပွားရှာရာတွင် ဆိုင်ပိုင်ရှင်တစ်ဦးတည်း

နှင့် ကိစ္စမပြီးနိုင်ပေ။ ဆိုင်ထဲရှိသမျှ ဝန်
ထမ်းအသီးသီးမှ သူ့တာဝန်နှင့်သူ့ တာဝန်
ကျေကျေ အကွက်စေ့စေ့ လစ်ဟာမှု
မရှိ ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်ပေးကြပါမှ ဆိုင်သို့
လာရောက် သောက်သုံးကြသူတို့ ကျေနပ်
မှုရှိကာ အားပေးကြသည့် ပရိသတ် စည်
ကားမည်ပင်ဖြစ်သည်။

“အင်း... ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်နဲ့ ဝင်တွေ့
ပြီး စုံစမ်းလေမှပဲ”

ဆိုင်ရှင်ကလည်း ဆိုင်တွင်
စားပွဲထိုး လိုအပ်နေသဖြင့် မောင်မြင့်
အောင် ဝင်၍ စုံစမ်းလာလျှင်ပင် အလုပ်
လက်ခံပေးလေသည်။

“မင်း... ဆိုင်ဝင်စမှာတော့
ပန်းကန်ဆေးတဲ့အလုပ်က စလုပ်ရမယ်။
နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း လုပ်ငန်း
ကျွမ်းကျင်လာသည်နှင့်အမျှ စားပွဲထိုး
ပြောင်းပြီး တာဝန်ပေးမယ်လေ”

မြင့်အောင်လည်း ထိုဆိုင်မှာပင်
အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့လေသည်။ တစ်နေ့ကို
နံနက်၊ နေ့လယ်၊ ညနေတို့တွင် လက်ဖက်
ရည်သောက်ခွင့်ပေးသည်။ ထမင်းလည်း

ကျွေးကာ လကုန်လျှင် လခပါရလာသဖြင့်
မြင့်အောင်အဖို့ အဆင်ပြေလာခဲ့သည်။
“အင်း... ငါဒီဆိုင်မှာ ဝင်လုပ်
ခဲ့တာ စားစရာလည်း မကုန်ရဘူး။ အခြား
ဘာဟိရတွေလည်း မဝင်ဘဲ ငွေကိုသာစု
ဆောင်းထားမှပဲ”

ထိုသို့ဖြင့် ထိုဆိုင်တွင် မြနေ
ကာ လုပ်အားခငွေကြေးလည်း အတော်
အသင့် စုမိလာခဲ့တော့သည်။ သို့သော်
မြင့်အောင်အဖို့ အခက်ကြုံနေရသည်က
သူနေသော ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ထိုဆိုင်
သို့ အချိန်မီအောင် အစောကြီးထလာ
နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ကျ၍မဖြစ်၊
နောက်ကျဖန်များလာလျှင် ဆိုင်ရှင်မှ ငြိ
ငြင်လာမည်ဖြစ်၏။

“ငါဒီဆိုင်နဲ့ အနီးအနားပတ်ဝန်း
ကျင်မှာ အိမ်ခန်း၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ကားမည့်
နေရာ စုံစမ်းပြီး ငှားနေရင်တော့ ဆိုင်ကို
အချိန်မီ ရောက်နိုင်မှာပဲ။ ပြီးတော့ ငါက
ရန်ကုန်ရောက်စကတည်းက ဘုန်းကြီး
ကျောင်းမှာ ကပ်နေခဲ့ရတာဆိုတော့
ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကို ဒုက္ခပေးမိ

သလို ဖြစ်နေရပြီပဲ”
မြင့်အောင်လည်း ထိုအခါ
အကြံရှိသည့်အတိုင်း လက်ဖက်ရည်
နှင့် မနီးမဝေးနေရာတစ်ခုတွင် ငှားရမ်း
ထိုင်နိုင်ရန် စုံစမ်းခဲ့လေသည်။
“နေမှာက တစ်ယောက်တည်း
ပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်
လူလွတ်ဆိုတော့ တစ်ယောက်တည်း
မှာပါ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်တွေထဲ
တဲ့ အိမ်တစ်လုံးရှိတယ်။ ဆယ်ပေ အိ
ကလေးပဲ။ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း
အတွက်တော့ စိတ်ကြိုက်နေလို့ ဖြစ်မှာ
လေ”

“အဲဒီ အိမ်က တော်တော်ဆ
သလားဗျ”

“မဝေးဘူးဗျ။ ဒီကနေပြီး
သုံးလမ်းကျော်မှာပဲ ရှိတာပါ”

ထိုလူပြသော အိမ်ကလေးကို
လိုက်ကြည့်ရာ၊ အိမ်ကလေးမှာ ပျဉ်ထောင်
သွပ်မိုးကလေးဖြစ်ပြီး လုံလုံခြုံခြုံလည်း

သည်။

“အိမ်ကိုတော့ သဘောကျ
ဇာလေး။ ငါ့မယ်ဆိုရင် အိမ်ရှင်နဲ့ တွေ
ရုံးပြောချင်တယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့။ အိမ်ရှင်က
မနော့ဗူးဗူး။ တခြားရပ်ကွက်မှာ
တော့လေ။ ဒီအိမ်က သူ့အိမ်ကိုအိမ်ပဲ။
သူ့အိမ်ကို မရှိတဲ့နောက်မှာ လူကားတင်ပြီး
အိမ်ကားထားခဲ့တာဗျ”

“အခုတော့ အိမ်ကားတွေ မရှိ
ကြဘူးလားဗျ”

“ဟုတ်တယ်။ ငါ့ဦး နေသူ
တွေက တခြားပြောင်သွားကြလို့ လော
လောဆယ်မှာ နေထိုင်ပြီး ငါ့နေသူမရှိ

ဘူးလေ။ ခင်ဗျားငါ့နေမယ်ဆိုရင် အိမ်
ပိုင်ရှင်နဲ့ အမြန်ဆုံးတွေ့ပြီး ညှိနှိုင်းကြပေါ့။
ခင်ဗျားအလုပ်လုပ်တဲ့ နေရာနဲ့နီးတဲ့ ဒီ
အိမ်မျိုးရဖို့ မလွယ်ဘူးနော်။ တခြားလူ
မဦးမီမှာ အမြန်ဆုံး ငါ့ထားဗျ”

ထိုသူ အကြံပေးကာ လိုက်ပြ
ပေးသော အိမ်ကလေးမှာ သူ့အလုပ်လုပ်
သည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့်လည်း နီး
သည်။ အိမ်ကလေးကလည်း လုံခြုံမှုရှိ
သည်။ သူတစ်ယောက်တည်းသမား
အတွက်လည်း သင့်လျော်လှသဖြင့်
မကြာမီ အိမ်ရှင်နှင့် တွေ့ဆုံကာ ညှိနှိုင်း
ပြီး ငါ့ရှ် နေဖြစ်ခဲ့လေသည်။

မြင့်အောင် ထိုအိမ်သို့ ပြောင်း

လာစက နံဘေးပတ်ဝန်းကျင် အိမ်များ
မှ လူတွေက ဝိုင်းဝန်းကြည့်ကြလေသည်။

“ဪ...ပတ်ဝန်းကျင်က
လူတွေက သူတို့အိမ်နားမှာ လူမရှိတဲ့
အိမ်ကို နေမည်သူ ရောက်လာခဲ့လို့
အဖော်ကြီးကြီး ကြည့်ကြတာ ထင်တယ်”

“ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ လမ်း
ထဲမှာ လူမနေတဲ့အိမ်ရှိနေလျှင် သူတို့
အတွက်က အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်လေ။
လူဆိုး သူခိုးတွေက အဲဒီ လူမရှိတဲ့ အိမ်
မှာ ဝင်ခိုကပ်နေပြီး ညဘက်ကျမှ ထွက်
ပြီး ခိုးတတ်တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟာ...ငါတို့လမ်းထဲက ဟို
ဆယ်ပေအိမ်လေးမှာ နေမည်သူ ရောက်
လာပြန်ပြီကွ”

“ဟင်...ဟုတ်လား။ ဘယ်နေ့
က ရောက်လာတာလဲ”

“ဒီကနေ့ပဲလေ”

“အင်း...ဒီလူက အဲဒီအိမ်
အကြောင်း မသိသေးတော့ ငါ့ခံတာ နေ
မှာပေါ့ကွာ”

“အင်း...မကြာမီ အဲဒီ ငါ့နေ

တဲ့လူ ပြောင်းပြေးပြီဆိုတဲ့သတင်း ကြား
လာရမှာပဲကွ။ စောင့်သာကြည့်နေကြ

မြင့်အောင်လည်း နံနက်စော
စော အိမ်တံခါးသော့ခပ်ခဲ့ကာ သူ့အလုပ်
လုပ်သော လက်ဖက်ရည်ခိုင်သို့ အလုပ်
သွားသည်။ ညဘက် ကိုးနာရီကျော်မှ ပြန်
လာအိပ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်
ရှိ အိမ်မှားမှ လူများနှင့် ထိတွေ့ပြောဆိုနိုင်
မှု မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဪ... ငါဒီရန်ကုန်မှာ
အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေပြေ ဝင်ငွေ
ပုံမှန်ရလာပြီဆိုရင် ရွာက ငါ့မိဘတွေကို
ဒီရန်ကုန်ကို ခေါ်ထားမှပဲ။ ငါကသာ မိဘ
တွေရဲ့ မိရိုးဖလာအလုပ်ကို စွန့်ခွာပြီး ဒီ
ရန်ကုန်မှာ စီးပွားလာရှာနေတာပဲ။ ငါ့ရဲ့
မိဘတွေကတော့ ရွာမှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း
နဲ့ ပြတ်တစ်လှည့် ငတ်တစ်လှည့်နဲ့ နေကြ
ရတာပါလား။”

မြင့်အောင်သည် သူ့အထူးသော
ငွေကြေးထဲမှ သူ့မိဘများထံ ထိုက်သင့်
သလောက်လည်း လူကြိုနှင့် ထည့်ပေးခဲ့
သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် မိဘများအား ထိုထန်း

ပင်နရွာတွင် မနေစေလိုဘဲ သူနှင့်သာ
ရန်ကုန်တွင် ခေါ်ထားချင်သည်။ တစ်နေ့
နေ့တော့ သူ့မိဘများကို ရန်ကုန်သို့ ခေါ်
မည်ဟု စိတ်ကူးထားခဲ့လေသည်။

“ဟာ... အကြော်ဆရာ ဒီနေ့
ရောက်မလာပါလား။ ဘာပြုလို့ပါလိမ့်”

“အင်း... ကြော်ဆရာ ရောက်
မလာတာက အရေးမကြီးဘူး။ ဒီကနေ့
မှန်မကြော်နိုင်ရန် စားသောက်နေကြ
ဖောက်သည်တွေ အခက်တွေ့မယ်”

ဆိုင်ရှင်က ဖောက်သည်ပျက်
မှာ စိုးရိမ်မှုပန်နေလေသည်။

“ဆရာ... ကြော်ဆရာ မလာ
ရင် သူ့ကိုယ်စား ကျွန်တော် ကြော်ပေး
မယ်လေ”

“ဟာ... မင်းက ပန်းကန်ဆေး
စားပွဲထိုးပဲ လုပ်တတ်တာပဲ။ မင်းကြော်
လို့ မဖြစ်ပါဘူးကွာ”

“ဆရာ ကျွန်တော့်ကို ယုံယုံ
ကြည်ကြည်နဲ့ ခိုင်းကြည်ပါဆရာ။
ကျွန်တော်က အကြော်ဆရာဆီက မှန်
စပ်နည်းနဲ့ ဘယ်လိုတွေ ကြော်ရတယ်ဆို

တာကို သူ့လောက်နီးနီး လေ့လာ
ကျွမ်းထားပါတယ် ဆရာ”

“မင်းဟာ... သေချာရဲ့လား
တော်တော်ကြာကြာ အတော်ဆရာ
တဲ့အတိုင်း ဖြစ်မလာရင် ငါ့ဆိုင်မှာ
ပျက်ရမှာလေကွာ”

“ကျွန်တော် ရဲရဲကြီး အာ
ပါတယ် ဆရာရဲ့၊ ကြော်ထားပြီးရင် ဆေး
ကြည့်ကြည့်ပါ”

“ကဲကွာ... ဒီလောက် အာ
ရဲရင် ဒီကနေ့ စမ်းပြီးကြော်စမ်းကွာ”
မြင့်အောင် ဝမ်းသာခဲ့မိသည်

သူ့ကြော်ဆရာထံမှ အတုယူထားသည့်
အတိုင်း မှန်များကြော်ခဲ့သဖြင့် စားသောက်
သူများအတွက် အဆင်ပြေခဲ့ရသည်။
ဆိုင်ရှင်မှလည်း မြင့်အောင်ကို သဘောက
မိခဲ့လေသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဟင်... ငါ့ အိမ်ရှေ့တံခါးကို
ဘယ်သူများ အချိန်မရှိမှ လာခေါက်နေ
တာပါလိမ့်။ လက်ဖက်ရည်ခိုင်ကများလာ
ပဲ”

မြင့်အောင်အိပ်ချင်မှူးတူးနှင့်

မြင့်အောင် ညကြီး အချိန်

“အင်း...အင်း...ဒီလို တံခါး

လာကာ တံခါးဖွင့်ပေးခဲ့သည်။

မတော်အော်ကြီး ဟစ်ကျယ်နှင့် တစ်

လာခေါက်တာတို့ ခြောက်လှန့် အသံပေး

“ဟင်”

တွတ်တွတ် မြည်တွန်တောက်တီးနေခဲ့

တာတို့ဆိုတာ ဒီအိမ်ကို စွဲလမ်းပြီး မကျွတ်

“တံခါးသာ လာခေါက်တယ်။

လေသည်။

မလွတ် ဖြစ်နေရလို့ဘဲ ဒကာလေး။ ဒီ

ပေးတော့လည်း ဘယ်သူမှ မတွေ့ပါ

“ဒီမှာ ကိုမြင့်အောင် ခင်ဗျား

တော့ အဲဒီအနှောင့်အယှက်တွေ ကင်း

“

ညက တံခါးလာလာခေါက်လို့ သည်းမခံ

သွားအောင် သေသူကို ရည်စူးပြီး တတ်

လေးငါးည ဆက်တိုက်ပင်

နိုင်ဘဲ ထကြမ်းနေသံ ကြားတယ်ဗျ”

အာသရွေ့ ကုသိုလ်ပြုပေးပြီး အမျှအတန်း

ညွှန်ကိုင်ပိုင်း ရောက်လာသည်နှင့် တံခါး

“ဟုတ်ပါဗျာ။ သည်းခံပြီး

ဝေပေးလိုက်ပါ ဒကာလေး”

ခါက်သံသာ ကြားလာရပြီး ခေါက်ခိုက်ကို

နေတော့ ပိုဆိုးလာတယ်လေဗျာ”

မြင့်အောင်လည်း သံဃာသုံးပါး

တွေ့လေသောအခါ သူ့အား လာနောက်

“ခင်ဗျားထင်သလို မဟုတ်ဘူး

ပင့်ကာ ဆွမ်းကပ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူ

သည် ထင်မိခဲ့၏။ အိပ်ရေးလည်း ပျက်ရ

ကိုမြင့်အောင်ရဲ့ အရင်အိမ်ရှားတွေတုန်း

တချို့ကို ဖိတ်ကြားကာ ကုသိုလ်ပြု တရား

သဖြင့် တစ်ညမှာတော့ မြင့်အောင် အိပ်

ကလည်း ဒီလိုပဲ တံခါးလာလာခေါက်လို့

နာပြီး ရေစက်ချ၍ အမျှအတန်းပေးဝေခဲ့

ဖြစ်ပြီး ပေါက်ကွဲလေတော့သည်။

ကြာတော့ မနေရဲတော့ဘဲ ပြောင်းပြေးသွား

လေသည်။

“ဘယ်ကောင် တွေလဲ ကွ၊

ခွဲကြတာပဲ။ ဒီအိမ်မှာက အိမ်ရှင်ယောက်ျား

နောက် ညများတွင် တော့

တံခါးလာလာ ခေါက်နေတာ။ အိပ်ကောင်း

က အိမ်ဆောက်ပြီး မကြာမီမှာ သေဆုံး

ထိုအိမ်တွင် တံခါးလာခေါက်သံ မကြားခဲ့

တဲ့ အချိန်မျိုးမှာ ဒီလိုမနှောင့်ယှက် သင့်

ခဲ့တယ်လေ။ သူ့ညီက အဲဒီအိမ်ကို ဆက်

ရတော့ပေ။ အိမ်ကို စွဲလမ်းပြီး မကျွတ်

ဘူးလေ။ လူလိုသိတတ်ကြရင် ကောင်း

ထိန်းသိမ်းပြီး ငှားခဲ့တာဗျ”

လွတ်သူမှာ ကုသိုလ်အမှုရ၍ ကျွတ်လွတ်

အယ်။ ဘယ်နှုမှာ ဒီကနေ့ဘက်မှာ တစ်နေ့

မြင့်အောင်က ကြောက်တတ်

သွားနိုင်ခဲ့သည်ဟုသာ ထင်မှတ်ခဲ့ရလေ

ဆုံး အလုပ်ပင်ပန်းလို့ ညမှာကောင်း

သူမဟုတ်ပေ။ သူရန်ကုန်ရောက်စက

တော့သည်။

ကောင်းအိပ်ပြီး အနားယူရပါမလား ထင်မိ

တည်းခဲ့သော ဆရာတော်ထံ တစ်နေ့တွင်

တော့သည်။

မိတယ်။ အခုတော့ တံခါးလာခေါက်နေ

လာ၍ အိမ်အကြောင်း လျှောက်ထားခဲ့

တင်ထူး (ဇေယျဝတီ)

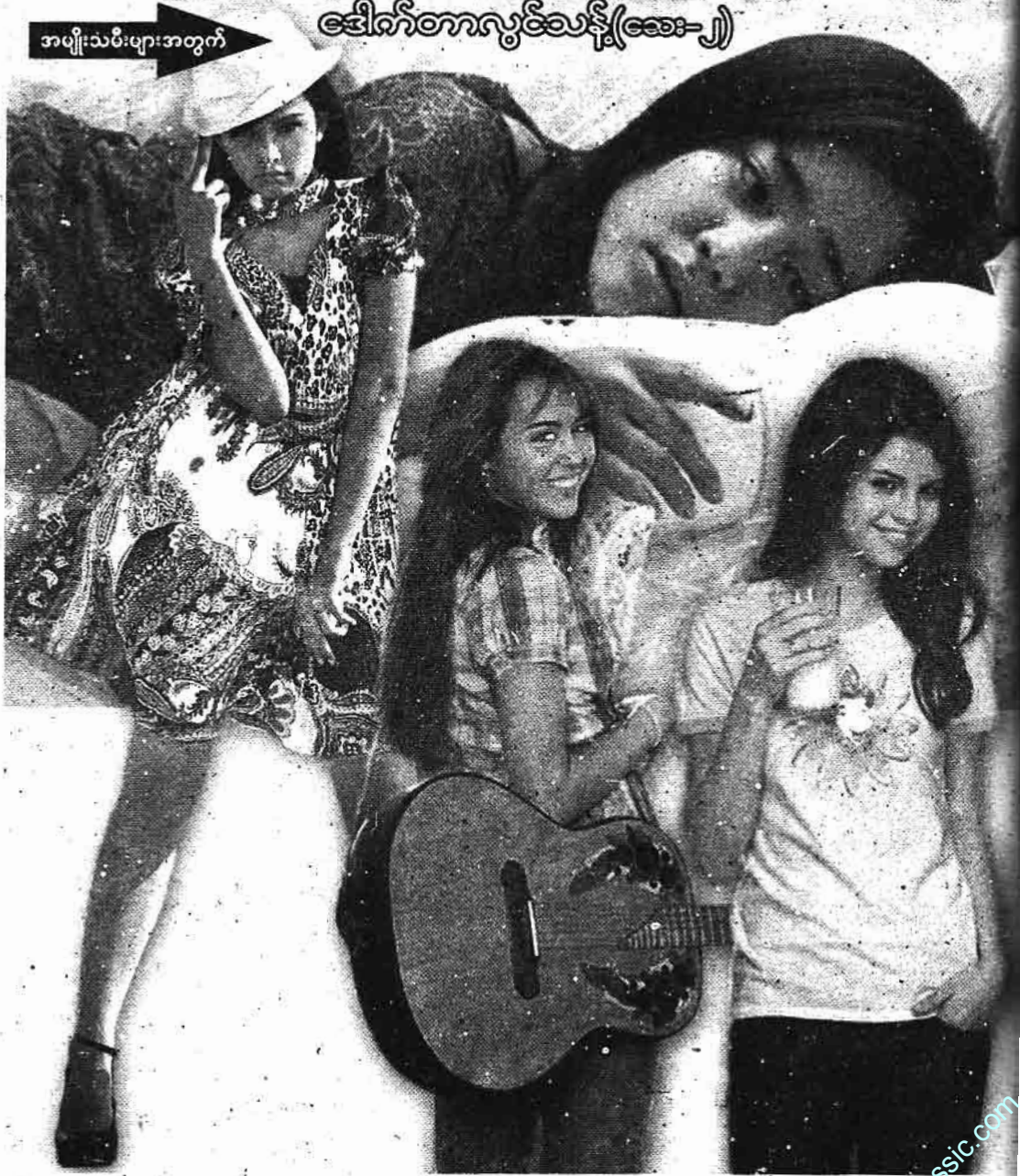
တော့ အိပ်လို့ကို မရတော့ဘူး”

သည်။

အမျိုးသမီးများဘဝ အသက်ရှည်ကျန်းမာစေဖို့

ဒေါက်တာလွင်သန်း(ဆေး-၂)

အမျိုးသမီးများအတွက်

အမျိုးသမီးများ အသက်ရှည်
 အသက် ၁၀ လိုအပ်တယ်။ အနာဂတ်နဲ့
 နိုင်ငံရပ်များ ပြောရမယ့် မိခင်လောင်း
 အသက် ၁၀ ဘဝမှာ အပင်ပန်းဆုံးဘဝ
 သတ်မှတ်ထားတယ်။ အမျိုးသမီးဘဝ
 ပထမအရွယ် အသက်ဆယ်နှစ်
 အမျိုးစော်ဝင်ကာစမှ ၁၈ နှစ်အထိ။
 ဒုတိယအရွယ် အသက် ၁၈ နှစ်မှ
 သက် ၄၅ နှစ်အထိ၊ တတိယအရွယ်
 ၄၅ နှစ် နောက်ပိုင်းသို့မဟုတ် မီးယပ်ဆုံး
 သောနှစ်များဆိုပြီး ပိုင်းခြားထားတယ်။
 ပထမအရွယ်။ အသက်ဆယ်
 အမျိုးစော်ဝင်ချိန်မှစပြီး အမျိုးသမီး
 သံတစ်ယောက်ဟာ ခန္ဓာကိုယ်မှာ
 သက်မှန်းအပြောင်းအလဲကြောင့် ဖွံ့ဖြိုး
 တက်မှုတွေ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ကာ စိတ်ပိုင်း
 နှစ်ရာ ပြောင်းလဲမှု၊ လူမှုရေး ပေါင်းသင်း
 ဆက်ဆံရေး၊ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတို့ မြန်မာ
 ဆင့်ကျေးမှုနဲ့အညီ တိုးတက်ပြောင်းလဲ
 သွားစေဖို့၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ပိုင်ဝန်းသင်
 ခြား ပေးသင့်တယ်။ မီးယပ်သွေးပေါ်ချွန်
 ဆဲ မှတ်တမ်းထား အလေ့ကျင့် လုပ်ပေး

ရင်း မီးယက်လာချိန် (Mensturation
 period) ပုံမှန်မရှိ၊ မှန်မှန်သိနိုင်တယ်။
 ရက်ကျော်တာနဲ့ ချက်ချင်းသိလို့ မလိုအပ်
 ဘဲ၊ မှားယွင်းမှုမျိုးကို မှားယွင်းမှုမျိုး (ကိုယ်
 ဝန်ရှိမှုမျိုး တားဆီးနိုင်တယ်။ မီးယပ်မမှန်
 ခြင်းဟာ အစပိုင်းကာလတွေမှာ ပုံမှန်ဖြစ်
 နေပြီး ကြာတာနဲ့အမျှ မှန်ကန်တတ်
 တယ်။
 ဆယ်ကျော်သက် မိန်းကလေး
 များဟာ အပျိုစင်ဘဝ ထိန်းသိမ်းရမလဲ။
 ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံ ထိန်းသိမ်းရမယ်။
 သူငယ်ချင်းများ ရွေးချယ်ပေါင်းသင်းရမလဲ။
 အများပြည်သူ အကျိုးပြု ပရဟိတများ
 ဆောင်ရွက်ရမယ်။
 ၂။ အမျိုးသားငယ်များမှာ စိတ်ပိုင်း
 ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်းဆိုင်ရာ၊ ပြောင်းလဲမှုနဲ့ ပတ်
 ဝန်းကျင်လုံ့ဆော်မှုက လိင်ကိစ္စလက်
 တည့် စမ်းရာမှ လိင်ကတစ်ဆင့် ကူး
 စက်တတ်တဲ့ရောဂါများ အိတ်ချ်အိုင်ဗီ
 ရောဂါကို ဖြစ်တတ်တယ်။
 ၃။ စောစောစီးစီး အိမ်ထောင်ကျ
 ရင်း ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး၊ စီးပွားရေး

အစစမပြည့်စုံတဲ့ မိသားစုဖြစ်သွားမယ်။
 အရက်၊ ဘီယာနဲ့ အခြားမူးယစ်ဆေးဝါး
 များရဲ့ သားကောင်အဖြစ်နဲ့ အသက်ဆုံး
 ရှုံးနိုင်ပါတယ်။
 ၄။ မသိနားမလည်မှု၊ ရင်းနှီးမှုနဲ့
 လွှတ်ပေးထားရာ လိင်အကြမ်းဖက်မှုနဲ့
 ကြုံတွေ့နိုင်တယ်။
 ၅။ အချို့ဟာ မိမိကိုယ်တိုင် မထိန်း
 ခြင်း၊ မိသားစုက မတည့်မတ်ပေးနိုင်လို့
 စော်ကားခံရခြင်း၊ လူကုန်းကူး ရောင်းချ
 ခံရခြင်း၊ လမ်းမှာရောက်ပြီး မကောင်းတဲ့
 အသက်မွေးမှူး ရောင်းချမှုနဲ့ ကြုံဆုံခဲ့ရ
 တတ်တယ်။
 ၆။ အသိပညာဗဟုသုတ မပြည့်စုံ
 လို့ လိင်မှတစ်ဆင့် ကူးစက်ရောဂါများမှ
 နောက်ဆုံး အိတ်ချ်အိုင်ဗီရောဂါ ဖြစ်ရ
 တယ်။
 ၇။ မျိုးပွားအင်္ဂါနဲ့ပတ်သက်တဲ့
 ကျန်းမာရေးဗဟုသုတနည်း မိမိခန္ဓာကိုယ်
 သွန်ရိုင်း ကနန်းမာအောင် မထိန်းနိုင်ဘဲ
 ရောဂါပိုး ဝင်ရောက်ခြင်း၊ တစ်သက်လုံး
 ကလေးမရနိုင်အောင် မြဲခြင်းတို့ ဖြစ်တတ်

တယ်။

၈။ ကျားသဘာဝ၊ မသဘာဝနဲ့ဆိုင်
တဲ့ ကျန်းမာရေးဗဟုသုတမရှိလို့ စိုးရိမ်မှု
လွန်ကဲမှုက စိုးရွားစေတယ်။

၉။ မိဘနဲ့သာသမီး အဆင်ပြေပြေ
မဆက်ဆံနိုင်လို့ မိဘရင်ခွင်နဲ့ ကင်းကွာ
ပြီး ဒုက္ခရောက်ရတတ်တယ်။

၁၀။ ဆယ်ကျော်သက် မိန်းကလေး
ရဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြောင်းလဲမှုများ
သဘောမပေါက်လို့ ဆုံးမပဲ့ပြင်မှု မှားယွင်း
ပြီး လူငယ်ရော၊ မိဘရော၊ (ကာယကံရှင်
ပါ) ထိခိုက်ခံစားရတယ်။

၁၁။ အမျိုးသမီး ငယ်ရွယ်စဉ်ဘဝမှာ
လိုအပ်တဲ့ အသိပညာမရလို့၊ နောင်မျိုး
ဆက်များမှာ မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့
လက်ဆင့်ကမ်း သွန်သင်ဆုံးမ မပေးနိုင်
တော့ပါ။

၁၂။ ဆယ်ကျော်သက် အမျိုးသမီး
ဘဝမှာ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေး ဂရုစိုက်
ရမယ်။ ချေးညှော်၊ ယားနာကင်းရမယ်။
ကျားစက်ရောဂါ ကင်းရှင်းရမယ်။ အများ
အားဖြင့် စာသင်ကျောင်းသွားတဲ့အရွယ်

ဖြစ်တဲ့အတွက် လက်ဦးဆရာ မိန့်ဘာ ပြီး
ရင် စာရာ၊ ဆရာမတွေဟာ သူတို့ရဲ့ပုံစံပြ
အားကျတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များအဖြစ် သက်မှတ်
တတ်ကြတယ်။ ဆရာ၊ မိဘ ကောင်းမွန်
လို့ လမ်းမှန်တည့်မတ်သွားတဲ့ ဆယ်ကျော်
သက် မိန်းကလေးများရှိတတ်ကြပါတယ်။

မိန်းကလေးများ ဒုတိယအရွယ်
မှာ အိမ်ထောင်ရက်သား ကျတတ်ကြ
တယ်။

အိမ်ထောင်ပြုမယ့် အမျိုးသား
အမျိုးသမီး ရောဂါကင်းရှင်းရပါမယ်။ အချို့
သော ရောဂါများမှာ ခန္ဓာကိုယ်၌ရှိပြီး
လက္ခဏာ မပြတတ်ဘူး။ အချို့က ရောဂါ
ရှိနေပြီး၊ လက္ခဏာအချို့က ပြနေတတ်
တယ်။ ဥပမာ အိပ်ချအိုင်ဗီရောဂါရှိ
အမျိုးသားတစ်ဦးနဲ့ ဖူးစာဆုံရင် မလွန်မီ
စပ်ကြား လုပ်သင့်ကိုင်သင့်တာ မလုပ်
မဖြစ်ဘဲ ဖြစ်တတ်တယ်။ ယူပြီးဆိုရင်
လည်း ကလေးမရအောင်၊ တားထားသင့်
တယ်။ မျိုးဆက်ပွား ကျန်းမာရေးဆိုတာ
အရေးပါလှကြောင်း သင်ကြားပေးနိုင်ရ
မယ်။ အညှီရောင် (ဆီ) ကာကွယ်ဆေး

ထိုးပေးသင့်တယ်။ အညှီရောင်စီ ရောဂါ
ရင် ပျောက်ကင်းအောင် ကုသပြီးမှ ဆီး
ထောင်ရေစဉ်းစားသင့်တယ်။ ကလေး
သင့်၊ မယူသင့်မှာ လက်တလော
မစဉ်းစားထားလဲ နောင်ရေရှည်စဉ်းစား
မယ်။ ကလေးယူဖို့ အကောင်းဆုံးအမျိုး
သမီးအသက်မှာ အသက် ၂၅ နှစ်မှ ၃၀
နှစ်အတွင်း နှစ်များဖြစ်ကြပါတယ်။

အသက်ကြီးရင် ကလေးများ
အသိဉာဏ်နည်းနည်းတဲ့ ခေါင် ကလေး
များ မွေးလာနိုင်ပါတယ်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်
မိခင်လောင်းဟာ မျိုးဆက်ပွား ကျန်းမာ
ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိရှိလိုက်နာဖို့ လို
တယ်။

၁။ နားလည်တတ်ကျွမ်းတဲ့
ဆရာဝန်၊ ဆရာမတို့နဲ့ ပြသထားရမယ်။

၂။ လိုအပ်တဲ့ ကျန်းမာရေး ဆေး
စစ်မှုတွေ ပြုလုပ်ဖို့၊ အသည်းရောင်ဆီ၊
အသည်းရောင်စီနဲ့ အိပ်ချအိုင်ဗီရောဂါ ဆီး
ချို့ သွေးတို့၊ နှလုံးရောဂါဝသဖြင့် အဆေး
စိတ် စစ်ဆေးထားရမယ်။

၃။ မိမိနဲ့ခင်ပွန်းရဲ့ သွေးအုပ်စုများ

၁၆၀ နဲ့ အာရုံစိုက်၍ အုပ်စုများ သိထားရမည်။

တစ်ကိုယ်ရည်သန်ရှင်းမှု ရရမည်။ မျှတတဲ့ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု ရှိရမည်။ အလေးအပင် မမရသလို ဆိုင်အသီးခြားခြင်း၊ အမြင်မှ ခုန်ချခြင်း ရှောင်ကြဉ်ရမည်။

အရက်၊ ဘီယာ ဆေးလိပ်၊ မူးမှု၊ ယစ်ဆေးဝါးတို့ ရှောင်ကြဉ်ရမည်။ ကိုယ်ဝန်သည်မိခင်ဟာ အချိန်အခါအညီ အသက်အန္တရာယ် ရှိနိုင်တဲ့ ကိစ္စများ ရှိတတ်တယ်။

(၁) တက်ခြင်း၊ အလွန်အမင်း သွေးဆင်းခြင်း၊ မီးဖွားရခက်ခဲပြီး သွေးသွန်ခြင်း၊ မွေးချိန်မရောက်ခင် သွေးဆင်ခြင်း၊ အညှစ်ဆင်းခြင်း၊ ဗိုက်နာခြင်း။

(၂) သွေးအားနည်းခြင်း၊ ခေါင်းမူးခြင်း၊ ခေါင်းညှစ်၊ မောပန်းခြင်း။

(၃) အလွန်အမင်း ပျို့အန်ခြင်း၊ ခြေလက်နှစ်ခု ဖော်ရောင်ခြင်း၊ ဆီးနည်းခြင်း၊ ဆီးနောက်ခြင်း။

(၄) ခေါင်းမူး၊ ခေါင်းကိုက်ခြင်း။

မျက်စိပြာခြင်း၊ မူးဝေ အော့အန်ခြင်း။

(၅) အသားဝါခြင်း၊ ခြေသလုံးကြွက်သားဖောင်းကြွခြင်း၊ ဆီးနည်းခြင်း၊ ဆီးနောက်ခြင်းမှ ဆီးမထွက်ခြင်း၊ ဆီးကျဉ်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာရင် ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းပြသဖို့ လိုတယ်။

(ဆ) အထူးသဖြင့် သွေးတိုး နုလုံး ဆီးချိုအမြွှာပူး၊ မိခင် ကလေး အနေမမှန်ခြင်း၊ အချင်းရှေ့ရောက်ခြင်း၊ အသက် (၁၈) နှစ်အောက်ဖြစ်ခြင်း၊ အသက် (၃၅) နှစ်နှင့်အထက် သားဦးကိုယ်ဝန်များ အရပ်ပျံခြင်း၊ အဝလွန်ခြင်းများဟာ ဆေးရုံမှာ မွေးဖွားသင့်ပါတယ်။

BURMESE CLASSIC

(ဇ) ကိုယ်ဝန်ဘဝ အိပ်ချ်အိုင်စီရောဂါရှိရင် ကလေးသို့ ကူးစက်ဖို့ (၂၀%) မှ (၃၀%) ထိ ရှိတယ်။

(ဈ) သန္ဓေတားဆေးကို မိသားစုစီမံကိန်းရှိမှ စနစ်တကျ စားသင့် ထိုးသင့်တယ်။ ဆေးရုံ၊ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးများလည်းရှိပြီး တာရှည်ပါက ကလေးမရနိုင်ဘဲ မြဲသွားတတ်တယ်။

(ည) ကိုယ်ဝန်စတင်စဉ် သွေးဆင်းများခြင်း၊ သွေးအားနည်းချင်း၊ ပုပ်နံ့တဲ့ အရည်ဆင်းခြင်း၊ ဖျားခြင်း၊ တယောင်တတမ်းဖြင့်ခြင်း၊ သွေးပေါင်းကျ၊ ခြေလက်အေးခြင်း၊ သွေးလန်ခြင်း၊ ပြင်းထန်စွာ နာကျင်သွေးလန်ခြင်းရှိရင် ဆရာဝန် ဆရာမနဲ့ပြသရမယ်။

တတိယအရပ်၊ ပြန်မာအမျိုးသမီးတွေဆိုရင် (၄၂-၄၅) နှစ်မှာရှိပြီး သွေးတိုးလက္ခဏာများနဲ့ အသက် (၅၀) ကျော် ပုံမှန်သွေးဆုံးတယ်။ သွေးထိန်းခြင်း (၆) လကျော်၊ ခေါင်းမူးခြင်း၊ အိပ်ပျော်ခြင်း၊ ပူလိက်အေးလိက်ဖြစ်ခြင်း စတဲ့ သွေးတိုးလက္ခဏာများ ရှိတတ်

တယ်။ သားဖွား မီးယပ်း အထူးကု တိုင်
ပင်သင့်တယ်။ ဟော်မုန်းအစားထိုး ဆေးဝါး
များ ပေးသင့်တယ်။

မြန်မာအမျိုးသမီးများ ရှက်ရွံ့
လို့ မျိုးဆက်ပွား ကျန်းမာ အားနည်းလို့
အသက် (၄၀) မှာ သားအိမ်ထုတ်ရလို့
စသဖြင့် တတိယအရွယ် ပြဿနာများ
ရှိကြတယ်။

ကင်ဆာရောဂါမှာ ပုံမှန်မဟုတ်
ဘဲ မိန်းမကိုယ်မှ အဖြူဆင်းခြင်း၊ သွေး
ဆင်းခြင်း၊ ကိုယ်အလေးချိန်ကျခြင်း၊ ဗိုက်
ရောင်ခြင်း၊ အစာမကျေခြင်းနဲ့ ဝမ်းဗိုက်
အနား အကျိတ်နဲ့ အလုံးရှိခြင်း တွေ့ရ
တယ်။

မျိုးဆက်ပွား ကျန်းမာမှာ ဖြစ်
တဲ့ရောင်အနက်၊ ကင်ဆာမှာ အဆိုးဆုံး
ဖြစ်ပြီး သားအိမ်ခေါင်း ကင်ဆာယူ အဖြစ်
များပြီး ရင်သားကင်ဆာပြီးရင် အဖြစ်များ
ဆုံး အမျိုးသမီးရောဂါဖြစ်တယ်။

စောစီးစွာ အိမ်ထောင်ကျသူ
များ အိမ်ထောင်ဆက်များသူများ မိမိခန္ဓာ
ကိုယ်နှင့် ရင်နှီးစွာရှာသူများ ဆေးလိပ်

သောက်သူများ၊ မိန်းမကိုယ် ကြွက်နို့
ပေါက်သူများဟာ သားအိမ်ခေါင်းကင်ဆာ
ဖြစ်တတ်ပြီး၊ သားမှအိမ်မှာ စောစီးစွာ
သိရင်း ရောဂါလက္ခဏာတွေတွေ့ရလို့ တီဗွီ
ဓာတ်မှန်ရိုက်ပြီး စောစီးစွာ သိသင့်တယ်။

ဟောမုန်းအစားထိုးသော ထို
သူများဟာ သားအိမ်အတွင်း နံရံထူခြင်း
ရှိပြီး ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ သွေးဆင်းခြင်းနည်း
တယ်။

အရိုးပွခြင်းကို အရိုးသိပ်သည်
သကဲ့ ခေတ်မီခေတ်ကြီးများနဲ့ အချိန်မရွေး
တိုင်နိုင်သည်။ အရိုးပွခြင်းဟာ ခေတ်မီ
ဆေးများသောက်နိုင်၏။

အလေးချိန် အချိုးအစား ဆီ၊
အိပ်ချ်အိုင် (၁၄-၁၈ မှ ၁၈-၂၂) အတွင်း
ရှိရမယ်။ အဝလွန်ခြင်းမရှိရ။ သွေးတိုး
ရောဂါ၊ ဆီချိုရောဂါ၊ နှလုံးရောဂါများမှာ
မျိုးဆက်ပွား အင်္ဂါရပ်မှာ ရောဂါဖြစ်ရင်
ခွဲစိတ်ကုသရင် အမြဲဂရုစိုက်ဆေးကုရ
သလဲ။

အမျိုးသမီး သွေပေါ်ချိန်မှ သွေး
ဆုံးချိန်ထိ မှတ်တမ်းထားရမယ်။ ပဋိသန္ဓေ

တားဆေးကို စနစ်တကျသောက်
မိသားစု စီမံချက်တတ်ဖို့ လိုတယ်။ တ
လင် တစ်ယောက်စနစ် ကျင့်ဆိုရမယ်။

အသက် (၉) နှစ်မှ (၁၃)
အတွင်းသားအိမ်ကို ကင်ဆာကာကွ
ဆေးထိုးဖို့ လိုတယ်။

အိမ်ထောင်သည်များ သားအိ
ခေါင်းကင်ဆာဖြစ်ရင် စောစောသိမ်း
စောစောကုသပေးရင် ပျောက်လေကြ
တယ်။ သင့်ကင်သော ကာယလေ့ကျ
ရန်နဲ့ တရားဓမ္မ နှလုံးသွင်းရမယ်။
—— တစ်နှစ်တစ်ခါ ဓာတ်မှန်ရိုက်
သည်။

အမျိုးသမီးများ တတိယ
အရွယ်မှာ ငွေရေး၊ ကြေးရေးကြောင့် သ
ဘွားရိပ်သာများသားတို့ နေနိုင်ကြတ
မဟုတ်ပါဘူး။ သိတာရန်မှာ သဘာဝ
အမှန်တရားကို လက်ခံဖို့နဲ့၊ မိမိတစ်
စိတ်ဝင်စားမှုနှင့် အခြားသားရေး သ
ရေး စိတ်ရောက်ခြင်း၊ သူများလင်မယ
ကိစ္စများသည် ——— တ

ဒေါက်တာလွင်သန့် (ဆေး

BURMESE
CLASSIC

မှတ်ကြည့်ရန်

ရှေးထုံးတမ်းစားသုံးမှုလေ့ကျင့်ရန်

သက်တမ်းရှည်

ယနေ့ခေတ် လူငယ်လူရွယ်
များမှာ ရှေးလူကြီးသူမများ၏ ဆုံးမစကား
များအား ပေါ့ပေါ့တန်တန်၊ ကိုယ်တွေ့
မဟုတ်သဖြင့် ယုံကြည်ရန်ခဲယဉ်းနေကြ
ပါသည်။ “ရှေးထုံးလည်း မပယ်နဲ့ ဈေး
သုံးကိုလည်း မလွယ်နဲ့” ဆိုတဲ့ ဆုံးမ
စကား လူတိုင်းကြားဖူးနေ၍ ရိုးအိနေကြပြီ
လား မသိပါ။ ရှေးထုံးပယ်ကျ၊ လွတ်တတ်
သည်။ ဈေးသုံးလွယ်က မွတ်တတ်သည်တဲ့။
မိမိတို့ထက် တစ်ရက်တစ်မနက် ကြီး
သောသူများမှာ တစ်ရက်တစ်မနက်စီ
အတွေ့အကြုံများမှာ မိမိတို့ထက် သာလွန်
သော အတွေ့အကြုံများဖြစ်၏။ အမှား
အမှန်ချင့်ချိန်တိုင်းထွားနိုင်ရန် တားမြစ်
ပိတ်ပင်မှုများ ရှိနေခဲ့ပါသည်။ ရိုးသားသည်
ဆိုသည်မှာ ကောင်းပါသည်။ သို့သော်
ရိုးလွန်းတော့ အ၊ အလွန်းတော့ နံ၊ နံ
လွန်းတော့ သုံးမရ ဖြစ်ကြရပါသည်။ ပညာ
ဗဟုသုတ အတွေးအခေါ် အမြော်အမြင်
ရှိဖို့ လိုပါသည်။ ဒါတွေဟာ ကိုယ့်ဘဝ
အတွက် ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးများကို
ချင့်ချိန်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါလား။ လူ

ဘဝမှာ သက်တန်းစေ့ ကြာကြာနေမယ်ဆို
ရင်ဖြင့် ဒီသားကလေးကို တစ်ချက်
လောက် ငဲ့ကြည့်စေချင်ပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ
ကိုထွေးနဲ့ မအေးဆိုတဲ့ မိသားစုတစ်စု
နေထိုင်ကြပါတယ်။ ကလေးကလေးဦးနဲ့
ပေါင်း မိသားစုခြောက်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။
ကိုထွေးတို့ အသက်က ခန့်မှန်း (၄၅
၅၀) ဝန်းကျင်ပါ လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်
ရတဲ့ လူတွေနေရာ ဖြစ်တာနဲ့အမျှ ဘယ်
သူ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်နိုင် တစ်နေ့တာ
လုပ်ငန်းမှရတဲ့ ဝင်ငွေလေးနဲ့ အလှူ
အယက် ချက်ပြုတ်စားသောက်နေရတာ
ဆိုတော့ သူတို့အခြေအနေကို ဘယ်သူ
မှ စိတ်မဝင်စားနိုင်ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်
ရပ်ကွက်တည်းဆိုတော့ ကိုထွေးနဲ့သားကြီး
က ကျပန်းအလုပ်လုပ် မအေးနဲ့ သမီး
တွေက ထရံယက် လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်
စားသောက်ကြတာကို နေ့တစ်ခု ဖြင့်
တွေ့နေရတယ်။

ဘဝအတွက် ရှမ်းကန်လှုပ်ရှား
နေကြရင်းက ကိုထွေး၏ တတိယသမီး

ဖြစ်သူ အေးမေတစ်ယောက် လူငယ်
သဘာဝ ချစ်သူ ရည်းစားရရှိနေပြီး တူ
စုံရာနဲ့ တောင်းရမ်းမယ်လို့ တစ်ဖက်
ကမ်းလှမ်းလာတယ်။ ချစ်သူ ကျော်ဆွေ
ရောဂတ်တိုင်းထဲမှ ရွာတစ်ရွာကနေပြီး
ရှမ်းပြည်မှာ လာရောက် အလုပ်လုပ်
ဖြစ်ရာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ရှစ်ဦး
သူ့အစ်ကိုနှစ်ဦးအပါအဝင် ပေါင်း
ဒီဒေသမှ ရှိကြောင်း သိကြရတယ်။
ကာယကံရှင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကြား
“တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးပြီး အတည်ပြု မှတ်
ကိစ္စဆောင်ရွက်ဖို့ ရပ်ရွာလေ့ထုံး
လူကြီးစုံရာနဲ့ တောင်းရမ်းကြပါ
ယောက်ျားလေးဘက်က သူ့အစ်
နှစ်ယောက်နဲ့ သူတို့အလုပ်ထဲမှ ထွက်
သူမ နှစ်ဦးအပါအဝင် လေးဦး ရပ်
ထဲမှ ရပ်ရွာလူကြီးသုံးဦး ရပ်မိရပ်
ပေါင်းငါးဦးနှင့် ကိုထွေး မအေးတို့ မိ
မင်္ဂလာကိစ္စညှိနှိုင်း ဆွေးနွေးကြပါ
သူတို့ ကာယကံရှင်နှစ်ဦး

ထားတဲ့ မင်္ဂလာရက်ကို သတိကြီး
စား ဉာဏ်ရှိဟန်တူသူ သက်ကြီးသူ

အများမှ မင်္ဂလာရက်ကို အနည်းငယ်
 နှစ်လေးကြောင်း ပြောကြားကြပေမဲ့
 ဆက်ရှင် ကိုထွေးနှင့် မအေးတို့မှာ စား
 နေရာကြောင့် ထင်ပါသည်။ သာဓက
 အရ အသွားအလာ နည်းပါးခြင်း စာပေ
 နည်းလွန်းခြင်း ဘဝ၏လောကံ ရိုက်
 နှစ်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်လေ့လာ သုံးသပ်
 နည်းပါးခြင်းတို့ကြောင့် ရပ်ကွက်လူကြီး
 နှစ်နှင့် ကာယကံရှင်တို့ ညှိနှိုင်းမှုကဖြင့်
 ကွဲလွဲမှုရှိပါသည်။ ယောက်ျားလေး
 သက်မှ လမ်းခင်းကျောက်လုပ်သားများ
 နှစ်၏ လုပ်ငန်းလိုအပ်ချက်နှင့် ချင့်ချိန်
 နှိုင်းချွေးချယ်ပေးခဲ့မှုကို မတော်ရသေး

သည့် ခမည်းခမတ်တို့၏ ဆန္ဒကို မလွန်
 ဆန်လိုသော ကိုထွေး သူတို့ ကာယကံ
 ရှင်နှစ်ဦး မူလ ရွေးချယ်ထားသည့် ရက်
 ကိုပဲ ရပ်ရွာလူကြီးများနှင့် အတည်ပြုပေး
 ခဲ့ကြပါသည်။

နှစ်ဦးနှစ်ဖက် မင်္ဂလာ ဂဟေ
 ဆက်၍ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကျင်းပခဲ့ကြ
 ပါသည်။ မင်္ဂလာပွဲတွင် အုန်းနီခေါက်ဆွဲ
 ကျွေးမွေးညှော်ခံပြီး အခက်အခဲမရှိ ပြီးစီး
 အောင်မြင်စွာ ကျင်းပအဆုံးသပ်ခဲ့ကြပါ
 သည်။

မင်္ဂလာရက်မှစ၍ ကျော်ငွေမှာ
 ယောက်ကွမ အိမ်တွင်ပင်ပေါင်း၍ ဇနီး

သည်နှင့်အတူ နေထိုင်ပါသည်။ လူတွေ
 မှာ ဘယ်အချက်က အရေးကြီးသလဲဆို
 တာ ကြိုတင် သိမြင်နိုင်ပေမယ့် အချက်
 အလက်တွေကို အခြေခံပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်
 ချရတဲ့အခါ အတ္တမာနတွေ ပါဝင်လို့ လူ
 သားတွေဟာ အမှားတွေကို ပြုလုပ်တတ်
 ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ မင်္ဂလာဆောင်
 ပြီး နောက်တစ်နေ့ ကျော်ငွေ ယောက်ကွမ
 အိမ်တွင် ဇနီးအေးမေနှင့်အတူ ဝါးထရံ
 ဝိုင်းဝန်းယက်လုပ်နေစဉ် အသိမိတ်ဆွေ
 တစ်ဦးမှ အလုပ်လာစပ်ပါသည်။ အလုပ်
 က လင်းခေးသို့ ထော်လာဂျီ (အကြီး)
 သွားပို့ရန် ဖြစ်ပါသည်။ ထော်လာဂျီဘော်ဒီ
 မှာ ဘေးကာများမပါ သစ်နှင့်ခွဲသွားများ
 သယ်ယူရာတွင် သုံးသော ထော်လာဂျီ
 ဖြစ်ပါသည်။ နမ့်စန်နှင့် လင်းခေး (၅၂)
 မိုင်ရှိပြီး မိမိမှာလည်း အိမ်ထောင်ကျခါစ
 ငွေရှာရန် လိုအပ်လာသည်မို့ အလုပ်ကို
 လက်ခံပြီး ငွေကြေးညှိနှိုင်းကာ ဇနီးထံ
 အချို့ အပ်နှံ သူလမ်းသုံးရန်ငွေ အနည်း
 ငယ်ယူထားပြီး "ငါတစ်ခါတည်း သွား
 တော့မယ် ပြန်မလာတော့ဘူးဟု သူ

အဓိပ္ပာယ်နှင့် သူပြောသွားခဲ့ပါသည် (ဆိုလိုသည်မှာ) ထော်လာဂျီမောင်းပြီး အိမ်မဝင်လာတော့ဘူး လမ်းခေးတစ်ခါတည်း ဆက်သွားမည်ကို ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အတိတ်ဆိုသည်မှာ နိမိတ်ဖတ်ရန်အတွက် အခြေခံအချက်ကို ပေးသော လွှဲဆော်ရေးစွမ်းအား ဖြစ်ပါသည်။ ရှေးထုံးပယ်၍ လွှဲရာသည့် အခြေအနေကို ပြသပေးသော သင်ခန်းစာမှန်း ကျော်ငွေရောအေးမေပါ မသိကြကူး၊ အမှန်ပါ ဘဝသည် ရည်ရွယ်သည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာနိုင် ကံကြမ္မာဟူသော ဇာတ်ဆရာ၏ ဇာတ်ဝင်ခန်းများတွင် ပါဝင် ကပြကြရသည် မဟုတ်ပါလား။ ကျော်ငွေ ထွက်သွားပြီး နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်ဆယ်တစ်နာရီခန့်တွင် မထင်မှတ် မမျှော်လင့်သော သတင်းဆိုးအား ကြားသိခဲ့ရပါသည်။ ကျော်ငွေမောင်းသော ထော်လာဂျီ (အကြီး) တွင်မီးမပါ မီးမျှက်နေ၍ ယာဉ်နောက်လိုက်မှ လက်နိပ်ဓာတ်မီးတိုး၍ သွားကြစဉ် လင်းခေးရောက်ရန် မိုင်အနည်းငယ်နေရာတွင် ချောက်ထဲသို့ ထိုးကျသွားရာမှ ယာဉ်

နောက်လိုက် ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ကျော်ငွေမျှာပွဲခြင်းပြီး သေဆုံးခြင်း သတင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

ရှေးလူကြီးသူမများက အိမ်ထောင်ရေးအခြေအနေကို စလည်ဝင်အိုးလေးများနှင့် ပုံခိုင်းနှိုင်း တတ်ကြပါသည်။ ခုဟာက စလည်ဝင်အိုး ဖင်မည်းချိန် မရောက် စလည်ဝင်အိုးထည်ကို မတည်လိုက်ရမီ ကွဲခဲ့ရသော ရင်နှင့်စရာအဖြစ်ပါ။ ကျော်ငွေ သေဆုံးသောရက်နှင့် မင်္ဂလာဆောင်သော ရက်ပါမှ ငါးရက်သာ ခြားခဲ့ပါသည်။ ဖြစ်လာပြီဆိုတော့ အကြောင်းကြောင်းတွေ ပေါ်လာခဲ့ပြီလေ။ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ ရက်က ၁၃၇၅ ခုနှစ်တပေါင်းလကွယ်နေ့ (၃၀-၃-၂၀၁၄) တနင်္ဂနွေနေ့ သေဆုံးတဲ့ ရက်က ၁၃၇၅ ခုနှစ်တန်းခူးလဆန်း ၄ ရက် (၃-၄-၂၀၁၄) ကြာသာပဇ္ဇတားနေ့ ဖြစ်နေပြီ လူကြီးသူမများက နားလည်လွယ်မယ်ထင်လို့ မသင့်ဘောက်တာလား ပြောပြခဲ့ပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံရှင်းမပြတော့ဘူးပေါ့။ ဒီလ ဒီအချိန်အခါမျိုးမှာ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်တဲ့ ငှက်တွေတောင်

အသိုက်မပြောင်ကြဘူးတဲ့။ မင်္ဂလာလွှဲမဆောင်ကောင်းဘူးလေ။ ဒါကို ရက်ဖို့ လူကြီးသူမတွေက ပြောတော့ ကိုမန့် မအေး ဘယ်လို နားလည်မှ လွဲခဲ့သည် မသိပါ။ လက်မခံခဲ့သူတို့ ရွှေချသည် ရက်ကိုသာ အတည်ပြုစေချင်သော မဟုတ်ပါလား။ မင်္ဂလာတရားတော်ထဲ “ပဏ္ဍိတနန္ဒသေဝနာ ပညာရှိလူလိမ္မာ ဝိဝဲခြင်း” “သောဝစသတတာ ဆုံးမစာ နားထောင်လွယ်သူ ဖြစ်ခြင်းတဲ့။

အဖြစ်အပျက်တွေက မင်းသေးသော ကာလတစ်ခုကပါ။ ထေးဒေါသ၊ မောဟ၊ အတ္တ၊ မာန တရားရဲ့ စေ့စားရာနောက်သို့ လိုက်ပါလေ့ ပုထုဠ် လူသားတွေရဲ့ အတွေ့အကြုံကြားရ မြင်ရသူတွေအတွက် ဆင်ဆယားသံဝေဂ တရားဖြင့် အကျိုးများကြစေရန် ရှေးထုံးမပယ် ကူးသောတေပြု တင်ပြ လိုက်ရပါမည်။

သက်ဦးမောင် (နန်း)

၂၀၁၅ ခုနှစ် ဧပြီလအတွင်း
(၇) ရက်သားသမီးများအတွက်
“ဘက်ဂျော့လို့ ဆောင်ရမလဲ”
ဗေဒသုတေသီ ဆရာမိုး

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

- လုပ်ငန်းများအရှိန်အဟုန်ဖြင့် လည်ပတ်နေမည်။
- ထိပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။
- အကျိုးပေးဂဏန်း (၇၊ ၁)
- မည်သည့်လုပ်ငန်းကိစ္စမဆို ခက်ခဲလှဲလေးများ အနည်းငယ်ရှိမည်။
- နှလုံးသားရေး လမ်းကြောင်း သင့်ပါသည်။
- အိုးအိမ်နှင့်ပတ်သက်သော လုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်နိုင်ပါသည်။
- ညစဉ် “ရှင်သီဝလိဂါထာ” ရွတ်ဆိုပါ။

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

- မိမိဦးစီးသော လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်မည်။
- ကျန်းမာရေး အနည်းငယ်ညံ့ သည်။
- ထိစပ်တူထိုးနိုင်သည်။ အကျိုး ပေးဂဏန်း (၈၊ ၅)
- အိမ်ထောင်သည်တို့ အဆင်

- ပြေနိုင်သော်လည်း လူလွတ်များ အကြံဉာဏ်ရယူပါ။
- ကတောက်ကဆာ ကြုံရမည်။
- မိတ်ဆွေများ၏ အခက်အခဲကို ကူညီဖြေရှင်းပေးရလိမ့်မည်။
- သံဃာတော်တစ်ပါးအား ဝတ္ထုငွေ နှစ်ထောင်ကပ်လိုက်ပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

- ရန်အနည်းငယ်ရှိသည်။
- အောက်လူတော်လှန်တပ် သည်။
- ခရီးသွားလုပ်ငန်းများ အခက် အခဲရှိမည်။
- အိုးအိမ်ကိစ္စနှင့် အမှုအခင်းကိစ္စ များ အောင်မြင်မည်။
- မွေးနေ့တွင် မိတ်ဆွေများကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

- ပုံညာရေးတွင် အနှောင့် အယှက်ရှိသည်။
- အခက်အခဲရှိက ဖခင်ထံမှ

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

- စီးပွားရေးသင့်ပါသည်။
- နှလုံးသားရေး ကောင်းပါသည်။
- ဆွေမျိုးများနှင့် ပဋိပက္ခ နိုင်ပါသည်။
- ညစဉ်ပတ္တာန်းရွတ်ပေးပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

- ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ မသေ မမြတ်ရှိမည်။
- ကျန်းမာရေးညံ့သူများ အလွတ်ပါပြီ။
- သူများသားမယာကြား ဝင်ခွင့် မပါစေနှင့်။
- နို့ ဝက်သား၊ အုန်းသီးရှောင်ပါ။
- ကြက်သားချိုချဉ်နှင့် ဆွမ်းတော် တင်ပေးပါ။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

- ထိစပ်တူထိုးနိုင်ပါသည်။
- အကျိုးပေးဂဏန်း (၁၊ ၂၊ ၄)
- မတော်တဆ ထိခိုက်သေဆုံး

ဆက်ထားပါ။

ကျန်းမာရေး ဂရိုက်ရန် လိုပါ

ည

ကြာကြီး (၃) ကြား ရှောင်ပါ။

နုလုံးသားရေးရာ ကောင်းပါ

ည

“ခင်ပွန်းကြီး (၁၀) ပါး”

ဆွဲကပ်ပေးပါ။

သားသမီးများအတွက်

ရုံးပြင်ကနားဖြေရှင်းရတတ်

ည

ဘာသာရေး ဖိစီးစီးလုပ်ပါ။

အိမ်ခြံမြေကိစ္စများ အောင်မြင်

ည

စကားအပြောအဆို ဆင်ခြင်ပါ။

ဘိုးဘွားရိပ်သာသို့ အလှူငွေ

ဆွဲဝင်ပါ။

ဣန္ဒာသယမဟိမ္မိစေ

မေဇသုတေသီဆရာမျိုး

လေးစားစွာဖတ်ခေါ်အပ်ပါသည်

မြန်မာနိုင်ငံ ဒေသအသီးသီးမှ စာပေရေးသားခြင်း၊ ဝိသနာပါသူများခေါ်ရာ...

မိမိတို့ ဒေသအသီးသီးရှိ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်၏ သာသနာ့အမွေ သာသနိတအဆောက်အအုံများ၊

တန်ခိုးကြီးသူများ၊ တန်ခိုးကြီးဆရာတော်သူများကြီးများ၏ အကြောင်းအရာအရအလင်တို့အား

စာတိုနှင့်တကွ ရေးသား၍ လျှို့ဝှက်စာနိဂြယ် မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ စာများ ပေးပို့နိုင်ကြပါသည်။

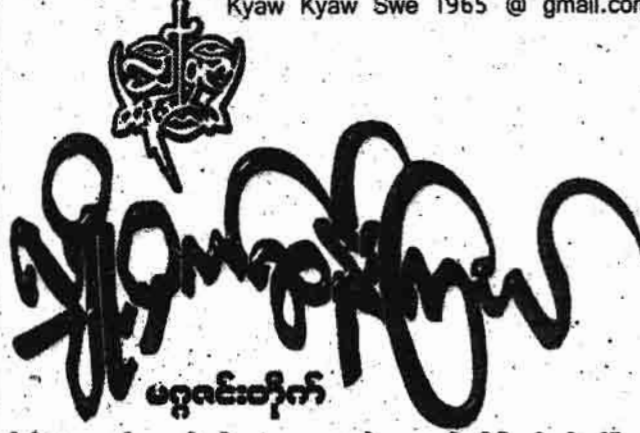
မြန်မာနိုင်ငံ ဒေသအသီးသီးမှ လျှို့ဝှက်စာနိဂြယ်သော၊ ဝဋ်ရစာနိသော အကြောင်းအရာများ၊

အဖြစ်အပျက်များ၊ ချစ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများ၏ အကြောင်းကို စာပေရေးဖွဲ့ပြီး ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

လျှို့ဝှက်စာနိဂြယ်မဂ္ဂဇင်းမှ စာမျက်နှာပေါ်တွင် အမြန်ဆုံး ဖော်ပြပေးပါမည်။ စာချစ်သူ

စာရေးဆရာများ စာများပေးပို့နိုင်ပါသည်။

Kyaw Kyaw Swe 1965 @ gmail.com

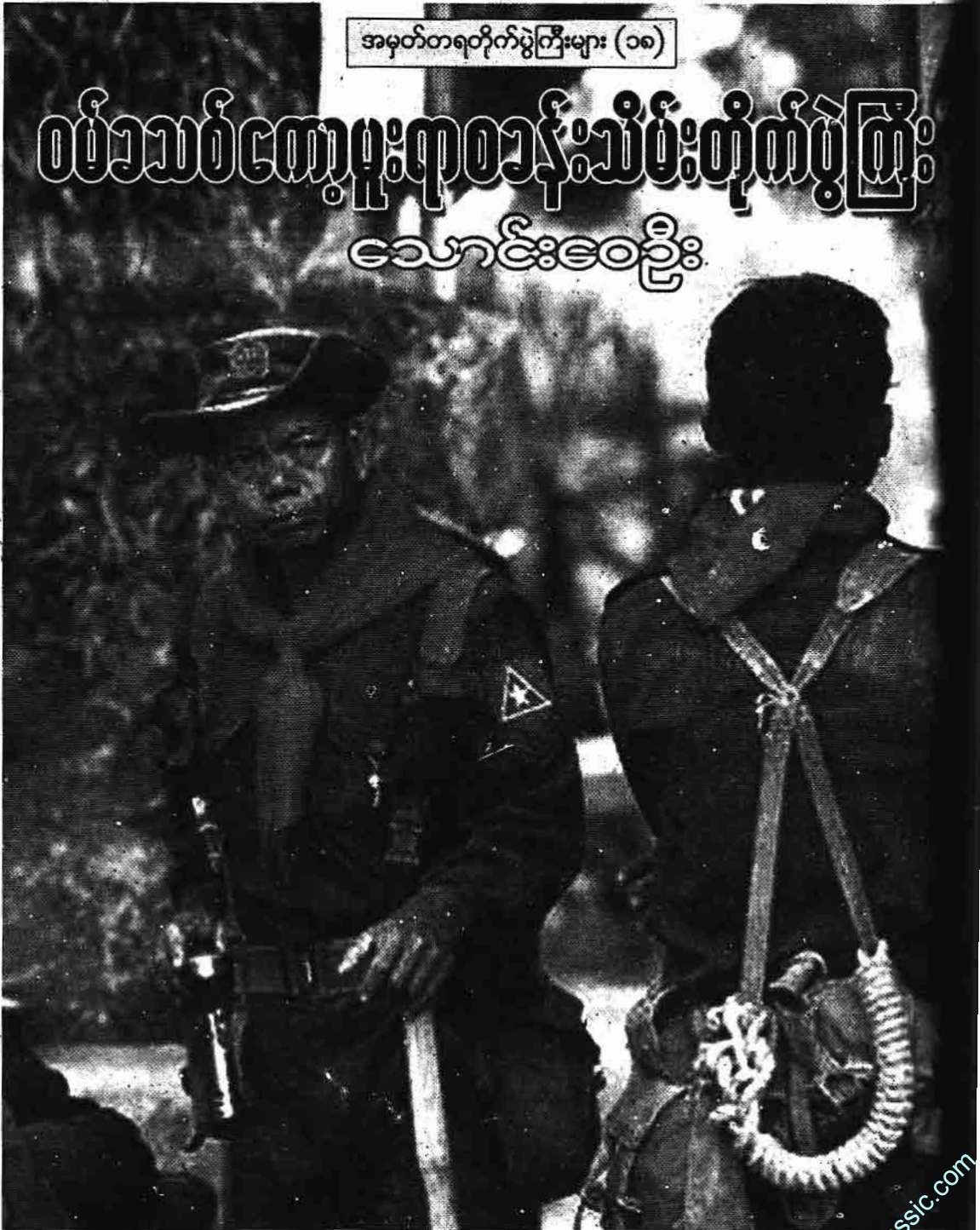

မဂ္ဂဇင်းတိုက်

တိုက် (၉) ၃၀၁-ပိတောက်လမ်းယုန်လောက၊ ပိတောက်ညွန့် ဗိုလ်၊ ရန်ကုန်မြို့
 ဇန်နဝါရီလ ၂၀၀၆၊ ဧပြီလ ၂၀၀၆၊ ဧပြီလ ၂၀၀၆၊ ဧပြီလ ၂၀၀၆၊ ဧပြီလ ၂၀၀၆

အမှတ်တရတိုက်ပွဲကြီးများ (၁၈)

ဝပ်သစ်ကျေးဇူးတင်သနားသိမ်းတိုက်ပွဲကြီး သောင်းစေခြင်း

ယခင်လမှအဆက်

ဘဲဂလော့ဒုက္ခသည်စခန်းမှ အံ့ခရိုင်တာဝန်ခံ ဖဒိုမန်းရင်စိန် သတင်းကလည်း နားမသက်သာ ရာပင် ဖြစ်သည်။

စင်စစ် DKBA မှ တပ်ကြပ် ဆင်စိုးတို့လူစု ဘဲဂလော့ကို ရောက်ရှိ၊ တာရခြင်းမှာ ဖဒိုမန်းရင်စိန်က ဆက် သွယ်ခေါ်ယူခြင်း ဖြစ်နေသည်။ ဆင်စိုးတို့လူစုသည် ဖဒိုမန်းရင်စိန်၏ ထူမြစ်သူ ဝင်းပို၊ ဂျက်ဖရီဝင်းနှင့် အောင်မောင်အေးတို့ကို ကားတစ်စီး ဖြင့် တင်ခေါ်သွားကြသည်။ ဗိုလ်မှူး ဦးမှူးက လမ်းမှဖြတ်၍တိုက်ခိုက်ရာ စားမှောက်ပြီး အောင်မောင်အေး လွတ်မြောက်လာခဲ့ရသည်။ ဂျက်ဖရီ ဝင်းသည် လမ်းတွင် ပစ်ခတ်ခံခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးသည်။ DKBA က အသေ ပစ်ဖမ်းသည်။

ဖဒိုမန်းရင်စိန်နှင့် ဝင်းပို သည် ဖြိုငြဲကြီးငူဆရာတော်ထံ

သွားရောက်ကြည်ညိုဖူးမြော်ကြပြီး ဒီကေဘီအေအဖွဲ့နှင့် သစ္စာရေ သောက်ကာ ပူးပေါင်းလိုက်သည်။ KNU ဘားအံခရိုင်ကော်မတီကား လုံးဝ ပြိုကွဲသွားပေပြီ။

ကားမှောက်ပြီး လွတ်မြောက် လာသူ အောင်မောင်အေးက နတ်သ နှောပြီး တင်ပြသမျှကို ကြားရသော ထိန်မောင်သည် ဒေါသအထွက်ကြီး ထွက်ရတော့သည်။ သူသည် ဂျော်နီကို အဆက်အသွယ်ယူရသည်။

“ဂျော်နီ... မင်း တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း တစ်ခုခုလုပ်ပြမယ်ဆို”

“ကျွန်တော် ကြက်တူရွေး ရွာကြီးကို ဝင်တိုက်တယ်။ ရန်သူက လက်နက်ကြီးတွေနဲ့ အကြီးအကျယ် ပစ်တယ်။ ရန်သူနှစ်ယောက် အသေမိ တယ်။ ရန်သူနှစ်ယောက် အရှင်မိ တယ်။ ကျွန်တော် ရှင်းပစ်လိုက်ပြီ”

တကယ်တော့ ဂျော်နီ ဖြီးနေ ခြင်းဖြစ်သည်။ ကြက်တူရွေးရွာတွင် တိုက်ပွဲမဖြစ်။ ဂျော်နီသည် ကြက်တူရွေး

ရွာအနီးသို့ပင် မကပ်နိုင်ခဲ့။ ကြက်တူ ရွေးရွာနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တွေ့ဆုံ ပစ်ခတ်မှု အနည်းငယ်ဖြစ်ပွားပြီး ဂျော်နီသည် ဆုတ်ခွာသွားခဲ့သည်။ ဤဖြစ်စဉ်ကို ထိန်မောင် သိသည်။ သူသည် ဂျော်နီအပေါ်တွင် မည်ကဲ့သို့ သဘောထားရမည်ကို မခန့်မှန်းနိုင် အောင် ဖြစ်နေသည်။ ဂျော်နီသည် ဒီကေဘီအေအဖွဲ့နှင့် သာမကပဲ တပ်မတော်နှင့်ပါ စက်အဆက်အသွယ် ယူ၍ ပူးပေါင်းလိုကြောင်း ပြောနေတာ ကို ထိန်မောင် ကြားထားသည်။ ဂျော်နီကတော့ လှည့်စားခြင်းသာဖြစ် ကြောင်း ပြောနေလေသည်။

၁၉၉၅ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၀ ရက်နေ့တွင် ကော်မူးရာရှိ တပ်ရင်း (၁၆) မှ KNU တပ်သား ၇ ယောက် တိုက်ပွဲကို ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လိုခြင်း မရှိတော့သဖြင့် ထွက်ပြေးကြတော့ သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ၂၅ ယောက်ခန့် ထွက်ပြေးကြပြန်သည်။ တပ်ရင်း (၁၆) မှ ထွက်ပြေးသူပေါင်း

မှာ ၄၀ ကျော်ပင် ရှိလေပြီ။

ကော်မူးရာတိုက်ပွဲမှ ထွက်
ပြေးကြသူများမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
များရော၊ ခရစ်ယာန်များပါ ဖြစ်သည်။
သူတို့သည် အဓိပ္ပာယ်မဲ့စစ်ပွဲကို
မတိုက်လိုကြတော့။ ညီအစ်ကို အချင်း
ချင်း သွေးချောင်းစီးစစ်ပွဲ ခင်းကျင်း
ရသည်ကို မလိုလားနိုင်ကြတော့။

ဖွေဘော်လူးမှ ထွက်ခွာလာ
သော ဗိုလ်မြနှင့် KNU လက်နက်ကိုင်
များသည် ထိုင်းနိုင်ငံ သံလွင်မြစ်
အရှေ့ဘက်ကမ်းကို ရောက်လာသည်။
သို့သော် သံလွင်မြစ် အနောက်ဘက်
ကမ်းမှ သစ်ခိုးထုတ်ရာစခန်းကြီး
များမှာ ကျဆုံးကုန်လေပြီ။ ဗိုလ်မြသည်
မော်တော်ကားများအား နောက်ပြန်
လှည့်စေသည်။ သူသည် သောင်ရင်း
မြစ် အရှေ့ဘက်ကမ်းအတိုင်း တောင်
ဘက်(မြစ်ဖျားဘက်)သို့ ဆန်တက်လာ
သည်။

တပ်မဟာ (၆) တပ်မဟာမှူး

ရွှေဆိုင်းလည်း စိတ်မချရ။ သူ့ကို
အာခံပြီး ငြိမ်းချမ်းရေးယူချင် ယူသွား
နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ရွှေဆိုင်း
ကို အနီးကပ်ထိန်းထားရမည်ဖြစ်
သည်။ ထို့အပြင် တပ်မဟာ (၆) ဌာန
ချုပ်သည်လည်း လုံခြုံမှု အတန်အသင့်
ရှိသော စခန်း ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မြတို့အဖွဲ့သည် ထိုင်း
နိုင်ငံ အုန်းဖန်ဒေသကို ရောက်လာ
သည်။ ထိုဒေသနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ
မြန်မာနိုင်ငံ မော်ခီးဒေသရှိသည်။
ဝေါလေသစ် အကောက်ဂိတ် ရှိသည်။
ဗိုလ်မြတို့လူစုသည် တပ်မဟာ (၆)
ဌာနချုပ်အနီးရှိ ကနဲလေးစခန်းနှင့်

ထီးဒူးစခန်းများတွင် ယာယီတဲခန်း

ထိုးကာ စံမြန်းကြရသည်။ တပ်မဟာ
(၆) တွင် ဖဒို စံလင်းနှင့် ဗဟိုကော်မ
ဝင်များသည် KNU အဖွဲ့ကြီး
ဖွဲ့စည်းပုံနှင့် စည်းမျဉ်းကို ပြန်လည်
ရေးဆွဲကြရသည်။ ခေါင်းဆောင်
ပြောင်းလဲရေးကိုလည်း ဆွေးနွေး
သည်။ ခက်သည်က အလွန်ပူလေး
လှသော ဗြဟ္မာခေါင်းကြီး ဖြစ်သည့်
ဗိုလ်မြပင် ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မြကို KNU
ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆက်၍ထားမည်လေ
သို့မဟုတ် ဘယ်နေရာမှာ ထားမည်
နည်း။

ဗန်ကောက်ရှိ အမေရိကန်
စစ်သံ (ရေတပ်) ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ယောက်

ဆန်သည် KNU အဖွဲ့၏ အရေး
 ဆင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် အခြေခံ
 ဆက်အလက်များ၊ ရှေ့ဘာဆက်
 ခုနစ် ရည်ရွယ်သည် စသည်တို့ကို
 ဆက်ဆက်သားနှင့် မေးမြန်းခဲ့သည်။
 နယ်မြေ ၁၉၉၅ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ
 ရက်နေ့တွင် ဟင်ဆန်ထံသို့
 ကြောင်းကြားစာ ပို့လိုက်သည်။
 စစ် ဟင်ဆန်သည် အကျိုး
 ကြောင်းကို သိတန်သလောက်
 ပြီးပေပြီ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်
 ခုနစ်သည် မာနယ်ပလောမှ
 လာသည်မှာ မကြာသေးပေ။ သူမ
 သံလွင်မြစ်ထဲ စက်လှေဖြင့်
 သွားနေသောကြောင့် ဒီကေဘီ
 အဖွဲ့၏ တားဆီးခြင်းကို ခံခဲ့ရသူ
 ဖြစ်သည်။

စစ်စစ် ဟင်ဆန်သည်
 နယ်မြေကို မေးနေစရာ မလိုပေ။ သူ
 သည် မြိုင်ကြီးကုန်းရာတော်၏ တပည့်
 များ ဖြစ်ကြသော ဒီကေဘီအိုအဖွဲ့
 သားများကိုသာ မေးမြန်းလျှင် အဖြေ

မှန်ကို သိမည်သာ ဖြစ်လေသည်။
 ဝမ်ခသစ် (ခေါ်) ကော်မူးရာ
 ခခန်းတွင်ကား တိုက်ပွဲသည် ပြီးဆုံး
 ခြင်း မရှိသေးပေ။ လက်နက်ကြီးများ
 သည် အိုမီဂါပုံ သောင်ရင်းမြစ်ကွေ့
 အတွင်းသို့ အဆက်မပြတ် ကျရောက်
 ပေါက်ကွဲနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်
 တွင် တပ်မဟာ (၆) မှ စစ်ကူပို့ထား
 သည့် တပ်ရင်း (၁၆) မှ ရဲဘော်များ
 သည် သေနတ်တွေကို ပစ်ထားပြီး
 တဖွဲဖွဲ ထွက်ပြေးနေကြသည်။

ထောလသည် အနောက်
 အုပ်စု မီဒီယာများထံမှ စိတ်ဓာတ်
 ရေးရာ အကူအညီတွေ ရရှိနေသည်။
 မြန်မာနိုင်ငံအား ဖြိုခွဲပစ်လိုသူများထံမှ
 လက်နက်ခဲယမ်း အပါအဝင် ရုပ်ပိုင်း
 ဆိုင်ရာ အကူအညီတွေ ရရှိနေသည်။
 သို့သော် သူလူများမှာ စိတ်ဓာတ်
 တက်ကြွခြင်း မရှိ။ လက်နက်ကြီး
 ထိမှန်၍ အတုံးအရုံး သေကြေနေကြ
 သော အလောင်းများကို ရှင်းမပစ်နိုင်
 ခြင်းကလည်း စိတ်ဓာတ်ကျစရာပင်

ဖြစ်သည်။ လက်နက်ခဲယမ်းများမှာ ပို၍
 ပင်နေသည်။ ကိုင်ဆောင်မည့်သူပင်
 မရှိ။ မိမိတို့သည် တဖြည်းဖြည်း
 လုံးပါးပါး ကုန်ကြတော့မည်ကို ထောလ
 စိုးရိမ်နေသည်။

သို့သော် ထောလသည်
 ကိုယ့်စကားနှင့်ကိုယ် ဒုက္ခရောက်နေ
 လေသည်။ သူသည် ကော်မူးရာခခန်း
 ကို တစ်ဖက်နိုင်ငံ နယ်မြေထဲမှ
 တိုက်ခိုက်မှုသာလျှင် ရနိုင်မည် ဟု
 ယုံကြည်နေသည်။ သူတို့ခေါ်ထားသော
 နိုင်ငံခြားသား နည်းပြ Mercenary
 စစ်ဗာရီများကလည်း ဤအတိုင်းပင်
 ပြောသည်။ ၈-၂-၉၅ ရက်နေ့တိုက်ပွဲ
 တွင် မြန်မာတပ်ဖွဲ့များ ထိုင်းနိုင်ငံသို့
 ကျူးကျော်လာသဖြင့် ထိုင်းနိုင်ငံ
 နိုင်ငံခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့များနှင့် အပြန်
 အလှန် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားသည်ဟု ဘီဘီစီ
 အသံလွှင့်ဌာနက ၉-၂-၉၅ ရက်နေ့
 နံနက်တွင် အသံလွှင့်သွားသည်။

ထိုင်းနိုင်ငံမှ တိုက်ခိုက်ခြင်း
 မှာ ပထမအကြိမ် ဖြစ်သည်ဟု သတင်း

ထောက်များက ပြောကြသည်။ စင်စစ်
 ထိုင်းနိုင်ငံသို့ မည်သူကမျှ မကျူးကျော်
 သည်ကို ထောလ သိသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံ
 မှနေ၍ သူတို့အား ကူညီပစ်ခတ်
 ပေးသူများသည် မိမိတို့တာဝန်မဖြစ်
 စေရန်အတွက် ကြိုတင်ကာကွယ်ကြ
 ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်
 မှာ ပထမအကြိမ်ဟုဆိုသော်လည်း
 စင်စစ် ထောလအား ကူညီပစ်ခတ်ပေး
 သည့်မှာ ၁၂ ကြိမ်ပင် ရှိနေလေသည်။

ကော်မူးရာတွင် လက်နက်
 ခဲယမ်းလည်း ပြည့်စုံသည်။ ကျော
 ထောက်နောက်ခံလည်း ကောင်းသည်။
 စစ်ရေးအရလည်း မိမိတို့၏ မြေအနေ
 အထားမှာ လွန်စွာအကဲသာနေသည်။
 သို့တိုင်အောင် မိမိတို့၏ တပ်သား
 များသည် အဘယ်ကြောင့် လက်နက်
 များကို စွန့်ပစ်၍ ထွက်ပြေးနေကြပါ
 သနည်း။ ဖဒိုမန်းရင်စိန်တို့လို အစဉ်
 အလာရှိသော လူကြီးများကလည်း
 အဘယ်ကြောင့် ဒီကေဘီအိုနှင့်
 သွားပေါင်းနေကြသနည်း။

ထောလသည် အခြေအနေ
 ကို စဉ်းစား၍မရပေ။ သို့သော် သူသည်
 ဗိုလ်မြ၏အလိုကျ တိုက်ပွဲဝင်ရမည်သာ
 ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မြသည်လည်း သူ့ဆရာ
 များ၏ အလိုကျ ဆက်လက်ခိုက်တွင်း
 နက်ရန် ကြိုးပမ်းနေရသည်။

ကော်မူးရာတွင် တည်
 ဆောက်ထားသည့် ကွန်ကရစ်ဘန်ကာ
 အချို့သည် အိုင်အမာ သုံးထပ်
 ဘန်ကာများ ဖြစ်သည်။ ပွိုင့်ဖိုက်စက်
 သေနတ်ကြီးနှင့် ၅၇ မီလီမီတာ
 နောက်ပွင့် ရိုင်ဖယ်တို့ကို တစ်ဖက်စီ
 တင်သည်။ အောက်ဆုံးထပ်တွင်

လူခိုအောင်းသည်။ ဘန်ကာအများ
 မှာ ကွန်ကရစ်ဘန်ကာကြီးတွေ ဖြစ်
 သည်။ အပေါ်ထပ်တွင် လက်နက်
 တင်သည်။ အောက်ထပ်မှ ကြိုးနှင့်ဆွဲ
 ပစ်သည်။ သေနတ်များမှာ မိတာ ၂၀
 ခန့်သာ ကျယ်ဝန်းသည့် အိမ်ဂီအတ
 အသေချိန်ထားသဖြင့် ပစ်စရာမလိုဘဲ
 ကြိုးကို မှန်မှန်ဆွဲပေးရုံသာ ရှိသည်
 ထောလသည် ရေအောက်
 ဘန်ကာမှ ရဲဘော်များအား
 ခြေကျင်းတွေ ခတ်ခိုင်းလိုက်သည်
 သူတို့သည် ဆုတ်ပြေး၍ မရ။ သူတို့
 အစာရေစာ မှန်မှန်ပို့ပေးသည်

ကောင်းမွန်စေရန်ဆိုကာ
 ကြွေးတော့ တိုက်သည်။ ဤနည်း
 ပြီးခဲ့သည်နစ်က မုံးကျွတ်တိုက်ပွဲ
 မဟာမိတ်ခွန်ဆာအသုံးပြုသည်
 နည်း ဖြစ်သည်။ ထောလသည်
 အင်ယူရဲဘော်များ တိုက်ပွဲခွန်ခွာ
 ချက်ပြေးခြင်း မပြုနိုင်ရန် နည်းမျိုးစုံ
 စီစဉ်ရသည်။

“တိုက်ပွဲက ထွက်ပြေးဖို့သူ
 သေသိ။ ငါ့အမိန့် မစောင့်နဲ့။
 ခြောက်နဲ့ အနီးဆုံးလူက ပစ်သာ
 ပေးတော့”

ထောလ၏ အမိန့်ပင်ဖြစ်

သည်။ သူသည် သူကတိပေးထား
 သည်အတိုင်း သူကိုယ်တိုင် အသေခံ
 တိုက်ပြုမှ ဖြစ်မည်။ သို့သော် သူ
 မသေခင်တွင် ကေအင်ယူ ရဲဘော်
 များ၏ အသက်သွေးများကို စတေးရ
 ပေမည်။

ကော်မူးရာ (ခေါ်) ဝမ်ခသစ်
 စခန်းတိုက် ပွဲနှင့် ပတ်သက်၍
 အနောက်အုပ်စု အသံလွှင့်ဌာနများ၊
 စာနယ်ဇင်းများ၏ ဝါဒဖြန့်ချက်များမှာ
 ပလူပျံ့၍နေသည်။ အနောက်အုပ်စု
 မီဒီယာများသည် ကော်မူးရာကို လာ
 ရောက်တိုက်ခိုက်သူများ ကျဆုံးကုန်

သဖြင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေကြောင်း
 ပေါ်လွင်အောင်ပင် ဝါဒဖြန့်နေကြ
 သည်။ ၁၀-၂-၉၅ ရက်နေ့က
 အသံလွှင့်ချက်တစ်ခုတွင် ကော်မူးရာကို
 တိုက်ခိုက်သူ ၆၀ ခန့် ကျဆုံးပြီး
 လာရောက် တိုက်ခိုက်သူများတွင်
 ဒီကောဘီအေအဖွဲ့မှ ၃၀၀ ခန့် ပါဝင်
 သည်ဟု ဆိုသည်။ ဘီဘီစီဆောင်းပါး
 ရင် ဒဲရစ်ဘရ(စ်)ဝေဘယ်(လ်)
 ကလည်း မြန်မာနိုင်ငံသည် ကေအင်ယူ
 များအား တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြင့် နိုင်ငံ
 တကာ၏ ဆန့်ကျင်မှုကြုံတွေ့ရလိမ့်
 မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်သည်။ ဘီဘီစီ
 သတင်းထောက် အီယင်ဆင်မဆင်
 ကလည်း ကေအင်ယူများသည်
 ကော်မူးရာကို စွန့်ခွာသွားမည် မဟုတ်
 ပေဟု သတင်းလွှာပေးပို့ကာ
 မြှောက်ပင့်ပေးခဲ့သည်။

ဒေါက်တာနိုင်အောင် ခေါင်း
 ဆောင်သော ABSDF တစ်ခြမ်းပဲ့အဖွဲ့

၏ ဗဟိုဌာနချုပ်ဖြစ်သော ဒေါင်းခွင်
(ဒါးကွင်းစခန်းကို အမည်ပြောင်းထား
သော)စခန်း ကျဆုံးသွားရသော
သတင်းမှာ ဖုံးမရ ဖိမရ ပေါ်ပေါက်
လာသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံအစိုးရသည်
မြန်မာ့စစ်တပ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊
KNU ကို သော်လည်းကောင်း သူတို့
ပိုင်နက်ထဲမှ တိုက်ခိုက်မှုကို လုံးဝ
ခွင့်မပြုနိုင်ကြောင်းကိုလည်း ၁၁-၂-
၉၅ ရက်နေ့တွင် ထပ်မံ အသံလွှင့်
ကြပြန်သည်။ သို့သော် ဤအချက်ကို
မည်မျှတိတိကျကျ လိုက်နာနိုင်ပါ
သနည်း။ ဘေးလူ မကူကြေး တိုက်ကြ
ခိုက်ကြစတမ်းဆိုလျှင် KNU များ
ကွယ်ပျောက်သွားသည်မှာ ကြာ
လောက်ပေပြီ။

ထိုင်းကြေးစားသတင်း
ထောက် ယင်းဒီးလက်ချနွမ်ချွတ်သည်
လည်း ဤကိစ္စတွင် လက်မနှေးခဲ့ပေ။
သူမသည် ၁၀-၂-၉၅ ရက်နေ့ထုတ်
နေရှင်းသတင်းစာတွင် နဝတက
လူကြီးတွေ သဘောထားကွဲလွဲနေပြီဟု

ရေးသားခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှ
သဘာဝဓာတ်ငွေ့များကို ထိုင်းနိုင်ငံမှ
ဝယ်ယူသည့်ကိစ္စကိုလည်း ဝိုင်းဝန်း
အပြစ်တင်ကြသည်။ သို့သော် ထိုင်း
နိုင်ငံမှ အစိုးရခေါင်းဆောင်များ
ကိုယ်တိုင်က တစ်ယောက်တစ်ပေါက်စီ
ပြောဆိုနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။
နိုင်ငံရေးဝန်ကြီးဌာနတစ်ခုတည်းမှာပင်
ဝန်ကြီးက တစ်မျိုး၊ ဒုတိယဝန်ကြီးက
တစ်မျိုး လူသိရှင်ကြား ဆန့်ကျင်ဘက်
ပြောဆိုနေကြသည်။ KNU ကိစ္စတွင်
နဝတအစိုးရသည် သဘောထားကွဲလွဲ
မှုမရှိဘဲ လုပ်စရာရှိတာကို တက်ညီ
လက်ညီ လုပ်နေခြင်းသာဖြစ်ပြီး
တကယ်တမ်း သဘောထား ကွဲလွဲသည်
မှာ ထိုင်းနိုင်ငံမှ ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်နေ
သည်။

၁၁-၂-၉၅ နေ့တွင်
ကော်မူးရာကို လာရောက်တိုက်ခိုက်သူ
များသည် စစ်ယူနီဖောင်းဝတ်ထား
သော ပေါ်တာများ ဖြစ်နေသည်ဟု
အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ အသံလွှင့် ပြန်သည်။

KNU တို့အား ပြတ်ပြတ်သားသား
လမ်းခွဲခဲ့သော ဒီကေဘီအိုအဖွဲ့
အင်အား ၃၀ ခန့်သာ ရှိသည်ဟုလည်း
မျက်စိစုံမှိတ်၍ အသံလွှင့်သည့်
ဖေဖော်ဝါရီလ ၈ ရက်နေ့တွင် မြန်မာ
လက်နက်ကိုင် ၅၀ ခန့် သောင်ရင်ခြေ
ကို ဖြတ်ကူးလာသဖြင့် ထိုင်းနိုင်ငံ
လက်နက်ကြီးဖြင့် ၁၀ မျက်ထပ်
မနည်းပစ်ခတ်ရသည် ဟုလည်း
သည်။ အဖြစ်မှန်မှာ ထိုင်းနိုင်ငံ
လေကွဲ ဒုံးကျည်များ မြန်မာ့မြေပေါ်
ကျရောက်လာပြီး KNU များကို ကူညီ
ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျဆုံးသူတို့
သွေးစက်များက သက်သေတည်ထိ
မည်ဖြစ်သည်။

အနောက်အုပ်စု မီဒီယာများ
က လေပုပ်ထုတ်ဆေးများ မှီဝဲနေခြင်း
ချိန်တွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း
မြန်မာနိုင်ငံတွင် အမှုထမ်းခဲ့သည့်
အမေရိကန်စစ်မှုထမ်းဟောင်းများ
အနက်မှာ နောက်တစ်ဖွဲ့ မြန်မာနိုင်ငံ
သို့ လာဦးမည်ဆိုသော သတင်းထွက်

ထောရာ ဗိုလ်မြနှင့် အပေါင်းအပါ
 မခံချိ မခံသာဖြစ်သွားရပြန်သည်။
 ဦးပြေးများက ဂျပန်အစိုးရအနေနှင့်
 အစိုးရကို ရှုတ်ချဖို့ မေတ္တာရပ်ခံ
 သတင်းသည်ပင် ဗိုလ်မြကို
 သိသိနိုင်စွမ်းမရှိ။ စင်စစ် KNU
 ကြီး ပြိုကွဲခြင်း၏ နောက်ဆက်တွဲ
 သနားများကို နဖူးတွေ့ ခူးတွေ့
 ဆိုင်ရသူမှာ ဗိုလ်မြသာ ဖြစ်သည်။
 ကော်မူးရာတွင် ထောလကို
 မှုတ်ပေးပြီး တိုက်ခိုက်ခိုင်းထားရ
 ကစား KNU အဖွဲ့၏ အခြေအနေ
 ဆိုးသည်ထက် ဆိုးနေလေပြီ။
 ဆက်နက်တွေ စွန့်ပစ်ပြီး ထွက်ပြေးသူ

က ပြေးသည်။ လက်နက်ပါ ယူသွားပြီး
 တပ်မတော်ထံ လက်နက်ချသူက
 ချသည်။ ဖဒိုမန်းရင်စိန်တို့လို လူကြီး
 အချို့က ဒီကေဘီအိုနှင့် သွားရောက်
 ပူးပေါင်းသည်။ ဗိုလ်မြသည် တပ်မဟာ
 (၆) နယ်မြေတွင် ဗဟိုဌာနချုပ်ဖွင့်လှစ်
 ရန် ကြိုးစား၍နေသည်။ သို့သော် ဗဟို
 ဌာနချုပ်အသစ်သည် အရေးမကြီးလှ။
 ကော့မှူးရာသာ အရေးကြီး၍ နေ
 သည်။
 ကော်မူးရာတွင် တိုက်ပွဲမှာ
 အပြင်းအထန်ဖြစ်ပွားနေပြန်သည်။ ၈-
 ၂-၉၅ ရက်နေ့ တိုက်ပွဲသည် ညနေ
 ၅ နာရီတွင် ပြီးဆုံးပြီးနောက် ၂၄ နာရီ

သာလျှင် ငြိမ်သက်သည်။ ပစ်ခတ်မှု
 များ ပေါက်ကွဲမှုများ ပေါ်ပေါက်လာပြန်
 သည်။ အိုမီဂါပုံသောင်ရင်းမြစ်ကွေ့
 လေးအတွင်းမှ ကော်မူးရာ (ခေါ်)
 ဝမ်ခသစ်စခန်းသည် လက်နက်ကြီး
 ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် ပေါ်ထွက်လာရသော
 ဖုန်လုံးကြီးများ၊ ယမ်းခိုး ယမ်းငွေများ
 ၏အောက်တွင် အကျည်းတန်စွာ
 နစ်မြုပ်၍ နေသည်။

ထောလသည် ပထမအကြိမ်
 အနီးကပ်တိုက်ပွဲကို သူတစ်ပါး၏
 အကူအညီဖြင့် တွန်းလှန်နိုင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်
 သည်။ ဒုတိယအကြိမ်ကို သူတတ်နိုင်
 ပါဦးမည်လား။ ဒုတိယအကြိမ်နှင့်ရော
 ပြီးပြတ်ပါမည်လား။ တတိယအကြိမ်၊
 စတုတ္ထအကြိမ်များကို ရင်မဆိုင်ရဘူး
 ဟု ပြောနိုင်မည်လား။ စင်စစ် ထောလ
 သည် သူတစ်သက်တာတွင် အပြင်းထန်
 ဆုံးသော တိုက်ပွဲနှင့် ကြုံတွေ့နေရခြင်း
 ဖြစ်သည်။ သူသည် နှုတ်၏ စောင်မ
 ခြင်းထက် လက်၏စောင်မခြင်းကို ပို၍
 လိုအပ်နေသည်။ လူအင်အား အကူ

အညီလည်း အရေးကြီးလှသည်။ သူ့လူ
တွေ ကုန်တော့မည်။ သေနတ်များပင်
လျှင် ကိုင်ဆောင်သူ မရှိသဖြင့် ပိုနေ
လေပြီ။

ထောလသည် ထိန်မောင်နှင့်
အဆက်အသွယ်ရအောင် ကြိုးစားရ
သည်။ သူ့ကို အနီးကပ် အကူအညီ
ပေးနေသည်မှာ တပ်မဟာ (၇) ဖြစ်
သည်။ တပ်မဟာ (၇) ကို KNU များ
က မိခင်တပ်မဟာဟု ခေါ်ကြသည်။
ဤတပ်မဟာမှာ ဗိုလ်မြ၏ အမာခံလူ
များ စုဝေးနေသည့် တပ်မဟာဖြစ်
သည်။

“တပ်မဟာ (၆) က ဘာမှ
လုပ်မပေးဘူးလား ဗိုလ်ချုပ်။ သူတို့
ဘက်က တိုက်ကွက်ဖော်မှ ကျွန်တော်
အသက်ရှူချောင်မှာ”

“တပ်မဟာ (၆) ကို ဗိုလ်ချုပ်
ကြီးမြကိုယ်တိုင် အနီးကပ် ကွပ်ကဲနေ
တယ်။ ဗဟိုဌာနချုပ်လည်း အဲဒီမှာ
ဖွင့်မယ်”

“ဒါဆို ပိုဆိုးသွားမှာပေါ့။

ရန်သူက ဗဟိုဌာနချုပ်ကို ထပ်ပြီး တိုက်
လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ကျွန်တော်
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမြအတွက် စိတ်ပူနေတယ်။
အပြင်ကသာ ကျွန်တော်တို့ကို ချိုးကျူး
နေတာ။ ကျွန်တော်တို့အထဲမှာတော့
...”
“ဒါတွေ မင်းပူစရာမလိုဘူး
ထောလ။ ဒါတွေက လူကြီးတွေ

အလုပ်ပါ။ သူတို့ အကောင်းဆုံးဖြစ်
အောင် လုပ်ကြမှာပါ။”

“လူကြီးတွေ ဘာလုပ်နေကြ
လဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင်တယ်”

“သူတို့အစည်းအဝေးလုပ်
နေကြတယ်”

“လုပ်ကြပါ။ တစ်သက်လုံးပဲ
အစည်းအဝေးလုပ်ကြပါ။ ကြာရှည်
ကျွန်တော့်လည်း သန်းမောင်လို
အများသခင်ခေါ်တဲ့နောက်ကို လိုက်ရ
တယ်”

ကရင့် တော်လှန်ရေး၏
နောက်ဆုံးနှစ်တွင် အသေခံတိုက်မည်
ဆိုသော ထောလက ပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ထောလသည် ဝမ်ခသစ်
(ခေါ်) ကော်မူးရာစခန်းကြီးအား ခုခံ
တာကွယ်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။ ထို
ခန်းကို KNU အားလုံးက သူတို့၏
နောက်ဆုံးစခန်းဟု သဘောထားနေ
ကြသည်။ ကော်မူးရာထက် ကောင်း
သော စခန်းကြီးတစ်ခု ဖွင့်လှစ်နိုင်မည်
ဆိုလျှင်ပင် သူတို့သည် ကော်မူးရာကဲ့သို့

အလေးအနက် မထားနိုင်ကြတော့။

ထောလသည် ကော်မူးရာ
စခန်းတွင် ကြွကြွခံ၍ ကာကွယ်နိုင်ပါ
မည်လော။

ဗိုလ်မြနှင့် အပေါင်းအပါများ
သည် မည်ကဲ့သို့ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်
ကြမည်နည်း။ ပြိုကွဲပျက်စီးနေသော
KNU အဖွဲ့ကြီး၏ သပွတ်အူတမျှ
ရှုပ်ထွေးနေသည့် အတွင်းရေးကိစ္စများ
မှာ ပို၍ပင် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေ
လေတော့သည်။

၁၉၉၅ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ
၅ ရက်နေ့ည ဖြစ်သည်။

ဘီးလင်းမြို့နယ်အတွင်းရှိ
လေးကေရွာမှာ တစ်ရွာလုံး ချမ်းချမ်း
စီးစီးနှင့် အိပ်မောကျနေကြသည်။
KNU ၁၀ ယောက်သည် အမှောင်ထုကို
အကာအကွယ်ယူကာ ရွာအနီးသို့
တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာနေကြ
သည်။ ရွာထဲမှ ဦးတင်အောင်၏
မိသားစုနှင့် ဦးအောင်သန်း၏ မိသားစု

တို့မှာ မိမိတို့၏ အိမ်များပေါ်တွင်
အိပ်မောကျနေကြသည်။

ည ၁၂ နာရီခွဲ။
သန်းခေါင်ထက်နက်သော

ည၏ အမှိုက်တိုက်က ဖုံးလွှမ်းလေပြီ။

KNU ၁၀ ဦးသည် မိမိတို့
တွင်ပါလာသော လောင်ချာများ၊
လက်နက်ငယ်များဖြင့် မှောင်မည်းနေ
သော ကျေးရွာအတွင်းသို့ ရမ်းသန်း၍
ပစ်ခတ်ကြတော့သည်။ ပေါက်ကွဲသံကြီး
နှင့်အတူ ဦးအောင်သန်းတို့ အိမ်မှာ
သိမ်သိမ်တုန်သွားရသည်။ အိပ်မှုနံရံများ
ဖြင့် အိပ်ရာမှ ထလာသော ဦးအောင်
သန်းသည် လက်ဝဲဘက်ရင်အုံကို
လက်ယာလက်ဖြင့်ဖိကာ လဲကျသွားရ
တော့သည်။ ဦးအောင်သန်းသည်
သေအံ့မူးမူးအချိန်တွင် ၁၀ နှစ် အရွယ်
သမီးငယ်လေး မူမူကို လှမ်းခေါ်သည်။
မူမူသည် KNU တို့၏
လက်နက်ကြီး ပေါက်ကွဲမှုကြောင့်
ကိုယ်အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး သွေးတွေရွှံ့
နေသည်။

ဦးအောင်သန်းနှင့် သမီး ဖြစ်သူ မမူမူတို့ သားအဖ နှစ်ယောက် စလုံး KNU တို့၏လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးကြရတော့သည်။

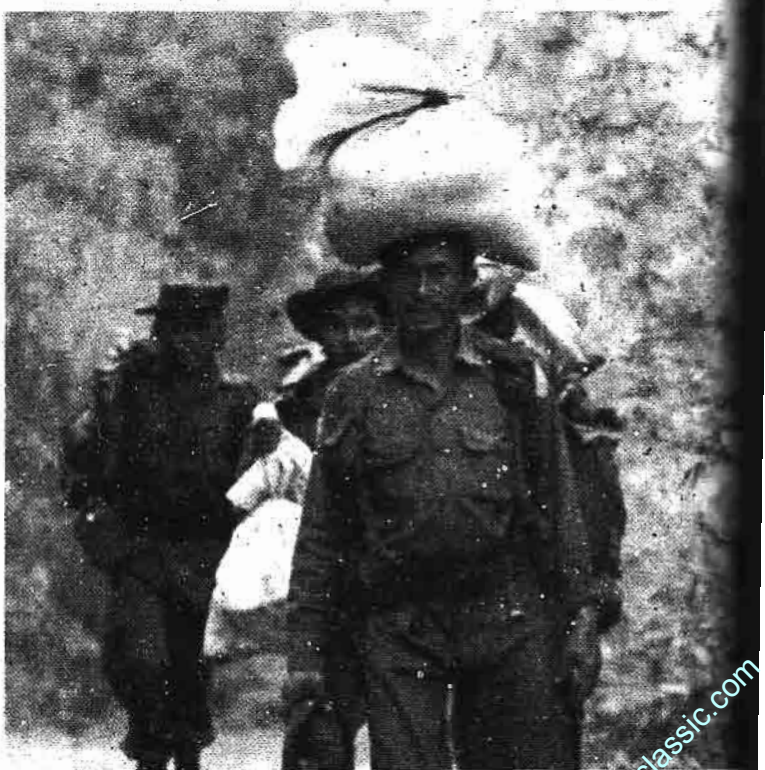
ဦးတင်အောင်တို့၏ အိမ်ကို လည်း လက်နက်ကြီး ထိမှန်လေရာ ဦးတင်အောင်၏သမီး မပြီးနိုင် အသက် ၂၁ နှစ်မှာ ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးရပြန်သည်။ အဖေက ၇၈ နှစ်ရှိ အမယ်အိုကြီး ဖြစ်သူ ဒေါ်နုမှာ ညာခြေချင်းဝတ်နှင့် ညာလက်ဖျံတွင် ဇာန်ရာများ ရရှိသွား သည်။ လေးကေရွာမှာ အိပ်ရာမှ လှုပ် အနိုးခံလိုက်ရသည်။ KNU တို့၏ လက်ချက်ကြောင့် အပြစ်မဲ့ပြည်သူ သုံးဦးမှာ မိမိတို့၏ အဖြစ်ဆိုးကိုပင် မိမိတို့ မသိနိုင်ဘဲ ကြေကွဲဝမ်းနည်း ဖွယ်ရာ သေဆုံးကြရရှာသည်။

အရပ်ဘက်ပစ်မှတ်များ အား တိုက်ခိုက်ရန် ညွှန်ကြားချက်မှာ ဗိုလ်မြ၏ ညွှန်ကြားချက်ပင် ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မြသည် KNU စခန်းများကို အတိုက်ခံရတိုင်း ဟန်ပြန် တိုက်စစ်

အဖြစ် အရပ်ဘက်ပစ်မှတ်များကို တိုက်ခိုက်ရန် စေခိုင်းလျက်ရှိသည်မှာ ယခုမှမဟုတ်။ ကရင်ပြည်နယ် အတွင်းရှိ မြို့ပြများ၊ ကျေးရွာများမှ ကရင်လူထုမှာ ဤကဲ့သို့သော အဖြစ် ဆိုးမျိုးကို ကြုံနေကျပင်ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မြသည် မိမိအသုံးမကျမှု ကြောင့် KNU အဖွဲ့ကြီး ပြိုကွဲခြင်း အပေါ်တွင် အဖတ်ဆယ်နိုင်ရန် အယုတ်မာဆုံး၊ အကောက်ကျစ်ဆုံး

နည်းလမ်းများကို သုံးရန် ဆုံးဖြတ် ထားပြီး ဖြစ်သည်။ သူသည် မြို့ရွာ များကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးရန် ညွှန်ကြား ခဲ့သည်။ မြိုင်ကြီးငူဆရာတော်က လုပ်ကြံခိုင်းသည်။ စစ်ရေးအရ တုံ့ပြန် အားလုံးမှာ အရပ်ဘက်ပစ်မှတ်များ သာ ဖြစ်သည်။ အနောက်အုပ်စု မီဒီယာများက နှုတ်၏စောင်မခြင်းဖြင့် လက်ခုပ်တီးပြီး ရှူးတိုက်ပေးနေသည့် တွင် လက်၏စောင်မခြင်းဖြင့် ကူညီ

ကူညီကြသည်။

ကော်မူးရာတိုက်ပွဲတွင်

သင်ရင်းဖြစ်တစ်ဖက်ကမ်း ထိုင်း

နိုင်ငံဘက်မှ ၁၅၅ မီလီမီတာ

အကွာကြီးများသည် လေကွဲကျည်

ကျည် KNU တို့ဘက်က ကူညီ

ပေးပေးသဖြင့် လူအသက်ပေါင်း

အများဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ ဗိုလ်မြကို

ကလေးရစ်သူရဲကောင်းကြီး၊ လူမျိုး

အမျိုးမျိုး၏ ကယ်တင်ရှင်ကြီး၊ လူ

အသက်အရေးဘက်က မားမားမတ်မတ်

တည်သူကြီးအဖြစ် အထင်ကြီးကာ

အကူအညီတွေ ပုံအော့၍ ပေးနေသူ

သည် မိမိတို့၏ လုပ်ရပ်အတွက်

အရေးနဲ့ နောင်တရကြရဦးမည်ပင် ဖြစ်

သည်။ သို့မဟုတ် သိလျက်နှင့် ကူညီ

သည်ဟုဆိုလျှင်ကား မိုက်တွင်း

အနက်ဆုံး လူသားများပင် ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မြနှင့် သူ၏ဆရာများ

သည် ကော်မူးရာ (ခေါ်) ဝမ်ခသစ်

ခရီးတွင် ခုခံကာကွယ်နေသော

ထောလနှင့် KNU များ အသက်ရှူ

ချောင်စေရန် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြိုးစား

နေကြသည်။ အိုမီဂါပုံသောင်ရင်းမြစ်

ကွေ့လေးထဲတွင်ကား လက်နက်ကြီး

ပေါက်ကွဲသံများဖြင့် ဆူညံ၍နေသည်။

နှစ်ဖက်တပ်များသည် ရှေ့မတိုး နောက်

မဆုတ်ဘဲ ရင်ဆိုင်ကာ အပြန်အလှန်

ပစ်ခတ်နေကြလေသည်။

ကော်မူးရာစခန်းအတွင်း

တိုက်ပွဲပြင်းထန်နေသည့် နေ့တစ်နေ့။

ထောလသည် လက်နက်ကြီး

ပစ်ခတ်သူ လှမင်းထံ ရောက်သွား

သည်။

“လှမင်း... မင်း ဘယ်လို

ပစ်နေတာလဲ”

“ခတ်ဖလူးကုန်းနဲ့ ကာလူး

ကုန်းကို ပစ်နေတာ ဗိုလ်ချုပ်။ အဲဒီမှာ

ရန်သူရှိနေတယ်”

“ရန်သူကိုချည်းပဲ မပစ်နဲ့။

မြစ်အရှေ့ဘက်ကမ်းကိုလည်း ပစ်ဦး။

ဒါမှ သူများနိုင်ငံထဲ လက်နက်ကြီး

ကျပြီဆိုပြီး နဝတအစိုးရကို ကန့်ကွက်
လို့ရအောင်”

“ကျွန်တော့်လက်နက်ကြီး

တွေက အသေချိန်ထားတာ”

ထောလက လှမင်းကို

ဆဲလိုက်သည်။

“မင်း တော်တော်စကားရှည်

တယ်။ ငါပြောတဲ့ အတိုင်းလုပ်။

သောင်းတင်ကိုလည်း ပစ်ခိုင်း”

ထောလသည် လှမင်းနှင့်

သောင်းတင်တို့ကို ထိုင်းနိုင်ငံအတွင်းသို့

မကြာ မကြာ ပစ်ခတ်ပေးရန် ညွှန်

ကြားသည်။ ဗိုလ်ကြီးချစ်တင်ကလည်း

သူ့လက်နက်ကြီးအဖွဲ့ကို ထိုင်းနိုင်ငံထဲ

သို့ပါ ပစ်ခိုင်းသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံ နယ်ခြား

ကော်မတီသည် မြန်မာနိုင်ငံ နယ်ခြား

ကော်မတီအား ကန့်ကွက်တော့သည်။

မြန်မာနိုင်ငံမှ နယ်ခြားကော်မတီ

ကလည်း ကေအင်ယူများဘက်မှ ကူညီ

ပစ်ခတ်ပေးမှုများအတွက် တစ်ရက်

လျှင် ၅ ကြိမ်၊ ၆ ကြိမ် ကန့်ကွက်

နေရသည်။

မဲဆောက်ကော်မတီနှင့်
မြဝတီကော်မတီ အပြန်အလှန်
ကန့်ကွက်နေကြစဉ် ကြိတ်ပြုံးနေသူက
ထောလ။

၈-၂-၉၅ ရက်နေ့
ကော်မူးရာတိုက်ပွဲတွင် သူတစ်ပါး
အကူအညီဖြင့် တွန်းလှန်လိုက်နိုင်သော
ထောလသည် အပြီးသတ် အောင်မြင်မှု
ကို ရရှိသေးသည်မဟုတ်။ သူတို့ကို
တိုက်ခိုက်နေသူများသည် တိုက်ခိုက်
ခြင်း ရပ်စဲကာ အပြီးအပိုင် ဆုတ်ခွာ
သွားခြင်း မဟုတ်။ မိတာ ၂၀၀၊ ၃၀၀
အကွာတွင် နေရာယူကာ ရင်ဆိုင်
ထိန်းချုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။
လက်နက်ကြီးကျည်များက မိုးသီးမိုး
ပေါက်ယာ တဖွဲဖွဲ ကျရောက် ပေါက်ကွဲ
နေသည်။

ကော်မူးရာနှင့်ကပ်လျက်
သောင်ရင်းမြစ်အရှေ့ဘက်ကမ်းတွင်
ထောလကို ကူညီနေသူများ ရှိသည်။
ကေအင်ယူ ဖဒိုတစ်ဦးသည် သူလျှို့
အချို့နှင့်အတူ ဒဏ်ရာရလူနာများကို

စောင့်ကြိုနေသည်။ လာဘ်ထိုးထားနိုင်
သောကြောင့် ထိုင်းလက်နက်ကိုင်များ
ကလည်း အကူအညီပေးသည်။
ဖေဖေဝါရီလ ၁၁ ရက်နေ့တွင်
ကော်မူးရာမှ ဒဏ်ရာရ လူနာ ၄၉
ဦးသည် ထိုင်းနယ်ခြားရဲအချို့၏
ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် မဲဆောက်ဆေးရုံသို့
ချောမောစွာ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

သောင်ရင်းမြစ်၏ အရှေ့
ဘက်ကမ်းခြေတွင် ထိုင်းနိုင်ငံမှ
လက်နက်ကိုင်တပ်အချို့သည်
ကေအင်ယူများနှင့် အတူတကွရှိနေကြ
သည်။ သူတို့တွင် ဆက်သွယ်ရေး
စက်ကြီး သုံးလုံးပါသည်။ သူတို့သည်
တစ်ဖက် ရန်သူ၏ ဆက်သွယ်မှုများကို
ကြားဖြတ်ဖမ်းယူ၍ နားထောင်ကြ
သည်။ မယ်တော်ရွာသူကြီး အကြိုင်
အပါအဝင် အခြားသူကြီးများက
ဘာသာပြန်ပေးကြရသည်။ ရရှိသည့်
သတင်းအချက်အလက်များကို
ထောလဆီသို့သည်။ ထိုင်းနိုင်ငံမှ
ထရပ်ကားကြီးများနှင့် သယ်ဆောင်

လာသော လက်နက်ခဲယမ်းများ
ဝမ်သစ်ထံ လွယ်လွယ်ကူကူ ရောက်
နေသည်။

ထောလသည် ရေဒါမှ
ကြားဖြတ်ကြေးနန်း သတင်း
လေကြောင်းဓာတ်ပုံများဖြင့် အဆင့်မြင့်
နည်းပညာများကို အကူအညီရနေကြ
ဖြစ်သည်။ ဝမ်သစ်သို့ ထိုင်းနိုင်ငံ
ဝင်ပေါက်နှစ်ခု ရှိနေသည်။ သို့သော်
အဆင့်မြင့်နည်းပညာများသည် မိမိ
လူများကို အဆင့်မြင့်ပေးနိုင်ခြင်း
မရှိတော့။ တပ်ရင်း (၁၆) သည်
တစ်ပြေးတည်း ပြေးနေသည့်
အစုလိုက် အပြုံလိုက်ပင် တိုက်ပွဲ
စွန့်ခွာနေကြသည်။

ထောလသည် စိုးစိုး
ဆက်သွယ်သည်။ စိုးစိုးသည် က
မှောက်ထားသောကြောင့် ဒဏ်ရာ
ရထားသော်လည်း အငြိမ်ထိုင်မနေနိုင်
“စိုးစိုး... မင်းတို့ ဘာ
မတတ်နိုင်ဘူးလား”

“ထိုင်းနိုင်ငံက သတင်း

ကြီးချုပ် ရန်ကုန်သွားမယ်
အိပ်ကို ရွှေလိုက်ပြီလေ။ ဒုတိယလဲ”

ချုပ်ကြီး ခင်ညွန့်ရဲ့ ဘန်ကောက်
အိပ်လည်း ရွှေဆိုင်းထားတယ်”

“အဲဒါ မင်းလုပ်တာလား”

“ကျွန်တော်လည်း လှုပ်လို့

အောင် မရတဲ့ကြားက ကြိုးစားရတာ”

“ဒါဆိုရင် ရန်ကုန်ကို

မေရိကန်တွေ မလာအောင် လုပ်ပါ

တာ။ အခု မူးယစ်ဆေးဝါး အထွက်

နှုန်းကောက်ဖို့ အမေရိကန်တွေ

ထားမယ်ဆို”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်
ထည်း မတတ်နိုင်ဘူး ဗိုလ်ချုပ်”

ထောလက စိုးစိုးကို ဆဲလိုက်
သည်။ စိုးစိုး၏ တဟဲဟဲရယ်သံကို
ထောလကြားနေရသည်။

“ဗိုလ်ချုပ် ဘာမှမပူနဲ့။

နော်ဝေက ဒုတိယနိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး
မစ္စတာရန်ထက်ကလိုင်းက နဝတကို
ပြစ်တင်ရှုတ်ချတဲ့ ကြေညာချက် ထုတ်
လိုက်တယ်”

“အဲဒါ ငါက ဘာလုပ်ရမှာ

“ကေအင်ယူ ဒုက္ခသည်တွေ

အတွက် အရေးပေါ်အကူအညီ ဒေါ်လာ

တစ်သိန်းခုနစ်သောင်းကိုလည်း

NCGUBက ဒေါက်တာစိန်ဝင်းလက်

ကို အပ်လိုက်ပြီလို့ မစ္စတာရန်ထက်

ကလိုင်းက ပြောတယ် ဗိုလ်ချုပ်”

“သွားပါပြီကွာ။ ကေအင်ယူ

ကို ကူညီချင်ရင် ငါတို့ လက်ထဲထည့်

ပါလားကွ။ စိန်ဝင်းလက်ထဲ ရောက်ရင်

သူ့အိတ်ထဲပဲ ရောက်မှာပေါ့။ ဒီကောင်

တော်တော်ပွသွားပြီ။ ငါတို့ဗဟိုက
ဘာလုပ်နေလဲ”

“ဥ ၄ အောက်တိုဘာမှာ

ကြေညာထားတဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး

အစီအစဉ်အတိုင်းပဲ ရပ်တည်မယ်လို့

ကြေညာချက်ထုတ်ထားတယ်”

“ဘာလဲ။ တိုကျိုမယ်

ဆွေးနွေးမယ်ဆိုတာလား။ ဒီမှာ စိုးစိုး

နဝတက ပြည်ပြေးတွေနဲ့ရော ဆွေးနွေး

မယ်လို့ ထင်နေလား”

လက်နက်ကြီးများ အပြင်း

အထန် ကျရောက်ပေါက်ကွဲလာသဖြင့်

ထောလသည် စိုးစိုးနှင့် အဆက်

အသွယ်ပြတ်သွားရသည်။ ထောလ

သည် ဆက်သွယ်ရေးမှူးချုပ်ထံသို့

လက်နက်ကြီး၊ လက်နက်ငယ် ကျည်

မျိုးစုံနှင့် လက်ပစ်ဗုံးများ ရနိုင်သရွေ့

အမြန်ပို့ရန် ကြေးနန်း တစ်စောင်ဖြင့်

တင်ပြလိုက်သည်။ စင်စစ် ဤ

ကြေးနန်းမှာ ထောလနေ့တိုင်း ပို့ပေး

နေရသော ကြေးနန်းပင်ဖြစ်သည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၃ ရက်နေ့သည်

အကျဉ်းတန်ခွာပင် ကုန်ဆုံး၍နေသည်။ ထောလသည် ညနေစောင်းတွင် လောဝါးဒီနှင့် အဆက်အသွယ်ရသွားသည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ဗိုလ်ချုပ်”

“လက်နက်ခဲယမ်း အခြေအနေကောင်းပါတယ်။ လူတွေကတော့ သေတာနဲ့ ဒဏ်ရာရတာနဲ့ ထွက်ပြေးတာနဲ့ လျော့ကုန်ပြီ။ ငါ့ဆီမှာ လူ ၈၀၀ လောက်ပဲကျန်တယ်”

“ကျွန်တော် ဗိုလ်မှူးကြီး ရွှေဆိုင်းနဲ့ ညှိနှိုင်းထားပါတယ်။ တပ်မဟာ (၆) က လူတွေကို သောင်ရင်းဖြစ် အရှေ့ဘက်ကမ်းကနေ ကားနဲ့ပို့ပေးမယ်”

“မလုပ်နဲ့ လောဝါးဒီ မလုပ်နဲ့။ တပ်မဟာ (၆) က ကောင်တွေ စုပြုံပြီးရောက်လာရင် အန္တရာယ်ရှိတယ်။ ဒီကောင်တွေကို ငါ မယုံဘူး။ ဒီကောင်တွေက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမြကို မကျေနပ်ဘူး။ မင်း ပို့ချင်ရင် တပ်ရင်း

(၁၀၄) က လူတွေ မြန်မန်ပို့၊ ငါနားမှာ ကျီပရောင်းနဲ့ ဖောဒိုတို့လူ ၃၀၀ စီနဲ့ ရှိနေကြတယ်”

“ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါမယ်”

“ဗဟိုက ဘာလုပ်နေလဲ”

“KNLA ရဲ့ အရိယာဝိဇ္ဇာ တပ်ဖွဲ့ (၁) ကို မနေ့က ဖွဲ့တယ်။ ဘုန်းကြီးနိုင်အောင်လှ ခေါင်းဆောင်တယ်။ စည်းရုံးရေးတိုက်စစ် တန်ပြန်လုပ်ဖို့ပဲ”

“နိုင်အောင်လှက ဘုန်းကြီး မှမဟုတ်တာ”

“သူတို့အတွက် သီးခြား တာဝန်ရှိပါတယ်”

“လူနာတွေ ဘယ်ကိုပို့သလဲ။ ထူးဝါးလူဒုက္ခသည် စခန်းလား”

“မဟုတ်ဘူး။ ခေါင်းဝါတွေ ပြန်ပေးလာဆွဲမှာ စိုးရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ပဲ ဗိုလ်မှူးကြီး စိုးစိုးကို ထူးဝါးလူက အိမ်နစ်လုံး အမြန်ပြောင်းဖို့ ညွှန်ကြားထားတယ်”

ထောလသည် လောဝါးဒီ အဆက်အသွယ် ဖြတ်လိုက်ရသည့် အခြားကြောင့်မဟုတ်။ တပ်ရင်း (၁) မှ KNU ၁၀ ယောက် ထွက်ပြေးသွား ပြန်ကြောင်း လာရောက်သတင်းပို့ဆောင်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထောလသည် စိတ်တိုစွာဖြင့် တပ်မဟာ (၇) ထိန်မောင်ကို ကလော်တုတ် ဆဲလိုက်ပြန်သည်။ ထိန်မောင်ထံမှ စစ်လွှတ်လိုက်သူများမှာ သူ့အတွက် အသုံးမတည့်သည့်အပြင် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးပါ ဖြစ်နေသည်။ ထိန်မောင်တပ်မဟာ (၇) ကလည်း သူတို့ကို တိုက်နေသည့် ရန်သူများအား ဘေးနားမှ နောက်ပိုင်းမှ ပတ်တိုက်မည်ဆိုသည့် ဘာတစ်ခုမျှ အကောင်အထည်မပေါ်ပေ။

ရှေ့လဆက်ရသောင်းဝေ

၁၂ လရာသီပွဲတော်

မြန်မာ့သင်္ကြန်နှင့် မြန်မာ့ဓာတ်လှေ

ဘောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်မြို့)

မြန်မာသင်္ကြန် - အတာ

သင်္ကြန်သည် မြန်မာတိုင်းရင်းသားတို့ အတွက် အလွန်ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာ ထူးခြား မွန်မြတ်လှသော ဂီတပွဲတော် ဖြစ်ပါသည်။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုများကို ပေးစွမ်းနိုင်သလို သင်္ကြန်ရေကြည်သို့အလား အေးမြကြည် နူးမှုကို ရစေနိုင်သည်။ နှစ်ဟောင်းက အကုသိုလ်အညစ်အကြေးမှန်သမျှကို သင်္ကြန်ရေကြည်ဖြင့် သန့်စင်စေနိုင်သလို ကုသိုလ်ကောင်းမှုများလည်း ပြုလုပ်ပွား များနိုင်ပါသည်။

အတာသင်္ကြန်ပွဲတော် ကျင်းပ နေချိန်သည် မြန်မာမြေပေါ်၌ ပိတောက်၊ ကံ့ကော်၊ သရဖီ၊ ငှက်၊ စိန်ပန်း၊ ရင်းခတ် တို့ ဖူးပွင့်ဝေဆာ၍ အလှပေါင်းစုံ စေစည် ချိန်လည်း ဖြစ်သည်။ ပိတောက်တစ်ခက် ရေကြည်တစ်ခက်ဖြင့် မြန်မာတို့၏ မွန် မြတ်သော မေတ္တာနှင့် လှပသော စေတနာများကို ထင်ဟပ်ပေါ်လွင်စေသော အခါသမယလည်း ဖြစ်သည်။

သင်္ကြန်ပွဲ တော်ရက် တွင် အကြို၊ အကျ၊ အကြတ်၊ အတက်ဟူ၍

နေ့ရက်များ သတ်မှတ်၍ လေးရက်ကျင်းပ လေ့ရှိကြသော်လည်း မွန်တို့၌ ဂရု မော်လမြိုင်ဘက်တွင် နှစ်ဆန်းတစ်ရက် အပါအဝင် ငါးရက်ကျင်းပလေ့ရှိကြ၏။

သင်္ကြန်အကြိုရက်တွင် ချစ် စရာ သင်္ကြန်အိုးငယ်လေးများထဲ အောင် သပြေညွန့်၊ မြေတပန်း၊ ပိတောက်ခက်၊ သီညွန့် တမာပန်း၊ အုန်းညွန့်နှင့် ကံ့ကော် ညွန့်များကို ရောယှက်အလှဆင်၍ အတာ သင်္ကြန်ကို ကြိုဆိုကြသည်။ ညဦးပိုင်းတွင် သက်ကြီးပူဇော်ပွဲနှင့် အသက်ဝါကြီးရင်သူ

များကို ဝေယျာဝတ္ထုများ ဆောင်ရွက်ပေးကြ ရသည်။

သင်္ကြန် အကျနေ့ မှစ၍ အတက်နေ့အထိ ရေသဘင်ပွဲတော်၊ ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး ပါဝင်ဆင်နွှဲကြရန် ပူပြင်းသော ရာသီဖြစ်သည်။ အတာ ရေကြည်ဖြင့် ပက်ဖျန်းခံရလျှင် ရုပ်ရောစိတ် ကိုပါ အေးမြစေပါသည်။ ငြိမ့်ယှပ်ကွေး များအလိုက် မဏ္ဍပ်ထိုး၍ စတုဒီသ ကျွေးကြ၏။ လူသားတိုင်း အပူသောစ ကင်း၍ ရင်ကိုအေးမြစေရန် ရွှေရင်အေး တိုက်ကြသည်။ ဘေးဘယားဝေးကွာ၍ အတိအကျများမှ ကင်းဝေးစေနိုင်ရန် ဘယ ကြော်များဖြင့် ညှပ်ခံကျွေးမွေးကြသည်။ အခက်အခဲ အကြပ်အတည်းများကို ကျော်လွှားနိုင်ရန် ကျောက်ကျောတိုက်ကြ သည်။ ဘဝတွင် ကြာကြာစံနိုင်ပြီး ကျေး ကြားအောင်မြင်နိုင်စေရန် ကြာဏ်ကျော်များ ဝေငှကျွေးမွေးသည်။ ကံပေါက်ကောင်းစေ ရန် မုန့်လုံးရေပေါ်များကို ဝေငှခါနပ်ပြုစေ ရှိကြသည်။

နေ့လယ်ချိန်များတွင် သင်္ကြန်

ချစ်အိုများကို ခေါင်းလျှော်ပေးခြင်း
 ဆက်သည်းခြေသည်း လှီးဖြတ်ပေးခြင်း
 နေရာများဖြင့် ကန်တော့ခြင်းပြု၍ ကုသိုလ်
 ဆုကြမ်း၊ လှူကြီးလှူငယ်မရွေး စည်းလုံး
 ပေါင်း၍ ဘုရားရောင်တော်ဖွင့်ပေးခြင်း
 ဘုရားပုထိုးစေတီတော်များနှင့် ရုပ်ပွားတော်
 ဦးများကို ရေသပ္ပာယ်ကြခြင်း ထုံးဖြူ
 ဆုတ်ပေးခြင်း ဘုရားကျောင်းကန်ရေများ
 ဆီ သန့်စင်ပေးခြင်းများကို ပြုလုပ်
 ကောင်းမှုပြုကြသည်။

အချို့က ရပ်ကွက်ထဲတွင်
 ဆုတွင်းရေကန်တူးဖော်ခြင်း လမ်းဖို့အမှိုက်
 ရွင်းခြင်းများ လမ်းတံတားများ ပြုပြင်ခြင်း
 နှင့် ဇီဝိတဒါနဖြစ်သော သတ္တဝါများကို
 ဘေးမဲ့လွတ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသည်။
 အသက်ကို ဘေးမဲ့ပေးသော အလှူဖြစ်
 သောကြောင့် လွန်စွာ မွန်မြတ်လှ၏။
 အချို့က သင်္ကြန်ရက်တွင်း အပျော်အပါး
 ဘက်မလိုက်ဘဲ ခုလွှာဘရဟန်းဝတ်ကြ၍
 နောင်သံသရာအတွက် ကောင်းသောမျိုး
 စေ့ကို စည်ဆောက်စိုက်ပျိုးကြသည်။

ရွှေမြန်မာတို့သည် နောင်ဘက်

တွင် ရေသဘင်ပွဲတော်ကို ပျော်ရွှင်စွာ
 ဆင်နွှဲကြပြီးလျှင် ညပိုင်း၌ ရောင်စုံမီးခိုင်း
 မီးဆိုင်းဆလိုက်မီးများဖြင့် တန်းဆာဆင်
 ထားသော အလှမဲ့ရွာများတွင် မြန်မာ
 ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု အကပဒေသာများ အဆို
 အတီးများ စုံလင်စွာဖြင့် ဧည့်ခံဖြေဖျော်
 ကြသည်မှာ ပျော်စာဖြစ်၏။ ဂုဏ်ယူစရာ
 လည်း ဖြစ်၏။ မြန်မာရိုးရာပွဲတော်များ
 သည် အနှစ်သာရ ပြည့်ပြည့်နှင့် ကျင်းပ
 ရသောပွဲလည်း ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာရိုးရာ - မြန်မာယဉ်

ကျေးမှုတွင် ရာသီအလိုက်ကျင်းပရသော
 ပွဲတော်များ ရှိလေသည်။ မိဿတန်ခူးလ
 တွင် သင်္ကြန်ပွဲ၊ ဗြိသကဆုနံလံတွင်
 ညောင်ရေသွန်းလောင်းပွဲ၊ မေထုန်ယုန်လ
 တွင် စာပြန်ပွဲ၊ ကရကင်္ဂဝါဆိုလတွင်
 ပဉ္စင်းခံပွဲ၊ သီဟိုဠ်ဝါခေါင်လတွင်
 စာရေးတံမဲပွဲ၊ ကန်ရာသီသွန်းလောင်းပွဲ၊
 မေထုန်ယုန်လတွင် လှေသဘင်ပွဲ၊
 တူရာသီသီတင်းကျွတ်လတွင် ဆီမီးပူဇော်
 ပွဲ၊ ဗြိစ္ဆာတန်းဆောင်မှန်းလတွင် ကထိန်ပွဲ၊
 နေရာသီနတ်တော်လတွင် မဟာပိန္နနတ်
 ဘုရားပွဲ (ယခုအခါ စာဆိုတော်နေ့)၊
 မကာရပြာသိုလတွင် မြင်းခင်းသဘင်ပွဲ၊
 ကံရာသီတပို့တွဲလတွင် မီးပုံပွဲ၊ မိန်ရာသီ
 တပေါင်းလတွင် သံစေတီတည်ပွဲဟူ၍
 ဖြစ်ပါသည်။

ထိုပွဲတော်များသည် အလွန်
 ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသော ပွဲတော်များဖြစ်
 ကြပြီး မြန်မာတို့၏ မျိုးရိုးနှင့်တန်ခိုးထွန်း
 တောက်ခဲ့ပုံ ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် ကိုယ့်ထီး
 ကိုယ့်နန်းနှင့် စံမြန်းလာခဲ့ပုံများကို
 ဖော်ကျူးထားသည့် ယာဉ်ကျေးမှု

အနံသာရများနှင့် ပြည့်နေသော ပွဲတော်များ ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာရိုးရာ ပွဲတော်များတွင် ဘာသာရေးနှင့်ဆိုင်သော ပွဲတော်များနှင့် လောကီရေးရာနှင့်ဆိုင်သော ပွဲဟူ၍ ခွဲခြားစိတ်ဖြာ တွေ့ရှိနိုင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မြန်မာရိုးရာ ၁၂ လ ၁၂ ရာသီပွဲတော်များသည် ဘာသာ သာသနာတော် ရောင်ဝါထွန်းတောက်ရေး၊ မြန်မာ့အမျိုးသားရေး စည်းလုံးညီညွတ်ရေး ယဉ်ကျေးမှု ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုး၍ ဇာတိသွေးဇာတိမာန်ထက်သန်ရေး တိုင်းရင်းသားအချင်းချင်း အစဉ်ထာဝရ ချစ်ကြည်ခိုင်မြဲရေး မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ခိုင်မြဲ အစွန်ရည်ရေးဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကျင်းပခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နှစ်သစ်ကူးခြင်း - ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူမျိုးတိုင်းသည် မိမိတို့၏ ဓလေ့ထုံးတမ်းအစဉ်လာအရ နှစ်တစ်နှစ်၏ နှစ်ဆန်းရက်ကို သတ်မှတ်ထားကြ၏။ နှစ်ဟောင်းကုန်ဆုံး၍ နှစ်သစ်ကြိုဆိုခြင်းကို နှစ်သစ်ကူးသည်ဟု ခေါ်ဆိုသမုတ်ကြသည်။

ကမ္ဘာ့နှစ်သစ်ကူးနေ့သည် ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့ဖြစ်ပြီး မြန်မာတို့ နှစ်ဆန်းရက်သည် ကမ္ဘာသုံးလ၏ ဧပြီလဖြစ်သော တန်းခူးလထဲတွင် ကျရောက်သည်။ မြန်မာနှစ်သစ်ကူးပွဲတော်ကို “သင်္ကြန်ပွဲတော်” ဟူ၍လည်းကောင်း “အတာသဘင်ပွဲတော်” ဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်ကြ၏။ သင်္ကြန်ဟူသောဝေါဟာရသည် “သင်္ကြံ” ဟူသော ပါဠိဘာသာစကားမှ ဆင်းသက်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၏။ ကူးပြောင်းခြင်းဟူသော

အနက်ကိုရသည်ဟု ဆိုသည်။ နှစ်တစ်နှစ်တွင် ပါဝင်သော ရက်ပေါင်း ၃၆၅ ရက်စလုံးသည် တိုင်းနိုင်ငံတစ်ခုခု (သို့) လူမျိုးတစ်မျိုးတို့ နှစ်ကူးနေ့နှင့် ကင်းနိုင်မည် မဟုတ်။ မည်သို့ပင် ဆိုစေကာမူ အစပြုသောရာသီ တကြော့ပြန်ရောက် ပန်းဝင်လာသောနေ့ရက်ကို နှစ်သစ်ကူးနေ့ဟု ခေါ်ရမည်ဖြစ်သည်။ တစ်ကုန်ပြည့်သော ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာတို့၏ နှစ်ကူးလသည် တန်းခူးလဖြစ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ကဆုန်လထဲတွင် ဦးတန်းကျရောက်သည်လည်း ရှိတတ်ပါသည်။ တန်းခူးလသည် နေမင်း အစွမ်းကုန် ထွန်းလင်း၍ မိုးလေကင်းရှင်းပြီး သာယာလှပသောလဖြစ်သော်လည်း အပူချိန်လွန်ကဲသောလဖြစ်သည်။ ထိုရာသီတွင် လူတိုင်းအလိုရှိသော အရာသည် အေးမြခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မြန်မာတို့၏ နှစ်သစ်ကူးပွဲကို ရာသီနှင့်အညီ အပူကို ငြိမ်းအေးစေရန် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရေဖြင့်လောင်းခြင်း ဟု

ဆိုသည် လွန်စွာသင့်မြတ်လှပါသည်။
 ရေဖြင့် ပက်ဖျန်းကစားခြင်း
 ချစ် အပူကို ငြိမ်းအေးစေသည်သာမက
 ချစ် နှစ်ဟောင်းမှ အညစ်အကြေးများ
 သန့်စင်စေပြီး နှစ်သစ်ထဲတွင် သစ်
 ထွက်လွန်နှင့် အလိုဆန္ဒဟူသမျှ ပြည့်ဝ
 အောင်မြင်ပါစေဟူသော သဘောကို
 ဖော်စပ်ပါသည်။ ရေသည်စွဲမက်ရသော
 ချစ်ဖြစ်သဖြင့် တစ်မိဝမ်းဆင်း တိုင်းရင်း
 ခွေးချင်းများ မေတ္တာမပျက်ဘဲ စည်း
 ညီညွတ်ကြပါစေဟူသော ရည်ရွယ်
 ချစ်ဆန္ဒဖြင့် နှစ်သစ်ကူးသင်္ကြန်ပွဲတော်
 ချစ် ရေပက်ဖျန်းကစားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သင်္ကြန်သမိုင်း - မြန်မာ
 အဘာသင်္ကြန်ပွဲတော်ကို ရှေးတကောင်း
 ခေတ်ကပင် ဆက်ယင်ကျင်းပခဲ့သည်
 ခုဆက်လည်း အထောက်အထားနည်းပါး
 ချစ်သည်။ ပုဂံခေတ်တွင် ပို၍ ထင်ရှားခဲ့သည်
 ချစ် သမိုင်းပညာရှင်များက ဆိုကြသည်။
 ချစ်ခေတ်၏ နုရသီဟပတေ့မင်းနှင့် မိဖုရား
 စောလှတို့ ရေကစားကြရာမှ အင်္ကျီစယ်
 ချစ်ခွံ၍ စောလှသည် မိမိအား လှပ

အလယ်တွင် အရှက်ရစေအောင် ပြုလုပ်
 သည်ဟု ယူဆကာ မင်းကြီး၏ ပွဲတော်
 တွင် အဆိပ်ခတ်သည်။ မင်းကြီးသည်
 လှယုံမှတစ်ဆင့် သိရသောအခါ မိဖုရား
 စောလှကို သေဒဏ်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ဤ
 သမိုင်းကြောင်းကို ထောက်လျှင် နှစ်သစ်
 ကူးသင်္ကြန်ပွဲတော်၌ ဘုရင်မိဖုရား မင်းညီ
 မင်းသားများနှင့် တိုင်သူပြည်သားအားလုံး
 ရေပက်ကစားခြင်းကို ပုဂံခေတ်တွင်
 အထင်အရှားရှိခဲ့ကြောင်း သိနိုင်ပါသည်။
 (ရာဇဝင်သည် မင်း၏အလိုကို စာထား
 ခြင်းဖြစ်ပြီး သမိုင်းသည် ပြည်သူများ၏
 အဖြစ်မှန်ကို ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်။)

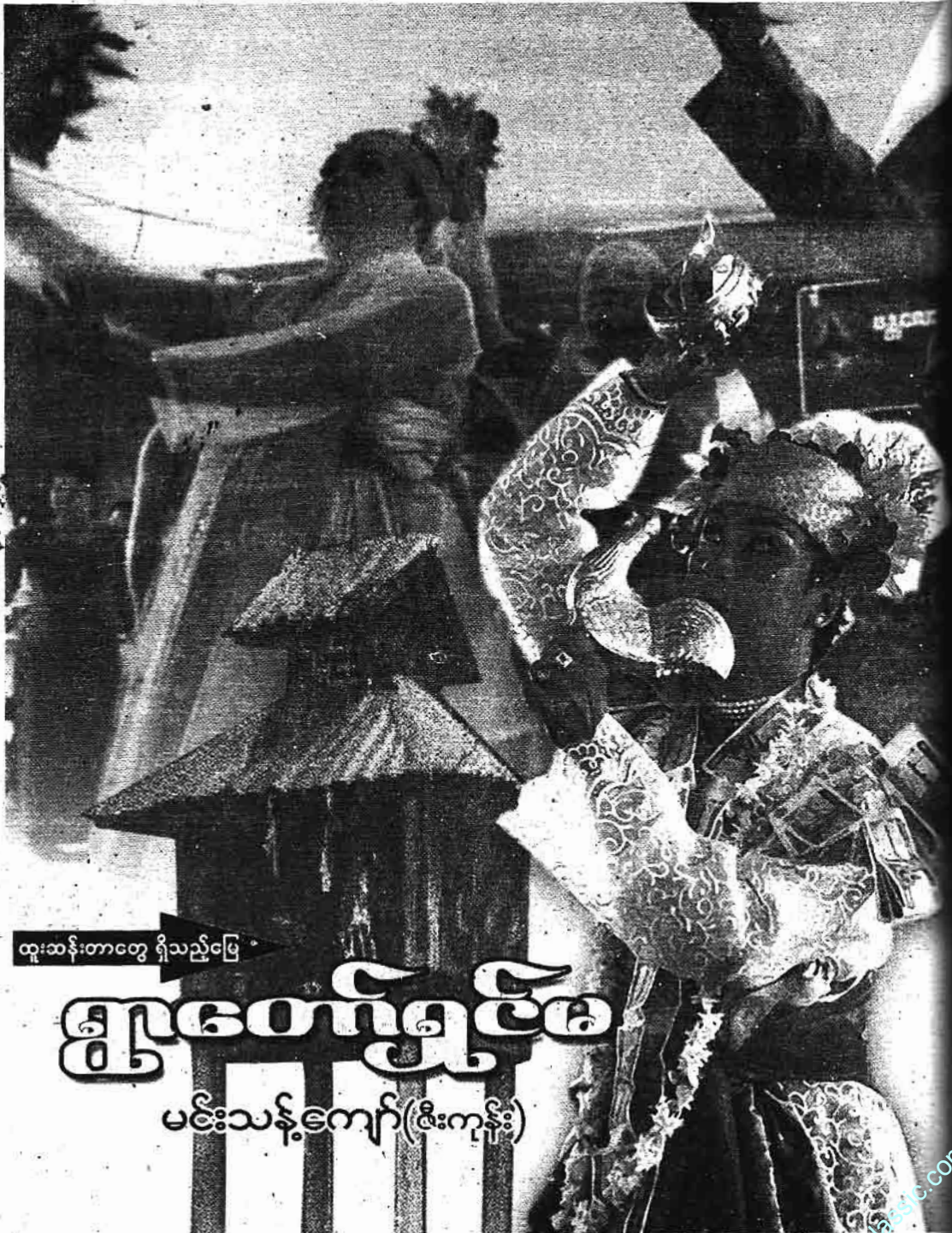
ရှေးက မြန်မာမင်းများလက်
 ထက်တွင် သင်္ကြန်ကို အမြောက်နှင့်
 အချက်ပေး၍ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်ဟု ဆို
 သည်။ အမြောက်နှင့်အချက်ပေးသံကြား
 လျှင် တိုင်းခရိုင်မြို့ရွာမကျန် အိမ်တိုင်း
 အောင်သပြေတို့၍ အတာရော့နန်းလောင်း
 ကြကာ သတ္တဝါအပေါင်းတို့ ကျန်းမာချမ်း
 သာရစေရန် ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ အမျှဝေ
 ကြရသည်ဟုဆိုသည်။ မြန်မာမင်းများ

အဆက်ဆက်မှသည် ယခုကာလတိုင်
 အောင် အဆက်မပြတ် သင်္ကြန်ပွဲတော်
 ကို နှစ်စဉ်ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ကျင်းပ
 ကြသည်။ နောင်ကိုလည်း ဆက်၍
 အမွေခံအောင်မြင်နေဦးမည်သာ ဖြစ်ပါ
 သည်။

သင်္ကြန်ရက်မြတ်ကာလတွင်
 ကောင်းမှုကုသိုလ် အလှူဒါန ပျော်စရာ
 ရွှင်စရာများနှင့် ငြီးငွေ့ရန် အချိန်ပိုမရဘဲ
 ရိုးရာရေသာသနပွဲတော်ကို ပို၍ ကြည်နူး
 ဖွယ်ကောင်းအောင်နှင့် ပို၍ လေးနက်
 အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာဖြင့် ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာ
 ဝင် သူတော်စင်အပေါင်းတို့သည် မိမိတို့
 ၏ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးနှင့်အတူ ရာနိဝိညာဉ်များ
 ကလည်း ပူးကပ်ဝင်ရောက်သွားရမည်သာ
 ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

ပန်းလို စမ်းလို လမင်းလို
 သယာချမ်းမြေ့ကြပါစေ...

အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်မြေ)

ထူးဆန်းတာတွေ ရှိသည့်မြေ

ရွာတော်မြိုင်

မင်းသန့်ကျော်(မီးကုန်း)

(၁)

မြို့ထဲတင်ပဲလား”

ဝတ္ထုရားမပျက် သွားခဲ့ပါတယ်။ အမေရို

ကျွန်ုပ်သည် ပဲခူးတိုင်း

“စပယ်မြိုင်ကို သွားမှာပါရှင်

တုန်းကလည်း အမေသွားပါတယ်။ အခု

ရထားက ညဦးပိုင်းမှာ ဝင်မှာဆိုတော့

အမေရိုတော့လို့ ကျွန်မ သွားရမှာပါ ဟို

ရွာက လူတွေ လာကြိုကြပါလိမ့်မယ်”

ရောက်ရင် အဘွားတို့ အပေတို့လုပ်ခဲ့တဲ့

“ဦးက သာယာကုန်းရွာကို

အတိုင်း အစဉ်အလာမပျက် ဆက်ပြီး

သွားမှာပါ။ ဒီညတော့ မြို့ထဲမှာပဲတည်း

လုပ်ရမှာပါ”

ပြီး မနက်ဖိုးလင်းမှပဲ ဆက်သွားတော့

“ဘာတွေများ လုပ်ဆောင်ရမှာ

မယ်”

လဲကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်။ ဒါနဲ့ စပယ်မြိုင်

“ရွာဦးကျောင်းက ဘုန်းတော်

ကို ရောက်ဖူးသလား ဦး”

ကြီးကို သင်္ကန်းလှူမယ်ကျောင်းမှာ ပြုပြင်

“ရောက်ဖူးတာပေါ့ကွယ်။

စရာရှိရင် ပြုပြင်ဖို့ ဝတ္ထုငွေလည်း

သာယာကုန်းနဲ့ စပယ်မြိုင်ဆိုတာ တစ်မိုင်

လှူမယ်။ ရွာထဲက သက်ကြီးရွယ်ကြီး

ကျော်ကျော်လောက်ပဲ ဝေးတာ”

အဘိုးအဘွားတွေကိုလည်း အဝတ်

အမျိုးသမီးကလေးသည်

အထည်တွေ မုန့်တွေနဲ့ ကန်တော့ရမယ်။

အနည်းငယ်စဉ်းစားကာ...

နောက်ဆုံးတော့ ရွာတော်ရှင်မ နတ်ကွန်း

“စပယ်မြိုင်က နတ်ကွန်း

ကို ပြုပြင်စရာ ရှိတာတွေ ပြုပြင်ပြီး နတ်

အကြောင်း ကြားဖူးပါသလားရှင်”

တရားပွဲပေးရမယ်”

“ကြားဖူးတာပေါ့ကွယ်။

“သမီးက အဘွားရဲ့ လုပ်

ဒီနယ်မှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ နတ်ကွန်းပဲ”

ဆောင်ချက်တွေကို မပျက်မကွက် ဆက်

“အဲဒီနတ်ကွန်းကို စတင်

ပြီး အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်

ဆောက်လုပ်ခဲ့တဲ့ ဒေါ်ထွန်းဆိုတာ ကျွန်မ

ရွက်မယ်ဆိုတော့ ချီးကျူးပါတယ်ကွယ်။

ရဲ့ အဘွားပါ။ အဘွားရှိစဉ်ကတော့ နှစ်စဉ်

တကယ်တော့ ဒီနတ်ကွန်းဟာ နှစ်တွေ

“ဦးလည်း အဲဒီမြို့ကိုပါပဲ။ ဒါနဲ့

ကြာလုပ်ပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သားသမီး
ကျင့်ဝတ်ထဲက စောင့်လေမျိုးနွယ်ဆိုတာ
ကို သမီးက အကောင်အထည်ဖော်တာ
ပဲပေါ့။ သာဓုပါကွယ်၊ သာဓုပါ။ သာဓုပါ။
ဒါနဲ့ အဲဒီနတ်ကွန်းအကြောင်းကို ဦးလေး
လည်း ကြားဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ထွန်း
ရဲ့ အမျိုးအနွယ်ဖြစ်တဲ့ သမီးက ပြောပြ
နိုင်ရင် ပြောပြစမ်းပါ။ ပိုပြီး စုံစုံလင်လင်
ကြားရတာပေါ့။

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီလိုပါရင်၊ အဲဒီရွာ
မှာ ဟိုတုန်းက သူကြီး ဦးရွှေတောင်နဲ့
သူ့ရဲ့ ဇနီးဒေါ်ငွေခင်တို့အကြောင်းက စပြီး
ပြောပါမယ်”

(၂)

စယ်မြိုင်သည် ရွာကြီးတစ်ရွာ
ဖြစ်လေသည်။ ရွာသူကြီးမှာ ဦးရွှေတောင်
ဖြစ်ပြီး သူကြီးကတော်မှာ ဒေါ်ငွေခင် ဖြစ်
လေသည်။ သူတို့သည် ရွာ၏ အကြီးအကဲ
များအဖြစ် တစ်ရွာလုံး၏ ချစ်ခင်လေးစား
မှုကို ခံယူရသည့်ပြင် ရွာနီးချုပ်စပ်မှ ရွာ
သူရွာသားများ၏ ချစ်ခင်လေးစားမှုကိုပါ

ခံယူရရှိခဲ့ပါသည်။
သူကြီးသည် ခိုးမှု၊ ဓားပြမှု
စသည်များကို စစ်ဆေးလျက် လင်မယား
ကွာရှင်းလို့မူ ကလေးစရိတ် ရလိုမှုစသည့်
ကိစ္စများကို ဒေါ်ငွေခင်က စစ်ဆေးလေ
သည်။ ထိုကိစ္စများကို စစ်ဆေးရာတွင်
ဒေါ်ငွေခင်သည် သူကြီးဦးရွှေတောင် ရှေ့
မှောက်တွင် ဆောင်ရွက်လေသည်။

သူကြီးနှင့် သူကြီးကတော်
ဆုံးဖြတ်သည်များကိုလည်း ရွာကလူများ
သည် စောဒကတက်ခြင်းမရှိ လက်ခံကြ

လေသည်။
ဒေါ်ငွေခင်သည် နှုတ်ချီသာ
ပြောရမည့်ကိစ္စများတွင် စကားပြောချီ
သလောက် နှုတ်ကြမ်းလျှာကြမ်း
တစ်ဖက်သား ကြောက်လန့်သွားအောင်
ခြိမ်းခြောက် ပြောဆိုရမည့်ကိစ္စများ
လည်း ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောဆိုတတ်
သည်။ သူမ ပြောလေ့ရှိသော စကား
ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ရိုင်းရိုင်းယုယုဖြင့်
လူတွေနားထဲ တန်းခနဲ ဝင်ကာ ဒီ
ပြောရမယ့်နေရာမှာ ချီချီသာသာ ပြော
ရင်း နားထဲမဝင်ဘူး၊ ဘေးချော်သွားတာ
တယ်ဟူသော စကားပင်ဖြစ်၏။

တစ်ကြိမ်တွင် ရွာထဲမှ ဉာ
ဏာစ လင်မယားနှစ်ယောက်သည် စကား
များပြီး ခိုက်ရန်ဒေါသဖြစ်ရာမှ လူငယ်
ပီပီ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကွာမယ် ရှင်း
အထိ ဖြစ်ကာ အဆုံးအဖြတ်ခံယူရန်
သူကြီးကတော်ထံ ရောက်လာကြလေ၏။
သူကြီးကတော်သည် သူ
အား သေချာစွာကြည့်ကာ ဒီလူတွေ
ချီချီသာသာ တရားဟောနေလို့သူ

တောတော။ ခပ်ကြမ်းကြမ်းကလေး ပြောမှ
ဆုံးဖြတ်ကာ...

“ညည်းတို့က ခုမှ ကာကွယ်
မယ့် ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက ညည်းတို့ကို
သွေးတွေက မယူမနေရဆိုပြီး အတင်း
နှိပ်နှိပ် ပေးစားလိုလား။ ဟင် ...
ပြောပါဦး။ ကိုယ့်အချင်းချင်း ကြိုက်လို့
သွေးတွေ မသိအောင် တိတ်တိတ်
ဆူဆူ လိုက်ပြေးပြီး ယူကြတာ မဟုတ်
ဘူး။ ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ကိုယ့်ဟာ
ကိုယ် တိတ်တိတ် လုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီး
တောမှ ရန်ဖြစ်ပြီး ကွာမယ်၊ ရှင်းမယ်နဲ့
ဆုတ်ဘူးလား။ တော်တော်ကြာ ပြန်
ဆင်းပါရစေဆိုပြီး ငါ့ကို တစ်ခါလာပြီး
အလုပ်ရှုပ်ဦးမယ်လေ။ ဒီတော့ ဆက်
ဆင်းမလား၊ မပေါင်းဘူးလား တစ်ခွန်း
ညည်းပြော”

လူငယ်လင် မယားသည်
တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦးကြည့်ကာ သူတို့
ဆုလိုက်၍ ယူခဲ့မှုများကို ပြန်လည် မြင်
သင်ပြီး ပြုံးစိစိဖြင့်...

“ပေါင်းပါမယ် အဒေါ် မကွာ

တော့ပါဘူး”
ကွာရှင်းရန် လာကြသော
လူငယ်လင်မယားသည် ကွာရှင်းပြတ်စဲ
ရန် မဆိုထားဘဲ သူကြီးကတော် ပြော
လိုက်သော မိမိတို့အကြောင်းများကို ပြန်
လည် စဉ်းစားမိပြီး တစ်ယောက်လက်ကို
တစ်ယောက်ကိုင်ကာ မချီမချည် မျက်နှာ
ထားဖြင့် ပြန်သွားကြ၏။

သူကြီးဦးရွှေတောင်သည်
အသက် ၈၀ ခန့်တွင် ကွယ်လွန်သွားလေ
သည်။ မြို့မှ တာဝန်ရှိသူများကလည်း
သူကြီးအစား ခန့်ထားပေးရန် လူရွေးချယ်
နေဆဲမှာပင် သူကြီးကတော် ဒေါ်ငွေခင်
ဆွေအုပ်ချုပ်နေမှုကို မသိကျိုးကွဲပြုကာ
နေကြလေသည်။

ဒေါ်ငွေခင်တို့တွင် သားသမီး
မထွန်းကားချေ။ ဘေးရွာမှ တူမတော်သူ
တစ်ဦးအား ခေါ်ယူကာ ဒေါ်ငွေခင်သည်
အတူနေစေလေသည်။ သူကြီးကွယ်လွန်
ပြီး ၂ နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ဒေါ်ငွေခင်
ကွယ်လွန်လေသည်။

ဒေါ်ငွေခင် ရက်လယ်သော

အခါ အတူနေ တူမ ဖြစ်သူသည် အိမ်နှင့်
ခြံအား သော့ခတ်ကာ သူမ၏ ရွာသို့ ပြန်
သွားလေသည်။

ထိုရက်လောက်မှာပင် ရန်ကုန်
မှ သူဌေးမကြီးဒေါ်ထွန်းသည် စပယ်မြိုင်ရွာ
သို့ ရောက်လာသည်။ ဒေါ်ထွန်းသည်
စပယ်မြိုင်ရွာတော်ဖြစ်၏။ အရွယ်ရောက်
လာသောအခါ ရန်ကုန်မှ သူဌေးသားတစ်
ယောက်နှင့်အကြောင်းပါကာ ရန်ကုန်သို့
လိုက်သွားရင်းမှ ယခုခါ သူဌေးကတော်
ကြီး ဖြစ်နေလေသည်။

ဒေါ်ထွန်းသည် မဟာမြိုင်ရွာသို့
နှစ်စဉ်လာမြဲဖြစ်၏။ သူမ လာသောအခါ
တွင် ရွာမှ သက်ကြီးရွယ်အို အဘိုးအဘွား
များအတွက် အဝတ်အစားများ၊ မုန့်များ
ဝယ်လာပြီး ကန်တော့လေ့ရှိ၏။ ရွာဦး
ကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီးအတွက်လည်း
သင်္ကန်း ဆေးဝါးမှစ၍ ဝယ်လာပြီး
ကန်တော့လေ့ရှိ၏။ ကျောင်း၏ လိုအပ်
ချက်များ ရှိလျှင်လည်း ပြုပြင်ရန် ဝတ္ထု
ငွေများကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းလေ့ရှိ၏။

ဒေါ်ထွန်း ယခုတစ်ခေါက်

လာသည်မှာ ထူးခြားသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်
၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒေါ်ထွန်း
ရွာသို့ ရောက်ပြီး ပထမညာမှာပင် အိပ်မက်
မက်လေသည်။ ဒေါ်ထွန်းမက်နေကျ အိပ်
မက်ဖို့ မဟုတ်သည့်ပိုင် အိပ်မက်ထဲတွင်
ဒေါ်ငွေခင် ပေါ်လာပြီး ဒေါ်ထွန်းအား

“မထွန်းရယ် ငါ့မှာ နေရာမရှိ
လို့ ငါနေဖို့ နေရာလေးတစ်ခု နှင်လုပ်ပေး
ခဲ့ပါ။ ငါတို့အိမ်ရဲ့ ခြေရင်းမှာ မြေကွက်
လုပ်တစ်ခုရှိတယ်လေ။ အဲဒီမြေကွက်လုပ်
မှာ နတ်ကွန်းတစ်ခု ဆောက်ပေးခဲ့ပါ။ ငါ
အဲဒီမှာ နေမယ်။ ရွာကိုလည်း စောင့်
ရှောက်ပါမယ်”

အိပ်မက်ထဲတွင် ဒေါ်ငွေခင်
သည် အထက်ပါအတိုင်း ပြောပြီး ပျောက်
ကွယ်သွားလေ၏။ ဒေါ်ထွန်းလည်း အိပ်
ရာမှ လန့်နိုးသွားလေသည်။

ဒေါ်ထွန်းသည် နံနက်လင်း
သောအခါ ရွာကို လက်ရှိ အုပ်ချုပ်နေ
သော သူကြီး ဦးရွှေဝထံ သွားရောက်၍
ညက မက်သော အိပ်မက်အကြောင်းကို
ပြောပြလေသည်။ ဦးရွှေဝက...

“ဒေါ်ထွန်းရယ်၊ နတ်ကွန်းတစ်
ခု ဆောက်လုပ်ပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်
တို့လည်း ဝိုင်းဝန်းကူညီပါမယ်။ ဒေါ်ငွေ
ခင်ရဲ့ ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်ပါဗျာ”

ဒေါ်ထွန်းသည် သူကြီးဦးရွှေဝ
၏ သဘောတူညီချက်ရသဖြင့် ရွာထဲရှိ
လူငယ်များကို ခေါ်ကာ ဒေါ်ငွေခင် ပြော
သည့် မြေကွက်ကို သွားရောက်ကြည့်
ရှုလေ၏။ ထိုနောက် နတ်ကွန်းတစ်ခု ဒေါ်
ငွေခင်အတွက် ဆောက်လုပ်ပေးရန် ဆုံး
ဖြတ်လိုက်လေသည်။

ဒေါ်ထွန်းသည် လူငယ်များ
အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြပြီး နတ်ကွ
ဆောက်လုပ်မည့် မြေနေရာကို ရှင်းထ
စေပါသည်။ ချုံနွယ်များအား ရှင်းထ
ခြင်း မြေသားများ ညီအောင်ဖို့ခြင်းတို့
ဆောင်ရွက်စေပါသည်။

အားလုံး ရှင်းလင်းပြီးသ
ောအခါ မြေကွက်လုပ်တို့ တပ်စဉ်
ကို ပကာသားများဖြင့် ခိုင်ခန့်စွာ ကာ
သည်။

ခြံစည်းရိုး ကာပြီးသောအ
တွင်းတွင် နတ်ကွန်းတစ်ခု ဆောက်
လုပ်လေသည်။ အလျား ၁၅ ပေ၊ အ
၁၀ ပေခန့်ရှိ နတ်ကွန်းကို သွပ်မီး
လေသည်။ ပြတင်ပေါက်များ ဖောက်
ပြီး အပေါက်များတွင် လိုက်ကာက
များ ကာပေးလေသည်။

ခေါင်းရင်းတွင် ကန်တော့ခွံ
ရန်အတွက် စင်တစ်ခု ဆောက်လုပ်
လေသည်။ ထိုစင်ပေါ်တွင် ကန်တော့
ပန်းအိုး အမွှေးတိုင် ထွန်းညှိရန် နေရာ
ပြုလုပ်ထားလေသည်။

နတ်ကွန်း၏ အဝင်တံခါးကို
ဘာဂျာတံခါး တပ်ဆင်၍ သော့ခတ်
ထားလေသည်။ ခြံဝင်း အဝင်ပေါက်ကိုမှ
သိသာ ပြုလုပ်ထားပြီး သော့ခတ်ထား
မရှိချေ။ နတ်ကွန်း၏ သော့ကို နတ်
ကွန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အိမ်တွင် နေ
ထိုင်သော နတ်ကတော် ခေါ်တင်လှမှ
သိဆည်းထားလေသည်။ အကြောင်းရှိ
သော့ဖွင့်ပေးလေသည်။

နတ်ကွန်း၏ အမည်ကို “ရွာ
ဆာရှင်မ နတ်ကွန်း” ဟူ၍ အမည်ပေး
ပြီး ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားလေ
သည်။

နတ်ကွန်းဆောက်လုပ် ပြီးစီး
သောအခါ ဒေါ်ထွန်းသည် ရွာနီးချုပ်စပ်ရှိ
နတ်ကတော်များကို ဖိတ်ကြားကာ နတ်
ကနားပွဲကြီးတစ်ခု ပြုလုပ်ပေးလေသည်။

နတ်ကနားပွဲသည် အလွန်
ဆွယ်ကား၏ ရွာထဲရှိ လူကြီး လူငယ်
အားလုံးတို့သည် နတ်ကနားပွဲကို လာ
ရောက် ကြည့်ရှုအားပေးကြ၏။

နတ်ကတော်များသည် ၃၇

မင်း နတ်များကို ပင့်ကာ ဗာလီနတ်စာ
ကျေးမွေးခြင်း ပျော်တော်ဆက်ခြင်းများကို
ပြုလုပ်ကြ၏။ နတ်ကတော်တစ်ဦးသည်
ဒေါ်ငွေခင်အား ပင့်လေသည်။

“အမေကြီး ဒေါ်ငွေခင်ရှင်
အမေကြီးအား နတ်ကွန်းကို အပ်နှံပါ
သည်။ နေထိုင်တော်မူပါ။ ရွာကိုလည်း
စောင့်ရှောက်တော်မူပါ။ အမေကြီးအား
ပူဇော်ပသမှုများ လစ်ဟင်းပါလျှင် အမှိုက်
အမဲကလေးတွေနှင့် အပြစ်မပူဘဲ ခွင့်လွှတ်
တော်မူပါရှင်”

ဒေါ်ငွေခင်သည် အဆိုပါ နတ်
ကတော်အား ဝင်ပူးလေသည်။

“အေး... ငါကျေနပ်ပါတယ်
ကွယ်။ မထွန်းကိုလည်း ကျေးဇူးတင်
တယ်။ ငါဒီမှာနေပြီး ရွာကိုစောင့်ရှောက်
မယ် ခနစ်ရက်သားသမီးတို့ စိတ်ချမ်းသာ
ကိုယ်ချမ်းသာ သာနေကြ”

ရွာတော်ရှင်မ နတ်ကွန်းတွင်
ပန်းကို သုံးရက်တစ်ခါ လဲလှယ်၏။ ကန်
တော့ပွဲကိုမူ ငှက်ပျောသီး အခြေအနေကို
ကြည့်၍ ၁၀ ရက်၊ ၁၅ ရက်လျှင် တစ်ခါ

လဲလှယ်၏။ ရွာတော်ရှင်မ နတ်ကွန်း
အတွက် အုန်းသီး၊ ငှက်ပျောသီး၊ ပန်းဖိုး
များ ရရှိစေရန် ရွာထဲရှိ လူငယ်များထဲမှ
ရန်ပုံငွေ ကောက်ခံလေသည်။

ရရှိသော ရန်ပုံငွေကို နတ်
ကတော် ခေါ်တင်လှမှ ထိန်းသိမ်းထားပြီး
ပန်းလဲရန်ကိစ္စ၊ ကန်တော့ပွဲ လဲရန်ကိစ္စ
ပေါ်လာသည့်အခါ ငွေထုတ်ပေးလေသည်။
ထိုကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရန် ရွာထဲမှ
အပျိုကလေးများကို တစ်ဖွဲ့လျှင် သုံးဦးကျ
ပါဝင်ပြီး ဆောင်ရွက်စေရန် သူကြီး ဦးရွှေ
မှ ဖွဲ့စည်းပေးထားလေသည်။

ဒေါ်ထွန်းသည် ယခုတစ်ခေါက်
ရွာတွင် ၁၅ ရက်ခန့်ကြာသွား၏။ နတ်ကွန်း
ဆောက်လုပ်ခြင်းကိစ္စ ပြီးစီးသောအခါတွင်
ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်သွားလေသည်။

ရွာတော်ရှင်မ နတ်ကွန်းနှင့်
ပတ်သက်၍ ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်ကလေး
များရှိရာ ရွာသူရွာသားတို့က ထိုဖြစ်ရပ်
များကို ပြောမဆုံးနိုင် ရှိလေသည်။

တစ်ခါသော် ရွာထဲမှ လယ်ပိုင်
ရှင်တစ်ဦး၏သမီးသည် ထိုအိမ်တွင် လယ်

သူရင်းကားလုပ်နေသော လူငယ်လေးနှင့်
ခိုးရာလိုက်ပြေးလေသည်။

သူတို့သည် ညဦးပိုင်းတွင် ရွာ
လယ်လမ်းမကြီးအတိုင်း ပြေးကြလေ
သည်။ လယ်ပိုင်ရှင်၏ တပည့်တပန်းများ
က နောက်မှ လိုက်ကြလေသည်။ ည
သည် မှောင်လျက်ရှိသဖြင့် နောက်မှ
လိုက်သူများသည် မီးတုတ်များကိုင်ကာ
လိုက်ကြလေသည်။

သမီးရည်းစား စုံတွဲသည် ဤ
သို့ ပြေးနေရုံဖြင့် လယ်ပိုင်ရှင်ကြီး တပည့်
များလက်မှ လွတ်မည်မဟုတ်ဟု တွေး
ကာ ရွာတော်ရှင်မ နတ်ကွန်းထဲ ဝင်သွား
ကြသည်။

တပ်စည်ဆိုတံခါမှာ သော့ခတ်
မထားသဖြင့် အလွယ်တကူ ဝင်၍ရလေ
သည်။ သူတို့သည် နတ်ကွန်းအတွင်း ဝင်
၍ မရချေ။ ထို့ကြောင့် နတ်ကွန်းကို ပတ်
ပြီး နတ်ကွန်း၏ အနောက်ဘက်တွင် ပုန်း
နေကြလေသည်။

ပုန်းသည် ထိုသော်လည်း တစ်
ဝင်းလုံး ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကို ရှင်း

ထားသဖြင့် ပုန်းရန်နေရာမရှိချေ။ ထို
ကြောင့် နတ်ကွန်းနံရံအားမှီကာ ထိုင်ရင်း
အမေရွာတော်ရှင်မအား တိုင်တည်ကြ
လေသည်။

“ရွာတော်ရှင်မယ်တော်ကြီး ရှင်
ကွန်မတို့ကို ရှာနေကြပါတယ်။ ရှာလို့
မတွေ့အောင် ဖွက်ထားပေးတော်မူပါ။
မိသွားရင် ကွန်မတို့ မပေါင်းရဘဲ သေကွဲ
ကွဲရပါလိမ့်မယ်”

ရွာသားအချို့သည် နတ်ကွန်း
ထဲ ဝင်လာကြ၏။ နေရာအနှံ့ ရှာကြ၏။

သို့သော် လိုက်ရှာနေသူများကို သူတို့
မြင်ရပြီး သူတို့ကို လိုက်ရှာနေသူတို့
မမြင်ရချေ။

သို့နှင့်သမီးရည်းစားစုံတွဲသား
လွတ်မြောက်သွားလေသည်။ နောက်
တစ်လခန့် ကြာသောအခါ လယ်ပိုင်
ကြီးသည် သူတို့စုံတွဲအား လက်ခံ
ကောင်းမွန်စွာ လက်ထပ်ပေးလေသည်။
ကောင်းမလေးသည် နောက်
တွင် ငှက်ပျောပွဲ အုန်းပွဲနှင့် နတ်ကွန်း
သွားရောက်၍ ရွာတော်ရှင်မအား တွေ့
တော့လေသည်။

မှတ်မှတ်ရရ ပြောစမှတ်
ရစ်သော နောက်တစ်ခုမှာ နွားခိုးမှု
လေသည်။ အခြားရွာမှ လူတစ်ဦးသည်
စပယ်မြိုင်ရွာ အိမ်တစ်အိမ်မှာ နွား
ညဘက်တွင် ခိုးယူ၍ သွားခြင်းဖြစ်
သည်။ နွားပိုင်ရှင်သည် တစ်ဦးတည်း
နေထိုင်သူဖြစ်ပြီး နွားခိုးခံရချိန်တွင်
သူသည် အိမ်၌မရှိချေ။ အိမ်လည်နေ
ဖြစ်လေသည်။

နွားခိုးသူသည် နွားအား

ရွာလယ်လမ်းမအတိုင်း မောင်းလာပြီး
ရွာလယ်ရှိ လမ်းကြားမှ ခိုးထုတ်ကာ
အား မောင်းသွားမည်ဟု ကြံရွယ်လျက်
နှင့် ရွာလယ်လမ်းကြားကို ရှာ၍ မတွေ့
သော် မျက်စိလည်နေလေသည်။ ရွာသား
အကလည်း နောက်ကလိုက်ကြ၏။

နွားကို ရှေ့ခိုမောင်းသွားသော်
မည်း ရွာလယ်လမ်းကို မတွေ့နိုင်ဘဲ
ထိုနေရာတွင် တစ်ဝဲလည်လည် ရှိနေစဉ်
နွားခိုးသူသည် ရွာတော်ရှင်မ နတ်ကွန်း
အနီး ရောက်သွားလေသည်။

ရွာတော်ရှင်မ နတ်ကွန်းအဝင်
တံခါးအား နွားခိုးသူသည် ရွာလယ်လမ်း
ထဲမှ ထင်မှတ်ကာ တံခါးအတွင်းသို့ ဝင်
လေသည်။ ထိုစဉ် နတ်ကွန်းထဲရှိ အမှောင်
ထဲကြီးထဲမှ ဦးခေါင်းမပါသော ခန္ဓာကိုယ်
ကြီးသည် လက်ကြီးနှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့
ဆန့်တန်းပြီး ထွက်လာကာ နွားခိုးသူအား
ချုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

နွားခိုးသူသည် လက်နှစ်ဖက်ကို
မြှတ်တူကြီးနှင့် ညှပ်ထားဘိသည်အလာ
နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လေသည်။

နွားခိုး၏ ငယ်သံပါအောင်
အော်ဟစ်မှုကြောင့် နောက်မှ လိုက်လာ
သော ရွာသားတို့သည် နွားခိုးအား မိ
သွားလေသည်။ နွားကိုလည်း ပြန်ရလေ
သည်။

ရွာတော်ရှင်မ နတ်ကွန်းနှင့်
ပတ်သက်၍ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ပြောစရာ
ကိစ္စများ များစွာရှိခဲ့ပါသည်။ အချုပ်ကို
ဆိုရသော် ရွာတော်ရှင်မ နတ်ကွန်းသည်
ရွာ၏ကောင်းကျိုးကိုသာ ဆောင်ရွက်လေ
သည်။

အမျိုးသမီးကလေးသည် ရွာ
တော်ရှင်မ နတ်ကွန်း ဖြစ်ပေါ်လာပုံအား
သူမကြားသိရသမျှ ပြောပြပြီး၍ မောသွား
ဟန်တူပါသည်။ ရေဖူးထဲမှ ရေကို ဖွင့်၍
သောက်နေ၏။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း အမျိုးသမီး
ကလေးအား ပြောလိုက်ပါသည်။

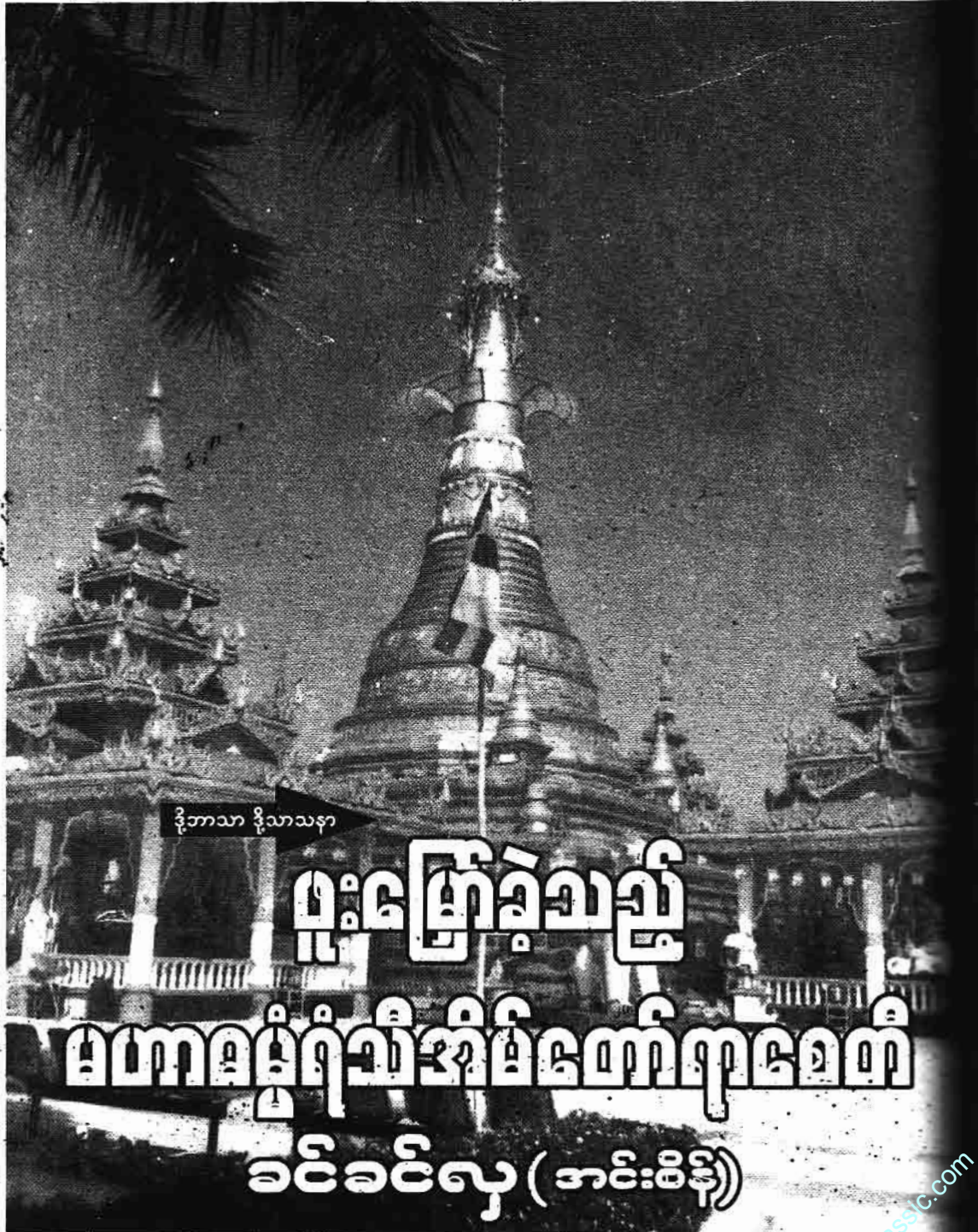
“သမီးက အဘွားရဲ့ လုပ်
ဆောင်ချက်၊ အမေရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်
တွေကို ဝတ္တရားမပျက် ဆက်လက်ဆောင်
ရွက်မယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်။

သာသမီးဝတ္တရားတွေထဲက စောင့်လေမျိုး
နွယ်ဆိုတာကို သမီးက အကောင်
အထည် ဖော်လိုက်တာပဲပေါ့။ တခြားကိစ္စ
တွေမှာလည်း ဒီလိုပဲ ကိုယ်အမျိုးကို ကိုယ်
စောင့်ရှောက်နိုင်ပါစေလို့ ဦးဆုတောင်း
လိုက်ပါတယ်”

ရထားသည် ဘူတာရုံသို့
ဝင်လာလေပြီ။ အမျိုးသမီးကလေးအား
လာရောက် ကြိုဆိုသူများသည် ဖော်တော်
ဆိုင်ကယ်ကိုယ်စီဖြင့် ရောက်လာကြကာ
ရထားရပ်သည်နှင့် အထုပ်အပိုးများအား
ကူညီသယ်ပိုးကြတော့သည်။

အမျိုးသမီးကလေးသည် သူ
အား လာရောက် ကြိုဆိုသူများနှင့် လိုက်ပါ
သွားပြီး ဆိုင်ကယ်တစ်စီး၏ နောက်က
တက်ထိုင်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်အား ပြော၍
ဖြင့် လက်ပြန်ဆက်လိုက်လေသတည်း။

မင်းသန့်ကျော် (မီးကုန်း)

ဒို့ဘာသာ ဒို့သာသနာ

မိုးမြေခံသည့်

မဟာဓမ္မရုံသီအိုမီဇောန်ရာဇဝေဏီ

ခင်ခင်လှ (ဘင်းမိနို)

အိမ်တော်ရာစေတီတော်ကို
 ထင်ဘဲ ဘုရားဖူးခဲ့ရသည့်အချိန်
 အခါက အိမ်တော်ရာစေတီတော်
 နှင့် ယခုဖူးမြော်ရသည့် အိမ်တော်
 အသွင်အပြင်အားဖြင့် ပြောင်း
 ပြောင်းလဲလဲသည်။ ရန်ကုန်အိမ်တော်ရာနှင့်
 အိမ်တော်ရာဘုရားနှစ်ဆူကိုသာ
 ရန်ကုန်အိမ်တော်ရာဘုရားကို
 လမ်းမတော်အထက်ဂေါ်ခွင်
 ကျောင်းအလွန် စစ်ဆေးရုံ
 နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အရပ်တွင်
 ဘေးပြည့် မဟာဓမ္မရုံသီအိမ်တော်
 စေတီတော်ကြီး တည်ရှိပါသည်။
 ငယ်စဉ်အခါက ဤအိမ်တော်
 စေတီတော်ကြီးကို ဖူးမြော်ခဲ့ဖူးသည်။
 ပြောင်းလဲနေ၍ ဘုရားဝန်းကျင်
 ထုံးသောမက အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲမှု
 ဘက်စုံပြုပြင်ထားပါသည်။ ယခင်
 အိမ်တော်ရာဘုရားကြီးအကြောင်း
 မှတ်မိသလောက် ရေးသားရပါသည်။
 အပေါင်းကဆိုလိုသည့်အတိုင်း
 ရောက်ခဲ့သည့် ငယ်စဉ်က အိမ်

တော်ရာမှာ ရပ်ကွက်ပတ်လည်ရှိသည့်
 အပြင် ဘုရားရင်ပြင်တွင် တဲထိုး၍ ပျံကျ
 မိသားစုများနေထိုင်ကြသည်။ တောချုံ
 များ သစ်ပင်များ အမှိုက်ပုံများကြားမှ
 စေတီငယ်ဟု ခေါ်ရကုန်ပင် ဝမ်းနည်းစရာ
 မြင်ကွင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ တောစပ်ကလေး
 ပမာ မမြင်အပ်သည့် မြင်ကွင်းများ စေတီ
 ငယ်မှာ မေးမှီနီလျက် အိမ်တော်ရာ
 ဘုရားဟု မှန်ကလေးကိုတော့ တွေ့ခဲ့ရ
 သည်။ ရန်ကုန်မြို့နှင့် အနည်းငယ်ဝေး၍
 လူသူနည်းပါးသည်။ ဘုရားရှိသည်ဟု
 သူငယ်ချင်းများခေါ်၍ သွားရောက်ဖူးမြော်
 ခဲ့ရ၍ ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်
 က စေတီတော်သည် ယခုအခါ ဘုရား
 ဂေါပကအဖွဲ့အစည်းနှင့် အလှူရှင်များ၏
 ကောင်းမှုက အံ့သြလောက်အောင် သဒ္ဓါ
 တရား ထက်သန်လှပေသည်။ ယခု
 ပြုပြင်ပြီး ဖူးမြော်ရသော အိမ်တော်ရာ
 စေတီတော်ကြီးမှာ ဘုရားဖူးသူတို့၏
 စိတ်ကို အေးမြစေခဲ့သည်။
 ဘုရားတစ်ဆူဖူးတိုင်း ဘုရား
 သမိုင်းကြောင်းလေးများ ရေးတတ်သည်

ကျွန်မဝိသနာအာရ လေ့လာချက်များအား
 စာချစ်သူများအား ကုသိုလ်ပြု၍ မျှဝေရ
 ပါသည်။
 အိမ်တော်ရာစေတီတော်မြတ်
 ကြီးသည် ကုန်းဘောင်မင်းဆက် ကိုး
 ဆက်မြောက်ဖြစ်သော ပုဂံမင်း တည်ထား
 ကိုးကွယ်ခဲ့သော ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင်
 စေတီတော်တစ်ဆူ ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာက
 မြန်မာနိုင်ငံတော်ကို ဘုရားပုထိုးစေတီ
 ပေါများသော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံအဖြစ် သတ်
 မှတ်ခဲ့သည်။ မြန်မာတို့သည် ကိုယ့်မင်း
 ကိုယ့်ချင်း ကိုယ့်ထီးကိုယ့်နန်း ကိုယ့်
 ကြွားနန်းနှင့် တစ်ထီးတစ်နန်း နေထိုင်
 ခဲ့ကြသော လူမျိုးဖြစ်၍ ကိုးကွယ်ဆည်း
 ကပ်သော ဘာသာ၊ သာသနာတော်ပေါ်
 လည်း အလွန်မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားသူများ
 ဖြစ်သည်။ ရှေးဘုရင်များအဆက်ဆက်က
 လည်း မိမိတို့ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော
 ဘာသာထုံးတမ်းအစဉ်အလာအရ ဘုရား
 ရဟန္တာ စသော အရိယာသူတော်ကောင်း
 တို့၏ ပူဇော်ထိုက်သော ဓာတ်တော်များ
 ကို ဘုရားပုထိုးစေတီ ပြုလုပ်ပြီး ကိုးကွယ်

ပူဇော်ကြသည်။ ယခုအခါ မြန်မာတို့
အတွက် အမြတ်တနိုးထားအပ်သော
ရှေးဟောင်းဘာသာ ယဉ်ကျေးမှု အမွေ
အနှစ်များ ဖြစ်လာ၍ မြန်မာတို့နှင့် ရှေး
ဟောင်း အမွေအနှစ် မြန်မာတို့ အသက်
သွေးကြောသဖွယ် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် (၁၂၀၀)၊
ပြာသိုလပြည့်နေ့တွင် တည်ထားခဲ့သည်။
ဘုရားကြီးမှာ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခဲ့၍
ကိုလိုနီခေတ် လက်အောက်ကာလတစ်
လျှောက် မြန်မာတို့၏ ဘာသာ၊ သာသနာ
ယဉ်ကျေးမှု စသည်တို့သည်လည်း ၎င်း
တို့၏ ဖိနှိပ်မှုအောက်တွင် ရှိခဲ့ရပေသည်။
၁၉၄၇ ခု လွတ်လပ်ရေးရောင်ခြည် သန်း
လာသောအခါတွင်လည်း ဘုရားကြီးအား
စောင့်ရှောက်ခဲ့သော်လည်း ပြုပြင်မွမ်းမံမှု
မရှိခဲ့ပေ။

၁၉၄၈ ခုနှစ် လွတ်လပ်ရေး
ရသော်လည်း နိုင်ငံတော် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုး
မှု မရှိသေး၍ ဘုရားပုထိုးစေတီတော်များ
ဘက်သို့ မလှည့်နိုင်ဘဲဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်
သည်ကို သိရှိခဲ့ရသည်။

ရှစ်မျက်နှာဘုရား

အိမ်တော်ရာဘုရား၊ ဗောဓိပင်ဘုရား

အိမ်တော်ရာစေတီဘုရား
တော်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ ဗဟုသုတ
များစွာ လေ့လာမိခဲ့ပါသည်။ အိမ်တော်
ရာဘုရားကြီး စတည်ခဲ့ရပြီး အဘယ်
ကြောင့် အိမ်တော်ရာခေါ်၍ အိမ်တော်ရာ
ဘယ်နှဆူရှိသနည်း ဟူသောအဖြေကို
ရှာဖွေမိခဲ့ပါသည်။

အိမ်တော်ရာစေတီတော်ကို
နှစ်ဆူသာ ဖူးမြော်ခဲ့ဖူးသည်။ လေ့လာ
တွေ့ရှိချက်အရ အိမ်တော်ရာ ၄ ဆူရှိ
ကြောင်း ထူးခြားစွာ သိရှိရပါသည်။

ပထမ အိမ်တော်မင်းတရား
ကြီး ဦးစိုင်းသည် စစ်ကိုင်းမြို့ ယူပါရုံ
ဘုရား အနောက်တောင်ယွန်းမင်းသား
ဘဝက စံတော်မူခဲ့သော အိမ်တော်ရာ
မြေတွင် အောင်မြေလောကဘွဲ့တော် ချီ
၍ တည်ထားတော်မူခဲ့သည်။ အိမ်တော်
ရာအစ အောင်မြေလောက ကဟု ဆို
စကားလည်း ကြားဖူးခဲ့သည်။

ဒုတိယအိမ်တော်ရာစေတီ
တော်ကို သက္ကရာဇ် (၁၂၀၃) ခုနှစ်၊ တပို့
တွဲလတွင် သာယာဝတီမင်းဘုရားကြီး

သည် သာယာဝတီမြို့ ရေကင်းမင်းကြီး
တိုက်စံနန်းတော် မင်္ဂလာဒိမ်တော်ရာ
မြေတွင် လောကဇေယျာဘွဲ့တော် ချီး
တည်ထားတော်မူခဲ့ပါသည်။

တတိယဒိမ်တော်ရာ စေတီ
တော်ကို သက္ကရာဇ် (၁၂၁၀) ခုနှစ်၊
တန်ဆောင်မုန်းလတွင် ပုဂံမင်းတရားကြီး
သည် ဒိမ်ရှေ့မင်းသားဘဝ နေ့ထိုင်ခဲ့
သော ဒိမ်တော်ရာမြေ၌ ဖိဟာလောကရံ
သီတဲတော်ချီး တည်ထားတော်မူခဲ့သည်။
၎င်းစေတီတော်မှာ မဟာလောကရံသီ
ဒိမ်တော်ရာစေတီ မန္တလေးမြို့၌ တည်ရှိ
သော စေတီဖြစ်ပါသည်။

စတုတ္ထဒိမ်တော်ရာစေတီမှာ
ပုဂံမင်းသည် မိမိမင်းသားဘဝက ခေတ္တ
ယာယီ စံမြန်းခဲ့သော အောင်မြင်ရန်နှင့်
ယခု ရန်ကုန်မြို့ဒိမ်တော်ရာနေရာ
(၁၂၁၀) ခု၊ ပြာသိုလပြည့်နေ့တွင် တည်
သော မဟာရံသီ ဒိမ်တော်ရာစေတီတော်
ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဒိမ်တော်ရာ (၄)ဆူတွင်
ပုဂံမင်းသည် မန္တလေးဒိမ်တော်ရာစေတီ

နဂါးရံဘုရား

နဂါးရံဘုရား

တော်နှင့် ရန်ကုန်အိမ်တော်ရာ စေတီ
နစ်ဆူကိုသာ တည်ထားခဲ့ကြောင်း သိရှိ
ခဲ့ရပါသည်။

မန္တလေးအိမ်တော်ရာကို ပုဂံ
မင်းသည် မင်းသားဘဝက စံတော်မူခဲ့
သော သီရိဟေမာဒရေအရပ်ရှိ အိမ်
တော်ရာတွင် တည်ထားခဲ့ပါသည်။ ထို့
နောက် ပုဂံမင်းသည် မြန်မာသက္ကရာဇ်
(၁၂၁၀) ပြည့်နှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလ
ပြည့်ကျော် (၆)ရက်နေ့တွင် ထီးတော်
တင်လှူကာ မဟာလောကရံသီအိမ်တော်
ရာစေတီဟု ဘွဲ့တော်သတ်မှတ် ခေါ်တွင်
စေခဲ့သည်။ ရန်ကုန်အိမ်တော်ရာဘုရား
နှင့် မန္တလေးအိမ်တော်ရာစေတီနစ်ဆူသာ
ပုဂံမင်းတည်၍ ထီးတော်တင်ခဲ့ကြောင်း
သိရှိခဲ့ရသည်။

ရန်ကုန်အိမ်တော်ရာကို ပုဂံ
မင်း ခမည်းတော် သာယာဝတီမင်းကြီး
နှင့်အတူ ရန်ကုန်မြို့သို့ စုန်ဆင်းလာခဲ့စဉ်
ဆွေယာယီမင်းသားဘဝ စံနန်းအိမ်တော်
ရှိခဲ့သည်။ ထိုအိမ်တော်သည် မြန်မာ
အောင်ချာနန်းတော်၏ အနောက်မြောက်

အောက်တောင်အရပ်တွင် တည်ရှိပြီး
(၁၂၁၀) ပြည့်နှစ်၊ ပြာသိုလဆန်းနေ့တွင်
စေတီတစ်ဆူ တည်ခဲ့လေသည်။

ပုဂံမင်းသည် အိမ်တော်ရာ
ဘုရားအတွင်း ဘိုးတော်၊ ဘွားတော်တို့၏
ရွှေကိုယ်လေးချိန်၊ ငွေကိုယ်လေးချိန်၊
မယ်တော်၊ ခမည်းတော်တို့၏ ကိုယ်လေး
ချိန်ကို ရွှေ၊ ငွေအလေးချိန်နှင့်အတူ
အလောင်းမင်းတရားကြီး လက်ထက်မှ
စ၍ အိမ်တော်ရာစေတီအတွင်း ထည့်
သွင်း၍ ကိုးကွယ်ခဲ့သည်။ လောကဗာရ
ဝိန် ရုပ်ပွားတော်တွင်လည်း ဌာပနာ
ထည့်၍ နန်းဦးတွင် ကိုးကွယ်ခဲ့ကြသည်။

အိမ်တော်ရာထဲတွင် မြတ်စွာ
ဘုရား၏ အသားတော်၊ အရိုးတော်၊ ဆံ
တော်တို့မှ ဖြစ်ပွားတော်မူသော ဓာတု
စေတီတော်မြတ်စွာဘုရား၏ အသုံး
အဆောင်ပစ္စည်းဖြစ်တော်မူသော ရွှေပလ္လင်၊
ဗောဓိကျောင်းတော်၊ သပိတ်၊ သင်္ကန်း၊
တောင်ငွေ့ အစရှိသော ပရိဘောဂစေတီ
တော်မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော
ဓမ္မကန္တာပေါင်း (၈၄၀၀၀) ရှစ်သောင်း

နတ်နန်း

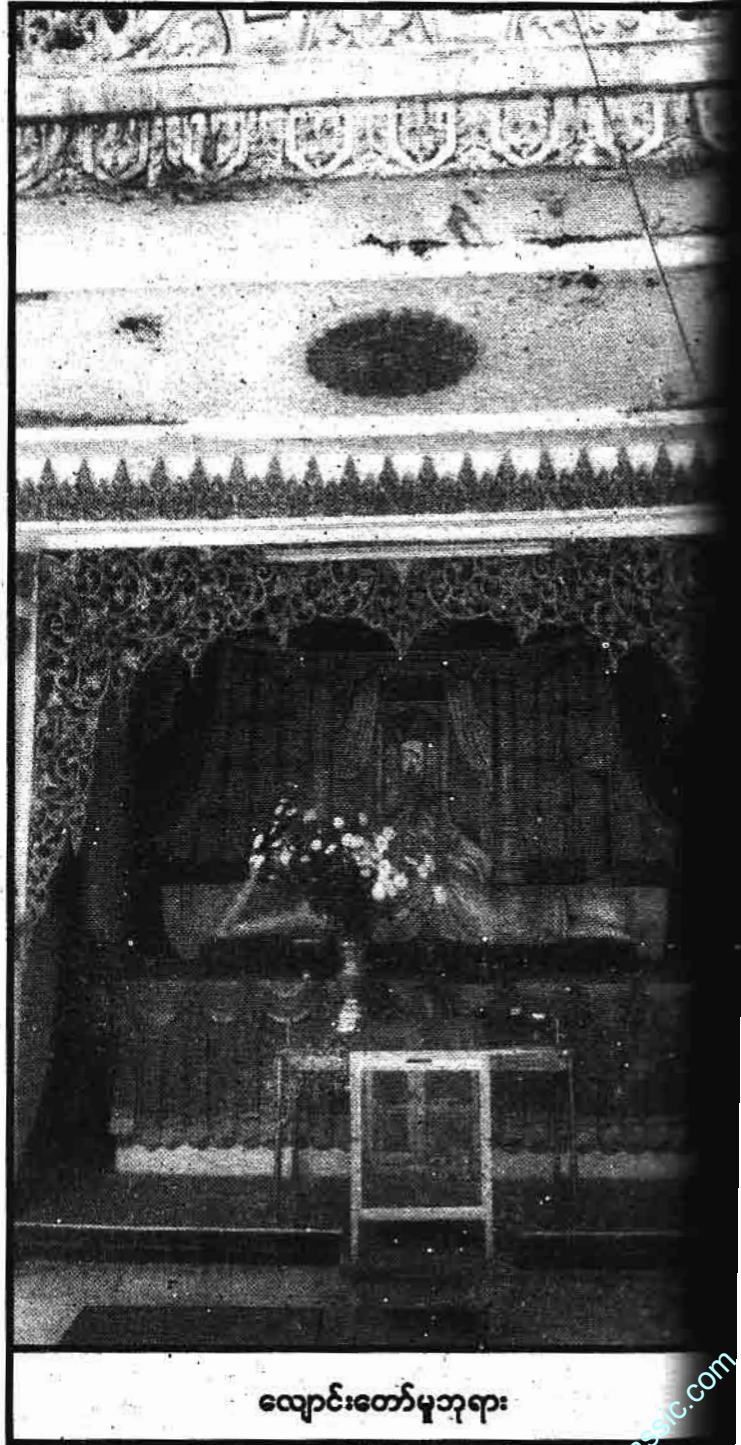

နတ်စဉ်

လေးထောင် ဟူသော ဓမ္မစေတီတော်
မြတ်စွာဘုရား၏ ဆင်းတုတော်ဟူသော
ဥဒ္ဓိဿစေတီတော်တို့ကို အိမ်တော်ရာ
စေတီ ၄ ဆူလုံးတွင် ဌာပနာများ ပါရှိ
ကြောင်း သိရှိခဲ့ရသည်။

အိမ်တော်ရာဘုရား ဒယကာ
ဖြစ်သော ပုဂံမင်း၏အကြောင်းအရာများ
ကိုလည်း ရေးသားရပါသည်။ မြန်မာ
ကောဇာသက္ကရာဇ် (၁၁၇၃) ခုနှစ် ဝါဆို
လဆန်း (၂) ရက် သောကြာ၊ မေထုန်
တွင် အမရပူရရာဇာဌာနိ မင်းနေပြည်ကြီး
၌ သီရိပဝါရာဒိတျာလောကဓိပတိပထဝီ
ဇယမ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇ် မည်သော
ခမည်းတော်ရှေ့သို့ ဘိုးမင်းနှင့် သီရိ ပဝရ
တိလောက မဟာရတနာပဒုမာဇေဝိမည်
သော မယ်တော်မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့မှ
မီးရှူးသန့်စင်ဖွားမြင်တော်မူ၍ ငယ်နာမည်
မောင်တောင်(ပုဂံမင်းလောင်း)ဟု အမည်
တွင်ခဲ့သည်။ သက္ကရာဇ် (၁၁၉၇) ခု
ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် (၂) ရက်နေ့တွင်
တောင်တွင်းချောင်းမြို့ကို မြို့စားပေးတော်
မူ၍ တောင်တွင်းချောင်းမြို့စားမင်းအဖြစ်

သို့ ရောက်လေသည်။ (၁၁၉၉) ခု၊ ဝါဆို
လအတွင်းပင် သားတော်တောင်တွင်း
ချောင်းမင်းသားကို စဉ်ကုသြို့နှင့် လဲလှယ်
၍ ရွှေတောင်မြို့ကို အသစ်ခံကျွေးပေး
တော်မူသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ရွှေတောင်
မင်းသားဟု ခေါ်ဝေါ်ကြပြန်သည်။ (၁၁၉၉)
ခု၊ ပြာသိုလပြည့်ကျော် (၆)ရက်နေ့
ခမည်းတော်မင်းတရားက သားတော်ကို
သီရိမဟာဓမ္မရာဇာ ဟူသောဘွဲ့အမည်
ကို ပေးတော်မူခဲ့သည်။ (၁၂၀၄) ခု၊
ဝါခေါင်လတွင် သားတော် ရွှေတောင်မင်း
သုဓမ္မမဟာရာဇ်ကို အလွန်ချစ်ခင်မြတ်နိုး
အားကိုးတော်မူသဖြင့် ရွှေတောင်မြို့နှင့်
လဲလှယ်၍ အရိမဒ္ဒနာ မည်သော ပုဂံ
မြို့စားပေးတော်မူ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ယခု
ထက်တိုင် ပုဂံမင်းဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့သည်။
(၁၂၁၆) ခု၊ နတ်တော်လတွင် ခမည်း
တော်မင်းတရားသည် သားတော် ပုဂံ
မင်းသား သီရိသုဓမ္မမဟာဓမ္မရာဇာကို
ပြည်သူ သတ္တဝါအပေါင်းတို့မှ အမှုအခင်း
တိုင်းရေးဖြစ်မှုရှိသည်များကို ငြိမ်ဝပ်ပိပြား
၍ သာယာဝပြောစည်ပင်အောင် တရား

လျောင်းတော်မူဘုရား

မင်္ဂလာရုံသီတန်ဆောင်

ဓမ္မသက်နှင့်အညီ လွှတ်တော်သို့တက်
၍ တရားစီရင်ဆုံးဖြတ်ရန် လွှတ်ကက်
မင်းသားကြီးအဖြစ် ချီးမြှင့်ခန့်အပ်တော်
မူပြန်သည်။

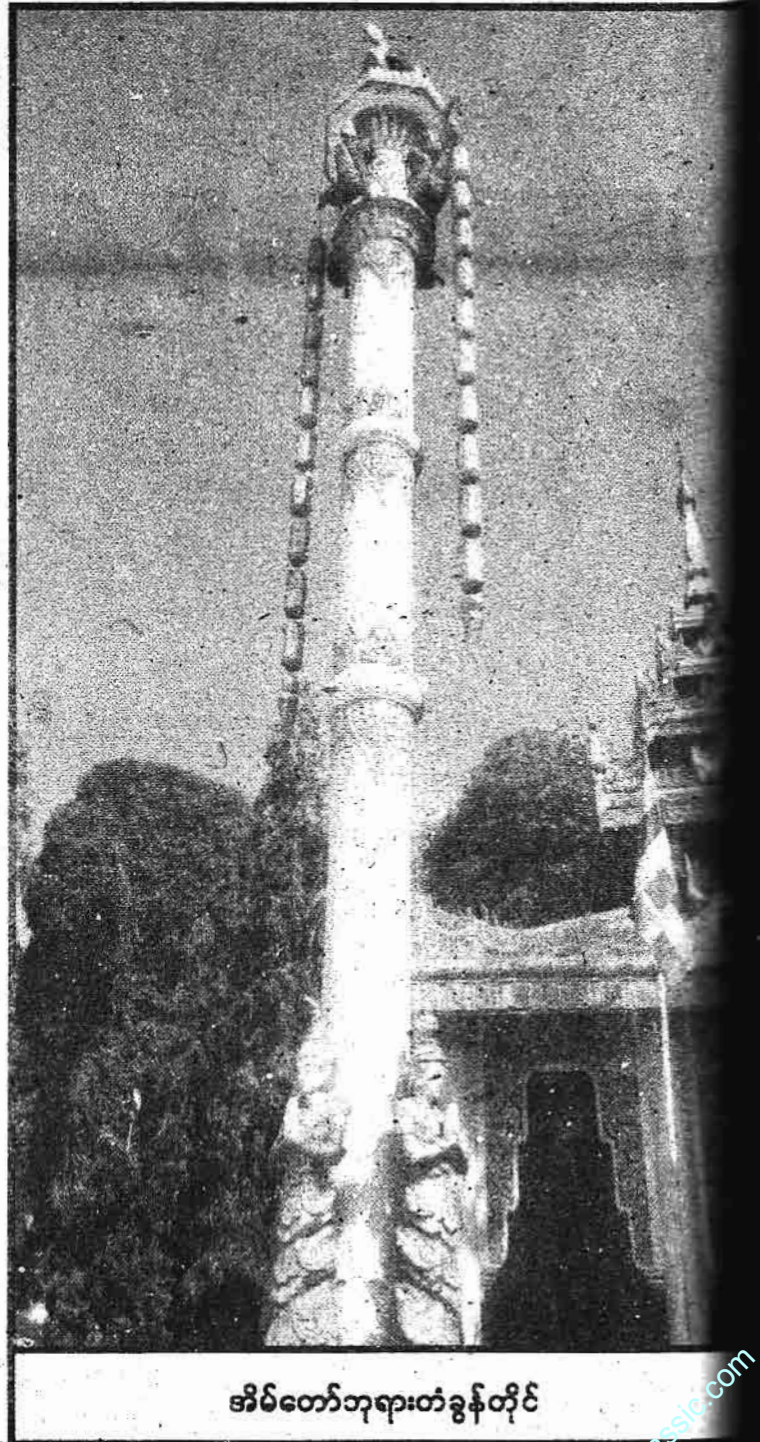
သက္ကရာဇ် (၁၂၁၀) ခု၊
တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် (၁၁) ရက်
နေ့ညဉ့် (၂) နာရီကျော်အချိန်တွင် အမရ
ပူရ ဒုတိယမြို့တည်ဖြစ်တော်မူသော
ခမည်းတော် ရွှေဘိုမင်းသည် နတ်ရွာစံ
ပြီး သားတော်ဒိဗိမိရှေ့စံ အရိမဒ္ဒနာပုဂံ၊
ရာမပြည်ကြီး အရှင်သီရိသုဓမ္မမဟာဓမ္မ
ရာဇာ (ပုဂံမင်း)သည် အသက် ၃၅ နှစ်၊
၄ လ၊ ၂ ရက်တွင် ခမည်းတော် မင်း
တရားကြီး၏ အစိုက်အရာဖြစ်သော အမရ
ပူရ ရွှေပြည်တော်နှင့်တကွ တိုင်းခရိုင်
နိုင်ငံတော်အားလုံးကို သိမ်းပိုက်အုပ်စိုး
စံတော်မူခဲ့လေသည်။ ဤကား ဒိဗိမိတော်
ရာဘုရားကြီး၏ ဒကာပုဂံမင်းအကြောင်း
အရာများကို ရေးသားရပါသည်။

ဒိဗိမိတော်ရာဇစတီတော်ကြီး
၏ တည်နေရာနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ဝင်
စားဖွယ် လေ့လာမိခဲ့ပါသည်။ ယခု မြင်

ပြင်တွင် ဟောင်းကျယ်ဟောပြောကြောင်း၊
တပ်မတော်ကပွဲရုံတို့ တည်ရှိရာ လမ်း
မတော်အထက်ပိုင်း လမ်းတစ်ဝိုက်တို့
သည် အတန်ငယ် ချောင်ကျလျက်ရှိ
သည့် ရန်ကုန်မြို့ကွက်နှင့် အလွန်ဝေး
ကွာသည်။

ဤအိမ်တော်ရာဘုရားနေရာ
သည် ကုန်းဘောင်ခေတ်ကုန်းဘောင်မင်း၊
ရွှေဘိုမင်းသာယာဝတီမင်း ဟု သုံးမည်
ရှိသော မင်းလက်ထက်တွင် ဤဒေသ
အရပ်မှာ ဘုရင်မင်းမြတ် စံတော်မူရာ
အောင်မြေနေရာနှင့် စံနန်းတော်နေရာ
မြို့ရိုးဖြစ်ခဲ့သည်။

ကုန်းဘောင်မင်းတည်သော မြို့
ရိုးအရှေ့မြောက်တောင်သည် ဘုရားကြီး
ကုန်းဘောင် တနင်္ဂနွေထောင့် ယခု
ပေတရာလမ်းထောင့်ခိုင်းပေါ်ကျမည် ထင်
သည်။ အရှေ့တောင်ထောင့်မြို့ရိုးသည်
ဂေါရာများနေခဲ့သောနေရာ ကုန်းတော်
အဆုံးဖြစ်သည်။ အနောက်မြောက်ထောင့်
မြို့ရိုးသည် ရှေးက ရှိရင်း ရှင်စောပု
မြှောက်ဘက် မြို့ရိုးဟောင်းထောင့်အနီး

အိမ်တော်ဘုရားတံခွန်တိုင်

ဘုရားခေါင်းလောင်းတော်

တွင် တည်ရှိသည်။ အရှေ့ဘက်ရှိ မြို့ရိုးသည် ယခုဂေါ်ရာကုန်းအရှေ့ကျသည်။ အလံရုံးနှင့် ကျားတူသိမ်အကြားရှိပြီး ကျားတူသိမ်သည် မြို့ပြင် ကူးထိကျသည်။ အနောက်မြို့ရိုးသည် ရှေးက ရှင်စောပု တည်သော မြို့ရိုးအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်ကို လေ့လာမိပါသည်။

ပုဂံမင်း နန်းတော်နေရာကာ မိုင်ခါခေါ် မြင်းပြိုင်ကွင်းမြောက်ဘက် အင်္ဂလိပ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနေရာပင် ဖြစ်သည်။ နန်းတော်အရှေ့ဘက် မျက်နှာသည် နန်းတော်အနောက်မြောက်တောင့်တွင် ရှိသည်။

(၁၂၁၀)နှစ် ခမည်းတော် ကုန်းဘောင်မင်းတရားကြီးသည် ဥက္ကလာပ ရန်ကုန်သို့ စုန်တော်မူစဉ် ပုဂံမင်းသား နောင်တော်ပါရသည် ရန်ကုန်တွင် ခေတ္တ မင်္ဂလာစံအိမ်တော်နေရာတွင် ရေဝန်ပံ့နှံ့ မြို့စား မဟာမင်းခေါင်ကျော်ထင်ကို ဘုရားတည်စေခဲ့သည်။ မဟာရတီတိုင်း လေးမျက်နှာ မုခ်လေးပေါက်နှင့်တကွ တည်ပြီး ဖိနပ်တော်သံတောင် (၄၀) အရပ်

သံတောင် (၄၅) ရှိ မဟာဓမ္မရုံသီဟ
ကမ္မည်းထိုးကာ အခါတော်နှင့်အညီ
ရွှေထီးတင်လှူတော်မူလေသည်။ ပုဂံ
ရွှေနန်းရှင်သည် စေတီတော်မြောက်ဘက်
တွင် ကျောင်းကြီးဆောက်၍ မတ္တရာ
ဆရာတော်ကို ကိုးကွယ်ခဲ့သည်။ ၎င်း
ကျောင်းတိုက်၏ အရှေ့ထောင့်စေတီ
တော်၏ အရှေ့မြောက်မြေနေရာ၌ မတ္တရာ
ဆရာတော် သမုတ်တော်မူသော သိမ်
ရှိသည်။ စေတီတော်၏အရှေ့မျက်နှာ၌
အုတ်စီရေကန်ကြီး ပြုပြင်ထားသည်။

ဘုရားပွဲတော်အခါ၌ ကန်ရေ
ကို အများဆုံးသုံးကြကြောင်း သိရသည်။
မြောက်ဘက်ကန်ပေါင်ရိုးမှာ ထန်းပင်များ
စိုက်ထား၍ ကန်ပေါင်ရိုးများ ယခုတိုင်
အဟောင်းများ ကျိုးပျက်လျက် ရှိနေပါ
သေးသည်။

ဆုတောင်းပြည့် မဟာဓမ္မရုံသီ
အိမ်တော်ရာစေတီကြီးအား မြန်မာ
သက္ကရာဇ် (၁၂၁၄) ခုနှစ်၊ တန်ခူးလတွင်
ထီးတော်တင်လှူ ပူဇော်ကြောင်းလည်း
သိရှိခဲ့ရပါသည်။ ယခင်က စေတီတော်

နဂါးရုံဘုရားအမှတ်တရ

ခေါင်းလောင်းတော်

ကြီးတောင်ဘက် ကုသိုလ်တော် (၂)ထပ်
ဇရပ်ကြီးများ မြေအုတ်ကြွပ်ပြားများဖြင့်
မိုးကာ ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြောင်းနှင့် (၁၂၉၀)
ခုနှစ်တွင် အိမ်တော်ဘုရားဟောင်းများ
မေးပိုင်လျက်ရှိရာ စစ်မဖြစ်မီက ကပ်လှူ
ထားခဲ့ကြောင်းနှင့် ပစ္စယံထောင့် အောက်
ခြေရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် ခြင်္သေ့ (၄)
ကောင်တို့ ရှိသည်။ ခြင်္သေ့များ ပျက်စီး
နေခဲ့သည်။ အရှေ့ အနောက်၊ တောင်၊
မြောက် (၄)မျက်နှာတွင် အာရုံခံအုတ်
တန်ဆောင်း (၃) ဆောင်နှင့် သစ်သား
တန်ဆောင်း တစ်ဆောင်သာ ရှိခဲ့သည်။

ထိုအချိန်က အရောက် အာရုံ
တန်ဆောင်းအတွင်းတွင် ကြေးသင်္က
တော် (၅)ဆူကို ထူးခြားစွာ တည်ရှိ
ကြောင်းနှင့် (၁၉၉၄) ခုတွင် ရန်ကုန်
ကျေးကြီးလမ်း မိသားစုများက ပြုပြင်
မွမ်းမံကြကြောင်းနှင့် ထိုအချိန်က ဘာသာ
ကွဲများ၏ ဖျက်ဆီးမည့်ဆဲဆဲ ပြန်လည်
ပြုပြင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိခဲ့ရသည်။
(၁၂၉၅) ခု၊ ခေါင်းလောင်း (၁)လုံး
ရင်ပြင်ကျောက်ပြားများ ပျက်စီးနေသော

ကျောက်ပြားဟောင်းကို အနောက်မြောက်
ထောင့်တွင် တွေ့ရှိခဲ့ကြကြောင်းများကို
သိရှိခဲ့ရသည်။

ပန်းတနော်မြို့မှ ဆရာတော်
ဦးနန္ဒိယအား ရန်ကုန် ဒါယကာများက
ပင့်ဆောင်၍ အိမ်တော်ရာစေတီတော်မြေ
တွင် သီတင်းသုံးရင်း စာသင်ကျောင်း
ဆောင်များနှင့် ဘုရားကြီးအား စောင့်
ရှောက် အပ်နှံခဲ့ကြသည်။ ဆရာတော်ကြီး
သီတင်းသုံးခဲ့သည့် ကျောင်းမှာ (၉၂)နှစ်
ကျော်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် သီပေါမင်းပါတော်
မမူက သိခဲ့ရသည်။ ဆရာတော်ကြီးကို
ဦးနန္ဒိယ ဓမ္မရုံသီဆရာတော်ဟု ခေါ်ခဲ့
ကြောင်းများကိုလည်း လေ့လာခဲ့ရပါသည်။

ယခင်က ရှေးဟောင်းကြေး
ဆင်းတုတော်ကြီးများလည်း ရှိခဲ့သည်။
အရှေ့ဘက်မြို့မကျောင်းလမ်းဘက်ရှိ
တောင်ဘက် အာရုံခံတန်ဆောင်းများတွင်
ကြေးဆင်းတုကြီး (၂)ဆူ၊ အနောက်
ဘက်အာရုံခံတန်ဆောင်းတွင် ကြေး
ဆင်းတုတော်ကြီး (၂)ဆူ၊ အနောက်
ဘက် အာရုံခံတန်ဆောင်းအတွင်း ကြေး

အိမ်တော်ဘုရား

ဆုတော်ကြီး (၁)ဆူ၊ မြောက်ဘက်
 ဆုတော်ဆောင်းအတွင်း ကြေးဆင်းတု
 ကြီး (၁) ဆူ ဆောင်တန်းများတွင်
 ထားရှိသည်။ ရပ်ပြင်ရှိ ခေါင်းလောင်း
 ကြီးများလည်း တည်ရှိပြီး ရှေး
 လောင်းကြီးများ ဖြစ်သည်။

အိမ်တော်ရာစေတီတော်၏
 ဆုတော်အမည်မှာ မဟာဓမ္မရုံသီ၊
 ဆုတော်ဟု ခေါ်တွင်ခဲ့ရာမှ (၁၉၈၂)
 တွင် ရှေ့ပံကအဖွဲ့များက ဆုတောင်း
 ပြု မဟာဓမ္မရုံသီအိမ်တော်ရာ အခြေ
 သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ယခင် ဟောင်း
 သော စေတီတော်ကြီး ငှက်ပျောဖူး
 ချွေးများရှိပြီး ထီးတော်၊ ကြာမှောက်
 ဘုန်း၊ ဖောင်းရစ်သပိတ်မှောက်နှင့်
 လောင်းများ ထိုစေတီ (၄)ဆူနှင့်
 ပန်းတင်ခုံများကိုလည်း ပြုပြင်
 ခဲ့သည်။ အာရုံခံတန်ဆောင်းများ
 ကြီးကြီး၊ ကြေးဆင်းတုတော်များ
 လည်း ပြုပြင်မွမ်းမံကြသည်။ မြေကြီး
 များကိုလည်း ပြန်လည်ခင်းကြ
 ခဲ့ ဘုရားရင်ပြင်အနားများရှိနေအိမ်

များကိုလည်း ရွှေပြောင်းစေ၍ မဟာရုံ
 တံတိုင်းကြီးများ ပတ်လည်တွင် ဘုန်းကြီး
 ကျောင်းများ ရှိသည်။ ဝတ္ထုကမြေသို့
 ပြောင်းရွှေ့နိုင်ရန် ပြုပေးကြခြင်း၊ ကျောင်း
 ဟောင်းများ ဖျက်သိမ်းပေးခြင်းများ ပြု
 ပြင်လုပ်ကြရသည်။ (၁၉၈၄) ခုတွင်
 တစ်ဖန် ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်များ တပ်ဖွဲ့ဝင်
 များ ပေါင်းစု၍ ထပ်မံပြုပြင်ကြသည်။
 ထိုအချိန်က ဤကဲ့သို့ စေတီတော်ကြီး
 ကို ခြုံမကျောင်းလမ်းပေါ်မှ မမြင်ရဘဲ
 သစ်ပင်များ၊ တောများ ကာဆီးလျက်
 ရှိရာ ဤမျှကြီးမားသော စေတီကြီးရှိ
 ကြောင်း မသိသူများကြသည်။ စေတီတော်
 ကြီးကို လွယ်လင့်တကူ ဝင်ရောက်
 ဖူးမြော်နိုင်ရန် ရည်သန်၍ စစ်ကြောရေး
 နှင့် တည်းခိုရေးတပ်မှ အရာရှိအရာခံ
 အကြပ်တပ်သားများ၊ ဆက်သွယ်ရေး
 တပ်ရင်းမှ အရာရှိ အကြပ်တပ်သားများ၊
 စစ်ဆေးရုံကြီးမှ အရာရှိ အရာခံ အကြပ်
 တပ်သားများ၊ စေတနာရှင်များ လုပ်အား
 ဖြင့် ကာဆီးနေသော သစ်ပင်ကြီးများအား
 ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းခြင်း၊ ချိုင့်ဝှမ်းကြီးအား

မြေဖိ၍ တံတားတည်ခြင်း၊ လူကူးတံတား
 ကို တည်ဆောက်၍ အများပြည်သူများ
 အတွက် ဘုရားဖူးများ စည်ကားခဲ့သည်။
 တပ်မတော် စစ်ဆေးရုံမှ ရေနံကြီး
 ဆယ်ယူတည်ဆောက်ရာ ပိုလျှံသော
 မြေကြီးများကို အိမ်တော်ရာဘုရားသို့
 ပေးလှူခဲ့ကြသည်။ မော်တော်ကားလမ်း
 မကြီးများလည်း ပေါ်လာခဲ့သည်။

ဆုတောင်းပြည့် မဟာဓမ္မရုံသီ
 အိမ်တော်စေတီတော် ဇိက္ကကမြေအတွင်း
 တွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါင်း (၂၆)
 ကျောင်း ရှိခဲ့သည်။ စေတီတော်၏
 အနောက်တောင်အရပ်၌ သာသနာ
 လင်္ကာရကျောင်းတိုက် ရှိသည်။ ၎င်း
 ကျောင်းတော်ကြီး ပြုပြင်တည်ဆောက်
 ရန်အတွက် မြေသန့်မင်္ဂလာပြုခြင်း၊
 အုတ်မြစ်ချရန် မြေကျင်းများတူးဖော်ရာ
 ပေါက်တူး၊ ပေါက်ပြားသည် မြေအောက်
 ရှိ အရာဝတ္ထုတစ်ခုနှင့် ထိခိုက်မိသည့်
 အခါ အသံများ ရုတ်ခြည်း ထွက်ပေါ်
 လာရာ ထိုအခိုက်တွင် အလုပ်သမားထံ
 မှ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေဟု အာမေဍိတ်သံတို့

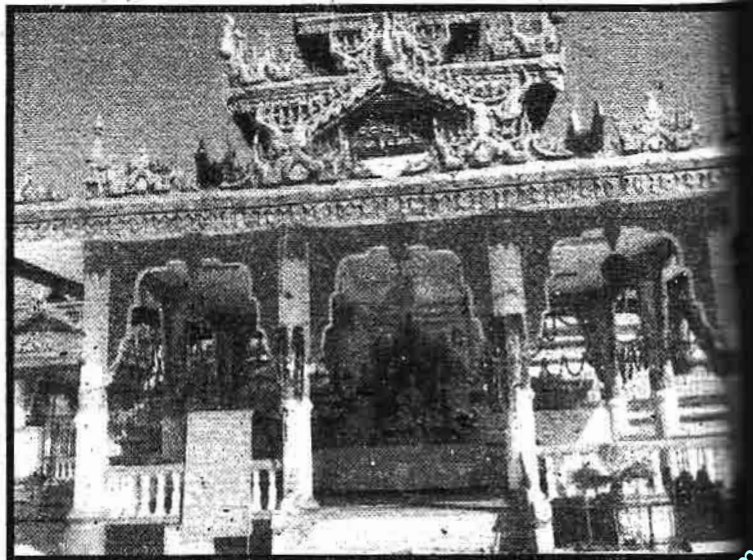
ကြားရပြီး ဖွင့်ကြည့်သော် ရှေးဟောင်း
ဆင်းတုတော်တစ်ဆူ ပလ္လင်ပေါ်တွင်
ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ စံပယ်တော်မူဟန်
ဓာတ်သားခဲ့ရောင် ဉာဏ်တော်အမြင့်မှာ
(၇)လက်မရှိသည့် ရှေးဟောင်း ကြွေ
ပန်းကန် (၉)လုံး ရှေးဟောင်းကွင်းကလယ်
တစ်ခု၊ ရှေးဟောင်းရာဝင်အိုးကြီးတစ်
လုံးတို့ ဖြစ်သည်။ ရာဝင်အိုးမှာ တုံးရွင်း
ပေါက်ပြားတို့နှင့် ရိုက်ခွဲသည့်တိုင်အောင်
ပျက်စီးခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

အိမ်တော်ဘုရားကြီးအား
အဆင့်ဆင့် ဂေါပကအဖွဲ့အစည်းများနှင့်
အလှူရှင်များ၏ ကောင်းမှုသဒ္ဓါတရား
ထက်သန်ကြသော အလှူရှင်များ၏
အလှူများကြောင့် ယခုအိမ်တော်ရာ
စေတီကြီးမှာ မျိုးစုံ ဘက်စုံတိုးတက်ခဲ့ပါ
တော့သည်။

အသစ်တစ်ဖန် ပြုပြင်မွမ်းမံ
ပြီးသော ယခုအိမ်တော်ရာစေတီတော်
ကြီးကို ငယ်စဉ်အခါ ဖူးခဲ့ရသော အိမ်
တော်ရာစေတီတော်နှင့် ယခုအခါ အခြား
နေရာသို့ ရောက်နေသလို အိမ်တော်ရာ

စေတီတော်ကြီးများ ဟုတ်ပါပေစွဟု
အံ့သြခြင်းများစွာဖြင့် ရောက်ရှိဖူးမြော်ရ
သော စေတီတော်၏မုခ်ဦး ယခင်က
မည်သည့်နေရာသည် စေတီ၊ မုခ်ဦးမုန်း
မသိသော စေတီမှာ တွေ့ရှိလိုက်သော
မုခ်ဦး မုခ်တိုင်နှစ်ခုကြား သံပန်းပေါ်တွင်
တွင်း၍ရေးသားထားသော မဟာဓမ္မရံသီ
အိမ်တော်စေတီ ဟု ရေးသားထားသည်။
ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း
များ ရှိသည်။ အရှေ့ဘက်ဆောင်းတန်းမှ
စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့ရာ ကြေးဆင်းတုဘုရား
မုခ်ဦးကို စတင်ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ရာ

ပြသိုလပြည့်နေ့ မဟာဓမ္မရံသီ အိမ်တော်
ရာစေတီမြတ်ကြီး (၁၆၆)ကြိမ်မြောက်
ဗုဒ္ဓပူဇော်သည့်တော်ကို ကျင်းပရန်အတွက်
ဦးစင်းများက သစ်သီးများ၊ ပန်းများ
ရေချမ်းများ၊ ကန်တော့ပွဲများ ပြင်ဆင်
ကြသည်။ ဘုရားကြီးပွဲတော်ကျင်းပ
ပြင်ဆင်ထားကြသည်မှာ ပို၍ ပို၍ အံ့
မူများ ဖြစ်ခဲ့ရသည့် အသွင်အပြင်အားဖြင့်
စည်သည့် အဟောင်း လက်ကျန်များ
မကျန်ရှိအောင် ပြုပြင်မွမ်းမံထားခြင်း
ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကြွေပြားများမှာလည်း
ကတ္တီပါခင်းထားသကဲ့သို့ လှပနေပါသေး

ယေယုရံသီတန်ဆောင်

စေတီတော်ကြီးမှာလည်း ရွှေ
 ဆင်တန်းဝင်းနှင့် ကြည့်ညှိမဝဖြစ်ခဲ့ရ
 ဘုရားရှင်ပြင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း
 သာသနာ့ကြီးသဖွယ် အနားယူစရာ
 နေရာများ လှပစွာ တွေ့ရသည်။ မြက်
 နှစ်လွှာလည်း အလှမြက်ခင်းများ ဖြစ်
 လန်းလျက်ရှိသည်။ လင်းလွန်းပင်၊
 ခရေပင်၊ စကားဝါပင်၊ တော
 ကုလားတမာ၊ မုန်တိုင်းပင်၊
 တွင်းတစ်ဖတ်မြတ်တော်ပင်၊ စက္က
 ရွက်လှပန်း၊ ကျောက်ခက်ပန်း၊
 မလေးရှားစကားပင်၊ ဂျပန်
 ပန်းပင်၊ ပုဏ္ဏားရိပ်ပန်းပင်များမှ ပွင့်
 ကြသော ပန်းကလေးများမှလည်း
 စေတီတော်ကြီးအား ဖူးမြော်နေကြသလို
 ဖြစ်သည်။ ယခင်ဟောင်းနွမ်းခဲ့သော စေတီ
 တော်ရှိ ငှက်ပျော့ဖူး၊ ခေါင်းလောင်းများ
 စေတီအသစ် စိန်ဖူးတော်၊ ငှက်မြတ်
 စေတီအထက် ပစ္စယံတော်ရှိ အရန်
 စေတီငယ်များနှင့် ပန်းတင်ခုံများ ဟောင်း
 နွမ်းလျက်ရှိရာမှ ယခုအခါ ရွှေရောင်
 ဆန်းများကို ပစ္စယံပတ်လည်တွင် တပ်

ဆင်ခြင်း တွေ့ရသည်။ အမြိုက်အိုးကြီး
 (၄)အိုးမှာလည်း ရွှေအိုးကြီးများအလား
 တဝင်းဝင်းနှင့် ကြည့်နူးဖွယ်ကောင်းလှ
 သည်။ ခြင်္သေ့ (၄)ကောင်မှာလည်း စေတီ
 ထောင့် လေးထောင့်တွင် ပြုပြင်မွမ်းမံ
 ထား၍ ကြည့်ကောင်းသည်။ ရွှေခေါင်း
 လောင်း (၂)လုံးကိုလည်း လှနစ်ယောက်
 လောက် ထမ်းထားသည့်အသွင် ခေါင်း
 လောင်းတစ်လုံးမှာလည်း ယခင် ကြေး
 ခေါင်းလောင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။ မွမ်းမံ၍
 လှပအောင် ပြုပြင်ထားသည့် ဗောဓိ
 ညောင်ပင်၊ တံခွန်တိုင်၊ နဂါးရံဘုရားလည်း
 ရှိသည်။ မဟာဓမ္မရံသီအိမ်တော်ရာ စေတီ
 တော်ကြီး၏ အသစ်တစ်ဖန် ပြုပြင်မွမ်းမံ
 ခြင်း သမိုင်းမော်ကွန်းကျောက်စာတိုင်နှင့်
 စေတီငယ်လျောင်းတော်မူ နတ်နန်းများ
 ဂြိုဟ်တိုင် အသစ်များ ပါဒစေတီ
 ကျောင်းဆောင်၊ ခြေတော်ရာများ၊ ဂေါဟာ
 ရုံးအသစ်များ တည်ဆောက်ထားသည်။
 စေတီမုခ်ဦးလေးမုခ်တို့ တန်ဆောင်း
 နာမည်များကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ အရှေ့ဘက်
 မုခ်ကို အနန္တရံသီတန်ဆောင်း၊ တောင်

ဘက်မုခ်သည် တေဇရံသီတန်ဆောင်း၊
 အနောက်ဘက်မုခ်ကို ဒေဝဗိမာန်တန်
 ဆောင်း၊ မြောက်ဘက်မုခ်သည် မင်္ဂလာရံ
 သီ တန်ဆောင်းဟု အသီးသီး အမည်
 ပေးထားသည်။
 ယခင် အိမ်တော်ရာဘုရားကြီး
 အား အဆင့်ဆင့်ပြုပြင်မွမ်းမံမှုများနှင့် ယခု
 အိမ်တော်ရာသည် ပြုပြင်ထားမှုများ
 အံ့ဩလောက်အောင် သမ္မတဘုရား အလှူ
 ရှင်များ ပေါ်ပေါက်ပြီး နိုင်ငံတော်မှ ဂုဏ်ပြု
 ခြင်းပင်ခံရသော ဘုရားကြီး ပြုပြင်သူ
 အလှူရှင်များ အများပြည်သူများ၏ သမ္မတ
 ဘုရားနှင့်ပေါင်းစုကာ ယခင်မှ ယခု
 အိမ်တော်ရာဘုရားကြီးအား သွားရောက်
 ဖူးမြော်နိုင်ရန် မိမိမှတ်သားလေ့လာ၍
 စာဖတ်သူ မိတ်ဆွေများလည်း ဘုရားလေး
 ဖူးရင်း ကုသိုလ်ဖြစ်စေရန် ရေးသားလိုက်
 ရပါသည်။

ချမ်းမြေ့ကြပါစေ
 ခင်ခင်လှ(အင်းစိန်)

မြည်တွင်းပရ

မင်းခန့်ကျော်

အောက်ချားခွဲလောထိုတင်ည

၁၉၄၀ ခုနှစ်မှ ၁၉၄၅ ခုနှစ်
တွင်းလောက်က အတွေ့အကြုံ
ပြန်တွေးမိသည့်အခါ၌ပင်
စိတ်ချောက်ချားစရာ ဖြစ်
သေးသည်။

သည်တုန်းက ကျွန်ုပ်သည်
သဲစုရွာကလေးတွင်
နေထိုင်ခဲ့ရသည့်အခါ အခြေခံ
ကျောက်တိုင်များအဖြစ် ရောက်ရှိ
ခဲ့သည့်အခါ ကျွန်ုပ်သည်ကား
လေးလံစွာ မက၊ လူကြီးလည်း
မကောင်းဘဲ ခပ်စပ်စပ်အဖြစ်
ဖြစ်နေပြီး ကျေးလက်တောရွာများ
လားရောက်နေထိုင်နေရသည်ကိုပဲ
သိရသေးသည်။

မိဘတွေက မိမိတို့ သဲစုရွာ
တွင် မြို့က ချမ်းသာသူများလည်း ပါဝင်
နေသည်ရှိရာ ဓားပြလာတိုက်လိမ့်မည်
ဟု တီးတိုးပြောကာ နေ့တထိတ်ထိတ်
ညတထိတ်ထိတ် ရှိနေလင့်စား ကျွန်ုပ်
ကား ဒေသခံရွာသားများနှင့် ယန်း
တောထဲ လိုက်သွားလိုက်၊ ခပေါင်းချောင်း

ထဲသွား၍ ရေကူးလိုက်ရှိ၏။
တစ်နေ့တွင်ကား သဲစုရွာက
ကာလသားခေါင်း ကိုစံကျော်က မမဲတူ
ကုန်းသို့ နွားသွားရောင်းမည့်အကြောင်း
ပြောသည်။ ကျွန်ုပ်လိုက်လိုက် ခေါ်သွား
မည်ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က အမေ
ထံ သွား၍ ခွင့်တောင်း၏။

အမေက နေချင်းပြန်ဆိုပါက
လိုက်သွားခွင့်ပြုကြောင်း ပြော၏။ ကိုစံ
ကျော်က...

နွားရောင်းဖို့ကိစ္စက ပြောပြီး
သားပါ။ နွားသွားပို့ပြီး ငွေယူရပါ။ နေချင်း
ပြန်ပဲပေါ့။

ဟု ပြော၍ ကျွန်ုပ်သည် ကိုစံ
ကျော်မောင်းသော နွားလည်းပေါ် တက်
ထိုင်လိုက်ခဲ့၏။ ရောင်းထားပြီး နွားမကို
ကား မိမိတို့ နွားလည်းနောက်တွင် ကြိုး
နှင့် ဆွဲခေါ်လာလေသည်။

သဲစုရွာ မမဲတူကုန်းရွာစုများမှာ
တောင်ငူမြို့အနောက်ဘက်ကွင်း ခပေါင်း
ချောင်းအနီးရှိ ကျေးလက်တောရွာများဖြစ်
သည်။ စစ်အတွင်းကမူ တောင်ငူမြို့ပေါ်က

လူများသည် အရှောက်ထက် အလယ်
ရိုးမကြောရသော အနောက်ဘက်သို့
အများဆုံးပြေး၍ ခိုလှုံခဲ့ကြသည်။

လူကြီးများ စိုးရိမ်နေကြသလို
တောကြောင်း ဓားပြများလည်း ရှိနေပြီး
အထူးသဖြင့် မြို့လာရောက်သူ မိသားစု
များမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာချမ်းသာသူများအား ရွေး
၍ ဓားပြတိုက်တတ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစုမှာကား
ပစ္စည်းဥစ္စာချမ်းသာသောကြောင့် ဓားပြ
တိုက်ခံရမည်ကို မကြောက်ရဘဲ ကျွန်ုပ်
၏ အစ်မ ၃ ယောက် အဖျိုးအရွယ်တွေ
ဖြစ်သဖြင့် သူတို့အတွက်ပဲ မိဘများ
စိုးရိမ်မှုပန်နေကြရလေသည်။ ကျွန်ုပ်ကား
လူကြီးမိဘများလိုမဟုတ်၊ ကျေးလက်သို့
ရောက်လာမှ တစ်နေ့ နားရသည်မရှိ၊
လေးစွတစ်လက်နှင့် ငှက်လိုက်ပစ်ရသည်
မှာ အလုပ်တစ်ခုဖြစ်သည်။

မမဲတူကုန်းသို့ ရောက်လျှင်
ကား ကိုစံကျော် တွေးထင်ထားသည့်
အတိုင်း နွားရောင်းသည့်ကိစ္စမှာ နေချင်း
ပြန်၍ မရသော အခြေအနေနှင့် ကြုံနေရ

သည်။

အလည်လွန်သွားသည်က

“ဟာ... ဖိုးချစ်တော့မှာပါလား”

နွားဝယ်မည်သူက တောင်ငူမြို့သို့ သွားနေသည်။ သူက တောင်ငူမှာ တစ်ညအိပ်မည်ဟု ဆိုသည်။ သူတို့ရွာသို့ လာရောက် စစ်ခိုသည့် မိသားစုမှ လူတစ်ယောက်အား နွားလှည်းမောင်းပို့ ရသောကြောင့်ပင်။

အကြောင်းမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်သည် ပဲခူးရိုးမတောအတွင်း မျက်စိလည်၍ သွားလေသည်။ ပထမတော့ ကျွန်ုပ်သည် တောင်ဒီးဖြူသီးတွေကို စားကောင်းကောင်းနှင့် စားပြီး စမ်းချောင်းက ရေကို သောက်လိုက်သည်။

အဲဒါမှ အခက်ပဲ။ ကိစ္စကျော်ရုံနေတဲ့ တူကုန်းကို ပြန်တာကိုပဲ ဖိုးစုပ်စုပ်မှ ရွာထဲပြန်ရောက်မှာ။ မဖြစ်ဘူး။ အဲဒါ ပြေးမှဖြစ်မယ်”

ဤသို့တွေးပြီး ကျွန်ုပ်သည်

ဖိနပ်ကို ချွတ်၍ ခါးပတ်ပုဆိုးကြာသော ဖိနပ် သဲကြိုးချင်း ပူးကပ်လျက် လိုက်သည်။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်သည် ရွာဘက် မျက်နှာမူလျက် သုတ်ခြေတစ်ချင်း ခြေရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် အတော်

ပြေး၍လာပြီးနောက် မောမောနှင့် သစ်ရိပ်တွင် ထိုင်၍ နားလိုက်လေသည်။ ထိုင်ရာမှ ပက်လက်ပင် လှဲချလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ

မြင်လိုက်ရာသို့ အလွန်တုန်လှုပ်နေသော ချား၍ သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ် လက်လှန်၍ အိပ်လိုက်စဉ် တွေ့လိုက်ရသောအရာမှာ ဆန်းဆန်းပြာပြာ တော့ မဟုတ်ပေ။

အရွက်တွေ ယှက်ပြီး အ

သည်တော့ ကိစ္စကျော်မှာ မမဲတူကုန်းမှာ တစ်ညအိပ်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။ အမေကတော့ ကျွန်ုပ်ကို မျှော်နေပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်မှာကား မမဲတူကုန်းတွင် တစ်ညအိပ်ရသည်ကိုပဲ ကျေနပ်နေသည်။

ထို့နောက် သစ်ပင်အရိပ်ကောင်းကောင်းတွင် ခြေပစ် လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး မျက်စိမေးကာ တစ်ရေးအိပ်ပျော်၍ သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ အိပ်လိုက်ဦးမည်ဟု တွေးပြီး အိပ်လိုက်စဉ်က အချိန်အကြာကြီး အိပ်ပျော်သွားလိမ့်မည်ဟု လုံးဝမထင်မိပါပေ။

အိပ်ပျော်ရာမှ လန့်၍နိုးလာ

သောအခါ ဖိုးချစ်ပေတော့မည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်၍နေလေပြီ။ အိပ်တန်းပြန် ငှက်တွေပင်လျှင် သစ်ပင်ကြီးများပေါ်တွင် အိပ်တန်းလှကာ အော်ကြပုံကြ၊ ထိုးဆိတ်ကြ ဖြစ်နေလေရာ ငှက်တောင်ပံများပင် ကျွတ်ကာ ကျွန်ုပ်ရှေ့သို့ ကျလာခဲ့လေသည်။

မမဲတူကုန်းရွာမှ ခပေါင်းချောင်း

နှင့် နီးသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ ခပေါင်းချောင်းသို့သွား၍ ရေကူးရသည်များ မဟောနိုင် မပန်းနိုင်ရှိနေသည်။ ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်သည် ခပေါင်းချောင်းထဲ ရေဆင်းကူးပြီး အနောက်ဘက် ပဲခူးရိုးမတောဘက် အလည်လွန်၍ သွားလေသည်။

အဘက်ဘက်သို့ ထိုးထွက်နေသော
ပြေးကြီးပင် ဖြစ်သည်။ မှန်ပါသည်။
စောစောက ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အရိပ်
ဆင်းလှပါပြီအတွေးနှင့် တစ်ရေးအိပ်
သော သပြေပင်ကြီးအောက် ပြန်
ဆက်နေသောအဖြစ်ကို သပြေကြီးပင်
မြင်လိုက်ရမှ သိလာရသောကြောင့်
ဖြစ်လေသည်။

“ဟာ...ငါ စောစောက အိပ်
နေရာပဲ။ ဒီသပြေကြီးပင်အောက်မှာ
အိပ်ခဲ့တာပဲ။ ဘယ်နှယ့်ကြောင့် ဒီ
သပြေကြီးပင်အောက်ကို ပြန်ရောက်
လာတာပါလိမ့်။ သေချာသွားပါပြီ။ ငါ
စိတ်လည်သွားတာပဲ။ မျက်စိလည်တဲ့
အတွဟာ ပထမထွက်တဲ့နေရာကို
ရောက်လာတတ်တယ် မဟုတ်ဘူး

ကျွန်ုပ်သည် ဘာဆက်လုပ်
မည်မသိ ဖြစ်နေသည်။ တောထဲတွင်
ကျန်ခဲ့သည့် မျက်စိလည်သူများ အများ
အပြား ရှိပေလိမ့်မည်။

မျက်စိလည်နေသောအချိန်

တွင် အလွန်ပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားရ
တတ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် လောလောဆယ်
ဘာလုပ်ရမလဲမသိ ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်ုပ် အိပ်ပျော်နေရာမှ နီးနီး
ချင်း ပြေးသွားခဲ့သော ခရီးအကွာအဝေး
မှာ ၄ ဖာလုံလောက်ရှိမည်။ တောင်ပတ်
လမ်း တောကြီးတောင်ကြားလမ်းကို ဖြတ်
ကျော်ရသည်မှာ ပို၍ မော၏။

အခုလောက်အကွာအဝေးကို
မောမောပန်းပန်း ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပြီး
ခရီးကား ပေါက်ခဲ့သည်မဟုတ်။ ခုံရင်း
ကိုပဲ ပြန်ရောက်လာ၏။

“ငါ နောက်တစ်ခေါက်သွား
လည်း ဒီသပြေကြီးပင်အောက်ကို ပြန်
ရောက်ဦးမှာပါပဲ။ ဗိုးကလည်း ချုပ်နေပြီ”

ကျွန်ုပ်သည် တောင်ကြည့်
လိုက် မြှောက်ကြည့်လိုက်နှင့် အချိန်
တွေကို ဖြုန်းနေသည်။ တောအားလုံးမှာ
အမှောင်ဖုံး၍ သွားလေပြီ။

“မဖြစ်ဘူး။ မှောင်ထဲကိုပဲ ဝှိုး
လျှောက်ရတော့မှာပဲ။ ကြယ်တွေတော့
ထွက်လာပြီ။ ကြယ်ရောင်တွေ အားကိုး

နဲ့ လျှောက်လိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ယခုအကြိမ်
အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ မလျှောက်တော့ပေ။
အသေအချာ လမ်းတွေကို မှတ်မှတ်
သာသာလုပ်၍ လျှောက်လာခဲ့၏။ သည်
တစ်ကြိမ်တွင်ကား ကျွန်ုပ်သည် မူလ
သပြေကြီးပင်အောက်သို့ ပြန်မရောက်
တော့ပေ။ ဒါကိုပဲ ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်
အမင်း ပျော်၍သွား၏။

xxx

သပြေကြီးပင်သို့ ပြန်မရောက်
သည်ကိုပဲ ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာ ဖြစ်၍နေမိသည်။ သို့သော်
ကျွန်ုပ်သည် မှောင်နှင့်မည်းမည်း အတွင်း
လမ်းဟု ထင်ရသော နေရာများသို့ မှန်း
၍ လျှောက်နေရလေသည်။

ညအမှောင်ထဲတွင် ခပ်လှမ်း
လှမ်း မမြင်ရသော်လည်း ခပ်နီးနီးကိုကား
မြင်ရလေသည်။ စိတ်သက်သာစရာ
တစ်ခုမှာ ကျွန်ုပ် ယခု ရေရှည်လာနေ
သော လမ်းသည် ကျွန်ုပ်လာခဲ့သော

လမ်းဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယူဆရသောကြောင့်
ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ် ကျွတ်ကျွတ် ဂျမ်းဂျမ်း
ဟူသောအသံကို ကြားရ၍ အသံလာရာ
ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်လေရာ မီး
အလင်းရောင်ကို တွေ့ရ၏။ မီးအလင်း
မှာ လခြမ်းကွေး မီးအလင်းရောင် ဖြစ်
နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ တောထဲ၊ "တောင်
ထဲ" စာအတ္ထုအခြောက်ခံရပြီဟု မှတ်ထင်
လိုက်၏။

ထိုမီးသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာဘက်
သို့ တရွေ့ရွေ့ ရောက်ရှိလာပြန်ရာ ကျွန်ုပ်
မှာ ထွက်ပြေးရကောင်းမည်ဟု တွေး
လိုက်မိ၏။

ထိုအခိုက် လူတစ်ယောက်
ထန်းလက်တစ်လက် မီးရှိ၍ မီးတုတ်
သဖွယ် ကိုင်လာသည့်အဖြစ်ကို သိရှိ
လိုက်ရလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်
ရော ထိုထန်းလက်မီးရှိလာသူပါ တစ်
ယောက်ကို တစ်ယောက် အဖော်ရလာ၏။

သို့သော် သူ့ရွာက တစ်ခေါ်
လောက် လျှောက်ရုံနှင့် ရောက်ရှိလာ

လေသည်။

"ဒီရွာက လက်ပံတောရွာပဲ။
ငါတို့ရွာပေါ့။ မင်းက မမဲတူကုန်းရွာ
သွားမှာဆိုတော့ ဒီမြောက်ဘက်စူးစူးကို
သာ ဆက်သွား။ ကြားမှာ အုတ်ရေတွင်း
သုံးတွင်းရှိတယ်။ အတော်နက်တယ်"

"ကျွန်တော် ရောက်ဖူးတယ်။
အုတ်ပေါင်တွေမှ မရှိတော့ဘူးလေ။ ချော်
ကျသွားလို့ကတော့ အသေပဲ"

"အရှေ့ဘက်ကို ပန်းလျှောက်
သွားပေါ့"

"အဲဒီတော့လည်း သင်္ချိုင်းကုန်း
ကို ဖြတ်ရမယ် မဟုတ်လား"

"ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ။ မင်းက
လည်း ဒီအချိန်ကြီးမှ ဘယ်က ပြန်
လာတာလဲ"

"မပြောပါရစေနဲ့တော့ အစ်ကို
ရာ"

"ကဲ...သွားသွား...ယောက်ျား
ပဲကွာ။ ကြောက်စရာမရှိပါဘူး"

ထိုလူသည် ပြောပြောဆိုဆို
သူတို့ ရွာလယ်လမ်းသို့ လျှောက်သွား

လေသည်။ သူ့လက်ထဲက မီးရှိထား
သော ထန်းလက်မှာ ယခုအခါ အရွတ်
တွေအားလုံး မီးလောင်သွားပြီဖြစ်၍ မီး
တုတ်အဖြစ်သုံး၍ မရတော့ပေ။
ကိုယ်တိုင် ထိုထန်းလက်ကို လွှင့်
ထားခဲ့၍ မီးကြွင်းမီးကျန်များပင်
တော့ပေ။

ကျွန်ုပ်မှာကား မပြေး
ကန်ရာမရှိတော့သည့် အခြေအနေ
နေသဖြင့်...

"ဟုတ်တယ် ယောက်ျား
ဘာကို ကြောက်ရမှာလဲ။ ရေမှာ
ရောက်တော့မှာပဲ"

ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ့်ကိုယ်
အားတင်း၍ လျှောက်လာခဲ့လေသည့်
လမ်းမှာ အလွန်ဆိုးလေသည်။ တစ်
တွင်းလုံး မိုးရေတွေ ဖွေးဖွေးလွှဲလွှဲ
ရှိသော ဤကွင်းမှာ အခုလို နေထိုင်
ရောက်လျှင်ကား ခယောင်းမြေတွေ
ကထစ်တွေချည်း ဖြစ်နေပါတော့၏။

ခယောင်း ပပ်ကြားအောက်
မှာ ခြေကျွံကျသည့်အထိ ကျယ်

ဇည်း ရှိ၍ ခြေကွဲကျသည့်အခါ ခြေ
အစိုးရလေအောင် ခပ်ဆဆ သတိနှင့်
ဆျောက်ရလေသည်။ ဤသည်ပင် ကျွန်ုပ်
၏ ခယောင်းပပ်ကြားအပ်ထဲ ခြေ ၂ ခါ
ကွဲကျခဲ့ရ၏။

အုတ်ရေတွင်း ၃ တွင်းကို
ကျွန်ုပ် သတိထား၍ လျှောက်၏။ အုတ်
ရေတွင်း ၃ တွင်းဘက် မရောက်ရလေ၊
အောင် ပန်း၍လျှောက်၏။ အကြောင်းမူ
ထား ထိုအုတ်ရေတွင်း ၃ တွင်းမှာ
အနာဘာဝတွေရှိသယောင်ယောင် ပြော
ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက် အုတ်ရေတွင်း ၃
တွင်းဘက်တွင် လူတွေ ရေချိုးနေသည့်
အသံများ ကျွန်ုပ် ကြားလာရလေသည်။

ရေခပ်သံတွေ၊ ရေလောင်းချိုးသံတွေ
ပြီးတော့ ကလေးတွေ အော်ဟစ်သံ၊
လူကြီးတွေက ကလေးတွေကို ထိန်း
ပေးနေသည်။ ဆူငေါက်သံများ များပါပေ။

“ဒီအချိန်ကြီး ဒီလူတွေက
ဘာဖြစ်လို့ ရေချိုးနေကြတာလိမ့်။ ပူ
အိုက်လို့ ထင်တယ်”

ကျွန်ုပ် ဆက်လျှောက်လာ
သောအခါ အုတ်ရေတွင်း ၃ တွင်းကို
ညအမှောင်ထဲတွင် ဖြူရောင်ရောင်ပုံရိပ်
အနေဖြင့် တွေ့မြင်ရ၏။ ရေချိုးနေသော
လူများကိုကား တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ
မတွေ့ရပေ။

ကျွန်ုပ်သည် အလွန်ပင် တုန်လှုပ်
၍ သွားလေသည်။ ရုတ်ခြည်း ပြေး၍

လာလေရာ သင်္ချိုင်းကုန်းနှင့် ပက်ပင်းပါ
တိုးလေတော့၏။ မတတ်သာပေ။ သင်္ချိုင်း
ကုန်းမြေကို ဖြတ်ကျော်၍ ပြေးလာ၏။

တောရွာသင်္ချိုင်းကုန်းမှာ အုတ်
ဂူကလေး ၃၊ ၄ လုံးပဲ ရှိ၏။ သင်္ချိုင်းကို
လွန်သော် ကျွန်ုပ် ပြန်ရမည့် မဲတူကုန်း
ရွာသို့ ရောက်ရှိလာပါလေတော့၏။ ကိုစံ
ကျော်သည် ကျွန်ုပ် ရွာပြန်မရောက်သေး
၍ တောနင်းရှာရန် လူစုနေသည့်အခိုက်
ကျွန်ုပ် ပြန်လည်းရောက်ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်
သည်။ ကျွန်ုပ်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ
ကိုစံကျော် အလွန်ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ
ဖြစ်လာရပါလေတော့၏။

မင်းခန့်ကျော်

မဂ္ဂဇင်း မန္တလေးဖြန့်ချိရေး

နဂါး

စာပေ

ကျုံ့ရဆုံရဝတိုးဆိုင်ဘဝ

နာတင်းလူကလေး

နင်းပေရီပိုး

“မမလေးရေ...မအိ လာ
ငွေသိမ်းမလိုတဲ့။ မနေ့က ငွေ
အိပ်ပြီး ဦးက အံ့ဆွဲထဲမှာ ငွေအပြည့်
လှည့်လိုက်တာ။ ကျွန်မ မြင်လိုက်တယ်။
ကျွန်မ ကိုယ့်လက်ကလည်း ငွေ သိမ်း
သွားပြန်ရဲ့။ ငွေလာမသိမ်းသွားဘူး။ အံ့ဆွဲ
ထဲမှာ ပိုက်ဆံတွေက ဒီအတိုင်းအပြည့်
နေမှာပဲ မမလေး”

ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုကျော် လုပ်
တာ အတွေ့အကြုံရှိနေရုံမက၊ ဒေါ်ခင်
မလေး၏ အနီးကပ် ကိုယ်ရေးအတွင်း
အများဖြစ်နေသော မြတ်ချောစုမွန်က
အိပ်သည်များကို ပြန်မေးစရာမလို
အောင် အသေးစိတ် အစီရင်ခံနေသည်။

“ဟဲ့...ချောစု ဒီမှာ ငွေ
တစ်သိန်းပဲတွေ့တယ်ဟဲ့။ မငဲ့ဦးက ငွေ
တွေ ဘယ်မှာ သိမ်းသွားတာလဲဟဲ့”

“ဟင်...ဟုတ်ရဲ့လား မမလေး
ဦး သိမ်းတာ ကျွန်မကိုယ်တိုင် မြင်
လိုက်တာပဲ။ ဦးကို မေးကြည့်လိုက်ဦး
အယ်”

“ဦးရေ...ဦး...မနေ့က ဦး

ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်မှာသိမ်းလိုက်တာလဲ။
တခြားရော ငွေရှင်းလိုက်တာ ရှိသေး
လား”

ဆိုင်ပေါက်ဝ၌ ရောက်နေ
သော ဦးမာန်သစ္စာက ချောစု၏ ပြော
စကားကြောင့် မျက်လုံးကျယ်သွားပြီး
ငွေသိမ်းအံ့ဆွဲရှိရာသို့ ချက်ချင်းရောက်
လာသည်။

“ဒီအံ့ဆွဲထဲ ငါ ကိုယ်တိုင်
ထည့်လိုက်တာ။ အခုမရှိတော့ဘူးဆို
တော့ ဒါ သူခိုးဝင်ခဲ့တာပဲဖြစ်ရမယ်။ ဒါဆို
ရဲတိုင်မှထင်တယ်”

ဦးမာန်သစ္စာ၏ သုံးသပ်ချက်
ကြောင့် ဆိုင်ရှိ ဝန်ထမ်းများ ထိတ်လန့်
ကုန်ကြသည်။ တချို့မျက်နှာက ပိုးဟပ်
ဖြူလို ဖြစ်သွားပြီး တချို့မျက်နှာက
မျောက် မစင်နမ်းမိသလို ဖြစ်ကုန်ကြ
သည်။ မြတ်ချောစုမွန်က ငွေသိမ်းလာ
သူ မအိကို နောက်နေ့မှ ငွေလာသိမ်းရန်
အလိုက်တသိဖြင့် ပြန်ခိုင်းလိုက်သည်။

နာရီဝက်ခန့်အကြာ၌ ဦးမာန်
သစ္စာ၏ ဖိတ်ကြားချက်ကြောင့် ရာအိမ်

များနှင့် နယ်ထိန်းရဲတို့ အရပ်ဝတ်များဖြင့်
ရောက်လာကြသည်။

“အံ့ဆွဲတွေကလည်း ပုံစံ
မပျက်။ သော့ခတ်ထားတယ်။ ကျန်တဲ့
အိမ်ဝင် အိမ်ထွက် အပေါက်တွေမှာ
လည်း ပစ္စည်းအားလုံး ခြေရာ လက်ရာ
မပျက်ဘူးဆိုတော့ ဒီဆိုင်ရဲ့အတွင်းလူ
တစ်ယောက်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။

အခုတစ်လောထဲမှာ တခြား
ထူးခြားတာတွေ ပျောက်ရတာတွေများ
ရှိသေးသလား”

“ဟား...ရှိတာပေါ့ ဆရာ”
နယ်ထိန်းရဲ၏ အမေးကို
ဒေါ်ခင်မမလေးက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်က ကုန်
ကြွေးသိမ်းလာတဲ့ တစ်သောင်းကျပ်တန်
ရာအုပ်၊ နှစ်အုပ်ပါလာတယ်။ တစ်အုပ်
ကို ဆယ်သိန်းဆိုတော့ နှစ်အုပ်ကို သိန်း
နှစ်ဆယ်ရှိတာပေါ့နော်။ အဲဒါ ပျောက်
သွားတော့ ထောင်တန်နဲ့များ မှားပြီး
တစ်အုပ်ကို တစ်သိန်း၊ နှစ်အုပ်ကို နှစ်
သိန်း ဆိုပြီး ငွေရှင်းတဲ့အထဲ မှားရှင်း

လိုက်မိသလားလို့ သံသယတွေ ဖြစ်နေ
မိတယ်။ နောက်တစ်ပတ်ကြာတော့
GSM ဖုန်းတွေဖြည့်ကတ် တစ်သောင်းတန်
ရှစ်ကတ်လောက်ရှိမယ်ထင်တယ်။ အတွဲ
လိုက် ပျောက်သွားပြန်တယ်။ စားပွဲပေါ်
တင်ထားတဲ့နံနက် ဆိုင်ကို ဈေးလာဝယ်တဲ့
သူ တစ်ယောက်ကများ ယူသွားသလား
လို့ ထင်မိပြန်တယ်။ ဆိုင်မှာ CCTV
ကင်မရာ မတပ်ထားမိတဲ့အတွက် လုံခြုံ
ရေး လျော့ရဲပြီး ထင်ယောင်ထင်မှားနဲ့ပဲ
ဥစ္စာပျောက် ငရဲရောက် ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့
ဘယ်သူ့ကိုမှ မစွပ်စွဲရဲခဲ့ပြန်ဘူး။

ခေါင်မလေးသည် နယ်ထိန်း
ရဲများကို ရှင်းပြနေစဉ် နယ်ထိန်းရဲများ
၏ နောက်မှကပ်လျက် ဂနာမငြိမ်သော
မျက်လုံးများနှင့် ရဲများပြောစကားကို စူး
စိုက်နားထောင်နေသော ဆိုင်၏ဝန်ထမ်း
ပြောင်ထက်ကို မသက်သာစရာကောင်းသူ
အဖြစ် သတိထားမိလိုက်သည်။

အတွင်းလူဖြစ်နိုင်သဖြင့် သေ
ချာ စဉ်းစားပြီးမှသာ အမှုဖွင့်ရန် နယ်ထိန်း
ရဲနှင့် ရာအိမ်မှူးက မှာကြားပြီး ပြန်သွား

ကြသည်။ လိုအပ်သည့်နေရာများကို
တော့ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူသွားကြသည်။

“ရဲကိုတိုင်မယ်ဆိုရင် ငါ့ကိုယ်
ငါ ကာကွယ်ရမယ်။ ဦးလေးဆီ သွားမယ်။
ရဲတွေစစ်လို့ ချရင် မလွယ်ဘူး။ ရဲကို ငါ
ကြောက်တယ်”

နယ်ထိန်းရဲများ ထွက်သွား
သည်နှင့် မသက်သာဖွယ်ကောင်းနေသူ
ပြောင်ထက်က ဆီမန်း မန်းသလို ပါးစပ်
မှ တတွတ်တွတ်ရွတ်နေသည်။

စားသောက်ကုန်ပစ္စည်းများကို
ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားသည့် လုပ်ငန်း
ပိုင်ရှင် ဦးမာန်သစ္စာနှင့် ခေါင်မလေး
တို့မှာ လုပ်သက်သာ ရင့်လာခဲ့သည်။

ပါးစပ်နှင့် လျှာကို မစောင့်စည်းနိုင်သည့်
(ခိုးသောက်စိုးစား)ဝန်ထမ်းများ၊ အ
ကြောင့်လား မသိ သိလထဲမှ အဓိဋ္ဌာန်
ကံမှ မလွတ်ကင်းသည့် ဝန်ထမ်းများ
သာ ရေစက်ဆုံနေရသည်။ အစဉ်အ
မျက်စိကိုရော၊ နားကိုပါ လျင်အောင်
ထားရပြီး စာရိတ္တ ချို့ယွင်းနေမှန်း သိ
နဲ့ပင် မသိယောင်။ ခွင့်လွှတ်ပြုပြင်
ယောင်ယောင်ပြုကာ ဝန်ထမ်းမလစ်
စေရေးအတွက် “ကိုယ့်ဆီရောက်
ဝန်ထမ်းတကာ ချောတစ်ခါ ခြောက်
တစ်လှည့်” လက်တွဲလုပ်ကိုင်နေရသည့်
တိုက်ဆိုင်စွာပင် ငွေများ အခိုးခံရသည့်
ဆိုင်ခန်းနေရာမှ မနီးမဝေးရှိ နေရာထဲ
တစ်ခုသို့ ကုန်ပစ္စည်းများ ရွှေ့ပြောင်း
ဆိုင်ခန်းနေရာသစ် ဖွင့်လှစ်နိုင်ရန် ငြိ
မ်းနေချိန်ဖြစ်သဖြင့် ပုံမှန်ထက် ဝန်ထမ်း
အင်အား ပို၍လိုအပ်နေချိန် ဖြစ်နေသည်။

ယင်းအတွက်ကြောင့် ပြောင်
ထက်ကဲ့သို့သော ဆင်ပြောင်ငါးစီးအား
ပိုင်ရှင်ကို လက်မလွှတ်နိုင်ဘဲ မျက်
စုံစိုက်ကာ ချောမော့ခိုင်းစေနေရသည်။

“ဟဲ့...ပြောင်ထက် ဘယ်သူ
ထယ်လို့ မင်း ထင်သလဲ”

ဆိုနေရာသစ်သို့ ပစ္စည်းများ
အသွယ်သော ပြောင်ထက်အား ဒေါ်ခင်
လေးက သွေးတိုးစမ်းကာ မေးလိုက်
ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်အထင် ပြောရ
အား အန်တီ၊ ကျွန်တော့်အထင် ပြော
အင်တော့ ဘယ်သူမှ ခိုးတာမဟုတ်ဘူး၊
အန်တီတို့ အထားမှားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ပြောင်ထက်၏ အပြောက
သွေးတွေးဆဆဟန်နှင့် “ဆင်ငွေရန်
ချင်” အပြစ်မှ လွတ်အောင် ပြောသွား
သိသာလွန်းနေသည်။ ဤမျှ များ
လှသောငွေကို အထားမှား၍ မှား
မသိရအောင် ပိုင်ရှင်များက အသိ
ဥယ်ပဉာ ကင်းမဲ့နေသူများမဟုတ်ပေ။

ပြောင်ထက်မှာ ဖြေမယ့်သာ
ခြံလိုက်သည်။ နောက်ကျောမလုံဟန်
ဖြင့် ဒေါ်ခင်လေးထံ ပြန်လှည့်လာပြီး
အေးရဲရဲကြည့်ကာ...

“ဒီမှာ အန်တီ ဒီကိစ္စကို ရဲတိုင်

ရဲတိုင်ကြည့်၊ ကျွန်တော့်အဆိုးမဆိုနဲ့နော်။
အန်တီတို့ ပြဿနာ အကြီးကြီးတက်
သွားမယ်။ ဘာမှတ်သလဲ”

ပြောင်ထက်သည် မဆီမဆိုင်
ဒေါ်ခင်မောနှင့် ပြောဆိုခြင်းခြောက်ကာ
ဒေါ်ခင်မမလေး ရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်
ထွက်သွားသည်။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ဆိုင်ရှိ တခြား
ဝန်ထမ်းများ ဟန်မပျက် အလုပ်လုပ်
နေကြသော်လည်း ပြောင်ထက်တစ်
ယောက်မှာ မတည်ငြိမ်သော မျက်လုံး
များနှင့် သူ့ကိုယ်သူ သူခိုးပါဟု ဝန်ခံနေ
သယောင် ဣန္ဒြေယပျက်၍နေသည်။

ဒေါ်ခင်မမလေးမှာ သက်သေ

အထောက်အထား မခိုင်လုံဘဲ ခြောင်
ထက်ကို စွပ်စွဲ၍မဖြစ်နိုင်သဖြင့် ကြံရာ
မရဖြစ်နေမိသည်။ ယုန်ထင် ကြောင်ထင်
မစွပ်စွဲချင်သဖြင့် အယုအကြည် မကြီး
လှသော်လည်း အနီးစပ်ဆုံး ခန့်မှန်းနိုင်
စေရန် မိတ်ဆွေတစ်ဦးဆီသို့ ဖုန်းဆက်
ပြီး ထိုသူကိုးကွယ်သည့် ဆရာတော်
ဘုန်းဘုန်းထံ၌ ဗေဒင်အကြားအမြင်
မေးကြည့်ခိုင်းမိသည်။

ဗေဒင်၌ “ငွေများ ညကတည်း
က ခိုးခံထိခြင်းဖြစ်သည်။ ခိုးသူမှာ
ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီး
တစ်ဦးပါသည်။ တစ်ပတ်ခန့် ကြာလျှင်
ကြာသပတေးသမီးတစ်ယောက်က လာ
ရောက် သတင်းပေးလိမ့်မည်” ဟု ဟော
ကိန်းထွက်လာသည်။

ခိုးသူမှာ ဆိုင်အကြောင်း
ကောင်းကောင်းသိပြီး ယောက်ျားရော
မိန်းမပါ ဖြစ်နိုင်ချေရှိနေသည်ဆိုခြင်း
ကြောင့် ဆိုင်သို့ ဝင်ထွက်သွားလာမှုရှိ
သော ဆွေမျိုးသားချင်းသာမကဘဲ သွေး
ရင်းများကိုပင် နစ်ကိုယ်ကြား မှန်ရာကို

ရင်ဖွင့်ပေးကြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံရတော့သည်။

ရလို့တဲ့”

မင်္ဂလာဒုံ ခရေပင်လမ်းအနီး

မျက်လုံးမှတစ်ဆင့် နှလုံးသား

“ရှင်...သူ...သူ...ကိုပွ

ကမ္ဘာတော့က”

ချင်း ဆက်နှယ်ကာ ရင်တွင်းမှ ထွက်

ကျော်က ကျွန်မတို့ရဲ့ ကုန်ကြွေးဖိုးတော့

“ကိုပွကျော် . . . ကိုပွကျော်

ပေါ်လာသော အဖြေများကြောင့် ခိုးသူ

ပေးစရာမရှိတဲ့ ခုတော့ ဘဏ်မှာ ငွေထုပ်

ငွေလာထုတ်လိုရပါပြီ”

မှာ ကိုယ့်သားချင်း ဆွေမျိုးများ လုံးဝ

ကြီးနဲ့...ဟုတ်လား”

ထူးခြားသောနာမည်ကြွေး

မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သေချာသွားရာ ထို

“နေဦး...နေဦး...

မြန်းအေးမှာ ထသွားသူကို လိုက်ကြ

အချိန်ကျမှ ရဲစခန်း၌ တရားဝင် အမှု

ကိုမာန်ညီမက ကြာသပတေး

မိသွားသည်။ ရင်းရင်းနှီးနှီး လူကို

ဖွင့် တိုင်ကြားရန် စီစဉ်ရတော့သည်။

သမီးဆိုတော့ ဗေဒင် ဟောကိန်းအရ

နာမည်ကိုပါ မှတ်မိနေသဖြင့် ကိုပွကျော်

ကြာသပတေးသမီးက သတင်းပေးလိမ့်

အနီး၌ထိုင်နေသူ အမျိုးသမီးအနာ

မယ်ဆိုတာ ဒါများလား”

မသိမသာ ဂပ်သွားပြီး စကားတော

“ခင်မလေး...တို့ဆီက ကုန်

ဒေါ်ခင်မမလေးသည် ကိုမာန်

ကြည့်လိုက်သည်။

ကြွေးဖိုးလိမ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ကလိမ်

သစ္စာ၏ညီမလေး မြန်းအေးအိမ်သို့

“ညီမလေး...ညီမလေး...

ပွကျော်ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ သူက တို့

လိုက်သွားကာ ကိုပွကျော်နှင့် တွေ့ခဲ့ရပုံ

အခုက ထသွားတဲ့လူနဲ့ ဘာတော်

ဆိုင်ကို အရင်က အမြဲလာဖူးတော့

ကို မေးမြန်းဖြစ်ခဲ့သည်။

ဟင်။ ကျွန်မ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်

သူခိုးတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ရပ်ချင်းတူသလိုလို ရှိလို့ပါ”

“ဪ...ကိုမာန်ကလည်း

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်

ဒီလူက ကျွန်မတို့ဆီက ကုန်ကြွေးဖိုး

အစ်ကိုပါ”

မပေးနိုင်လို့ ထွက်ပြေးနေပါတယ်ဆိုနေ

“ညီမလေးတို့က ဘယ်မှာ

မှ ကျွန်မတို့ဆိုင်နားကို ကပ်တောင်

တာလဲ”

ကပ်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်္ဂလာဒုံမှာပါ”

“ကိုယ့်ညီမက သူ့ကို မင်္ဂလာဒုံ

“အင်းစိန်မှာနေတာ မဟု

က ဘဏ်တစ်ခုမှာ ငွေထုပ်နဲ့တွေ့လိုက်

ဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့။ အခု မင်္ဂလာဒုံကို
ပြောင်းလာကြတာပါ။”

ထိုစဉ် ငွေထုပ်ပိုက်လျက်
ကိုပွကျော် ပြန်ရောက်လာရာ အမျိုးသမီး
စကားစကို ဖြတ်ကာ ထလိုက်သည်။

မြနင်းအေးက လှည့်ထွက်
သွားသော ကိုပွကျော်၏ လက်အင်္ကျီစ
လှမ်းဆွဲရင်း...

“ကိုပွကျော်... ကိုပွကျော်...
ကျွန်မကို မမှတ်မိဘူးလား။ ကျွန်မ
မမလေးရဲ့ညီမလေ”

အင်္ကျီစကို လှမ်းဆွဲခံလိုက်ရ
ဖြင့် ရှေ့သို့ လှမ်းနေသော ခြေလှမ်း
ရပ်တန့်သွားသော ကိုပွကျော်မှာ
နက်ပြန်လှည့်အကြည့်၌ တစ်ဆက်
ဆက် ကြားလိုက်ရသော နာမည်ကြောင့်
နက်နာ အပျက်ကြီးပျက်၍သွားသည်။

“ဪ... ဟုတ်လား...
ကျွန်တော် မမှတ်မိလိုက်ဘူး။ သွားတော့
မယ်နော်”

ကိုပွကျော်သည် နီရဲနေသော
နက်နာဖြင့် နှုတ်မှ ခလုတ်တိုက်မိရာ

စကားလုံးကို အဆင်ပြေသလို ပြောကာ
ကတိုက်ကရိုက်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားတော့
သည်။

xxx

“မမ... ကိုပွကျော် ပုံစံကို
ကြည့်ရတာ ကလိမ်စွဲ ငြမ်းဆင်ခဲ့သမျှ
အဖမ်းမခံထိအောင်လို့ အိမ်တွင်းပုန်းနေ
ခဲ့တဲ့ပုံပဲ။ အရင်ကထက် အသား ပိုဖြူ
လာတာပဲ”

မြနင်းအေးက စုံထောက်စတိုင်
ဖမ်းကာ တွေးတွေးဆဆနှင့် ပြောလိုက်
ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ခင်မမလေးလည်း ဟို

တစ်ချိန်တုန်းဆိုကာ ကိုပွကျော်၏ နောက်
ဆုံး ပုံရိပ်များကို ပြန်လည်မြင်ယောင်
ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီလူ မမရဲ့အကြွေးတွေကို
ပြန်မဆပ်နိုင်လို့ ထွက်ပြေးတော့မယ့်
အချိန်တုန်းက ပုံစံက တော်တော်ကို
ချွတ်ခြုံကျပြီး စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ပိန်
ကျသွားခဲ့တာ။ အခုတော့ ငွေထုပ်တွေ
ဘာတွေ သွားထုတ်လို့ဆိုတော့ သူ့ကိုယ်
တိုင် လက်ထောက်ချပြီး မမရဲ့ခိုင်းကို
လူလွှတ်ခိုးခိုင်းခဲ့တာများလား”

“ဘာလိမ့်မန့်နေ့ကျာကို သွားမေး
ရင်တော့ မမတို့လို သာမန်လူကိုဆို ဘာလိ
မ့်မန့်နေ့ကျာက လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ရေး
ကိစ္စကို ဖြေလိမ့်မယ်မထင်ဘူး။ ရဲကို
အမှုဖွင့်ပြီး ရဲနဲ့ထောက်လှမ်းခိုင်းရင်တော့
အနည်းဆုံး အခု ထုတ်သွားတဲ့ငွေတွေ
ကို ဘယ်သူက ဘယ်ကနေပို့လိုက်တာ
လဲ။ ငွေဘယ်လောက်ကို ပို့တာလဲ။ ကိုပွ
ကျော်ရဲ့ နေရပ်လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်။
ဒါတွေကို သိခွင့်ရမှာပဲ။ ဒီလိုသိရမှာလည်း
သူငွေထုပ်ဟာ မမတို့ဆီက ခိုးပြီး ပို့

လိုက်တာ ဟုတ်မဟုတ် အကြမ်းဖျင်း
တော့ ဆက်စပ်ပြီး တွေးလို့ရနိုင်မှာ။ ဒီ
အကြောင်းတွေကို တိုင်ချက်ဖွင့်တဲ့အခါ
သေချာအစီရင်ခံပြီး စုံစမ်းခိုင်းရမယ်။
ကိုယ့်ကျော်သာ သူ့ခိုးဖြစ်နေရင် ဗေဒင်
ဟော်ကိန်းထုတ်တဲ့အတိုင်း ကြာသပတေး
သမီးဆီက သတင်းရမယ်ဆိုတာ မှန်သွား
ပြီပေါ့။ မမက ကြာသပတေးသမီးဆီက
သတင်းရမယ်ဆိုတော့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား
လို့ တွေးနေမိတာ။ ခုလိုဆိုတော့လည်း
တိုက်ဆိုင်တာလား။ ထူးဆန်းတာလား
အံ့တော့ အံ့ဩစရာပါပဲ။

ငွေများ အခိုးခံရသော အံ့ဆွဲ
အောက်ရှိ ဝီရိသော့ကို ဖွင့်ရင်း ခင်မမ
လေး လက်များ တုန်ယင်လာသည်။

“မမ...ညီမ အပ်ထားတဲ့ ရွှေ
တွေရော အခု အခိုးခံရတဲ့အထဲမှာ ပါ
သွားပြီလား။ ပြန်ကြည့်ကြည့်ပါဦး။ ဟို
တစ်လောက မမက ညီမရဲ့ရွှေတွေ ပြန်
ယူသွားဖို့ ပြောတုန်းက ပြန်ယူသွားမိရင်

အကောင်းသာ။ အဲဒီတုန်းက ပြန်ယူ
လိုက်ရင် မမကို မယုံကြည်ဘူးလို့ထင်
သွားမှာစိုးလို့ ပြန်ယူမသွားမိတာ”

မြန်းအေးဆီ သွားစဉ် လိုက်ပို့
ပေးခဲ့သော ညီမအရင်းဖြစ်သူ ဝင့်ဝါလေး
၏ ညှိုးငယ်သောမျက်နှာထားနှင့် စိုးရိမ်
တကြီးပြောလာသော စကားသံများက
ခင်မမလေး၏ နားဝကို အကြိမ်ကြိမ်
လာဆောင့်နေပြန်သည်။

ဝီရိတံခါးကို ဖွင့်လိုက်စဉ် ရွှေ
သေတ္တာထည့်ထားသည့်အိတ်က နံလုံး
အိမ်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းလိုက်လေ
သလား ထင်မှတ်မှားရသည်။ အိတ်ကို
ကယုကယာ လှမ်းယူပြီး အိတ်၏လက်ကို

ဆွဲဖွင့်နေသော လက်များက သီး
သာသာ တုန်ယင်နေသည်။ ဝမ်း
မည်လား။ ပျော်ရွှင်ရမည်လား။
အတွင်း၌ ဟန်မပျက်၊ ဣန္ဒြေရ
ဌားဌားစွင့်စွင့် ရှိနေသည်က သေ
နှစ်လုံး။ တစ်လုံးက ခင်မမလေး၏
သေတ္တာ။ နောက်တစ်လုံးက ဝင့်ဝါ
၏ ရွှေသေတ္တာ။

ဝင့်ဝါလေး၏ ရွှေသေတ္တာ
ကမန်းကကန်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ
ဘူးလေးများက စိစိရီရီ အိပ်စက်
သည်။

ခင်မမလေးမှာ ဝမ်းမသေ
သေးဘဲ ရွှေဘူးအားလုံးကို လှုပ်
ကြည့်လိုက်သည်။

ရွှေဘူးအားလုံး၏ အတွင်း
ခါလီ...ကလိုင်...စသော
ဘာမျှမရှိတော့။

ခင်မမလေး ရွှေသေတ္တာ
တော့ ရွှေတို ရွှေတွာ နည်းနည်း
ချိန်လှုပ်ပေးခဲ့သေးသည်။

“လူခိုးလို့ မကုန်နိုင် ဆို

အားကို သက်သေထူနိုင်ရန် ချန်ထား
ခံခဲ့လေသလား။ ခိုးခံရလို့ ခိုးခံရမှန်း
သိအောင် ချန်ထားရစ်ခဲ့လေသလော။
အို...ဂန္ထဝင် ရွှေသူခိုးရယ်။

ဒေါ်ခင်မမလေးသည် ဝတ်စား
ဆင်ယင်မှုကို သစ်လွင်လှပသေသပ်
အရန် ဂရုစိုက်တတ်သော်လည်း ရွှေ
ထည်ပစ္စည်းများကို တန်ဆာဆင် ဝတ်ဆင်
နံ့ စိတ်မပါလှပေ။ အထူးသဖြင့် Fancy
များ ခေတ်စားလာသဖြင့် ခေတ်ပေါ်
နီရိုးယဉ်ယဉ် လည်ဆွဲလေးများကိုသာ
အလျှင်းသင့်သလို ပြောင်းလဲဆင်းမြန်း
ကြည့်ခဲ့သည်။ သို့သော် မိတ်ဆွေလုပ်ဖော်
တိုင်ဖက်တစ်ဦးဦးက အခက်အခဲရှိ၍ ရွှေ
ထည်များ လာရောင်းလျှင် အကူအညီ
ပေးသည့်အနေဖြင့် ရွှေဆိုင်မှ ပေးသည့်
ဈေးအတိုင်း ဝယ်ယူပေးထားလိုက်သည်။
နှစ်ရှည်လများ အလီလီဝယ်ယူစုဆောင်း
ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသဖြင့်လည်းကောင်း၊
ကိုယ်တိုင်လည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ခုံမင်

စွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ကြည့်ခြင်း မရှိသ
ဖြင့်လည်းကောင်း လက်ဝတ်ရတနာများ
ကို ကောင်းစွာ မမှတ်မိတော့ပေ။ ၎င်း
အပြင် လုပ်ငန်းနှင့်ဆက်စပ်နေသော
ကုမ္ပဏီများထဲမှခိုးမြှင့်ခံရသော အရောင်း
မြှင့်တင်ရေးဆိုင်ရာ ရောင်းအားကောင်း
ရွှေတံဆိပ်ဆု၊ ရွှေပြားမျိုးစုံကလည်း
မည်မျှပိုင်ဆိုင်ရရှိထားပြီဖြစ်မှန်း စာရင်း
ဇယား မပြုလုပ်ထားမိခဲ့ချေ။

ရဲစာရေးကြီးက မေးမြန်းလာ
သောအခါ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကြိုက်
နှစ်သက်သဖြင့် ဆိုင်မှ ဝယ်ယူထားသော
ရွှေထည်အနည်းငယ်မှလွဲ၍ ပျောက်ဆုံး
ခိုးယူခံရသော ရွှေစာရင်းကို တိတိကျကျ

ဖြေကြားရန် အခက်တွေ့ခဲ့ရသည်။
ဒေါ်ခင်မမလေးနှင့် ဒေါ်ဝင်းဝါ
လေး ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးမှာ အိမ်
ထောင်ကိုယ်စီပြုပြီးကြပြီဖြစ်သော်လည်း
ရွှေထည်ပစ္စည်းများကို လုံခြုံစိတ်ချစွာ
သိမ်းထားနိုင်သော မိဘထံ၌ အပ်နှံ
ထားကြသည်။

“ဖေဖေ . . . ကျွန်မသမီးက
အရွယ်ရောက်လာပြီဆိုတော့ သမီး
မင်္ဂလာပွဲတွေသွားတဲ့အခါ အလှဆင်ပေး
လို့ရအောင် ရွှေတွေပြန်ယူထားလိုက်
မယ်နော်”

“အေးအေး . . . ဖေဖေလည်း
အသက်ကြီးပြီဦး သင့်ဝါလေးရဲ့ရွှေတွေကို
ပါ ယူထားလိုက်ပါ”

ဒေါ်ခင်မမလေးလည်း အသက်
အရွယ်ကြီးရင့်လာပြီဖြစ်သော ဖခင်ထံမှ
လိုသည့်အခါတိုင်း အလီလီ တောင်းယူ
ရမည်ကို အားနာသဖြင့် ညီအစ်မနှစ်ဦး
လုံး၏ ရွှေများကို ပြန်ယူပြီး ကျွန်းဗီရို
တစ်ခုထဲသို့ သေဆုခတ်ကာ သိမ်းဆည်း
ထားလိုက်မိသည်။

“ဟဲလို...မေမေ...မေမေရဲ့ ပိုက်ဆံ ဗီရိုကို ခြေတွေစွဲကုန်လို့ ပိုက်ဆံ တွေ အမှန်ဖြစ်ကုန်ပြီ။ အိမ်ပြန်ခဲ့ပါဦး။”

ဆိုင်ထိုင်နေတုန်း အိမ်မှ ဖုန်း ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်းဆို ခြေ မဖောက်နိုင်ဟု သိထားသော်လည်း ကျွန်း ဗီရိုကို ခြေစွဲကာ ကျွန်းဗီရိုထဲရှိ ပစ္စည်း များကို ဖျက်ဆီးတတ်မှန်း၊ ဗစ်ဒုမု လက်တွေ့ကြုံရတော့သည်။

တကယ်ကို တွေးကြည့်လျှင် ရင်နာစရာကောင်းလွန်းလှသည်။ ဒေါ်ခင် မမလေး နေထိုင်ရာတိုက်ခန်းတစ်ခုလုံး ကို ဆေးသုတ်စဉ်အခါက အခန်းတိုင်း ကို ဆေးသုတ်ခဲ့သော်လည်း ဒီလေးလွန်း လှသည့် ကျွန်းဗီရိုကြီးကို ဖယ်ရွှေရန် ဝန်လေးမိသဖြင့် ဒီကျွန်းဗီရိုထားသည့် အခန်းတစ်ခုထဲကို ဆေးမသုတ်ဘဲ ချွန် ထားမိလိုက်သည်။ တစ်တိုက်လုံးရှိ သုတ် ဆေးအငွေအနံ့များကြောင့်ထင်သည်။ ဆေးငွေ ဆေးနံ့မရှိရာ ဒီအခန်းလေးထဲ ရှိ ကျွန်းဗီရိုဆိုသို့ ခြေများ အလှအယက် ပြောင်းရွှေ့နားခိုကြဟန် ရှိသည်။ မိမိ

အတွက် ဒုက္ခအိုးလေးများ မဟုတ်လျှင် တော့ ဒီခြေတွေအတွက် ကွန်းခိုရာနေရာ လေးတစ်ခု လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေး လိုက်ချင်ပါသည်။ သို့သော် ဒီခြေအကောင် သေးသေးလေးတွေက ရွှေမှန်း၊ ငွေမှန်း တန်ဖိုးနားမလည်နိုင်သော” Insect ပိုးမွှား များအဆင့်သာ ရှိသဖြင့် ဒေါ်ခင်မမလေး ၏ တန်ဖိုးကြီးလှသော ငွေကြေးပိုက်ဆံ များကို ဖျက်ဆီးစားသုံးပစ်ခဲ့ကြသည်။

“သမီးရေ...ဘဏ်မှာ ပြန် လဲလို့ရနိုင်မယ် ငွေစက္ကူနဲ့ပါတ်ပါတဲ့ အပိုင်းတွေကို ပြန်ကောက်ပြီး ကျန်တာ တွေကို လွှင့်ပစ်လိုက်တော့ ဆုံးရှုံးတာ တွေ ဆုံးရှုံးသွားပြီးပြီ။ ပြန်ပြင်လို့လည်း ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ မေမေရဲ့ ချွေးနံ့စာ က ခြေအတွက် ဝမ်းစာဖြစ်သွားပြီလို့သာ မှတ်လိုက်တော့ သမီးရေ၊ မေမေတော့ ဆိုင်လုပ်ငန်းတွေဆက်လုပ်ပြီး ချွေးနံ့စာ တွေ ပြန်စုနိုင်အောင် ရုန်းလိုက်ဦးမယ်။ ညဆိုင်သိမ်းမှ အိမ်ပြန်လာတော့မယ် သမီးရေ”

ဒေါ်ခင်မမလေးသည် မိမိ

ဘဝကို စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်လျှော့ လှမ်းခွင့်ရခဲ့သော်လည်း ဘဝခရီးထဲ များစွာ ယှက်ဖြာနေသည့်အထဲမှ ဒေါ်ခင် မမလေးက တောင်ကုန်း၊ တောင်ခြေ ကုန်းကမူများသည့်လမ်းကို ရွေးချယ်ခဲ့ သည်။ ဖြောင့်ဖြူညီညာသည့်လမ်း လျှောက်လျှင် မပင်ပန်းနိုင်သော်လည်း ပျင်းရိပြီးငွေဖွယ်ကောင်းပြီး အမြင့် မရောက်နိုင် အဝေးနှင့်အလှအတူ မမြင်တွေ့နိုင်။ ဒေါ်ခင်မမလေးအား တောင်မြင့်ပေါ်ရောက်ဖို့ ဘဝကို အသက်ကိုပါ ရင်းခဲ့ရသည်။ တောင် ပေါ်မှ လူတိုင်း မခံစားနိုင်သည့် အသက် အဆန်းများ၊ ရှုမျှော်ခင်းနှင့် ရသဖို့ခံစား တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်။

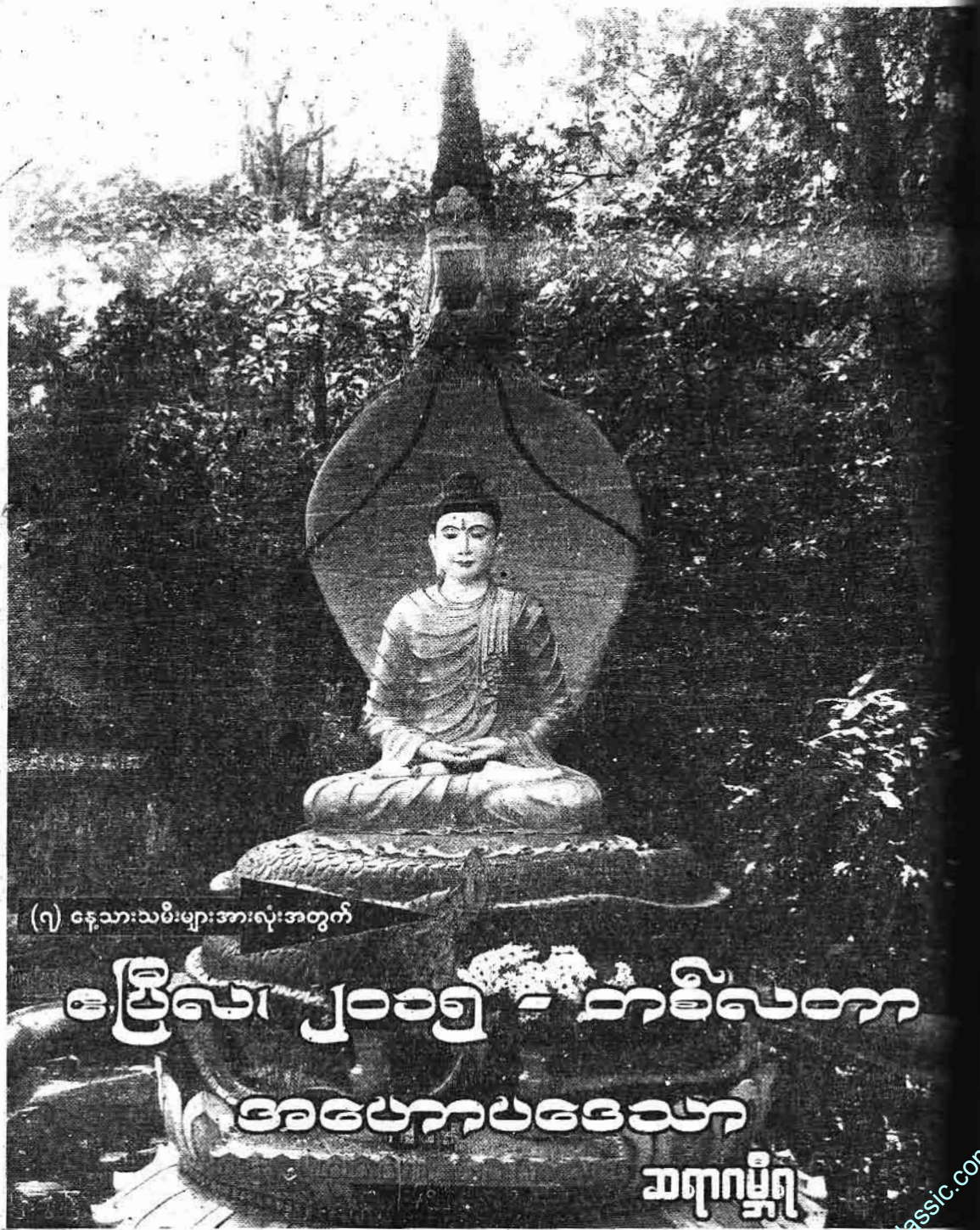
အမြင့်ဆုံးကို ရောက်ဖူးသော အနိမ့်သို့လည်း ပြန်ဆင်းဖူးခဲ့ပြီ။ ကျော ဆောင် ကုန်းကမူများကို ခဲရာခဲဆာ ကျော်ဖြတ်ဖူးသလို ခလုတ်တိုက်စာ နာကြင်ခဲရူးသည်ကလည်း အကြိမ်ကြိမ် မရည်တွက်နိုင်တော့။ ယခုတစ်ကြိမ် ခလုတ်တိုက်မိသွားသည့် ခြေလေး

ကြာ၍ ခြေမကွဲကာ သွေးယိုစီးသွား
 သလို ငွေကြေးများစွာ ယိုဖိတ်ပျက်စီး
 ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြန်ပြီ။ ခြေမကွဲရုံလောက်တော့
 အိမ်ခံစားလေးအတွက် တုန်လှုပ်စရာ
 မရှိ သခါရသဘောကို နားလည်ပြီးသား
 ဆုံးရှုံးမှုကို ပြန်လည်ကြည့်မနေတော့။
 နေ့စဉ်လျှောက်လှမ်းနေသည့်လမ်းကို
 နှိပ်ဖျက်ဆက်လျှောက်နေရုံသာ။
 ဒီလိုနှင့်ပင် ကျွန်းဗီရိယံ၌ ခြေ
 သနား၍ ဘာမှအထိအခိုက်မရှိဘဲ ဝင်း
 ဆက်လက်နေသည့် ရွှေထည်ပစ္စည်းများကို
 ဆီသို့ ယူလာကာ ခေတ္တခဏ သဘော
 ပိုက်ဆံအံ့ဆွဲအောက်ရှိ ဗီရိယံသို့
 သွားဝတ်သိမ်းဆည်းထားလိုက်မိတော့
 သည်။
 သူ့ခိုးကပဲ ကံကောင်းတာလား။
 ရွှေထည်တွေကပဲ သူ့ခိုးနောက်လိုက်ချင်
 တာလား မပြောတတ်။ လုံခြုံရာမီဘဲ
 နားထဲမှ ကျွန်းဗီရိယံ၊ ကျွန်းဗီရိယံမှ ဆိုင်ဗီရိ
 သို့ အဆင့်ဆင့် ပြောင်းရွှေ့ရင်း ခြေသနား
 ဆက်လည်း သူ့ခိုးချမ်းသာခွင့်မပေးဘဲ “မ”
 သွားခြင်းခံခဲ့ရလေတော့သည်။ ကြားထဲမှ

ညီမဖြစ်သူ ဝင့်ဝါလေး၏ ရွှေထည်များ
 ကလည်း ဆိုင်၌ ပြန်ပေးစဉ်က အားနာ
 ပါးနာဖြင့် ပြန်မယူသွားလိုက်မိသဖြင့်
 သူ့ခိုးအတွက် အပိုအဆစ်ထည့်ပေးလိုက်
 သလို ဖြစ်သွားခဲ့ရပြန်သည်။
 ခိုးသူသည် ပြောင်ထက်လား
 ကိုပွဲကျော်လား။
 ဒေါ်ခင်မမလေး၏ ပတ်လည်
 ၌ ဝန်းရံနေကြသော ဆိုင်ဝန်ထမ်းများ
 လား။ အသိမိတ်ဆွေထဲကလား။
 ဆုံးရှုံးမှုပေါင်းစုံကို အကြိမ်ကြိမ်
 ကြုံတွေ့ခဲ့စားခဲ့ရဖူးသော ဒေါ်ခင်မမလေး
 သည် “ခြေစား၍မကုန်၊ လူခိုး၍ မမ့” ဟု
 နှလုံးပိုက်ကာ နှမြောစိတ်ကို ရေးရေးမျှ
 ပေါ်မလာအောင် ချိုးနှိမ်ထားနိုင်ပါသည်။
 သို့သော် “တရားခံ ဘယ်သူ
 လဲ” ဆိုသော မေးခွန်းကိုကား သိချင်
 လွန်းနေမိသည်။
 “မမ...သူခိုးကို မြန်မြန်မိရင်
 ကောင်းမှာပဲနော်”
 “သူက တကယ်ပဲ သူခိုးကို
 မြန်မြန်မိစေချင်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ

အပေါ် ထင်မှာစိုးလို့ ပြောနေတာလား။
 သူရော သူခိုးမဖြစ်နိုင်ဘူးလား”
 မိမိအတွက် စေတနာနှင့်
 ပြောနေသူကိုပင် သို့လော...သို့လော
 အတွေးပေါင်းစုံဖြင့် ပြစ်မှားမိမှန်းမသိ
 ပြစ်မှားနေမိသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်ပင်။
 “ဪ...ဥစ္စာပျောက် ငရဲ
 ရောက်ဆိုတာ ဒါပဲဖြစ်မှာ။ ကိုယ့်အပေါ်
 သစ္စာစောင့်သိတဲ့ လူကိုတောင် သံသယ
 မျက်လုံးတစ်စုံနဲ့ ကြည့်မိပြီး ယိုးစွတ်တဲ့
 စိတ်နှလုံးနဲ့အတွေးနယ်ချဲ့မိရတယ်။ ဒီ
 စိတ်ဒုက္ခက မြန်မြန်ကျွတ်ချင်လှပါပြီ။
 သူခိုးအစစ်ကို သိချင်စမ်းပါတီနော်”
 ဒေါ်ခင်မမလေး၏ စိတ်ဒုက္ခ
 က ပြေပျောက်သွားမှာလား။ တရားခံ
 အစစ် ဘယ်လိုပေါ်လာမှာလဲ။ တရားခံ
 ဘယ်သူလဲ။
 နောက်လ၌ ဆက်လက်၍
 တင်ပြသွားပါဦးမည်။

နင်းမေရီရီး

(၇) နေ့သားသမီးများအားလုံးအတွက်

ဒေါ်လော ၂၀၁၅ - ကရိလော

အပေါက်ပဒေသာ

ဆရာမိရ

တနင်္လာသားသမီးများ

လုပ်ငန်းစီးပွားရေး။ ။ လုပ်ငန်းသစ် ပြု
 လုပ်ခြင်း လက်ရှိလုပ်ငန်းတိုးချဲ့ဆောင်
 လုပ်ခြင်း ပြုလုပ်ရမည်။ ဖြတ်လမ်းစီး
 ပွားရေး မပြုလုပ်သင့်ပါ။ အိုးအိမ်
 ဆောက်အဦးကိစ္စ စက်မှုလုပ်ငန်းကိစ္စ
 အဆင်ပြေမည်။
 လူမှုရေး၊ ပညာရေး။ ။ အကြီးအကဲထံမှ
 အကူအညီရမည်။ လက်အောက်ငယ်
 သား၊ သားသမီးထံမှ အထောက်အပံ့ရ
 မည်။ အမှုဖြစ်နေသူကို ငွေမချေးရ။ ပညာ
 ရေး အတွေးကြိုးစားမှ အောင်မြင်မည်။
 အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး။ ။ ချစ်သူ
 နှင့် ခွဲခွာနေရမည်။ မင်္ဂလာကိစ္စရက်ရွံ့
 ရမည်။ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် ပတ်သက်၍
 စီးပွားရေး ဖြစ်ထွန်းမည်။ ငန်းကျန်းမာရေး
 ညံ့မည်။
 ကျန်းမာရေး။ ။ လေ၊ ဝမ်းနှင့်
 ပတ်သက်သောရောဂါ ခံစားရမည်။ ချဉ်
 ပေါင်၊ ဘဲသား၊ ကော်ဖီစသည့် တနင်္လာ+
 ဗုဒ္ဓဟူးနံတွဲများ တစ်လတာရှောင်ပါ။
 အကျိုးပေးဂဏာန်း။ ။ ၁ အစ ၃ အဆုံး

၃ အစ ၁ အဆုံး ထိထိုးပါ။

ကောင်းကျိုးပြုယတြာ။ ။ မွေး
 နေ့တိုင်း အုန်းရွက်။ အုန်းသီးပါသော မုန့်
 တစ်မျိုးမျိုး ဆွမ်းတော်ကပ်လှူပေးပါ။
တနင်္လာသားသမီးများ
 လုပ်ငန်း စီးပွားရေး။ ။ စပ်တူရှယ်ယာ
 လုပ်ကိုင်ရမည်။ ငွေရှင်းနီးမြုပ်နှံရသော
 အလုပ်သတိထား လုပ်ကိုင်ပါ။ ဆန်း၊ ဆီ၊
 ဆေး၊ ဆား စားသောက်ကုန်လုပ်ငန်း
 အဆင်ပြေမည်။ ကား၊ ကျွဲကန်၊ ငါး၊
 ကွမ်းသီး၊ ကွမ်းရွက် စသည့် တနင်္လာနံ
 များ အရောင်းအဝယ် ဆုံးရှုံးတတ်သည်။
 လူမှုရေး၊ ပညာရေး။ ။ လူမှုရေးတွင် ခရီး
 ကိစ္စပါဝင်သည် ခရီးဝေးသွားကိန်း အဆင်
 မပြေသေးပါ။ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေနှင့်
 လမ်းခွဲရတတ်သည်။ ပညာရေး အခက်
 အခဲကြုံတွေ့ရမည်။
 အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး။ ။ ကွဲကွာ
 နေသော ချစ်သူနှင့် ပြန်ဆုံရမည်။ အချစ်
 ရေးတွင် ကြားလူအနှောင့်အယှက်ကြုံ
 ရမည်။ အိမ်ထောင်ရှင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်း

အပြန်အလှန်ကျည်ဆောင်ခွန် သေပါ

မည်။
 ကျန်းမာရေး ။ ဆင်နွှဲ ခိုက်နာ
 ခြေလက်ဖောရောင် ကိုက်ခဲသော ဝေဇနာ
 ခံစားရမည်။ အရက်၊ ဘီယာသောက်သုံး
 ခြင်း အထူးရှောင်ပါ။
 အကျိုးပေးဂဏာန်း။ ။ ၁၊ ၃၊ ၇
 ကောင်းကျိုးပြုယတြာ။ ။ မွေးနံ
 ထောင့်တွင် ဆီမီး (အလင်းတိုင်) ၃ တိုင်၊
 ငါးညွန့် ၃ ညွန့်လှူပါ။
အင်္ဂါသားသမီးများ
 လုပ်ငန်း စီးပွားရေး။ ။ စီးပွားရေး
 လုပ်ငန်းအသစ်စတင်ပြုလုပ်ရမည်။ အကျိုး
 ပေးသော အလုပ်ဖြစ်မည်။ လောဘ
 မကြီးဘဲ ပုံမှန်တဖြေးဖြေးလုပ်ကိုင်သင့်
 သည်။ ထုခွဲရောင်းချမရင်းနှီးဘဲ တစ်ပိုင်
 တစ်နိုင်အလုပ် ပိုကောင်းသည်။
 လူမှုရေး၊ ပညာရေး။ ။ အစိုးရ၊ စစ်ဘက်
 ဆိုင်ရာ၊ စည်ပင်ဌာနစသည့် ဌာနဆိုင်ရာ
 အကြီးအကဲတစ်ဦး အကူအညီရမည်။
 ပညာရေးသင်တန်းအတွက် ငွေကုန်ကျ

များနေမည်။

အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေး။ ။ အချစ်

ရေးအဆင်ပြေသောလည်း လက်ထပ်ဖို့

ကိစ္စနှင့်နှေးနေမည်။ နှစ်ဘက်မိဘ

သဘောမတူမှု ကြုံရမည်။ အိမ်ထောင်ရေး

အဆင်ပြေသာယာမည်။

ကျန်းမာရေး။ ။ ကျန်းမာရေး

မကောင်းပါက ဆရာကောင်း၊ နှစ်ဆ

ကောင်းတွေမည်။ သားသမီးကျန်းမာရေး

ကိုယ်ဝန်ဆောင်ကျန်းမာရေး အထူးဂရု

စိုက်ပေးပါ။

အကျိုးပေးဂဏာန်း။ ။ ၁၊ ၃၊ ၈

ကောင်းကျိုးပြုယတြာ။ ။ မွေးနေ့

တွင် မွေးနှံအညွန့်- ဇီးညွန့်၊ ဇီးသီး၊ ဇီး

ဖျော်ရည်၊ စမုဆာ၊ ဆီထမင်း အဆင်ပြေ

သလို လှူပေးပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ

လုပ်ငန်း၊ စီးပွားရေး။ ။ လုပ်ငန်းနှစ်မျိုး

ပြုလုပ်ရခြင်း၊ တာဝန်နှစ်ခုယူရမည်။

တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါသားသမီးနှင့် ပူးတွဲပေါင်း

စပ်လုပ်ကိုင်ရမည်။ အပြိုင်အဆိုင် ကြုံ

တွေ့ရမည်။ အလောတကြီး (လောဘ

စိတ်) ဖြင့် မပြုလုပ်ပါနှင့်။

လူမှုရေး၊ ပညာရေး။ ။ အမျိုးသားအကြီး

အကဲ၊ ဆရာသမားထံမှ အကူအညီရ

မည်။ အမျိုးသမီးအကြီးအကဲနှင့် ပြဿနာ

ဖြစ်တတ်သည်။ ပညာရေးတွင် တနင်္လာ၊

ကြာသပတေးနေ့ ဖြေဆိုရမည်ဘာသာ

အထူးဂရုစိုက်ပါ။

အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေး။ ။ မိမိ

ထက်အသက်ကြီးသော ချစ်သူနှင့် ကြုံ

တွေ့ရမည်။ မိဘသဘောမတူသူနှင့် ချစ်

ကြိုက်မိမည်။ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် လူမှု

ရေး၊ ဘာသာရေး နိုင်ငံရေး ပါဝင်ဆောင်

ရွက်ရမည်။

ကျန်းမာရေး။ ။ အစာမကြေလေ

ရောဂါ၊ ဝမ်းနှင့် ပတ်သက်သောဝေဒနာ

ခံစားပါမည်။ အအေးစွာ၊ လေစာများ

ရှောင်ပါ။

အကျိုးပေးဂဏာန်း။ ။ ၁၃၊ ၁၄၊ ၁၈

ဂဏာန်းတွဲများ။

ကောင်းကျိုးပြုယတြာ။ ။ မှန်လုံး

ရေပေါ် ဆွမ်းတော်ကပ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှ

လူများကို ဝေကျွေးလိုက်ပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများ

လုပ်ငန်း၊ စီးပွားရေး။ ။ လုပ်ငန်း

အခက်အခဲကြုံတွေ့ရမည်။ ဝင်ငွေထွက်

ထွက်ငွေများနေမည်။ ရှိပြီးပစ္စည်း

ရောင်းချရင်းနှီးမှု မပြုလုပ်ပါနှင့်။ ထူး

ခံရတတ်သည်။ နေအိမ်သို့ ဘိုး

မယ်တော်အတူအယောင် ရောက်

တတ်သည်။ လက်မခံပါနှင့်။

လူမှုရေး (ခရီး) ၊ ပညာရေး။ ။

တွင်း၊ ပြည်ပယာယီခရီး သွားရမည်

လုပ်ငန်းကိစ္စခရီးကောင်းသည်။ တနင်္လာ

ကြာသပတေးနေ့များ ရှောင်ပါ။

ရောဂါကိစ္စတွင် ကြိုးစားသလောက် အထူး

မခံစားရ ဖြစ်ရမည်။

အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေး။ ။

သဘောတူသူနှင့် လက်ထပ်ရမည်။

မွန်ထားသူနှင့် လွဲတတ်သည်။ အိမ်ထောင်

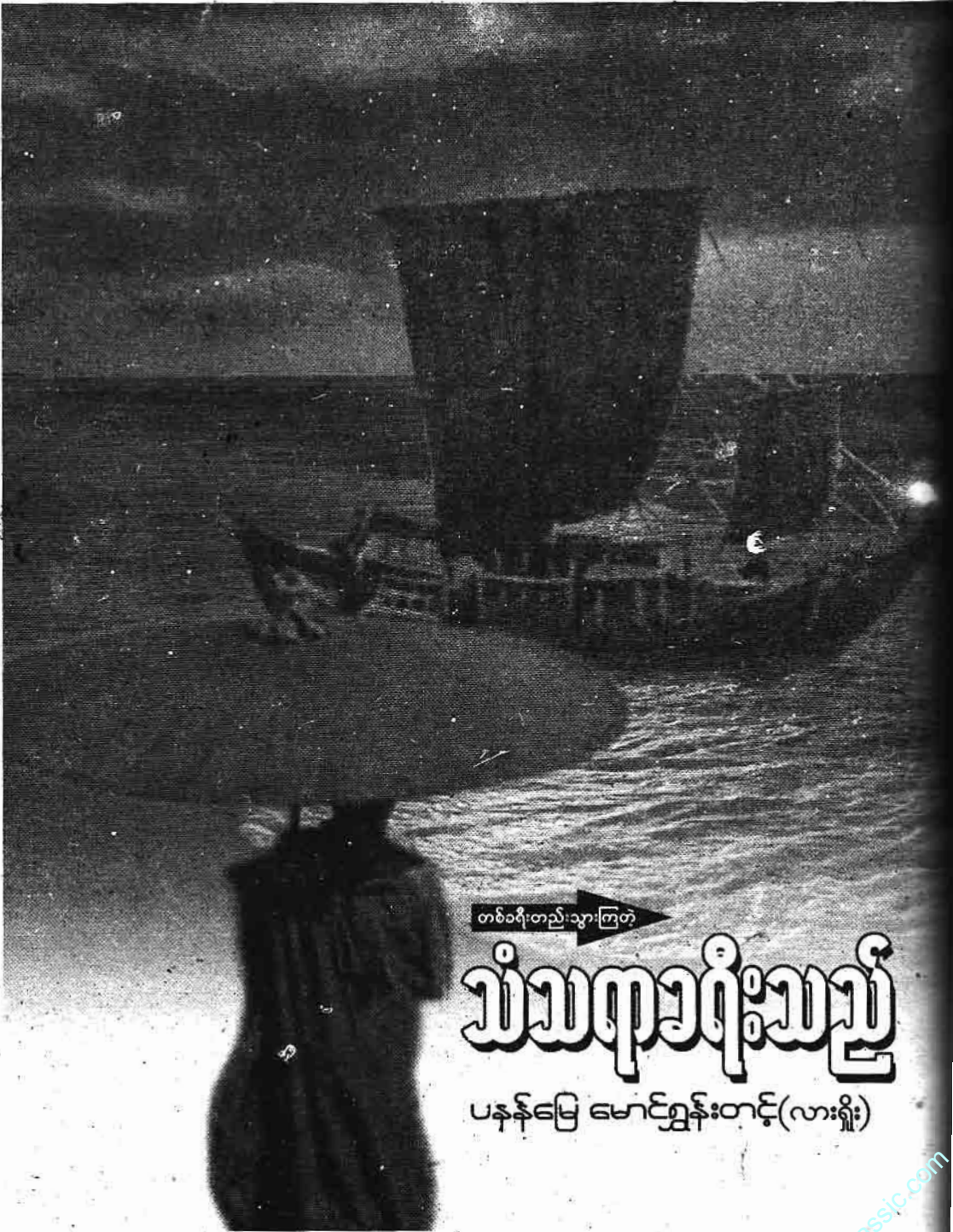
ရေးတွင် သားသမီးရတနာ ဖြစ်ထွန်းမည်

ကျန်းမာရေး။ ။ အကြောရော

ခြေလက်ထိခိုက်နာကျင်သော

တစ်ဝိုက်တည်းသွားကြတဲ့

သံသရာသရီးသည်

ပန်နမြေ မောင်ရွှန်းတင့်(လားရှိုး)

အခန်း(၁)

ကမ္ဘာကြီးသည် မိမိဝင်ရိုးကို

တိုက်ပြန် (၂၄) နာရီလျှင် တစ်ပတ်ကျ

မိမိလည်ပတ်ရင်း အပြောကျယ်လှ

သာ အာကာသကြီးထဲတွင် တစ်နာရီ

လျှင် မိုင် ၁၈,၀၀၀ ခန့်နှုန်းဖြင့် ခရီးနှင်

နေမင်းကြီးကို (၃၆၅) ရက်လျှင်

တစ်ပတ်ကျ လှည့်ပတ်နေသည်။

ထို့အတူ သတ္တဝါတစ်ဦးစီ

သည် တစ်ဘဝနှင့်တစ်ဘဝ ကူးပြောင်း

အပယ်လေးဘုံ၊ လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝ၊

အာဇာနည်ဘဝ၊ ယူသော ဘဝအထွေထွေဖြင့်

ဆရာကြောတွင် မျောပါနေရသည်။

ထိုကဲ့သို့ သံသရာကျင်လည်

နေရုံကို အလုံးစုံအကုန်အစင်ကို သိမြင်

ဆက်မူသည့် သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားက

“ဗုဒ္ဓိစွသမုပ္ပါဒ်” တရားတော်ဖြင့် ဟော

ပြောထား၍သာ သိရပေသည်။

ကျွန်တော်အဘိုးအဘွားများ

သည် ဘာသာသာသနာကို ကြည်ညိုလေး

စားကြသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များဖြစ်၍

အဖေနှင့် ဝတ်တက်၊ ဝတ်ကပ်ကြပြီး ဒါန

သီလ၊ ဘာဝနာ တရားတို့ကို အထူးစောင့်

ထိန်း မွေ့လျော်ကြ၏။

အဘိုးဖြစ်သူ ဦးဟန်သည်

ငှက်ပျောပွဲစားအလုပ်ကို ပို၍နှစ်သက်ပြီး

တောင်သူလုပ်ငန်းပါ တွဲဖက်လုပ်ကိုင်

သည်။ ရွာနှီးချုပ်စပ်နှင့် ရွာရှိငှက်ပျောခြံ

များမှ ထွက်သော ငှက်ပျောသီးများကို

ဝယ်၍ လှေကြီးတစ်စင်းဖြင့် တင်ကာ

ကိုယ်တိုင်လှော်ခပ်၍လည်းကောင်း၊ ထိုး

ဝါးထိုး၍လည်းကောင်း ပန်းလောင်မြစ်

ကြောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းပြီး အင်း၊

တံတားဦးမှတစ်ဆင့် မန္တလေးအထိ တင်ပို့

ရောင်းချလေသည်။

မန္တလေး မရိုးရိုးကျောင်းတိုက်

တွင် တစ်ညတည်းဆိုပြီး ရပ်ရွာတွင် ရောင်း

ချရန် ကုန်ပစ္စည်းများဝယ်၍ ပြန်လည်

ဆန်တက်လှော်ခပ်၍ နောက်တစ်နေ့တွင်

ရွာပြန်ရောက်လေသည်။ အသွားအပြန်

နှစ်ရက်တစ်ခေါက်ဖြင့် မှန်မှန်ကြီးစားခဲ့ရာ

အတန်အသင့် ငွေကြေးစုဆောင်းမိ၍ မိမိ

ချွေးနည်းစာဖြင့် အလှူအတန်းပြုလုပ်ခြင်း

မန္တလေးရှိ စာသင်တိုက်များတွင် စာသင်

သံဃာတော်များ မယ်ပန်း မောင်ခွေးအောင်

ကုဇိဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခြင်း ရေတွင်းရေ

ကန်အတွက် ငွေပဒေသာပင် စိုက်ထူလှူ

ဒါန်းခြင်းဖြင့် ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယကာ

အဖြစ် ဝိသနာထုံကာ ဘာသာသာသနာ

ကို ထောက်ပံ့ခဲ့ကြသည်။

“ဟဲ့ . . . မယ်ချီး နင်ကော

ထမင်း မစားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း . . . မဆာလိုပါ”

ငါလည်း မနေ့က ပြန်တက်မို့

ပဲ ဒါပေမဲ့ စည်ရှင်ဆရာတော်ကြီးက မိန့်

တယ်ဟာ။

အကာကြီး ရဟန်းအကာခံယူလို

သပ ဆိုရင် . . .

အသက်ပြည့်တဲ့ စာသင်ကိုရင်

တစ်ပါးရှိလေရဲ့လို့ အမိန့်ရှိတယ်။

ကိုရင်သေးကို စောင့်နေတာနဲ့

မနေ့က မပြန်ဖြစ်ဘူး။

အဘိုးထံမှ စကားကြောင့်

အစွဲကွေး၏မျက်နှာ ကြည်လင်ဝင်းပလာ

သည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ လား။ ကို ရင် က

အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

သို့ အမြဲကြွလာလေ့ရှိသည်။

ဟဲ မြည်၍ အရှိန်မြင့်ကာ ပြေးနေသည်။

“သီတင်းကျွတ်ရင် အသက်

အဘိုးအဘွားများနှင့် ကျွန်တော်

“ပေါ်...ဘူး...ပေါ်

(၂၀) ပြည့်မယ်။

မိဘများမှာ တန်ခူးလကို မျှော်၍ ကုသိုလ်

နှုတ်ဆက်နေကြသော ဦးပွင့်

အကြီးတန်း စာဝါလိုက်နေ

မိန့်ပြုရန် အားခဲနေတတ်ကြသည်။ အဘိုး

သံဝေရတို့ လက်ပြကုန်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်

တယ်”

အဘွားများမှာ “မောင်ပွင့်...မောင်ပွင့်”

နှင့် ဦးလေးသာရင်တို့မှာ တစ်ခါမျှ မစီ

“ဘယ်အရပ်ကတဲ့လဲ ကိုဟန်”

ဟူ၍ ပါးစပ်မှမချေ။ ရွာ၌ တစ်လလောက်

သေးသည် အမြန်ရထားကြီးကို စီး

“သထုံကတဲ့ဟ”

သီတင်းသုံးပြီး မန္တလေးပြန်ကြသွားလေ

သဘောကျ ကျေနပ်စွာ လိုက်ပါခဲ့

“သထုံဆိုတာ သာသနာတော်

သည်။

သည်။

စတင်တဲ့ အရပ်ပဲ ကောင်းတာပေါ့”

ဦးပွင့် ပြန်ကြသွားလျှင်

ဦးလေးသာရင်မှာ စာမတတ်

အဘိုးအဘွားသည် အကြီး

ကျွန်တော်ပါ လိုက်ပါသွားတတ်၍ ငယ်

သော်လည်း ခေတ်အမြင်၊ ခေတ်အဆ

အကျယ် ရန်ဖြစ်ကြလေ့မရှိသော်လည်း

ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မန္တလေးအနံ့ သွားတတ်

တော့ တတ်၏။ ဘောင်းဘီရှည်နှင့်

တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်လေ့ရှိ

လာတတ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် အဘိုး

ရုပ်အင်္ကျီဝတ်ထားပြီး ခေါင်းလိမ်းဆီ

ကာ နေ့စဉ်ဝတ်တက်။ ဝတ်ကပ်ပြုကြ

အဘွားများသည် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်

ရွှံ့အောင်လိမ်းကာ ဆံပင်ကို သပ်သပ်

မြဲ ဘာသာရေးအလုပ်များကို မှန်မှန်ညီညီ

အသက် (၈၀) ကျော်တွင် ဆံသွားကြပြီး

ရပ် နောက်လှန်ဖီးထား၏။

လုပ်တတ်ကြပြီး အသက် (၈၀) ကျော်

နောက် ဦးပွင့် ဦးစလျှောသည် ရဟန်း

“ဦးလေးက ကောလိပ်ကျော

အထိ ရဟန်းဒကာ၊ ရဟန်းဒါယိကာမ

(၃) ဝါအရတွင် လူဝတ်လဲသွားကြောင်း

သား အိုက်တင်ခဲ့ဆိုတော့ အရမ်းမိုက်

ကျောင်းဒကာ ဇနီးမောင်နှံအဖြစ် ခံယူ

ကြားသိရ၍ အဆက်အသွယ် ပြတ်ခဲ့ကြ

ကျွန်တော်က စာအုပ်ထဲ

သွားကြလေသည်။

သည်။

ကေ ၁ လီ ပ် ကေ ၂ ၁ င်း သ

အဘိုးအဘွားများ၏ ပစ္စယအရှင်

အခန်း (၂)

မောင်သောင်းဖေကို သတိ

ဟခံယူသည် ဦးပွင့်မှာ ဦးစလျှောဘာသ

မန္တလေး ရန်ကုန်အစုန် ရထား

ပြောလိုက်ရာ တဟဲဟဲနှင့် သဘောကျ

ဖြစ်သည်။ ဦးစလျှောသည် စာမေ့ပြီသည်

ကြီးသည် မန္တလေးဘူတာကြီးမှ ည (၉)

ပြုံးလိုက်ပြီး စီးကရက်ကို ဟန်မ

တန်ခူးလ သင်္ကြန်ကာလရောက်တိုင်း ရွာ

နာရီတွင် စတင်ထွက်ခွာ၍ တရုတ် တဟဲ

သောက်လေတော့၏။

“ဟဲ့... ငရွှန်း... ဒီဘက်

ဆိုင်”

“ဟာ... ဦးလေးကလည်း ဒီ

က ကျွန်တော် ခုံနံပါတ်ဗျ”

“လျာမရှည်နဲ့ ပြတင်းပေါက်နား

ထွက်နေရာ” ဟင်... ဦးလေးသာရင်

သည် ပြတင်းပေါက်မှ ငေးကြည့်ရသော

သောကုသိ၍ လိမ္မာပါးနပ်စွာ ကျွန်တော့်

ထိ ဖယ်ခိုင်းနေသည်။

အဝေးအနီးရှိ အဆောက်အဦ

နဲ့ သစ်ပင်များနှင့် ထိုထို ဤဤ သက်

သက်မဲ့ လောကရှိ အရာအားလုံးတို့

သည် ကျွန်တော်တို့စီးသည့် ရထားကြီး

အား အပြိုင်လိုက်ပြေးကြကာ အရုံးပေး

၍ နောက်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

“လက်မှတ်ကလေးပြပါ”

“ဗျာ... လက်မှတ်”

အင်္ကျီအဖြူ ဘောင်းဘီအပြာ

ရင့်ရောင် တူညီဝတ်စုံဝတ် လူသုံးလေး

ယောက်သည် ရထားစီးခရီးသည်တို့ထံမှ

ရထားစီးလက်မှတ် တောင်းခံ စစ်ဆေးနေ

ကြသည်။

“ဦးလေးတို့ မှတ်ပုံတင်ရော”

“ဗျာ... မှတ်ပုံတင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ခရီးသွားရင်

မှတ်ပုံတင်ရယ်။ ယာဉ်စီးလက်မှတ်ရယ်

ပါရှိရပါမယ်။”

ဦးလေးသာရင်သည် ခေါင်း

ကုတ်ပြီး ပြော၏။

“မှတ်ပုံတင် ရွာမှာ ထားခဲ့

တယ်”

“ဦးလေးတို့က ယာဉ်စီး

လက်မှတ်ပဲ ပြနိုင်တယ်။ အမျိုးသား

မှတ်ပုံတင်မပြနိုင်တဲ့အတွက် ဒဏ်ငွေပေး

ဆောင်ရပါမယ်။ တစ်ဦးကို ဒဏ်ငွေ ၃၀၀

ကျပ်စီ”

“ဟာ... ဟင်”

ကျွန်တော်က စောဒကတက်

၍ မေးလိုက်သည်။

“ဒဏ်ငွေမဆောင်ဘူး ဆိုလျှင်

ကော”

“ဒဏ်ငွေမဆောင်နိုင်ရင် ရဲ

လက်အပ်ပြီး အမှုဖွင့် အရေးယူမယ်”

“ဟိုက်... ဒုက္ခပဲ ဦးလေး”

ကျွန်တော်ရော ဦးလေးသာရင်

ပါ မျက်လုံးပြူးသွား၏။ မပြောပလောက်

သော ဆောင်ရွက်ဖွယ်ကိစ္စလေးသည် မိမိ

တို့၏ ပေါ့ဆမှုကြောင့် မည်မျှအရေးကြီး

သည်ကို နောင်တရလျက် နှစ်ဦးသား

ငြိမ်ကုပ်၍ လိုက်ပါခဲ့ကြသည်။

“ဦးလေး... ဦးပဉ္စင်းစလျှော

အဲအဲ... လူနာမည် ဘယ်သူတဲ့”

“လူနာမည် ဦးစံဝင်းတဲ့”

“သူက ဘယ်ကကြိုမှာတဲ့လဲ

ဦးလေး”

“သတုံဘူတာလို ပြောတာပဲ”

ဦးလေးသာရင်သည်

ကျွန်တော် မေးနေသည်ကို စိတ်မပါ တပါ

ဖြင့် ပြောနေသည်။

“ဦးလေး ဦးစံဝင်းက သထုံမှာ
ဘာလုပ်နေသတဲ့လဲ”

ဆန်စက်စာရေးလို့ ပြောတာပဲ။

“လူပျိုပြီးပေါ့နော်”

“ဘယ်ကလာ ကလေးနှစ်
ယောက်အမေနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး
သာသမီး (၃) ယောက်တောင် မွေးပေါ့။
မခင်မြ၊ မခင်လှ၊ မောင်ထွေးတဲ့
သူမိန်းမက မအေးမျှင်တဲ့။ တော်ကွာ
ဝါယောမများနဲ့တော့ ငါ အိပ်ချင်လာပြီ
မေးလိုက်ဦးမယ် ဝါး”

ဦးလေး သာရင် သည်
ကျွန်တော်နှင့် စကားကြောဖြတ်ကာ ငုတ်
တုတ်မေးစက် အိပ်ရင်း လိုက်ပါခဲ့ကာ
အပြင်၌ ရထားစက်ခေါင်းမောင်းသံ ဆူညံ
နေပြီး အတွင်း၌ သူ့စက်တော်ခေါ်သံ
တခေါ်ခေါ်ကြောင့် ရထားစီး ခရီးသည်တို့
ပြုကြလေတော့သည်။

အခန်း (၃)

အမြန်ရထားကြီးသည် အရှိန်
ပြင်းစွာဖြင့် တစ်ညလုံး ခုတ်မောင်းခဲ့ပြီး

ဘူတာတချို့သာ ခေတ္တရပ်နား၍ ဆက်
လက်ခုတ်မောင်းခဲ့သည်။ ဘူတာတစ်ခုလို
ရထား ဆိုက်လိုက်သည်နှင့် ခရီးသည်တို့
လှုပ်လှုပ်ရှုရှုဖြင့် ဆင်းသူ၊ တက်သူ၊ ထိုင်
ခုံနေရာရှာသူ၊ အော်မေသံ၊ ခေါ်သံနှင့် ရွေး
သည်တို့၏ အသံများကြောင့် ကျွန်တော်
တို့ မေးအိပ်နေရာမှ လန့်နိုးလေသည်။

ဘော်...ဘူး...ဘော်

ရထားဥဩ အချက်ပေးသံ
ပေါ်လာသောကြောင့် အနီးရှိ မိန်းမကြီး
အား မေးလိုက်၏။

“အဒေါ် ဘယ်ရောက်ပြီလဲ”

ပဲခူးဘူတာက ထွက်ပြီ...

“ဟာ...ဒုက္ခပဲ...ဦးလေး

ဦးလေး ပဲခူးရောက်ပြီတဲ့။ ဆင်းဆင်း။
ရထားက ထွက်နေပြီ မြန်မြန်ဆင်းမယ်”

“ဟေ...ဟုတ်လား ဖယ်စမ်း
ဆင်းမလို့”

“အို...ဟာ”

ကျွန်တော် ဦးလေးသာရင်အား
လက်ကုတ်ပြော၍ ရထားပြတင်းပေါက်မှ
နှုတ်ခွာဆင်းလိုက်သည်။ ဦးလေးသာရင်သည်

လည်း ကျွန်တော့်စကားကြောင့် အ
တကြီးအိတ်ဆွဲ၍ ဆင်းရန် ရ
အပေါက်ဝသို့ အပြေးအလွှား ထိုးဆင်း
လိုက်သောအခါ ရထားက ထွက်စပြု
စကြိန်လမ်း ပလက်ဖောင်းပေါ် နေ
လျက်လဲလေးသည်။

“ဟိုက်”

“အမလေး...ဗုဒ္ဓေါ”

“အား...ကျွတ်ကျွတ်”

ကျွန်တော် အပြေးအလွှား
၍ ထူလိုက်သောအခါ ဦးလေးသာ
သည် မျက်နှာရှုံ့မဲ့လျက် ထလေသည်။
ဟူး...

“တော် သေးတာပေါ့ဗျာ”

တောက်...သောက်သုံးမကျတဲ့ တွ
မင်းခေါ်လာတာ အလကားပဲ”

ဟား...ဟား...ဟား

ဦးလေးသာရင်သည် ဆေး
ထောင့်နဲ့ လမ်းလျှောက်လျက် ကျွန်
အား ဆဲဆိုအပြစ်တင်ကာ ပဲခူးဘူ
အတွင်း ဝင်ခဲ့ကြ၏။

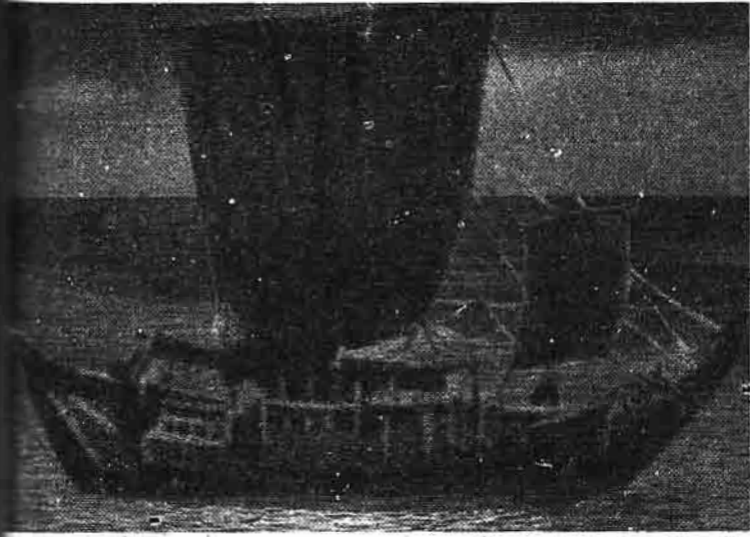
“ဦးလေး ရန်ကုန်က

မော်လမြိုင်ရထားက...မနက်
 နာရီ ဝင်မယ်ပြောတယ်”
 သိပ်ကြာကြာ မစောင့်ရတော့
 ရထားပေါ်ကွာ။ မကြာပါချေ။ ရန်ကုန်
 မြိုင် အမြန်ရထားသည် ပဲခူးဘက်
 မှတ် (၂) စက်ရုံလမ်းအတိုင်း ထိုး
 လာသည်။
 “ဦးလေး လာ တက်ကြမယ်”
 “ဘယ်ကတက်မလဲဟ၊ ဒီ
 ကက် ပိတ်ကြပ်နေတာ”
 “အို...ရတဲ့ နေရာကသာ
 ကက်”
 မှန်ပါသည်။ ရထားအပေါက်ဝ
 သည် ပိတ်ကြပ်နေသည့် ခရီးသည်တွေ

ရထားတွဲအတွင်း၌ဆို လေပေါက်ပင် ရှိ
 မည်မထင်၊ တွဲအကြား၌လည်း လူတွေ
 က ကြပ်ညှပ်နေရာယူထားပြီး ခေါင်မိုးပေါ်
 ၌လည်း ပြွတ်သိပ်နေလေသည်။
 ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
 လည်း ဟိုအပေါက်တက်မရ၊ ဒီအပေါက်
 မတိုးနိုင် ဟိုတံခါးတွန်းကြည့်မရ၊ ဒီတံခါး
 များ ဖွင့်ပေးလေမလားဟု ခေါက်ကြည့်
 နှင့် ရထားနောက်ခြီး ရောက်လေ၏။
 တစ်ဖန် အပြေးအလွှား တက်လိုရန်နှင့်
 ရှေ့ရောက်ပြန်တော့ တွဲလောင်းတွေ တစ်
 လစ်တွေကြည့်ရင်း ဗျာများနေကြစဉ်
 ရထားဥဩသံ ပေါ်လာသည်။
 ဘော်...ဘူး...ပေါ်

ရထားစတင် ထွက် ပေပြီ။
 လူသုံးဦး ကျွန်တော်တို့အနီး ရောက်လာ
 သည်။
 “လိုက်မယ်၊ လိုက်မယ်၊
 သထုံလိုက်မယ်”
 ဒါဆို တစ်ယောက် ငါးရာပေး
 “ရော...နှစ်ယောက်အတွက်
 တစ်ထောင်”
 လူသုံးဦးသည် ပိုက်ဆံတောင်း
 ပြသည်နှင့် တစ်ယောက်က ရထားပြတင်း
 ပေါက်ရှိ တံခါးကို အောက်မှ တွန်းဖွင့်ပေး
 ရင်း ရထားနောက် အပြေးလိုက်နေသည်။
 လိုက်မှာဆို လာလေ...
 ကျွန်တော် ရထားပြတင်း
 ပေါက်ရှိရာ အပြေးလိုက်၍ အနီးရောက်
 သည်နှင့် နောက်မှ ကျန်နှစ်ယောက်သည်
 ပြိုင်တူထမ်းကာ ကျွန်တော်အား ပြတင်း
 ပေါက်မှ ရထားအတွင်း အတင်းထိုးပစ်
 တင်လိုက်သောအခါ ပြွတ်ကြပ်ပိတ်နေ
 သော ရထားစီးခရီးသွားများအကြား
 တောက်တိုး ရောက်သွားတော့သည်။
 “အင့်...အမလေး”

အို...ဟာ...ဘယ်လိုဟာတွေ
ပါလိမ့် တော်ပေသေးသည်။ လူအုပ်ကြား
ခြေထောက် တစ်နေရာစာ ရပေလို့။
ဦးလေးသာရင်တော့ ပဲခူးဘက်တွင် ကျွန်
ခဲပေပြီဟု တွေးနေစဉ် ဦးလေးသာရင်
လည်း ကျွန်တော်လို ထိုနည်းလည်း
ကောင်း ပစ်သွင်းခြင်းခံရသဖြင့် ခြေကား
ရား လက်ကားရား တိရစ္ဆာန်အကျ။
ကျကျ ထိုင်ခုံအောက် ထိုင်နေကြသော
မော်လမြိုင်သူ အတွားကြီးတွေ၏ ခေါင်း
ပေါ် တက်နင်းလေတော့သည်။

“အွန်...အမလေး”

“ဟိုက်...သောက်ပလုတ်

တုတ်...တယ်။ မအေးဘေးကြီး နင်
လူလား၊ တိရစ္ဆာန်လား။

ငါ့ခေါင်းပေါ် တက်နင်းရအောင်

ဟွန်း...သတ္တဝါကြီး သေနာကောင်”

ကျွန်တော် ဦးလေးသာရင်

အဖြစ် ကြည့်ပြီး ရယ်ချင်လွန်းသဖြင့် အူ
လိပ်အောင် ကြိပ်ရယ်နေမိပြီး နောက်
ဆက်တွဲ မေတ္တာပို့သံကြောင့် မရယ်ရဲ
တော့ပဲ ဖြစ်နေစဉ် အတွားအိုသားစုသည်

တစ်ယောက်တလှည့် ဆဲဆို ရန်ထောင်
ကြလေတော့သည်။

(မ . ဆ . လ အစိုးရခေတ်

မှောင်ခိုတခေတ်ထဲခဲသော ရန်ကုန်၊
မော်လမြိုင် ရထားမှောင်ခို စီးပွားရေး
ကာလဖြစ်သည်။)

အခန်း (၄)

မှတ်သန်ကာလဖြစ်၍ မဲမှောင်
နေသော မိုးသား၊ မိုးစိုင်းအခဲများ တရွေ
ရွေ လှိုက်တက်လာကာ ရွာသံသလောက်
ရွာချပစ်ခဲ့ပြီး ဆက်လက်ရွေလျားနေကြ
သည်။

တောအရိပ်၊ တောင်အရိပ်တို့
ဖြင့် စိမ့်ဆိုလှပနေသော သထုံမြို့ကို ရောက်
ပေပြီ။ ဦးစံဝင်းကိုကား ရှာမတွေ့ပေ။
အတန်ကြာအောင် စောင့်မျှော်နေသော်
လည်း ပေါ်တော်မူမလာ။

တန်းစီ၍ စောင့်နေကြသော
ဆိုက္ကဆရာများကလည်း လက်ပြု၍ သွား
မယ်။ ကလင်...ကလင် ဟန်တပြင်ပြင်
ခေါ်နေကြသည်။

“ဘယ်သွားမလဲ ဆရာတို့”

“တောင်စွန်းရွာ”

“အောင်စိုင်း တောင်စွန်းရွာ”

“အေး...အေး ဟုတ်တယ်”

“လာ...တက်လေ သွား”

လိုက်ဖို့မယ်”

“ဟိုက်...သေပြီ...သွား”

ကွာ”

ဦးလေးသာရင်၏ ထိတ်

တကြား ပြောလိုက်သော စကားကြောင့်
ကျွန်တော် ဆိုက္ကပေါ်မှ ခုန်ဆင်းချင်
တော့သည်။

“အို...ဘယ်လိုဖြစ်တာ”

ဆရာကြီး”

“ဦးလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဆို”

“သောက်ကျိုးနဲ့ပြီကွာ”

တို့ကို ရထားပေါ် တွန်းတင်သော
အကောင်တွေ ငါ့ဘောင်ဘီထဲက ပိုမို
အိတ် မထားလိုက်ပြီ သွားပြီကွာ။ တစ်
မှ မရှိတော့ဘူး”

“ဟင်...အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ”

ဆိုက္ကာဆရာလည်း ကျွန်တော်
အဖြစ်အား ပါးစပ်အဟောင်းသား စိုက်
ရေရှင်းရမလို၊ နောက်ဆုတ်ရမလို
နည်း။

“ကဲ...ဆိုက္ကာဆရာ တောင်
ရွာသာ ရောက်အောင်ပို့ဗျာ”
“တောင်စွန်းက ဘယ်သူ့ဆီ
“ဦးစံဝင်းတဲ့”
“ဪ...သိပြီး သမဝါယမ
အကြီး ဦးစံဝင်းလား”

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ်။ ဆန်
အနီးဗျာ”
“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်”
ဆိုက္ကာဆရာသည် လေလေး
အချိန်ချိန်ဖြင့် စတင်နင်းလေတော့သည်။
ဆရာအဆန်ဖြစ်၍ ပုဆိုးကိုလုံး၍ ခါးတွင်
ဆတ်ကာ ဘောင်းဘီအတိုဖြင့် အချိန်ဖြင့်
နင်းနေစဉ် သူ့ပေါင်တွင် ထိုးထားသော
ဆိုးခွင်းမုင်ကြောင်များက တက်လိုက်
ဆင်းလိုက်နှင့် တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းနေ
သည်။

“ဆရာတို့က သတိမထားလို့၊
ဒီကောင်တွေ အုပ်စုနဲ့ အကွက်ဆင်ပြီး
ခါးပိုက်နှိုက်တာ အခြေအနေကောင်းရင်
အချို့ကြီးမတာ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်တို့ စီးလာသော
ဆိုက္ကာ ဦးစံဝင်းခြံအတွင်း ဝင်လာသည်
နှင့် ဦးစံဝင်း မိသားစုများက ဖော်ဖော်
ရွှေရွှေ ဆီးကြိုကြသည်။ ဆိုက္ကာဆရာက
ဖြစ်ပုံ၊ အဖြစ်စုံကို မွန်ဘာသာစကားဖြင့်
ရှင်းပြသောအခါ တဟားဟား ရယ်ကြ
လေသည်။
ဝမ်းသာနေသော ဦးစံဝင်းသည်
တရားရှုတရားရှု လည်ပတ်ကြိတ်ဝါးနေသော
ဆန်စက်ကြီးဘက် ပြန်သွားလိုက် မိသားစု
နှင့် စကားပြောနေသော ကျွန်တော်တို့ထံ
ရောက်လာလိုက်နှင့် အလုပ်များသည်
ကြားမှ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တို့ကို မေး
နေတော့သည်။

ညနေပိုင်းတွင် ဦးစံဝင်းမိသားစု
နှင့် ထမင်းလက်ဆုံစားကြသော ထမင်း
ပိုင်းမှာ စားလို့အကောင်းဆုံး အမြန်ဆုံး
ဖြစ်သည်။ ပုစွန်ဆိတ်သေးသေး လတ်

လတ် ဆတ်ဆတ်ကိုထောင်း။ ငရုတ်သီး
စိမ်းစပ်စပ်ဖြင့်ထောင်း၍ ငပိရည်ကျို
လောင်းထည့်ဖျော်သည် (မွန်ငပိရည်ကျို)
ဟင်းမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။

ညှိယိုရောက်ပြန်တော့ မိသားစု
စကားပိုင်းတွင် မေးလို့မြန်းလို့မဝ၊
ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်မှသည် ၂၀ ရာစု
အထိ၊ သို့သော် ကျွန်တော်နှင့်ဦးလေးသာ
ရင်က ဟန်ဆောင်ကာ အင်း...လိုက်ရင်း
ပိုက်နေတော့သည်။

“ဟာ...ညှည်သည်တွေ အိပ်
ချင်ရောပေါ့၊ ဖျာခင်း ခေါင်းအုံးချပေးစမ်း”
ဘယ်အချိန်အိပ်၍ ဘာတွေ
ဖြစ်ခဲ့သည်မသိ၊ မိုးသောက်ယံ နံနက် (၃)
နာရီတွင် အပေါ်အပါးသွားရန် ကျွန်တော်
အားနှိုး၏။

“ငရွှန်းထ အပေါ်သွားမယ်”
“ဟင့်အင်း”
“အိပ်ရာထ ပေါက်ချရင် နာ
မယ်မှတ်”
ကျွန်တော် အိပ်ချင်လွန်းသဖြင့်
ဆက်အိပ်တော့သည်။ ဦးလေးသာရင်

လည်း ပြန်ကွေး၍ နေကြစဉ် ထိန်ထိန်ညီ
သည့် မီးရောင်များကြောင့် လန့်၍ မျက်စိ
ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ...

“ဟာ... မီးတွေ... မီးတွေ”

“မီးလောင်တယ် ဒေါင်... ဒေါင်
ဒေါင်... ဒေါင်... ဒေါင် ဆန်စက်ကြီး
မီးလောင်နေပြီ။ ဆန်စက်မီးလောင်တယ်”

“ဒိုင်... ဒိုင်... ဒိုင်... ချီး”

“ဝုန်း”

“ဒက်... ဒက်... ဒက်... ဒိုင်
ဒိုင်”

ကရင်ဘာသာစကားဖြင့် ဆဲဆို
ကြိမ်းမောင်သံ၊ သေနတ်ပစ်သံ၊ ပေါက်ကွဲ
သံ၊ စက်သေနတ်ပစ်သံတို့ ဆူညံနေသည်။

“ကရင်သူပုန်တွေ တို့ရွာ ဆန်
စက် မီးရှို့ပြီဟေ့”

မီးလောင်နေပြီ။ ဒိုင်... ဒိုင်
ဒိုင် ဟာ... သေနတ်တွေနဲ့ ပစ်တယ်ဟာ
သေနတ်ကျည်ဆန်များက မိုးရွာသလို
တချိုးချိုးကျနေသည်။ ထိမှန်သံ၊ ပေါက်
ကွဲသံတို့ ဆူညံနေသည်။

ရွာသူရွာသားများမှာ မီးမငြိမ်း

နိုင်တော့ဘဲ အသက်လု၍ ပြေးလွှား ပုန်း
အောင်းကြလေသည်။

“ဟဲ့... အမြဲ... အလှ...”

ကလေးတွေနဲ့ နှင့်အမေခေါ် ရထားသံ
လမ်းဟိုဘက် ပြေး... ပြေး မြန်မြန်ပြေး”

“ဝုန်း... ဟာ အမလေး...
ပဲစွည်းတွေ မသယ်နဲ့တော့”

ဦးစံဝင်းမိသားစုနှင့်အတူ ကစဉ်
ကလျား ပြေးလွှားကြသည့် ရွာသူရွာသား
များမှာ ကမ္ဘာပျက်ဘိအလား ဖြစ်နေပြီး
ဦးစံဝင်းသည် အော်ဟစ်ပြောဆို၍ မီး
လောင်နေသော ဆန်စက်ဘက် ပြေးထွက်
သွားသည်။

“လာလာ... မောင်ရွှင်း... ဒီ
ဘက်လာ ဝပ်နေ”

“ဟို... ဦးလေးရော”

“မသိဘူး ဦးလေးစုဝင်းနောက်
လိုက်သွားသလားပဲ”

“ဝုန်း... ဒိုင်... ဖြောင်း”

“ဒုက္ခပဲ”

မီးလုံးကြီးများက ဆန်စက်ကြီး
တစ်ခုလုံးတောက်လောင် ဝါးမျိုနေပေ

သည်။ ကြောက်မမန်းလိလိ လောင်မြို
နေသည်မှာ ဆန်စက်မီးခိုးတိုင်ကြီးမကွ
တောက်လောင်၍ ဝုန်းခနဲ ကျိုးကျ ပဲ့
လေတော့သည်။

ကာသံ၊ လူသံ၊ လက်နက်ဦး
ပစ်ခတ်သံတို့ ဆူညံနေပြီး တခိုင်းနှိုင်း
တဒက်ဒက် ပစ်ခတ်သံတို့ ဝေး၍ စော
သွားကာ ခပ်ဝေးဝေး တောင်ခြေတိုက်
တွင် တအုံးအုံး တခိုင်းဒိုင်း ပေါက်ကွဲ
ကြကာ မီးလုံးကြီးတို့ လျှံတက်နေသည်။
အလင်းရောင်တို့ သဲကွဲ

မိုးစင်စင် လင်းသောအခါ စစ်ကား ဆယ်
ခန့် ရပ်ထား၍ တပ်မတော်သားများ
ရဲတပ်ဖွဲ့တို့ ဝိုင်းရံထားကာ မီးသတ်ကာ
မီးငြှေငြှေတို့အား ငြိမ်းသက်နေသည်
တွေ့ရသည်။

အခန်း (၅)

မိုးရွာမှ *** မိုးရွာမှ ပျံ

မယ်လေ ***

ကိုယ်လေးတို့ဆီမယ် ***

စရာမရှိအောင် *** ပေါပြည့်ဝနေ

အဆိုတော် သန်းထွန်းလေး၏

သီချင်းသံက ကျွန်တော်တို့ တစ်ရွာ
ပျံ့နှံ့နေတော့သည်။

မိုးလေဝသမှန် ရာသီသာဟာ

တော့ ကျွန်တော်တို့ တစ်ရွာလုံး

အနာပုံ ဆိုက်ကာ သီးနှံဖွံ့ဖြိုး စီးပွားတိုး

ပြုလေသည်။ စည်ပြောသံ တည်ညံ့၊ လုံ

အတို ကွမ်းတောင်ကိုင် ရှင်လောင်းပွဲမှာ

ဆက်နေတော့သည်။

အလှူပွဲတွေပြီးတော့ အောက်

မာပြည်အနံ့ ဘုရားဖူးသွားကြရန် လူစု

နေကြပြီ။

“အရီးလေး ရန်ကုန်

ဆော်လမြိုင် ဘုရားဖူးသွားကြမယ်ဆို”

“အေး...ဟုတ်သံပေါ့၊ ညည်း

လိုက်မလား”

“လိုက်ချင်တယ်၊ ကျိုက်ထီးရိုး၊

သာမည၊ မြသပိတ်တောင်အနံ့ ဘုရားဖူး

ချင်လိုက်တာ”

မိဝက်သည် အရီးလေးအား

ဘုရားဖူးလိုက်ချင်လှ၍ မေးနေတော့သည်။

“လိုက်လို့ရတယ် ငိုဝိုင်း

အဓိက ငါဖို့ပဲ။ ငိုဝိုင်းပါသွားဖို့ပဲအေး”

“အရီးလေး ငိုဝိုင်းကို မခေါ်ပါ

နဲ့တော်”

“ဟေ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီငိုဝိုင်းကို မိဝက်မကြိုက်

တော့ဘူး။ အဆက်ဖြတ်ထားလို့”

“ဟာ...အဲဒီ ငိုဝိုင်းကို ပြော

တာ မဟုတ်ဘူး။ ပိုက်ဆံကို ပြောတာ”

“ဪ...ဟား...ဟား...ဟား...

ဟ...

ကျွန်တော်နှင့် ချစ်ဇနီးခင်နှင်း

တို့က ပုပ္ဖန္ဒေးနွေး အိမ်ထောင်ကျစဖြစ်၍

အရီးလေးတို့၏ အောက်ဗမာပြည် ဘုရား

ဖူးခရီးစဉ်ကို ဦးဆောင်ပါဝင်၍ သထုံ၊

တောင်စွန်းရွာ ဦးစံဝင်းတို့ဆီ အရောက်

သွားဖို့ အားခဲထားကြလေသည်။

xxx

တန်ခူးလသင်္ကြန်မတိုင်မီ ရွာမှ

ဘုရားဖူးယာဉ် ထွက်လေသည်။

ရန်ကုန်မြို့အနံ့ တန်ခိုးကြီး

ဘုရားများကို ဖူးမျှော်ကြပြီး သာမည၊

ကျိုက်ထီးရိုး၊ သထုံ၊ မြသပိတ်တောင်၊

ရွှေစာရဲဘုရားတို့ ဖူးမျှော်ကြည့်သည့်ကာ

တောင်စွန်းရွာတွင် ညအိပ်ရန်အကြောင်း

“ဟော...ပန်က အစ်ကို

ရွှန်းတို့ ဘုရားဖူးလာကြပြီ၊ ကျွန်တော်တို့

ဘုရားဖူးအဖွဲ့သည် ဦးစံဝင်းအိမ် ရောက်

သည်နှင့် ခရီးပန်းလာကြ၍ အိပ်သူအိပ်၊

လှဲသူလှဲနှင့် ဘူသီး၊ ခရမ်းသီးတို့ စုပုံထား

သည်နှင့် တူပေသည်။

“မမမြ...ဦးလေးစံဝင်းရော”

“အဖေရော အမေပါ လွန်ခဲ့တဲ့

နှစ်က ဆုံးသွားကြပြီ”

ဪ...

ဦးစံဝင်းရော ဒေါ်အေးမျှင်ပါ

ဆုံးသွားခဲ့ကြလေပြီ၊ ၎င်း၏သာသနာ (၃)

ယောက်သာ ကျန်ခဲ့သည်။ ညဉ့်ဝတ်ကျ
ပြန်စွာ တတ်စွမ်းသမျှ ညဉ့်ခံကျွေးမွေးကြ
သည်။

အိမ်ကြီးရင်တိုမှာလည်း ယခင်
လို တင့်တင့်တယ်တယ် မရှိတော့။ ဆန်
စက်ကြီးသည်လည်း ပြာပုံဘဝ ပြောင်း
သွားခဲ့လေပြီ။

ဪ... မမြသော "သခါရ
တရားတို့က ဆယ်စုနှစ်အတွင်း လူ့ဘဝနှင့်
ရပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းပါမကျန် ပြောင်းလဲခဲ့ပြီကို
ပျက်ပျက်ထင်ထင် ကျွန်တော် မြင်တွေ့
ခဲ့ရလေသည်။

ညနေပိုင်းတွင် ကျွန်တော်ရော
ဇနီးပါ ဦးလေးစံဝင်း၏ အုတ်ဂူသို့ ဂါရဝ
ပြုကန်တော့ကြပြီး ပြန်လာသောအခါ အိမ်
ရှေ့မြေကွက်လပ်တွင် ရွာရှိ ကရင်ဒုံးယိမ်း
အဖွဲ့မှ ညဉ့်ခံဖျော်ဖြေရန် လှူစုနေကြသည်။

တို့...တို့...တို့

“တတ်ဒိန်းဒိန်း တတ်ဒိန်းဒိန်း

ဒိန်းဒိန်း...

ဟေ...တီးခေါင်...တီးခေါင်

တီးခေါင်လားဟေ့...ဒုံးယိမ်းတွေ ***

ရင်ထဲရောက်လာနေ *** ရိုးသားတဲ့

ကရင်မလေးရယ် ***

သွက်သွက်လက်လက် မြူးမြူး

ကြွကြွ ဒုံးယိမ်းကပွဲအား ကျွန်တော်တို့

ဘုရားဖူးအဖွဲ့မှလည်း ဦးရွှေရိုး ဒေါ်ဖိုး

အကဖြင့် ပြန်လည် တင်ဆက်ခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၆)

နှစ်လရာသီ အလီလီတို့

ပြောင်းလဲခဲ့ကြပေပြီ။

ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်၌ အပင်တို့

ပေါက်လာလိုက်၊ ပွင့်လိုက် သီးလိုက်

ကြွေကျလိုက်နှင့် သံသရာလည်နေကြ

သည်။

လူ့ဘဝတွင်လည်း မွေးထ

လိုက်၊ ကြီးလာလိုက်၊ သေသွားကြလိ

နှင့် အဖန်ဖန် ဘဝများစွာ ပြောင်းလဲလ

ပတ်နေကြသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဇနီးခင်နှင်

မှ မျိုးဆက်သစ်သားလေး မောင်စံထွ

မွေးဖွားခဲ့ပြီး (၁) နှစ်ကျော်၊ (၂)

စကားပြောတတ်ကာစ၌ သူ့အမေခင်နှင်

က ချစ်စနိုးမေးနေသံကြားရသည်။

“သားကြီးလျှင် ဆရာဝန်ထ

မလား၊ စစ်ဗိုလ်ကြီးလား၊ အင်ဂျင်နီယ

ကြီးလား၊ ပြောလေသားရဲ့ ကြီးလာ

ဘာလုပ်မလဲ”

ကလေးက မဖြေပေ

“ဟင့်အင်း”

“ပြောလေ မေမေ့ကို ပြောပြ

ဦး၊ ဒါဆို မေမေ မချစ်ဘူး”

“ကိုရင်ဝတ်မယ်”

“မေမေ ကိုရင်ဝတ်ပေးမယ်

အေး၊ ကြီးလာရင်ကော ဘာလုပ်မလဲ”

“စာသင်မယ် မေမေ”

သားငယ်သည် သူ့မေမေ၏

အမေးကို ဆက်မဖြေလိုတော့ဘဲ”

ကျွန်တော့်ထံ ပြေးလာသည်။

“ဗေဗေ...သားကြီးလာရင်

ကိုရင်ဝတ်မယ်နော်”

“အေး...အေး”

ထုံးခြံသည်မှာ ကလေးသည်

သူမုန်းသိတတ်ကာစမှ အသား ငါး လုံးဝ

စားဘဲ မိခင်က အဟာရဖြစ်စေရန်

အတင်းကျွေးသောအခါ၌ စားသမျှ အံ

ဆုတ်လေသည်။

မိဘများမှာ အဘိုးအဘွားလက်

ဆက်မှ အမွေယူလက်ဆင့်ကမ်းလာသည့်

ညစဉ်ညတိုင်း ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ ဝတ်တက်၊

ဝတ်ကပ် ဘာဝနာပွားနေကြလျှင် သား

လေးမောင်စံလှသည် အနီးအပါး၌ ငြိမ်

ငြိမ်ထိုင်၍ နားထောင်နေတတ်သည်။

ဝတ်တက်၊ ဝတ်ကပ်၊ ဘုရား

ရှိခိုး၊ မေတ္တာသုတ်၊ ရတနာသုတ် အပါ

အဝင် ပရိတ်ကြီး ၁၁ သုတ်နှင့် ပစ္စန်း

တရားတို့အား တစ်ကြိမ်သာဆိုပြ၊ ရွတ်

ပြပြီး နောက်အလွတ်ရနေတော့သည်။

xxx

သားကလေး (၅) နှစ်သား

အရွယ်တွင် အဘိုးအဘွားများအား ရည်

စူး၍ အလှူကြီးပေးကာ ရှင်သာမဏေ

ဝတ်ပေးပြီးနောက် မော်လမြိုင်၊ သာမည

သို့ ဘုရားဖူးထွက်ခဲ့ကြသည်။

မော်လမြိုင်၊ စက်စဲ၊ ကျိုက္ခမိ

အနံ့ဘုရားဖူးလည်ပတ်ပြီး မိတ်သင်္ဂဟများ

ရှိရာ သထုံတောင်စွန်းရွာသို့ ရောက်ခဲ့၏။

“အစ်ကိုရွှန်းတို့၊ မိသားစု

အလည်လာကြတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့...အမဖြူ...အားလုံး

နေကောင်းကြရဲ့နော်”

“ကောင်းပါကွယ်၊ ဖြည်းဖြည်း

ဆေးဆေး၊ ရွာက စုပေါင်းရှင်ပြုပွဲပြီးမှ

ပြန်ကြပေါ့”

“ကြာကြာနေလို့ မရဘူး အစ်မ

မြရဲ့”

“အမယ်...ရောက်တာနဲ့ ပြန်

ဖို့ကအရင် အစ်ကိုရွှန်း ပြန်ချင်ပြန်”

“ဟဲ့...ဟဲ့...အနင်း၊ ခေါ်

ထားလိုက်မယ်လေ။ အနင်းတို့လည်း

လာချင်လွန်းလို့သာ အစ်မမြရဲ့”

ဟုတ်ပါတယ်တော်၊ မခေါ်ပါ

ဘူး၊ ဟင်း...အခုလို တွေ့ရတာကို ဝမ်း

သာနေပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုနှင့် အစ်မ

မြတို့ မောင်နှမတတွေ ဝမ်းသာကြည်နူး

စွာ စကားပြောနေကြသည်ကို သားလေး

မောင်စံလှက ငေးကြည့်နေ၏။

“ကိုရင်လေးလည်း ပါတယ်

နော်”

“ကျွန်တော့်သား ကိုရင်စံလှ

တဲ့”

“ဟုတ်လား...အချောပဲနော်”

ကျွန်တော်တို့ စကားပြောနေ

ကြစဉ် အိမ်အောက်ထပ်၌ အစ်မလှသည်

သူ့ဖခင်လက်ထက်မှ စာအုပ်အဟောင်း

များနှင့် ဆွေးမြေ့နေသော စက္ကူတို့အား အဟောင်းဝယ်သည့် စက္ကူဝယ်ကုလား ရောင်းရန် ချိန်တွယ်ပေးနေသည်။ ထို့နောက် အစ်မပြည် သား ကိုရင်အား နေ့ဆွမ်းကပ်ရန် ပင့်လျှောက်နေသည်။

“ကိုရင်လေး ဆွမ်းဘုန်းပေးကြ ပါဘုရား”

ထိုအခါ သားလေးက သင်္ကန်း ခေါင်းပြီးခြံ၍ ခွေခွေလေး အိပ်နေတော့ ပြီး နှိုးမရချေ။

“သား...ကိုရင် ဘာဖြစ်လို့လဲ နေမကောင်းဘူးလား။ ဆွမ်းဘုန်းပေးကြ လေ”

ကျွန်တော် သားကိုရင်၏ သင်္ကန်းကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ မျက်ရည် တို့ စီးကျနေသော သားလေးမျက်နှာမြင် ရပြီး ကိုရင်သည် ဘာမျှမပြော ခေါင်းရမ်း ပြန်။

ထို့နောက် သားကိုရင်အား ချော့မော့ မေးမိလေရာ ကျွန်တော် မျက် လုံးတို့ ပြန့်သွားသည်။

“စာအုပ်တွေ မရောင်းပါနဲ့။

ကိုရင်စာအုပ်တွေ စာအုပ်ထဲမှာ စာအောင် လက်မှတ်တွေ ရှိတယ်”

“ဟာ...အစ်မပြည် လာပါဦး”

ကျွန်တော်နှင့်အစ်မပြည်တို့ အိပ် အောက်ဆင်းသွားကြပြီး အစ်မလှအား လက်ကုပ်ပြောပြကာ စာအုပ်ဝယ်သည့် ကုလားအား ပြန်လွှတ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် အစ်မပြည်၊ အစ်မလှနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံ စာအုပ်ဟောင်း အနှံ့လှောလှန် ရှာဖွေကြရာ...

အရှင်စလျှောဘာသ ပထမကြီး တန်းအောင်လက်မှတ်။

အရှင်စလျှောဘာသ သာသနာ

ဝေ မွှာစရိယ အောင်လက်မှတ်တို့ ထွက်ကျလာသည်။ ထို့ပြင် စာအုပ် အဟောင်းများနှင့်အတူ ပလပ်စတစ်ဖြင့် သေသေသပ်သပ်ထုပ်၍ အနီရောင်ကြိုးစ ဖြင့် စည်းနှောင်ထားသော အထုပ်တစ် ထုပ်ပါ တွေ့ရလေသည်။

အနီရောင်ကြိုးစအား ဖြေ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ...

လယ်တီဆရာတော် ဘုရား

ရေးသားတော်မူသည့် ပဉ္စဂုဏ်ရ ပိဋက စာအုပ်၊ အဘိဓမ္မာ မဟာရဋ္ဌဂုရု ခန္တီဆရာ

တော်ကြီး၏ ယထာဘူတာဉာဏ်အဓိ

စာအုပ်၊ YOUTIEတံဆိပ်ပါ ရွှေ

ဖောင်တိုက် တစ်ချောင်း အပြာရောင် (

ရုပ်ပါ)။ ၁၀ ကျပ်တန် ငွေစက္ကူ၊ အ

(၁၀၀) အထက်ပါ စာအုပ်နှင့် ပစ္စည်း

ကို တွေ့ရသော မခင်မြ၊ မခင်လှ၊

လှတို့ မောင်နှမ (၃) ယောက်သည်

မဆည်နိုင်သော မျက်ရည်တို့ဖြင့် ဖော်

ကို တမ်းတ၍ တရံ၍ ငိုကြွေးကြသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွေ့ဖို့ တင်ဆက်လိုက်သော သည်။

လူဘုံလောက ရဲခဲစွာကို

ရလာခဏ တစ်ဘဝဝယ်

အဝိဇ္ဇာကမမြင် တဏှာမ

မြင်ရန်မမေ့ မွေရန်မသိ၊

ဥပါဒါန်စွဲမိပါမူ သံသရာထဲ

ပေဦးမည်တကား။

ပနန်မြေ - မောင်ရွှန်းထ

(လောက)

www.burmeseclassic.com

အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်

အောင်မိုးကောင်း
ပျော်ပျော်နေမောင်သေခဲ

ယခင်လမှအဆက်

ရှိသာသူအနည်းငယ်မျှရခြင်း
သည် မရှိသောသောလူပေါင်းများစွာ
ကို ရခြင်းထက်ပို၍ကောင်းပေ၏။
(အော်လစ်ဗာရွန်းဂဲ)

“မြတ်ကျွန်းစုဝယ် တစ်လည်လည်”

ကျွန်ုပ်သည် ပင်လယ်ခရီးကို
တစ်ခါမှူးမသွားဘူးသဖြင့် ကမ်းမမြင်
လမ်းမမြင်ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲတွင်
စက်လှေဖြင့် ခရီးနှင့်ရသောအခါ အထူး
အဆန်းသဖွယ် ဖြစ်နေမိပေ၏။ အလေ့
အကျင့်မရှိသဖြင့် လှိုင်းမှူးသည်အထိကို
လည်း ခံရပေ၏။ ထိုအခါ ကိုက်ညွှန်က
ကျွန်ုပ်အား အထူးဂရုစိုက်ပြုစုလေ၏။ ဤ
ခရီးစဉ်တွင် မည်သည့် ထုခြားမှုမှ မဖြစ်
သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အကျယ်ခံ၍ မပြော
လိုတော့ပါပေ။

(မှတ်ချက်။ ကျွန်ုပ်သည် ဤ
စာပိုဒ်အထိ ပြောပြီးချိန်တွင် မောလိုက်
ပင်ပန်းခြင်း ဝေဒနာကို ခံစားနေပြီဖြစ်၍

ဤဇာတ်ကြောင်း ပြောစရာကဲ့သို့ သွက်
လက်ခြင်း မရှိတော့ပါပေ။ နား၍ နား၍
သာ ကျွန်ုပ်အပြောကို စာဖြင့်လိုက်ရေး
နေသော သားကြီး မောင်ပြုံးချိုကို ပြောရ
ပေ၏။ ဤဇာတ်ကြောင်းကို ပြောနေစဉ်
ကျွန်ုပ်သည် သားကြီးမောင်ပြုံးချိုအား ထိုင်
၍ ပြောနိုင်ပါသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင်
အိပ်ရာထက်မှသာ နား၍နား၍ပြောရပေ
တော့၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ပျော်ပျော်
နေတတ်သော မောင်သေခဲဖြစ်လေရာ
စိတ်ပျက်ခြင်း အားငယ်ခြင်း ဝမ်းနည်းခြင်း
ဝိုးရိပ်ပူပန်ခြင်း အလျဉ်းမရှိပါပေ။ သေလျှင်
လည်း ပျော်ပျော်ပင်သေသွားမည် ဖြစ်ပါ
၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ဇာတ်ကြောင်းကို အစ
မှ အဆုံးတိုင်ပြောသွားလိုသူ ဖြစ်ပေရာ
ရုတ်တရက်ကျွန်ုပ် သေသွားပါက
ဇာတ်ကြောင်းကို ဆုံးအောင်ပြောမသွားနိုင်
မှာစိုးသဖြင့် နောက်ပိုင်း ဖြစ်ရပ်များကို
အတိုချုံး၍သာ ပြောရပေတော့မည်။)

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုက်ညွှန်တို့သည်
မြိတ်မြို့သို့ ချောချောမောမော ရောက်သွား
ကြပေ၏။ မြိတ်မြို့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ပါသွား

သော ကုန်းများကို ရောင်းချကြသောအခါ
ထိုက်သင့်သော အမြတ်များကိုလည်း
ကြပေ၏။ ကိုက်ညွှန်သည် မြိတ်မြို့
အကျွမ်းတဝင် ရှိနေသောကြောင့်
တစ်ကြောင်း။ ကျွန်ုပ်ကို ဂရုစိုက်သူ
သောကြောင့်တစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သည်
၎င်းအား ယုံကြည်အားထား နေမိပေ၏။
ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုက်ညွှန်တို့သည် ကုန်ရောင်း
ရငွေများ ပေါ်လာသောအခါ ရည်မှန်းထား
သည့်အတိုင်း ငါးပိများကို ရန်ကုန်မြို့
တင်ရန် ဝယ်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်
ရန်ကုန်တွင် ငါးပိဈေး မည်မျှပေါ်လာ
ကြောင်းသိထား သဖြင့်က ယခုဝယ်သော
ဈေးနှုန်းဖြင့် ရန်ကုန်တွင် ပြန်ရောင်းထွက်
ကိုက်ညွှန် မှန်းထားသည် ထက်ပို၍
မြတ်နိုင်ကြောင်း ထွက်မိသဖြင့် ဝမ်းသာ
ခြင်းလည်း ဖြစ်မိလေ၏။

ကိုက်ညွှန်အား ယုံကြည်
အားထားသောကြောင့် အပြန်ခရီးကိုလည်း
၎င်းစိတ်ကြိုက်စီစဉ်စေကာ ကျွန်ုပ်သည်
မရောက်မှူးသော အရပ်ဖြစ်သောကြောင့်
ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် မြိတ်ကျွန်းများ

သည် ပတ်ကြည့်ရှုလျက်ရှိနေပေ၏။
 ကိုကံညွန့်က ကဆုန်လဆန်း
 ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်သို့ထွက်မည် (ရွှေ
 နန်းပျော်) စက်လှေဖြင့်က ပြန်လိုက်မည်
 ကြောင်း ကုန်များကိုလည်း စက်လှေ
 သို့ တင်ပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်အား
 ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လိုချင်လော့
 ချာပြစ်၍ တစ်ကြောင်း ၎င်းအားပြည့်”
 ညီဝဝ ယုံကြည်ထားသောကြောင့်
 ကြောင်း စာမ်းနားတွင်ဆိုက်ထားသော
 စက်လှေအား လှမ်းကြည့်ရုံမှတစ်ပါး
 စက်လှေပေါ်သို့ပင် တက်မကြည့်မိပါပေ။
 မြန်စုံစမ်းခြင်းလည်း မပြုပါပေ။

ဤကားကျွန်ုပ်၏ ပထမဦးဆုံး
 နောက်ဆုံးအမှားပင် ဖြစ်ပေ၏။
 ကြောင်းမှ ရွှေကျွန်းပျော် စက်လှေသည်
 ဆုန်လဆန်း ၈ ရက်နေ့မှ မထွက်ဘဲ
 ဆန်း ၇ ရက်နေ့တွင် တစ်ရက်
 စာထွက်သွားသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။
 ကံညွန့်ကို လည်း မည်သည့်နေရာ
 နှင့်မှ စုံစမ်းရှာဖွေ၍ မတွေ့တော့ပါပေ။
 ကျွန်ုပ်စုံစမ်း၍ သိရသည်မှာ ရွှေကျွန်း

ပျော်စက်လှေသည် ကဆုန်လဆန်း ၈
 ရက်နေ့တွင် ထွက်ရန် ရက်သတ်မှတ်ထား
 သော်လည်းအကြောင်းပေါ်သဖြင့် တစ်ရက်
 စောထွက်သွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကိုကံညွန့်
 လည်း ၎င်းစက်လှေဖြင့် ပါသွားကြောင်းပင်
 ဖြစ်လေ၏။

ပထမတွင် ကျွန်ုပ်သည်
 စက်လှေတစ်ရက်စောပြီး ထွက်သွားသဖြင့်
 ကိုကံညွန့်လည်း ကုန်များတင်ပြီး နေပြီ
 ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်အား အကြောင်းကြား
 ချိန်မရဘဲ ကတိုက်ကရိုက်လိုက်သွားခြင်း
 ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်လိုက်မိသေးပေ၏။
 သို့သော် စေ့စေ့တွေးကြည့်သောအခါ
 ဤသို့ မဟုတ်တော့ပေ။ ကျွန်ုပ်သည်
 လဆန်း ၆ရက်နေ့တစ်နေ့လုံးနှင့် လဆန်း
 ၇ရက်နေ့ညနေအထိ တည်းခိုသော ပွဲရံ
 မှာပင် ဘယ်မှမသွားဘဲရှိနေလေ၏။ ၆
 ရက်နေ့ညတွင် ကိုကံညွန့်သည် ကျွန်ုပ်
 နှင့်လာအိပ်သေးပေ၏။ ခုနစ်ရက်နေ့မနက်
 မှ သူတစ်ဦးတည်း ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်ပေ
 ၏။ အကယ်၍မြန်းစားကြီး စက်လှေထွက်
 မည်မှန်း သိလျှင်ထေးကွာသော ခရီးမဟုတ်

သဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ပြန်လာခေါ်ရန် အချိန်
 များစွာ ရလေ၏။ ယခုမှ ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်လာ
 မခေါ်ဘဲ သူတစ်ဦးတည်း လိုက်ပါသွားခြင်း
 မှာ ကျွန်ုပ်၏ ကုန်ပစ္စည်းများကိုပါ ၎င်း
 တစ်ဦးတည်း အပိုင်စီးလိုခြင်းကြောင့် ဖြစ်
 ကြောင်း ထင်ရှားနေပေ၏။

အဖြစ်မှန်တွေးမိသောအခါ
 ကျွန်ုပ်သည်ခံပြင်း ခေါ်သထွက်သွားမိပေ
 သေး၏။ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိပေသေး
 ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်
 မှုကို ဖျက်ဆီးနိုင်သော ၎င်းခံစားချက်များ
 ကို စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ ခံစားလိုက်ပြီး နောက်
 အသိဉာဏ်ဖြင့် ပြန်လည်မောင်းထုတ်ပစ်
 လိုက်ပေ၏။ ဖြစ်ချိန်တန်လို့ ဖြစ်တာပဲ၊
 ပျက်ချိန်တန်လို့ ပျက်တာပဲဟုသော ထုံး
 ကို နှလုံးမှလိုက်ပေ၏။

ရွှေကျွန်းပျော်စက်လှေ နောက်
 သို့လည်း မည်သို့မှလိုက်၍ မိမည်မဟုတ်
 ပါပေ။ ကိုကံညွန့်နှင့် ပါသွားသော ကျွန်ုပ်
 ကုန်များကိုလည်း ပြန်ရရှိ လမ်းမမြင်ပါ

ပေး။ သို့ပါလျက် ကျွန်ုပ်သည် အဘယ်
ကြောင့် ခံစားနေတော့ပါမည်နည်း။

စိတ်ဓာတ်ကျခြင်းသည် လူကို
အကြံတုံး ဉာဏ်တုံးဖြစ်စေရုံသာမက
ကျန်းမာရေးကိုလည်း ထိခိုက်နိုင်ပေ၏။
ကျွန်ုပ်သည် ရောက်သည့် အရပ်တွင်
ပျော်သလိုနေပြီး ရသည့်အလုပ်ကို လုပ်
တတ်သော အလေ့အကျင့်ရှိစွာသူ ဖြစ်
လေရာ ဗြိတိသျှတစ်ခွင်တွင် ဤနည်းဖြင့်
ပင် ငွေရှာ၍ ဆုံးရှုံးသွားသော ငွေများ
အတွက် အစားပြန်ဖြည့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်
ချက်ချလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တွင် စိတ်
မချမ်းသာခြင်း မဖြစ်တော့ပါပေ။ ဦးစိတ်တို
တို့ထဲမှ ယူခဲ့သော ငွေတစ်ထောင်ကို
လည်း ကျွန်ုပ်ရှာ၍ ပြန်ရသည်နှင့် ပြန်ဆပ်
မည်ဟု ရည်မှန်းထားလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်လက်
တွင်း၌ ငွေနှစ်ဆယ်ပြည့်အောင်ပင် မရှိ
တော့ပါပေ။ ကျွန်ုပ်တည်းခိုနေသော ငါးပိ
ပွဲရုံကမူ ကျွန်ုပ်အပေါ် ကိုက်ညွှန်လှသည်
ကျသွားပုံကို သိကြပေ၏။ ကျွန်ုပ်အတွက်
မခံချင်ဖြစ်ကြသကဲ့သို့ သနားလည်း

သနားကြပေ၏။ သို့သော် ၎င်းတို့လည်း
ဘာမှမတတ်နိုင်ကြပါလေ။ ၎င်းတို့
ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုက်ညွှန်နှင့် ရင်းရင်း
နှီးနှီးကြီး မသိသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။
ကျွန်ုပ်က အပြုံးမပျက် အရယ်မပျက်နေ
သောအခါ ၎င်းတို့တစ်တွေ အံ့သြကြလေ
၏။ ကျွန်ုပ်အား သနားသောအားဖြင့် ပွဲရုံ

တွင်ပင် ဆက်လက်တည်းခိုခွင့်ပေး
အစားတော့ မကျွေးပါပေ။

ကျွန်ုပ်သည် နှစ်ရက်သုံးရက်
ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေသေးပြီးမှ
တိုင်းကျအလုပ်ကို မတွေ့သေးသဖြင့်
လောလောဆယ်စားရေးသောက်စား
အဆင်ပြေစေရန် ၎င်းငါးပိပွဲရုံမှာပင် ကုန်
အလုပ်ကိုဝင်လုပ်လိုက်ပေ၏။ ထို့ကြောင့်
ထမင်းငတ်မှာကို မပူရတော့ပါပေ။

ထိုကာလက မိုးဦးကျအောင်
ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့
ငွေပို ငွေလုံမရှိတော့သဖြင့် တစ်ကြောင်း
သွားလာလည်ပတ်ခြင်း အလုပ်ကိုမှ
နိုင်ပါပေ။ ငါးပိပွဲရုံတွင် ကျွန်ုပ်သည် နှစ်
ကျော်ကျော်သာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ပေ၏။

ငါးပိပွဲရုံ၌ ကျွန်ုပ်အလုပ်လုပ်
နေစဉ်ကာလအတွင်းမှာပင် ရန်ကုန်
ထွက်ခွာသွားသော ရွှေကျွန်းပျော်စက်
၏ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ငါးပိ
ညွှန်၏ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း ြစ်
သိရပေ၏။

တစ်နေ့တစ်၌ ရန်ကုန်မှ

(စိန်ဌေးမြင့်) အမည်ရှိစက်လှေ
သည် ဗြိတိသျှသို့ ဆိုက်ကပ်လာပေ
စိန်ဌေးမြင့်စက်လှေဆိုက်သည်နှင့်..

“ရွှေကျွန်းပျော်စက်လှေ နှစ်လို့
ဟေ့”

ဟူသော သတင်းမှာလည်း
တစ်ဟုတ်ချင်း ပုံမှန်သွားပေ၏။ စိန်ဌေးမြင့်
စက်လှေက ရွှေကျွန်းပျော်စက်လှေမှ
သွားချို့ကို ကယ်လာခဲ့တယ်ဟု ဆိုသ
ဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်းသွားရောက် ခုံစမ်းမိလေ
၏။

အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်
ခဲ့ကြသော ရွှေကျွန်းပျော်စက်လှေမှ လူ
တချို့၏ ပြောပြချက်အရ ၎င်းတို့စက်
လှေသည် မုန်တိုင်းခံ၍ နှစ်မြှုပ်သွားခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း လူသုံးဆယ်ကျော်ပါသည့်
အနက် ၎င်းတို့ ၆ ယောက်သာ
အသက်ရှင်လိမ့်မည်ထင်ကြောင်း ကိုက်
ညွှန်းလည်း ရေနစ်သေဆုံးသွားသူများထဲ
ပါသွားကြောင်း ကျွန်ုပ်သိရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နှစ်မြှုပ်သွားသော
ရွှေကျွန်းပျော်စက်လှေနှင့် အသက်ဆုံးရှုံး

သွားကြသော ကိုက်ညွှန်းအပါအဝင်
လူများစွာအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ
သော်လည်း ၎င်းစက်လှေဖြင့် ကျွန်ုပ်လိုက်
ပါသွားဖြစ်ခဲ့လျှင် သေဆုံးသူများစာရင်း
ထဲ၌ ပါကောင်း ပါနိုင်သဖြင့် မပါခြင်း
အတွက် ပို၍ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိ
ပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်အား မလိမ့်
တစ်ပတ်လုပ်သွားသော ကိုက်ညွှန်းအား
လည်း ကျေးဇူးအတင်ကြီး တင်မိပေ၏။
ကိုက်ညွှန်းကသာ ကျွန်ုပ်အပေါ် ဤသို့မျှ
မပြုမူခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်သည် သေဆုံးပေမည်။
မသေဆုံးသည့်တိုင်အောင် ယခုကဲ့သို့
သူဌေးကြီး ဖြစ်လာရန်အကြောင်း ဆုံရ
လိမ့်မည်မဟုတ်ပါပေ။

ဖြစ်ပြီးသွားတဲ့ ဖြစ်ရပ်အတွက်
နှမြောတသ မနေနဲ့။ ပူဆွေးဝမ်းနည်း မနေ
နဲ့။ စိတ်ဓာတ်မကျတဲ့ အလုပ်ကောင်း
ကောင်း ပြန်လုပ်မယ်ဆိုတင် ငွေဆိုတာ
ရလာမှာပါကွာ။ မင်းအပေါ် မတရားလုပ်
သွားတဲ့ လူတွေအပေါ်မှာလည်း လက်စား
ချေလိုစိတ်မထားနဲ့။ မင်းလက်စားချေနေ
စရာမလိုပါဘူး။ မင်းကို မတရားလုပ်သွား

တဲ့ လူဟာလည်း တစ်ချို့မှာ ဆင်းရဲဒုက္ခ
ပြန်တွေ့ရမှာ သေချာတယ်။ မင်းဆီက
မတရားရသွားတဲ့ ငွေဟာလည်း မမြဲပါတူး
ဟူသော ဆရာကြီး ဦးပျော်ရွှင်၏ ဆုံးမ
ဩဝါဒကို ကျွန်ုပ်သည် အမှတ်ရလိုက်မိ
ပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ငါးပိပွဲရုံတွင် နှစ်
လ ကျော်ကျော်လုပ်ပြီးသောအခါ
ငါးဖမ်းလှေ များဖြင့် လိုက်၍ ငါးဖမ်းခြင်း
အလုပ်ကို လုပ်ပြန်လေ၏။ သို့သော်
ထိုအလုပ်မှာ ဖြစ်ထွန်းမည့် အလုပ်
မှမဟုတ်သဖြင့် သုံးလကျော်လုပ်ပြီး
သောအခါ အလုပ် တစ်ခုပြောင်းလုပ်ရန်
စိတ်ကူးရပြန်တော့၏။ ကျွန်ုပ်သည်
လောဘစိတ်မရှိသော်လည်း ဖြစ်ထွန်းသော
အလုပ်ကို လုပ်လိုခြင်းမှာ ဦးစိတ်တိုတို့၏
ငွေတစ်ထောင်ကို ပြန်ပေးလိုသောကြောင့်
ဖြစ်လေ၏။

မကြာမီကျွန်ုပ်သည် ပုလဲငုပ်
သော ဆလုံအမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့်

အသိအကျွမ်းဖြစ်ကာ ၎င်းနှင့်အတူ အလုံ
ရွာကလေး၌ လိုက်စေပြီး ပုလဲငုပ်ခြင်း
အတတ်ကို ဆည်းပူးလေ့လာလေ၏။ ရေ
ကြာကြာငုပ်နည်းကိုလည်း သင်ကြား
လေ့ကျင့်ခဲ့ပေ၏။ ၆ လကျော်ကျော်
အကြာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ရေအောက်တွင်
ကြာကြာငုပ်နိုင်စွမ်းရှိသော ပုလဲငုပ်သမား
တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပေ၏။ ပုလဲငုပ်ခြင်း
အကြောင်းမှာ ဇာတ်ကြောင်းတွင် အရေး
မပါသဖြင့် အကျယ်ချဲ့ မပြောလိုတော့
ပါပေ။ မမျှော်လင့်မရည်ရွယ်ဘဲ သူဌေးကြီး
ဖြစ်ခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်၏ အကြောင်းကိုသာ
ဆက်လက်ပြောပြပါအံ့။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် လှေ
တစ်စင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း
ပုလဲငုပ်ရန် မုတ်ကောင်များ ပေါ်သည့်
ဘက် သို့ လှော်ခတ်၍ ထွက်ခဲ့ပေ၏။
ကျွန်ုပ်နှင့် ရင်းနှီးသော ဆလုံမိတ်ဆွေများ
က ရာသီဥတုမကောင်းသဖြင့် မသွားရန်
ပိုင်းတားကြသေးပေ၏။ သို့သော်ကျွန်ုပ်
သည် လုပ်လိုသော အလုပ်ကို နောက်
တွန်ခြင်း မရှိဘဲ လုပ်လိုက်ရမှ ကျေနပ်သူ

ဖြစ်လေရာ ငွတ်ပင်ထွက်လာခဲ့ပေ၏။
ထို့အချိန်တွင် ကောင်းကင်
တစ်ပြင်လုံး မိုးသားများအုံ့ဆိုင်ပြီး လေပြင်း
လည်း တဟူးဟူးတိုက်ခိုက်လျက်ရှိနေ
လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၂ နာရီကျော်မျှ
မုတ်ကောင်များ ပေါများရာနေရာဆီသို့
လှော်ခတ်လာပေ၏။ ထိုစဉ်လေပြင်းများ

ပိုမိုတိုက်ခတ်လာကာ မိုးသီးမိုးပေါက်များ
လည်း တဝေဝေရွာချလာပေ၏။ လှိုင်း
ကြီးများမှာလည်း တဝန်းဝန်းတလာပေ၏။
ကျွန်ုပ်သည်လည်း မြင့်ချည် နိမ့်ချ
ဖြစ်နေသော လှေကိုထိန်း၍ မရအောင်
ဖြစ်လာပေ၏။ လေနှင့် အတူပါလာသော
မိုးသီးမိုးပေါက်များမှာလည်း သိပ်သည်း
တရစပ်ရွာချနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း
ပတ်ဝန်းကျင်ဝေးတစ်ဝိုက် အကွာသို့
မမြင်ရအောင် ဖြစ်လာပေ၏။ လှိုင်း
လေသံမိုးသံများမှာ သောသောသံလျှောက်
နေပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့မျှထောက်
မထိန်းနိုင်တော့သဖြင့် လှေသည်လွင့်ချ
ရာလွင့်၊ မျောချင်ရာမျော နေပေတော့၏။
ထို့အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဖိခိပ်ပူပန်ခြင်း
ဖြစ်ပေါ်လာမိပေ၏။ သို့သော် ချမ်းချမ်း
ပျော်ရွှင်ခြင်း၏ ရန်သူဖြစ်၏။ သောကစိုက်
ပူပန်ခြင်းကို ကျွန်ုပ်သည် ချက်ချင်းဆင်
မောင်းထုတ်ကာ စိတ်အားတင်းလိုက်ပေ
၏။ သေလိုက် သေပါစေ။ အတွေးအကြံ
သစ်တစ်ခုရတာ အမြတ်ပဲ ဟူသည်

ဘောထားလိုက်လေ၏။

အသက်ဉာဏ်စောင့်သည် ဟူ
 သော စကားကိုမှ နှစ်ခြိုက်သဘောတူလှ
 ဖြင့် လှေနှစ်ဖက်ကိုမှ မိမိရရဆပ်ကိုင်
 ဘေးလေ၏။ ထိုစဉ် ကြီးမား၍ အရှိန်ပြင်း
 သော လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး အကျွန်ုပ်
 ၏ လှေကားဝင်ဆောင်လိုက်လေရာ
 လှေနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်လည်း မြောက်ပါ
 သွားလေ၏။ အောက်သို့ပြန်အကျတွင်
 ကျွန်ုပ်နှင့် လှေမှာ တခြားစီ ဖြစ်သွား
 ပေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆားငံရည်ထဲ
 တွင် ကူးခတ်ရင်း မိုးစက်များကြားထဲ မှ
 ရှာကြည့်သောအခါ မှောက်နေပြီ ဖြစ်
 သော ကျွန်ုပ်၏ လှေကို တွေ့ရလေတော့
 ၏။ သို့သော် လှိုင်းလေတို့ကြောင့် လှေနား
 သို့ ရောက်ခါနီးမှ ဝေးသွားလိုက် နီးလာ
 လိုက် ဝေးသွားလိုက်ဖြစ်နေသေးပေ၏။
 သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် မလျော့သောစွဲဖြင့်
 ကူးခတ်ခြင်းအမှုကို ပြုလေရာ နောက်
 ဆုံးတွင် မှောက်နေသောလှေကို ဆုပ်ကိုင်
 မိပေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် မှောက်နေသော

လှေကို ဖက်တွယ်ထားရင်း လှေပျော
 ရာ နောက်သို့ လိုက်ပါခဲ့ပေ၏။ ပြင်းထန်စွာ
 တိုက်ခိုက်နေသော လေ၊ ပြင်းထန်စွာ
 ရွာသွန်းနေသောမိုး တဝန်းဝန်းပြင်ချီ နိမ့်ချီ
 ဖြစ်နေသော လှိုင်းကြီးများကြောင့် ကျွန်ုပ်
 သည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မမြင်ရပါပေ။
 မသိသည်နေရာသို့ ရောက်နေကြောင်း
 လည်း မမှန်းဆတတ်ပါပေ။ လှေနှင့်
 လူကွဲမသွားစေရန် လှေကို စွဲစွဲမြဲမြဲ
 ဆုပ်ကိုင် ထားရပေ၏။

အချိန်အတော်ကြီးကြာသွား မှ

လေလည်း ငြိမ်သွားကာ မိုးလည်း
 တိတ်သွားပေတော့၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်
 လည်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကောင်းစွာ
 မြင်ရပေတော့၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုက် ၅၀၀
 ခန့်အကွာ တွင် သစ်ပင်များ အုံ့စိုင်းနေ
 သော ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်းကို လှမ်းပြီးမြင်
 ရပေ၏။ ထိုကျွန်းကို ကျွန်ုပ်မသိပါပေ။
 မြိတ်ကျွန်းစုတွင် ကျွန်းပေါင်း ၃၀၀ ကျော်
 ရှိသည်ဟု ကြားသိထားသော်လည်း ကျွန်း
 ပေါင်း ၂၀ ပြည့်အောင်ပင် မရောက်ဖူး
 သော ကျွန်ုပ်သည် ယခုလမ်းမြင်ရသော
 ကျွန်းကို မသိခြင်းမှာ မဆန်းပါပေ။

လှိုင်းလည်း ငြိမ်သွားပြီဖြစ်၍
 ကျွန်ုပ်သည် မှောက်နေသော လှေပေါ်သို့
 ခွလိုက်ကာ မြင်နေရသော ကျွန်းဆီသို့
 လက်နစ်ဖက်ဖြင့် ခတ်၍လာခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် နေရောင်က
 အားပျော့လာနေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည်
 မောကလည်းမော ဆာကလည်းဆာနေပြီ
 ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်းသို့ ရောက်အောင်
 ငွေတင်း၍လာခဲ့ပေ၏။ မိုးချုပ်စပြုချိန်တွင်

ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များ ထူထပ်
သော ကမ်းခြေဆီသို့ ရောက်လာလေ၏။
ရေပြည့်ချိန်ဖြစ်လေရာ ကျွန်ုပ်သည်
လှေနှင့် ကျောက်ဆောင်မတိုက်မီစေရန်
သတိထား ရှောင်တိမ်း၍ ကပ်လာခဲ့ရပေ
၏။ ရေစပ်သို့ အရောက်တွင် လှေကြီးကို
သစ်မြစ်ကြီးတစ်ခု၌ နိုင်ခန့်စွာချည်ကာ
ကုန်းပေါ်တက်၍ ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲအိပ်
လိုက်မိပေ၏။

ထိုအချိန်တွင် နေရောင်ပျောက်
အမှောင်လည်း ဖုံးလွှာပေ၏။ အမော
ပြေသွားပြီဖြစ်သော်လည်း ဗိုက်လည်း
အတော်ဆာလာပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လှေ
နေရာမှ ထရပ်လျက် ကျွန်းအတွင်းပိုင်းကို
ကြည့်လိုက်သောအခါက မှောင်ထုကိုသာ
မြင်ရပေ၏။ လူနေအိမ်ခြေကို မမြင်ရ
သကဲ့သို့ လူသံသွာသံကိုလည်း မကြားရ
သဖြင့် လူမနေသည့်ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ်
သို့ ရောက်လာလေခြင်းလောဟုတွေးမိ
လေ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် အတွေး
ဖြင့် နောက်တွန့်တတ်သူ မဟုတ်လေရာ

ကျွန်းထဲဝင်ရှာကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချ
လိုက်ပေ၏။ လူနေအိမ်ခြေ မတွေ့
သည့်တိုင်အောင် စား၍ရသော အသီးအနှံ
တစ်ခုခုကိုလည်းကောင်း သောက်၍ရ
သော စမ်းချောင်းတစ်ခုကိုသော်လည်း
တွေ့နိုင်ပေလိမ့်မဟု။

ကျွန်ုပ်၏ ခါးတွင် စားမြှောင်
တစ်လက်ပါလာလေရာ လှေရှိသော
နေရာကိုပြန်လာနိုင်စေရန် စားမြှောင်ဖြစ်
ခြစ်၍ သစ်ပင်များကို အမှတ်အသားပြုကာ
အတွင်းဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့ပေ၏။ မှောင်
နေသဖြင့် စမ်းတမ်းဝါးလာခဲ့ရပေ၏။
သို့သော် အမှောင်ထဲ၌ မျက်စိကျင့်သား
ရသွားသဖြင့် မျက်ကန်းတစ်ယောက်လို
တော့ ဖြစ်မနေပါပေ။

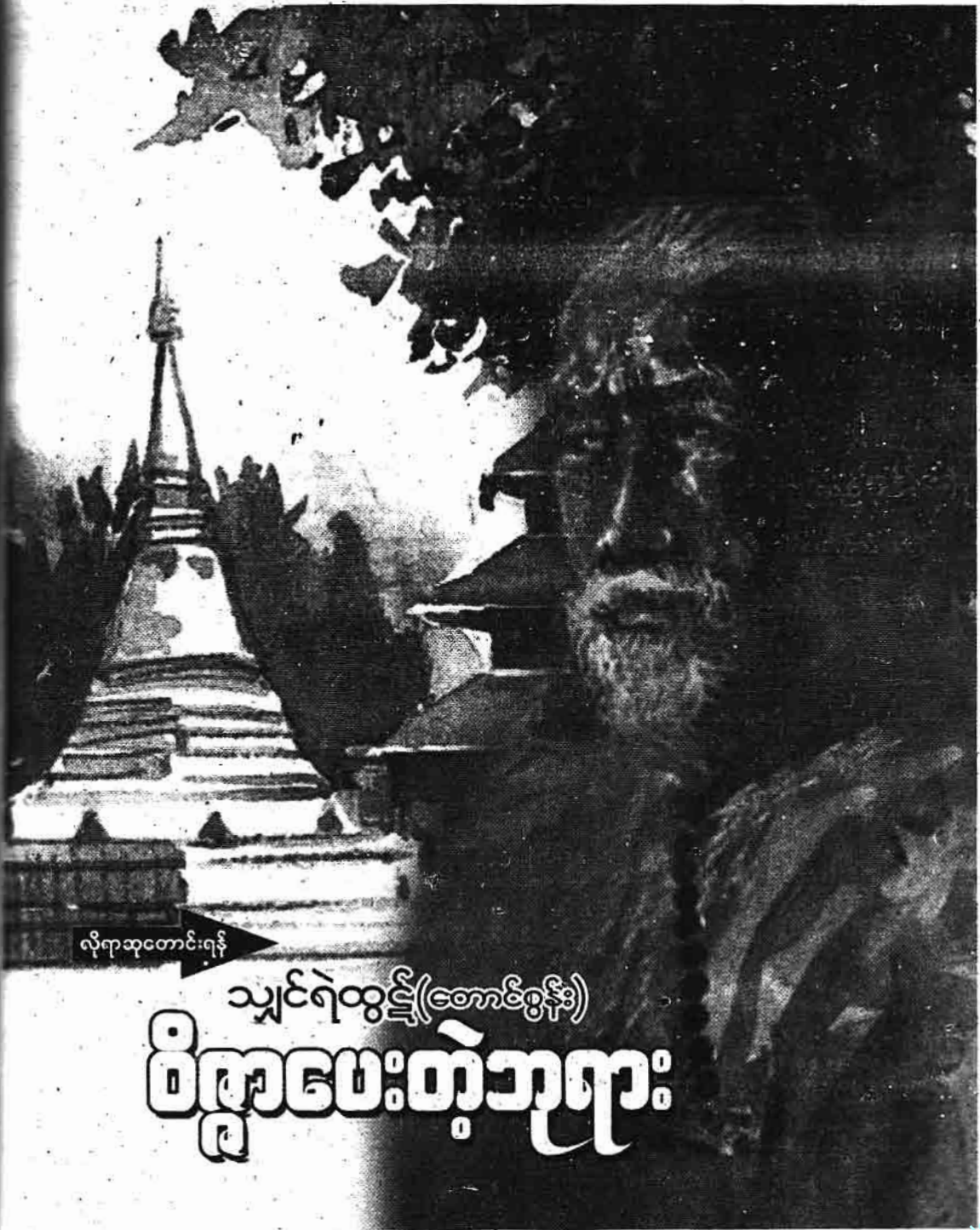
ကျွန်ုပ်သည် တစ်နာရီကျော်
ကျော်အချိန်မျှ ကြာသည်အထိ အတွင်း
ပိုင်းကို ရောက်လာသော်လည်း လူနေအိမ်
ခြေကိုလည်းကောင်း စား၍ရသောသီးနှံ
ကိုလည်းကောင်း စမ်းချောင်းကိုသော်
လည်းကောင်း မတွေ့ရသေးပါပေ။ လူသံ
သွာသံဟူ၍လည်း မကြားရသေးပါပေ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် နောက်ကြောင်
ပြန်လှည့်ရကောင်းလေမလား ဟု
စဉ်းစားမိပါသေး၏။ ယခုတစ်ည အထိ
ခံကာ မိုးလင်းသည်နှင့် ဤကျွန်း
လှေဖြင့်ခွာ၍ သွားလို့ပြန်ရန်တွေးမိ
သေး၏။

သို့သော် စုတ်ရောလာတ်ပါ
ချိန်တန်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် နောက်ပြန်
မလှည့်ဖြစ်ဘဲ ရှေ့သို့သာ ဆက်လာခဲ့
ပေ၏။ ကျွန်ုပ်အား ကိုကံညွှန်ကသ
ရိုးသားစွာခေါ်သွားမည် ဆိုပါက သို့မဟုတ်
ကျွန်ုပ်သည်ဆလုံစွာသို့ ရောက်ပြီး ပုထိုး
သောအလုပ်ဖြစ်ပါက သို့မဟုတ် မိုးသစ်
မုန်တိုင်းနှင့် မကြုံတွေ့ရပါက ဤကျွန်း
သို့ရောက်လာလိမ့်မည် မဟုတ်ပါပေ။ ဤ
ကျွန်းသို့ရောက်လာသည်တိုင်အောင်
ကမ်းခြေမှာပင် အိပ်ပြီး မိုးလင်းသည်နှင့်
ပြန်ခွာထွက်ပါက စုတ်ရောလာတ်ပါ
မည်ကိုနိုးမှ လွဲချော်သွားရမည်သာ ဖြစ်
၏။

ရှေ့လဆက်ရန်
အောင်မိုးကောင်း

လိုရာဆုတောင်းရန်

သျှင်ရဲထွဋ်(တောင်စွန်း)
ဝိဇ္ဇာပေးတဲ့ဘုရား

“ဒီဆင်းတုတော်ကို ကျုပ်ရခဲ
တာ ၁၃၄၁ ခုနှစ်ကဆိုတော့၊ အခုဆို
နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီပေါ့”

ဆရာထက်အောင်လင်းက သူ့
အိမ်မှာ ပူဇော်ထားတဲ့ မဓမ္မကြော့ မုဒြာပုံ
ကြေးဆင်းတုတော်ကို ပြရင်း ပြောလိုက်
သည်။ ပုလ္လင်အမြင့် ၁"၊ ပုလ္လင်အပါ
အဝင် ဉာဏ်တော်လေးလက်မခွဲရှိသည်။
ကျွန်တော့်အနေနှင့် ထိုဆင်းတုတော်
အာရှယ် မဓမ္မကြော့မုဒြာပုံ ဆင်းတုတော်
ကို တစ်ခါမှ မဖူးတွေ့ရဘူး၍ ထူးခြား
သလို ရှိသည်။

“ဒီဆင်းတုတော်ကို ကျုပ်
လွယ်လွယ်နဲ့ ရခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ လုံ
လဝီရိယနဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့လို့ ဝိဇ္ဇာ
တွေက ပေးတာဗျ”

“ဒါဆို ဒီဘုရားက ဝိဇ္ဇာပေး
တဲ့ ဘုရားပေါ့”

“ဟုတ်ပါ... သူတို့ခိုင်းတာကို
ကျုပ်က အောင်မြင်ပြီးဆုံးအောင် လုပ်
ခဲ့လို့ပဲ”

“ဘာတွေလုပ်ခဲ့ရသလဲဗျ။ ဆို

စမ်းပါဦး”

“တစ်ညမှာ ကျုပ်အိပ်မက်မက်
တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ယောဂီရောင်ရှပ်
အင်္ကျီနဲ့ ပုဆိုးကွက်ကြီးကြီး ဝတ်ထားတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနဲ့ တွေ့တယ်။ သူ့ဆံပင်တွေက
ဖွယောင်းယောင်းနဲ့ လည်ကုတ်ပေါ်နေ
တယ်။ မျက်နှာက လေးတောင့်စပ်စပ်
နှုတ်ခမ်းမွေ့။ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တွေနဲ့
တူလပျစ်ပေမဲ့ ကြေးနီရောင်အသားမှာ
လည်း နဂါးခေါင်းစိမ်းတောင်ဝေးကြီးကိုင်
လို့၊ ပြီးတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျုပ်ကို
သူက ဘာပြောတယ် မှတ်သလဲ”

“ကောင်လေး မင်းဘိုးတော်ဆို
တာ အပြင်မှာ မတွေ့ချင်းဘူးလား။ ဘိုး
တော်ဆိုတာ နှုတ်မစီးဘူး၊ ဓာတ်မစီးဘူး၊
မပူးမကပ်ဘူးကွ။ ငါခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်
လို့ အောင်မြင်ပြီးစီးရင်း အပြင်မှာ တွေ့
ရမယ်။ မင်းလိုချင်တာလည်း ရမယ်”တဲ့။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဗေဒင်ဆရာ
ထက်အောင်လင်းနှင့် ကျွန်တော်က
ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတွေ၊ သူ
နာမည်အရင်းက ကိုစိုးလွင်ဖြစ်သည်။

သူက ငယ်စဉ်ကတည်းက နေမကောင်
ဖြစ်ရာက ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံး ယော
မစွမ်းသူ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ကျောင်းသား
လျှင် ခြေထောက်ကို မြွေကြီးပေါ်တွင်
တရွတ်တိုက်ဆွဲပြီး သွားရသည်။ ကိုစိုး
ဝိဇ္ဇာနှင့်တွေ့၍ ဘုရားမရရှိခင်
အကြောင်းကို အနည်းငယ်တင်ပြ
သည်။

xxx

ကိုစိုးလွင်အဖို့ အိမ်မှာတော့
သို့ သွားရသည်အလုပ်က လွယ်ကူ
မောလှသည်တော့မဟုတ်။ ကျောင်း
ရောက်ပြန်တော့လည်း ကျောင်း
အချင်းချင်းရဲ့ နောက်ပြောင်အနိုင်ကျင့်
ကို အမြဲလိုလို ခံရသည်။ တစ်ခါက
ကို အမြဲတမ်းအနိုင်ကျင့်တတ်
ကျောင်းသားတစ်ဦးက သူ့ကို ထိုအ
ခဲသည်။ ခံရပါများတော့ မခံနိုင်တဲ့အ
ပြန်ခုခံမိသည်။ ထိုကျောင်းသားကို
သဲနဲ့ ပက်လိုက်သည်။ ထိုအ
လည်ပင်းကို သူ၏သန်မာသော

ကျောင်းများဖြင့် မလွှတ်တမ်း ညစ်ထား
 ချက်သည်။ လွှတ်လိုမဖြစ် လွှတ်သွား
 ထာ ထိုကျောင်းသား၏ ရက်ရက်စက်
 တံ ပြန်မှုကို ခံရမည်စိုး၍ မျက်စိ
 ခြိတ်ပြီး အတင်းညစ်ထားသည့်အတွက်
 ကျောင်းသားမှာ မျက်လုံးများပြူးပြီး
 ခြွတ်ထွက်ကာ ပါးစပ်မှ သွေးများပင်
 ချက်ကျသည်အထိ ခံလိုက်ရသည်။
 ကျောင်းသားကြီးများက ခွဲပေးလိုက်၍
 သက်သာသွားသော်လည်း နောက်ဆုံး သူ
 ဆရာကြီးရုံးခန်းသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။
 ငယ်စဉ်က မူလတန်းပညာကို
 ချက်တော စမ်းအေးမြိုင် ဆရာတော်
 ဆရာကြီးထံတွင် သင်ကြားခဲ့ရသည်။ ထို
 ဆရာ တောင်စွန်း အ·ထ·က တွင်
 ညာဆက်သင်သည်။ ပညာသင်ကြားနေ
 ဘဝရှေ့ရေးအတွက် အသက်မွေးဝမ်း
 ကျောင်း ပညာတစ်ခုကို တတ်ထားရန်
 ဆည်ဟု စဉ်းစားမိသောကြောင့် တောင်
 မြို့ ဖန်းတနော်ကျောင်းတိုက် ဆရာ
 ဆစ် မွေဝိဇ္ဇာဦးဝါယမထံတွင် မဟာ
 ဆစ်ဗေဒပညာနှင့် အချိန်ပိုင်းအင်္ဂါဝိဇ္ဇာ

ပညာကို နေ့စဉ်တောင်ပေါ်သို့ တက်၍
 ခက်ခက်ခဲခဲ သွားရောက်ကာ သင်ယူခဲ့
 သည်။
 ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော်
 မူပြီးနောက် ၂၀၀၃ ခုနှစ်တွင် ဆရာကြီး
 မင်းသိင်္ခ၏ မရမ်းတလင်းရှိ အယူတော်
 မင်္ဂလာခြံသို့ ရောက်ရှိကာ ကော်သဗျာကရ
 ဗေဒပညာ၊ နက္ခဗေဒပညာနှင့် တား
 ရောဗေဒလက္ခဏာ ဂမ္ဘီရယတြာ
 အင်္ဂါဝိဇ္ဇာ စာတ်ရိုက်စာတ်ဆင် ပညာတို့ကို
 သွားရောက်လေ့လာဆည်းပူးခဲ့သည်။ သင်
 တန်းဆင်းပြီးနောက် ဆရာကြီးရွေးချယ်ပေး
 ခဲ့သော “ထက်အောင်လင်း” အမည်ဖြင့်
 ဟောပြောလျက်ရှိသည်။ ဤသည်မှာ
 ဆရာထက်အောင်လင်းကို ကြော်ငြာ
 ခြင်းမဟုတ် သူ၏ဘဝနှင့် ကြိုးစားအား
 ထုတ်ခဲ့ရမှုတို့ကို တင်ဟပ်ပေါ်လွင်စေရန်
 ဖြစ်ပါသည်။ ဆက်လက်၍ ကြိုးစားမှု၏
 ရောင်ပြန်ဟပ်ခြင်း အကျိုးရလဒ်ကို
 ဆရာလင်း ပြောပြသည့်အတိုင်း ဆက်
 လက်တင်ပြသွားပါမည်။

“အိပ်မက်မက်ပြီး ထူးခြားချက်”
 စာမူအစပိုင်း၌ ဆရာထက်
 အောင်လင်း၏ ထူးခြားသော အိပ်မက်
 အကြောင်းကို တင်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။
 ကျွန်တော်က အိပ်မက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး
 “အိပ်မက်ထဲက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို
 ခင်ဗျားက ဘာတွေ ပြန်ပြောလိုက်သလဲ”
 ဟု မေးလိုက်သည်။
 “လုပ်မယ်လို့ ကတိပေးလိုက်
 တာပေါ့”
 “ကတိပေးပြီးနောက် ဘာတွေ
 လုပ်ရသလဲ”
 “သူပြောတဲ့အတိုင်း ငှက်ပျော
 ငါးဖီး အုန်းသီးတစ်လုံး၊ ကွမ်းငါးယာ၊
 ထီးဖြူတစ်လက်၊ တံခွန်ကုက္ကား မလေးပွား
 နဲ့ ဂြိုဟ်တိုင်တွေလုပ်ပြီး ဘုရားစင်မှာ
 ပွဲထိုးလိုက်တယ်။ တစ်ပတ်မှ သုံးရက်ပဲ
 ဗေဒင်ဟောတယ်။ ကျန်တဲ့ရက်မှာ ပရိတ်
 ကြီး (၁၁) သုတ်၊ ပဌာန်း ပစ္စယုဒ္ဒေသနဲ့
 မဟာသမယသုတ် ဂုဏ်တော်ကွန်ခြာကို
 တစ်နေ့သုံးကြိမ်ရွတ်တယ်။ ဂုဏ်တော်
 ပုထိုးကို နေ့တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ် ဆယ်

ပတ်စီ စိပ်တယ်။ မင်းကွန်းဆရာတော် ဘုရားကြီး မေတ္တာပို့နည်းနဲ့ သတ္တဝါတွေ ကို မေတ္တာပို့တယ်။ ပြီးတော့ တစ်နေ့ သုံးကြိမ် တရားရှုမှတ်ပါသေးတယ်။

“ဘာမှ မထူးခြားဘူးလား”

“အင်း...ထူးခြားတာ နှစ်ခု တော့ ရှိတယ်။ ပထမတစ်ခုက ကျုပ် အိမ်ရှေ့က ဆင်နင်သရက်ပင်ကြီးအောက် မှာ ဖွင့်ထားတဲ့ စာအုပ်ဆိုင်လေးရဲ့ ခေါင်း ဖုံးတည့်တည့်က သရက်ကိုင်ကြီးတစ်ကိုင် ပါတာ။ ဗိုးမရွာ လေမတိုက်ဘဲ “ဝုန်း” ဆို ကျွဲကျပါလေရော။ အိမ်သားတွေက ဆိုင် ထဲမှာရှိတဲ့ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်မြေးလေးတော့ သစ်ကိုင်းပိပြီး သေပါပြီဆိုပြီး အပြေး အလွှား ရောက်လာကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ သရက်ကိုင်ကြီး က ကျုပ်ဆိုင်ဘေးကို လည်ပြီးကျသွား တယ်။ နောက်တစ်ခုက တစ်ည ကျုပ် ညီမဆိုင်က ကျုပ်ပြန်လာခဲ့တယ်။ ကျုပ် ညီမအချို့က တောင်စွန်းဘူတာရေမှာ “ချိုလွင်လွင် ကမီး” ဆိုပြီး လက်ဖက် ရည်ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်။ အပြန်ဗိုးချုပ်တဲ့

အတွက် ကျုပ်ယောက္ခ ချိုလွင်က ဆိုက် ကယ်နဲ့ လိုက်ပို့တယ်။ မြို့မရပ်ကွက် ဒေါက်တာမောင်လှ အိမ်ရှေ့မှာ ကျုပ်ဆိုင် ကယ်ပေါ်က ပြုတ်ကျတယ်။ သတိတစ် ချက်မေ့သွားတယ်။ ဒေါက်တာမောင်လှ ဆေးခန်းကို ရောက်မှ သတိရတယ်။ ရင်ပတ်နည်းအောင်ရံကလွဲပြီး ဘာမှ မဖြစ် ဘူး။ ဒေါက်တာမောင်လှက “မနက်ဖြန် ကောင်းသွားမှာပါ” လို့ ပြောပြီး စမ်းသပ် ကြည့်ရံကလွဲပြီး ဘာမှ လုပ်မပေး ပါဘူး။ သူပြောတဲ့အတိုင်း နောက်တစ် နေ့ ကျုပ်အကောင်းပကတိပဲ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့ကစပြီး ကျုပ် ဟာ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို အထပ် ထပ်အခါခါ ပြောနေမိတယ်။ အိမ်သား တွေက စိတ်မမှန်တော့ဘူး။ ရစ်တယ်ဆို ပြီး ပြောကြတယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိနေပေမယ့် နှုတ်ကထိန်းလို့မရဘူး။ ပြောနေတော့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ပြော နေတာ အမှန်တွေပေါ့။ ဥပမာ နေမကောင်း တဲ့သူက သူ့ဝေဒနာကို ပြောပြရင် ကျုပ် စိတ်ထဲမှာ ပေါ်လာတဲ့ ဆေးနည်းပေးလိုက်

တာပဲ။ နောက်နေ့ အဲဒီလူဝေဒနာ သာသွားတာပါပဲ။

“ဂန္ဓာရီခရီးအဝ”

“ဒါနဲ့ ဆရာလင်း ဂန္ဓာရီ ထွက်ရသေးတယ်ဆို”

“အဲဒါက ဒီလိုဗျ။ တစ်

ကျုပ်မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတဲ့ အချိန်

“မင်း ပဲခူးရွှေမောခေါ်တုန်း

၉ ရက်ကတိ သက်သက်လွတ်

အစိတ္တန်ထပ်ပါ” ဆိုတဲ့ အသံကို ကြား

ရတယ်။ ကျုပ်လည်း အိပ်ရာကနိုး

ဒါ သူတို့ ကျုပ်ကိုခိုင်းနေပြီလို့

လိုက်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပဲခူးသွား

တော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဘယ်မှာလဲ ကျုပ်

လမ်းစရိတ်။ ဘယ်မှာလဲ စားစရိတ်။

မှာ တစ်ပြားမှမရှိဘူး။

ကျုပ်ဆန္ဒကတော့ သွား

နေတာပဲ သိတယ်။ ကျုပ်မှာ စာဆို

ဘူး။ စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ ကျုပ်

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ထွက်ခဲ့။ ညီမဆီကလည်း အကူအညီယူခဲ့တာ

တော့ ကျုပ်ပြောဖို့ ခက်နေတယ်။ အချိန်မှာ ကျုပ်ထိုင်နေတဲ့ စားပွဲကို တင်စွန်း ဘူတာဝန်ထမ်း ဂျပဒါသိန်း သောထိုင်တယ်။ သူက တမိလ်လူမျိုး ရက်ကတော့ သောက်သလားမမေးနဲ့၊ အိပ်ပြည့်မှနေတဲ့သူ။ ကျုပ်လည်း ကျဉ်း ခြေနေတဲ့ ကျုပ်စိတ်တွေကို ထွက်ပေါက် တဲ့အနေနဲ့ ကျုပ်အခက်အခဲကို သူ ပြောပြလိုက်မိတယ် ကိုသိန်းဝင်းက။

“ပဲခူးသွားဖို့ စိတ်မပူနဲ့။ နွေတော်ပါ လိုက်ပါရစေ၊ ရုံပိုင်ကြီးကို ခွင့်တောင်းပေးပါ” လို့ ပြောတယ်။

ကျုပ်ဟန်ကျပြီး ကိုသိန်းဝင်းက မီးရထား နံထမ်းဆိုတော့ ရထားခအတွက် မပူ တော့ဘူး။ ရုံပိုင်ကြီး ဦးမျိုးရိန်ကို ပြော တော့ ရုံပိုင်ကြီးကလည်း အမြဲတမ်း ရူးနေတဲ့ ကိုသိန်းဝင်းတစ်ယောက် အရက်လည်းပြတ်စေ၊ ကုသိုလ်လည်းရ စေလိုတဲ့ စေတနာနဲ့ နားလည်မှုပေးတဲ့ အပြင် စားရိတ်ပါ ထောက်လိုက်ပါသေး တယ်။ ကိုသိန်းဝင်းက ကျုပ်တို့ အစီအစဉ် ကို ကျုပ်ယောက္ခမချိုလွင်ကို ပြောလိုက်

တော့ သူတို့ကလည်း စားရိတ်ပိုင်းထောက် ပုံကြတာနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ခရီးချောမော အဆင်ပြေသွားတယ်။

ပဲခူးရွှေမောခေါ် ဘုရားကြီးမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေတာ (၉) ရက် ပြည့်သွား ပြီး အဲဒီ ကိုးရက်မြောက်နေ့မှာ ကျုပ်ကို တစ်စုံတစ်ဦးက ပြောသံကြားရပြန်တယ်။

“ဒီကပြီးရင် မဟာစေတီမှာ (၉) ရက် အဓိဋ္ဌာန်ဆက်ဝင်ပါတဲ့”

“မဟာစေတီမှာ (၉) ရက် အဓိဋ္ဌာန်ဆက်ဝင်တယ်။ မဟာစေတီမှာ (၉) ရက်ပြည့်တော့ ရွှေဂူလေးမှာ (၉) ရက် အားလုံး ပဲခူးမှာတင် (၃၆) ရက် တိတိ သက်သက်လွတ်စားပြီး အဓိဋ္ဌာန် ဝင်ခဲ့ရတယ်။ ရွှေဂူလေးမှာ ကိုးရက်ပြည့် ပြီးတဲ့အထိ နောက်ထပ် ဘယ်ကိုသွား ဖို့မှ ထပ်မပြောတော့တဲ့အတွက် ပြီးပြီဆို ပြီး ကိုသိန်းဝင်းနဲ့အတူ တောင်စွန်းပြန်ဖို့ ဘူတာကို ဆင်းခဲ့တယ်။ လမ်းမှာ ကိုသိန်း ဝင်းက ကျုပ်ကိုပြောတယ်”

“ကိုစိုးလွင်ရေ ကျွန်တော့်တို့ နှစ်ယောက် ဘာလိုလိုနဲ့ တစ်လကျော်

ကြီးများတောင် သက်သက်လွတ် ချည်း တီးလာကြတာ အူတောင်ခြောက်နေပြီး ဒီနေ့တော့ အူဆေးတဲ့အနေနဲ့ ထမင်းဆိုင် သွားပြီး အသားဟင်းလေးဘာလေးနဲ့ ပြီး မြီးမြက်မြက်လေး သွားစားရအောင်ဗျာ”

“သူမပြောနဲ့ ကျုပ်လည်း စား ချင်နေတာနဲ့ ရှင်သီဝလီသိမ်တောအနား က သန်းသန်းဝင်း ထမင်းဆိုင်မှာ ငါးမြင်း ဟင်းနဲ့ ဝင်စားကြတယ်။ အဲဒီဆိုင်အခု ရှိမရှိတော့ မသိဘူး။ ကျုပ်တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ကြိမ်စားရတာ ထမင်းအမြိန်ဆုံးပဲ ဗျ။ အဲဒီတုန်းက အဝစားမှ ၃ နှစ်ကျပ် တည်း”

“ကောလာသတောင်ပေါ်သို့”

သန်းသန်းဝင်း ထမင်းဆိုင်မှာ ထမင်းစားပြီး စပတ်ကရင် တစ်လုံးစီ သောက်ကြရင်း ထမင်းလုံး စီနေတုန်း။

“ကောလာသဘုရားမှာ အဓိဋ္ဌာန် ကိုးရက်ဝင်ရဦးမယ်” လို့ ပြောသံကြားရ ပြန်တယ်။ တိုတိုပြောရရင် တောင်စွန်းကို ပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ပဲ ကောလာ

သ တောင်ခြေကို မြင်းလည်းနဲ့ သွားကြ
တယ်။ ကိုသိန်းဝင်းက ဘုရားပေါ်ရောက်
ရင်း ချက်ပြုတ်စားသောက်ဖို့ ဆန်ဆီဆား
စတဲ့ ဂိုက္ခာတွေနဲ့ ဒီဦးခွက်ပန်းကန်တွေပါ
သယ်ခဲ့တယ်။ ကေလာသဘုရားပေါ်ကို
တောင်ကြီးရွာအဝင်က စောင်းတန်းကနေ
ပြီး တက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျိုက်
ထီးဆောင်း ဆရာတော်ကြီး ဖျော့ကံထား
တဲ့ ကားလမ်းမရှိသေးဘူး။ လှေကားထစ်
ထွေအတိုင်း ကုန်းကျောင်းတက်ရတာ။

လည်းမထွက်ဘူး။ ကိုသိန်းဝင်းက
ချွေးတရွဲရွဲနဲ့ပေါ့။ စားရေးသောက်
အတွက်လည်း အဆင်ပြေပါတယ်။
ဟာကို ချက်စားမယ်ဆိုတော့ ဆရာ
က...

“ဒကာကြီးတို့ မချက်စား
နဲ့၊ ကျောင်းမှာပဲ လာစားကြပါ။
အဓိဋ္ဌာန်လာဝင်ကြတဲ့ ရသေ့၊ ရသေ့
ယောဂီတွေ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ
ထုတ်ရအောင် သက်သက်လွတ်
ဟင်းနဲ့ ကျွေးမွေးလှူဒါန်းနေပါတယ်။

“ပြေပြေမှာတောင် ခက်ခက်ခဲ
ခဲ လျှောက်ရတဲ့ ကျပ်အဖို့ တောင်တက်
ခရီးက ကြမ်းတမ်းတယ်လို့ ဆိုရပေမယ့်
မမောမပမ်းဘဲ တောင်ထိုးကို အားပြုပြီး
ရောက်အောင် တက်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဘုရား
ပေါ်ရောက်တော့ ဆရာတော်ကို အကျိုး
အကြောင်း လျှောက်ထားတော့ ဆရာ
တော်က ဘာပြောသလဲ ဆိုတော့။

စောင့် တက်လာတယ်တဲ့၊ ခြေထောက်
မသန်ဘဲနဲ့ လှေကားထစ်တွေကို တောင်
ထိုးတစ်ချောင်းနဲ့ တက်လာလိုက်တာ ချွေး
တစ်စက်မှ ထွက်တာမတွေ့ဘူးတဲ့။ ဒကာ
ကြီးက မသန်ပေမယ့် စွမ်းသူပါပဲ။ ကိုယ့်
ရည်ရွယ်ချက် ပေါက်ပြောက်အောင်မြင်မှာ
ပါ။ ကိုင်း...စိတ်ချမ်းချမ်းသာနဲ့ လိုရာခရီး
အပြီးရောက်အောင် ကြိုးစားပေတော့”

ဒီလိုနဲ့ ကျပ်တို့ စား
သောက်ရေး အဆင်ပြေသွားတယ်။
တို့ဆီမှာ ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို
ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးတဲ့အဖွဲ့ကိုပဲ အပ်
ပါတယ်။ ကိုသိန်းဝင်းကတောင် ခြေထောက်
တယ်။

“ဒကာကြီးရဲ့ ငွေလုံလ ထက်
သန့်မှုကိုတော့ အံ့ဩလို့ မဆုံးပါဘူး။ စော
စောကတင် ဦးပဉ္စင်းလေးတစ်ပါး လာ
လျှောက်သွားတယ်။ ဘုရားပေါ်ကို ဥစ္စာ

ဟုတ်တယ်။ ကေလာသ
တောင်တက်ခရီးမှာ ကျပ်ဘယ်နေရာမှာ
မှ မနားခဲ့ဘူး။ မောလည်း မမောဘူး။ ချွေး

“တောင်ပေါ်စတက်တဲ့
ကိုစိုးလွင် ပြောတာတယ်မှန်တာပဲ။
ပစ္စည်းတွေကို စွန့်ပစ်လိုက်ဖို့ ဟို
ရင် သူဟာသူ အဆင်ပြေသွားမယ်။
ဒါကို သူ့ကို ပြော

ပြောဆိုတာ ကျုပ်မသိဘူး။ ပြောချင်
ပြောမိမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သိလို့မဟုတ်ဘူး။

“မုန်ကျောင်းပေါ်ကတစ်ခွေ”

“ဒကာကြီးတို့ ဘယ်မှာ အလုပ်
သပ်ကြမှာလဲ”

“တပည့်တော်တို့ မုန်ကျောင်း
ထဲ အလုပ်လုပ်ကြမှာပါ”

ဆရာတော်ရဲ့ အမေးကို ကျုပ်
အဖြေလိုက်တော့ ဆရာတော်က...

“ဖြစ်ပါ့မလား ဒကာကြီးရဲ့ မုန်
ကျောင်းမှာ ရာသီဥတု သိပ်ကြမ်းတယ်
အဲဒါ အဲဒီမှာ ဘယ်သူမှ သွားမနေရဲကြ
ဘူး။ တခြားနေရာမှလုပ်ပါ။ စိစဉ်ပေးပါ
ဦး”

“ရပါတယ် ဘုရား။ တပည့်
တော်တို့ နေရပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း လုပ်ကြည့်ပေါ့။
ဆင်မပြေရင်လည်း အားမနာနဲ့ ဦးပွင်း
ဆရာစိစဉ်ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အရှင်
ဘုရား”

မုန်ကျောင်းဆိုတာ ကောလာသ
ဘုရားရင်ပြင်နဲ့ သိပ်မဝေးဘူး။ ရှေးဟောင်း
ကျောင်းဆောင်တစ်ဆောင်ပေါ့။ တိုင်လုံး
တွေ မုန်စီရွှေချထားတယ်။ ဘုရားရင်ပြင်
တော်ကနေ ကျီးပင်ရွာဖက်ကို ဆင်းတဲ့
ဘုရားလမ်းဘေးမှာရှိတယ်။ အဲဒီမှာ
ရာသီဥတု ကြမ်းတယ်လို့ ဆရာတော်
မိန့်ကြားရတာက ဒီလိုကြောင့်ဗျ”

“ ကောလာသစေတီတော်ကြီးရဲ့
စိန်ဖူးတော်ကြီးကို တက်ခိုးတဲ့ သူခိုးရွှေ
သောင်အကြောင်း ကြားဖူးတယ် မဟုတ်
လား။ စိန်ဖူးကြီးကို တက်ခိုးရင်း ရှေ့
သောင် ဘုရားပေါ်က ပြုတ်ကျပြီးသေ
တယ်လေ။ ရပ်သိရွာသိပ်ဟာ။ ရွှေသောင်
အလောင်းကို အဲဒီမုန်ကျောင်းနားမှာ မြှုပ်

ထားတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီ
မုန်ကျောင်းမှာ သရဲ အလွန်ခြောက်တယ်
ဆိုပဲ။ ဘယ်သူမှ မနေရဲကြတဲ့ ကျောင်း
ပျက်ကြီးပေါ့။

ကျုပ်မုန်ကျောင်းမှာ နေစဉ်
ဆီမီးကပ်လျှပ်စီးတယ်။ ဘုရားရှိခိုးပုတီး
စိပ်တယ်။ ပြီးရင် ကောလာသဘုရားရင်ပြင်
ပေါ်ကို တက်ပြီး ဂြိုဟ်ကြီးရှစ်ခွင်မှာ ဂြိုဟ်
သက်အလိုက် မေတ္တာသုတ်ကို ရွတ်
တယ်။ ဂြိုဟ်တိုင်တစ်ခုစီမှာ ပစ္စည်း ၂၄
ပစ္စည်းကို ၂၄ ခေါက်စီ ရွတ်တယ်။ ပြီး
ရင် သတ္တဝါအားလုံးကို အမျှပေးဝေတယ်။
အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေစဉ်အတွင်းမှာ ရှစ်ပါးသီလ
ကို စောင့်ထိန်းပါတယ်။

မုန်ကျောင်းမှာ စပြီး အိပ်တဲ့
ညမှာပဲ တတ်လမ်းက စတော့တာပဲ။
ညဘက် မေးခနဲ အိပ်ပျော်တာနဲ့ ခေါင်မိုး
ပေါ်က သွပ်တွေပေါ်မှာ လေမတိုက်ဘဲ
သစ်ကိုင်းတွေ လာရိုက်သလို တဝန်းဝန်း
တရဲရဲနဲ့ ဆူညံနေတာပဲ။ အပြင်ဘက်က
ခြေသံလိုလိုလည်း ကြားရတယ်။ အိပ်လို့
ကိုမရဘူး။ ဒါ ကျုပ်တို့ကို နောင်ယုက်နေ

ပြီဆိုတာ သိလိုက်တယ်။ ကိုသိန်းဝင်းကို လည်း မကြောက်ဖို့ ပြောရတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ဘုရားမှာဆီမီးကပ်လျှာ ပူဇော် ပြီး သစ္စာပြတယ်။

“ငါ အခုလုပ်နေတာ ငါ့အကျိုး တစ်ခုတည်း မဟုတ်၊ သတ္တဝါဝေနေယျ အကျိုးအတွက် ဖြစ်တယ်။ ငါ့ရဲ့ စေတနာ မှန်ကန်ပါက ဤမှန်ကန်သော သစ္စာစကား ကြောင့် အနောင်အယုက်ကင်းစွာနဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ခံရီး ပြီးပြောက်အောင် မြင်ပါစေ သား”

သစ္စာပြပြီးတော့ သူတို့ကြား အောင် ခေါင်မိုးပေါ်ကြည့်ပြီး အော်ပြော လိုက်တယ်။

“မင်းတို့ ငါ့ကို မနောင်ယုက် ကြပါနဲ့။ ငါလုပ်နေတာ မင်းတို့အတွက် လည်း ပါတယ်။ အဲဒီအကျိုးခံစားချင်ရင် မနောင်ယုက်ကြနဲ့”

ကျုပ်အော်ပြောလိုက်ပြီး မကြာ ခင်၊ ခေါင်မိုးပေါ်က အသံဗလံတွေ ရပ် သွားတယ်။ နောက်နေ့တွေမှာလည်း မကြားရတော့ဘူး။ မနက်ကျတော့ ခေါင်

မိုးပေါ်ကို လေ့လာကြည့်တော့ ခေါင်မိုး နဲ့ ထိနေတဲ့ သစ်ပင်လည်း မရှိဘူး။ သစ် ကိုင်းလည်း မရှိဘူးဆိုတာ ထူးဆန်းစွာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

“ပုဂ္ဂိုလ်ထူးနဲ့ တွေ့ခြင်း”

ပုဂ္ဂိုလ်ထူးနဲ့ ကျုပ်ကေလာသ ဘုရားမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တဲ့ (ဂ) ရက်ခြောက် နေ့မှာ တွေ့ရတာဗျ။ အဲဒီညက ဘုရား ရင်ပြင်ပေါ်မှာ ပြတွယ်ကိစ္စပြီးလို့ မှန် ကျောင်းကို ပြန်လာကြတယ်။ အိမ်ရာဝင် ဖို့ ပြင်တယ်။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်က ကျောခြင်းကပ်ပြီး အိပ်ကြတာကလား။ ကျုပ်က အရှေ့ဘက်ကျောင်းတံခါးဝကို မျက်နှာမူပြီး အိပ်တယ်။ သူက အနောက် ဘက်ကို မျက်နှာမူပြီး အိပ်တယ်။ အိပ် ရင်းက ကေလာသတောင်တကြောမှာ မှီ တင်းနေထိုင်ကြတဲ့ သတ္တဝါတွေကို ကျုပ် မေတ္တာတွေ ပို့နေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ “ခြောက်” စဉ် မီးခြစ်ကို ချစ်လိုက်တဲ့ အသံလိုလို ကြား လိုက်ရတဲ့အတွက် နှစ်ယောက်စလုံး

မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ပြီး အိပ်ရာကထထိုင် လိုက်ကြတယ်။ မီးမထွန်းထားဘဲ ဖယောင်းတိုင် ငါးတိုင်အားလောက်ရှိတဲ့ အလင်းရောင်တွေ ထိန်လင်းနေတာ။

အိပ်မက်ထဲမှာ ကျုပ်တွေ့ခဲ့ရတာတွေ ကို မီးတောက်နေတဲ့ ပုလင်းမီးခြစ်တန်း ကို ကိုင်ပြီး ရပ်နေတာကို မီးရောင်အောက် မှာ တွေ့လိုက်ရတဲ့အတွက် နှစ်ယောက် သာ အံ့အားသင့်ပြီး မင်းသက်နေကြ တယ်။ ပြီးတော့မှ သတိဝင်လာပြီး

“အဘ” လို့ ကျုပ်အသံ ခေါ်လိုက်မိတယ်။ အဘက ကျုပ်အသံ ကို လက်နဲ့သပ်ပြီးတော့ ပြောတာ။

“မင်းကတိတည်သားပဲ။ ထားတဲ့ ကတိအတိုင်းလုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ရဲ့ လုပ်ရပ်မှန်တယ်။ ဒါကြောင့် မင်း ချင်တာကိုရမယ်။ အခု မင်းကို ကတိ ခဲ့တဲ့အတိုင်း ငါလာတွေ့တာပဲ။ ဘုရား ထူးဆိုတာ အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ရတာ ဒါမှမဟုတ် ဒီလိုအပြင်မှာ ပြောင်သွယ် တယ်ကွ။ ပူးတာကပ်တာ နှုတ်ခတ်စားစားတာမရှိဘူး။ ကိုယ့်အတွက်

အောင်မြင်အောင်လုပ်”

ပြောပြီးတာနဲ့ အဘဟာ
 ကျောင်းအပြင်ကို ထွက်သွားပြီး သင်္ကန်း
 ခင်အုပ်ထဲကို ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်
 သွားတယ်။ သတိရပြီး နှစ်ယောက်သား
 ဆတ်မီးကို ကိုယ်စီကိုင်ပြီး လိုက်ရှာတော့
 မတွေ့ရတော့ဘူး။ မနက်ရောက်တော့
 အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တာ (၉) ရက်မြောက်နေ့ဖြစ်
 သို့ လုပ်စရာကိစ္စတွေကို အပြီးအစီးလုပ်
 တယ်။ အားလုံးပြီးတော့ ဘုရားရင်ပြင်မှာ
 နီတဲ့ ခေါင်းလောင်းတွေကို (၂၄) ချက်စီ
 ဆွဲပြီး အောင်ပြီး...အောင်ပြီလို့ သုံးကြိမ်
 ကြွေးကြော်လိုက်တယ်။ ထူးခြားတာက
 နံကျောင်းအဝက ခေါင်းလောင်းကို (၂၄)
 ချက်ထိုးပြီးတဲ့အချိန်မှာ ကျောင်းဝမှာ စိုက်
 ထားတဲ့ ရွက်လှပန်းပင်ဟာ အချိန်တော်
 တော်ကြာအောင် လေမတိုက်ဘဲ ထင်
 ထင်ရှားရှားပြီး လှုပ်ရှားနေတာကို တွေ့
 လိုက်ကြရတာပါ။

မနက်ဆွမ်းစားချိန်မှာ ဆရာ
 တော်ကို နှုတ်ဆက်ရင်း ဆရာတော်မေး
 လို့ ဒီအကြောင်းကို လျှောက်ထားတဲ့အခါ

ဆရာတော်က မေးတယ်။

“ဒီဘုရားပေါ်မှာ အဓိဋ္ဌာန်လာ
 ဝင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးရှိတယ်
 ဒကာရဲ့။ ဒကာကြီးမြင်တွေ့ရတဲ့ သူဟာ
 သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်များ
 မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ဒကာရဲ့”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဘုရား။ ဒီမှာ
 အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တဲ့ သူတွေထဲမှာ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်
 နဲ့တူတဲ့သူ မပါပါဘူး ဘုရား”

အဲဒီအခါမှာ ဝါးခယ်မဘက်က
 အဓိဋ္ဌာန်လာဝင်ရတဲ့ ရသေ့တစ်ပါးက
 (အမည်ကို မဖော်ပြလိုတော့ပါ) သူကော
 မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ သူဟာ ညဘက်မှာ
 လျှောက်သွားလေ့ရှိကြောင်း ပြောပါတယ်။
 ကျွန်က လုံးဝမဖြစ်နိုင်ကြောင်း ကိုယ်
 လုပ်တယ်ဆို ကိုယ်သိရမှာပေါ့လို့ ပြန်
 ပြောလိုက်တယ်။ သူက ကျွန်ကို အထင်
 သေးတဲ့ ပုံစံနဲ့ကြည့်ပြီး ထွက်သွားတယ်။
 အဲဒီရသေ့က ဝဝဂ ရက် အဓိဋ္ဌာန်လာ
 ဝင်တာတဲ့ ကျုပ်တို့ ပြန်သွားပြီး နှစ်ရက်
 လောက်အကြာမှာ ဘုရားအလှူခံပုံထဲက
 အလှူငွေတွေခိုးလို့ မောင်းထုတ်ခံရ

ကြောင်း သိရတယ်။

“ကောလာသမု ဘုရားကိုးဆူသို့”

ကောလာသပြန်လာတဲ့အထိ
 ဘုရားမရသေးဘူး။ ဘာမှလဲ မပြောဘူး။
 ဘာမှ တပ်မခိုင်းတာနဲ့ အိမ်မှာပဲ ဘုရားရှိ
 ခိုး ပုတီးစိပ်၊ ပရိတ်ရွတ် စတဲ့လုပ်ငြိတိုင်း
 အလုပ်တွေကို လုပ်နေတယ်။ သတ္တဝါ
 တွေကို မေတ္တာပို့၊ ဂုဏ်တော်ပုတီးကို
 တစ်နေ့သုံးကြိမ် ဆယ်ပတ်စီစိပ်တယ်။
 အဲဒါတွေကို သုံးလတိတိ လုပ်ပြီးပြီး အား
 နာပါနဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို တစ်လနဲ့ ဆယ်ရစ်
 ရက်တိတိ လုပ်ပြီးပြီး အဲဒီအခါမှ သူတို့
 ဘက်က ကျွန်ကို လာပြောတယ်။ အောင်
 မြင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ အုန်းဆွမ်းကပ်
 ပါ။ ပြီးရင် ဘုရားကိုးဆူမှာ ဂုဏ်ပုတီး
 တစ်နေ့သုံးကြိမ် ဝဝဂ ရက် အဓိဋ္ဌာန်ပြု
 ပြီး စိပ်ပါ” တဲ့။

ဒါနဲ့ ကျွန်လည်း ဘုရားကိုးဆူ
 ကျောင်းဆရာတော်ကို အုန်းဆွမ်းသွား
 ကပ်လိုက်တယ်။ ဘုရားကိုးဆူ ကျောင်း
 ဆိုတာ အခု စာရေးဆရာ ဓမ္မတေရီ အရှင်

ဝိရိယ (တောင်စွန်း) ကျောင်းထိုင်တဲ့
ဓမ္မဘောရိကျောင်း နေရာမှာပေါ့။ ကျုပ်
အိမ်နောက်ဖေးက တက်ရင်ရတယ်။
ကျွန်အေးပချဲ့တောင်စွယ်မှာ ရှိတယ်။
အဲဒီတုန်းက ဓမ္မဘောရိဆရာတော် အရှင်
ဝိရိယ သီတင်းမသုံးသေးဘူး။ ခင်ဗျားက
ပိုသိမှာပေါ့။

“သိပါတယ်ဗျာ။ ဆူရဇာတော်
အတွေးသစ်ဂျာနယ်မှာ ဆောင်းပါးတွေ
ရေးနေတုန်းက ဆရာတော်နဲ့ကပ်ပြီး သူရိန်
စိုး (ဓမ္မဒူတ) တို့ ကျွန်တော်တို့တောင်
အတွေးသစ်မှာ ဝင်ခွေလိုက်ကြသေး
တယ်။ နောက်ပိုင်း မြဝတီကိုရောက်တော့
ဂျာနယ်တွေ မဂ္ဂဇင်းတွေနဲ့ အဆက်ပြတ်
ပြီး လိပ်စာတွေပါ ပျောက်သွားတာနဲ့
အဆက်ပြတ်သွားတာ အတော်ကြာသွား
သေးတယ်။”

“ကျုပ် ဘုရားကိုးဆူတက်တဲ့
နေ့က တောင်ခြေမှာ ဆင်လိပ်ပြာကြီး
တစ်ကောင်ကို တွေ့တယ်။ ကျုပ်မျက်နှာ
နားကို လာဝဲနေတာကြောင့် မောင်းထုတ်
မိသေးတယ်။ နောက်မှ ဒါငါ့ကိုလာကြို

တာဖြစ်မယ်လို့ တွေးမိပြီး သူ့နောက်က
လိုက်ခဲ့တယ်။ ခြေမသန်တဲ့ကြားက ဘုရား
ကိုးဆူတက်ရတာ မလွယ်ဘူးဗျာ။ လှေ
ကားထစ်ရှိတာ မဟုတ်တော့ နေ့တိုင်း
ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ ရောက်အောင် သွားရတယ်။
လိပ်ပြာကြီးက မြောက်ဘက်
တည့်တည့်ကို လှည့်ထားတဲ့ ဂူတစ်လုံး
မှာ သွားနားတယ်။ အဲဒီ ဂူပေါ်မှာ စေတီ
တစ်ဆူရှိတယ်။ အဲဒါ ကျုပ်အဓိဋ္ဌာန်ဝင်
ရမယ့် ဂူပဲဖြစ်မယ်ဆိုပြီး အဲဒီဂူမှာပဲ
အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ အဓိဋ္ဌာန်
ဝင်နေတုန်းမှာ...

“မင်းလိုချင်တာ ဒညင်းညို
နောင်မှာ လာယူ” ငို ပြောသံကြားတဲ့
အတွက် ကျုပ်သွားကြည့်တော့ ငွေပြား
တွေကို တွေ့တယ်။ မလိုချင်တာနဲ့ အိမ်
ရှေ့ကပြင် အောက်က ဆင့်တွေကြားမှာ
ထိုးထည့်ထားလိုက်တယ်။ အဲဒီငွေပြားရ
တဲ့နေ့ကစပြီး တစ်ကိုယ်လုံးယားယံလာ
တဲ့အတွက် အဲဒီဟာတွေကို ဒညင်းပင်
အောက်မှာ သွားပြန်ထားလိုက်မှ ပျောက်
သွားတယ်။

“ဝိဇ္ဇာပေးတဲ့ဘုရား”

အဲဒီနှစ် ကဆုန်လပြည့်
မတိုင်မီ။ ၁၃ ရက်နဲ့ ၁၄ ရက်နေ့တွေ
အိပ်မက်မက်တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ
ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ ဆံပင်ကို ဖားလျှားချထား
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ကျုပ်ကို မေးတယ်။
“မင်းကို ရွှေဘုရားပေးမယ်
မလား”တဲ့။

“မလိုချင်ဘူး” လို့ ကျုပ်
ဖြေလိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ အိပ်ရာက နိုး
တယ်။ ဘာကြောင့် မလိုချင်လဲ။
မသိဘူး။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဖြေတာ။ နား
ကြည့်တော့ ညဉ့် (၁၁) နာရီခွဲပြီး
ပြန်အိပ်လိုက်တယ်။ စောစောက အိပ်
ပဲ ပြန်မက်ပြန်တယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
ပြန်တယ်။

“ရွှေဘုရားမလိုချင်ရင်
ဘုရား ယူမလား။ မနက်လာယူလို့
လိုပြောတော့ ကျုပ်လည်း
စောက အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ငြင်း
မိတယ်။ အိပ်ရာကနိုးလာတော့ ၁
၃၅ မိနစ် ရှိပြီး ကျုပ်လည်း အသံ

အားဖြင့် ပြန်အိပ်လိုက်တယ်။ စောစောက
အိပ်မက် ထပ်မက်ပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါ
ဆရာ အိပ်မက်ထဲက ပုဂ္ဂိုလ်က စောစော
ထထက် ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်
ဆရာဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်တောင်တောင်တင်း
တင်း အရပ်တောင်တောင်မောင်းမောင်း
ဆံပင်ဂုတ်ဝဲနဲ့ အင်္ကျီအညိုရောင်၊ ရှမ်း
ဆောင်းဘီအနက်ကို ဝတ်ဆင်ထားတယ်။
အိပ်မက်အိပ်လည်း ပါတယ်။ သူ့က ကျုပ်
နဲ့ ပြောတယ်။

“ဘာဘုရားမှ မယူရင် ကြေး
ဆင်းတုတော်ပဲ ရတော့မယ်။ မနက်ဖြန်
ညင်းညီနောင်မှာ လာယူပါ။” လို့
ပြောတယ်။ ကျုပ်ကလည်း...

“မလာယူနိုင်တော့ဘူး။ ခိုင်းတဲ့
စိစွတွေ အကုန်လုပ်ပြီးပြီ။ အိမ်တိုင်ရာ
ဆက် ပို့ပေးမှ ယူမယ် မပို့ပေးရင်
ဆရာဘူး” လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ကောင်းပြီ။ ဒါဆို ပို့ပေးမယ်။
အိပ်မက်တာရမယ် ဘယ်ပုံစံ ယူမလဲ”

“ဓမ္မစင်္ကြာ မုဒြာပုံစံ ရှေး
ဆောင်း ဆင်းတုတော် တစ်ဆူလိုချင်

တယ်”

“ကြီးကြီးလား သေးသေးလား”

“သင့်တော်ရုံဆို ရပါတယ်”

“ဒီလိုဆို မင်းအိမ်က ဘုရားစင်
ပေါ်ရှိတဲ့ ဘုရားပွဲက အုန်းသီးပေါ်မှာ ထား
ပေးမယ် တက်ယူတော့”

အိပ်မက်ကလွန်နိုးပြီး ထကြည့်
တော့ မနက် ၃ နာရီထိုးပြီ။ ဘုရားပွဲက
အုန်းသီးပေါ်မှာ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း
ဒီဘုရားကို တွေ့ရတာပဲ။ အဲဒီနေ့ဟာ
မှတ်မှတ်ရရ ၁၃၄၁ ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့်
နေ့။ ဘုရားရှင် ဘုရားအဖြစ် ရောက်တော်
မူတဲ့နေ့ ဖြစ်နေတယ်။ ‘နောက်တစ်ခုက
ဘုရားရပြီး ဝါဆိုလပြည့်နေ့မှာ ဆင်းတု
တော်ရဲ့ မျက်နှာတော်မှာ ချွေးတွေ သီး
နေတာကို အမှတ် ၁၀၅ ဆန်စက်က
ဦးထွန်းမြင့်တို့ မောင်နမတစ်စုနဲ့ တိုက်
နယ် ဆရာဝန်ဒေါက်တာ ကျော်သီဟတို့
လည်း ဖူးတွေ့ခဲ့ရတယ်။

ဆရာထက်အောင်လင်းသည်

ရောက်ပေအင်မေးကြသူများအား ဆင်းတု
တော်ကို ဖူးစေပြီး လိုရာဆုတောင်းရန်
တိုက်တွန်းလေ့ရှိသည်။ ဘုရားရရှိပုံကိုမူ
ပြောမပြန်။

စာရေးသူပင်လျှင် မည်သည့်
အတွက် ဆင်းတုတော်ကို ဖူးပြီး ဆု
တောင်းခိုင်းရသလဲ ဆိုသည်ကို သိချင်
လွန်း၍ အတင်းမေးမြန်းမှ ပြောပြသည်။
ဖူးခွင့်ရသူများ ဆုတောင်းပြည့်မပြည့်ကို
မူ ကိုယ်တွေ့ကြုံမှ သိကြပေမည်။ ထို
ကြောင့် သူ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ဖူးကြရသူ
များ ကြည့်ညှိသဒ္ဓါပွားကြစေရန် ရေးသား
တင်ပြလိုက်ရလေသည်။

(မှတ်ချက်) ဝိဇ္ဇာပေးသော
ဘုရားနှင့်ပတ်သက်၍ သိရှိလိုပါက မြဝတီ
မြို့ ၁၇ ဂိတ်သွားရာလမ်း၊ ပြည်သူ့စစ်
ဂိတ်ဝှို ဆရာထက်အောင်လင်း (တောင်
စွန်း) အဆင့်မြင့်ဗေဒင်ပညာရှင်အား မေး
မြန်းစုံစမ်းနိုင်ပါသည်။)

သျှင်ရဲထွဋ် (တောင်စွန်း)
ခေတ္တမြဝတီ

၂၀၁၅ ခြေလအတွက် ဟောစာတမ်း

နက္ခတ်(၃)သွယ် ပြေလ ဟောစာတမ်း နတ်မျက်စိ ဆရာအောင်စိုး

၁၁၅ ပြီလအတွက် ရှေးရှေးက

ကျေးဇူးရှင် ဆရာကြီးများ၏

လက်ဆန်းဗေဒင်

နက္ခတ်သုံးသွယ်ဆိုသည်

နတ်နက္ခတ်၊ လူနက္ခတ်၊ ဘီလူး

နက္ခတ်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

မိမိရဲနက္ခတ်ကို သိလိုပါက

မိရဲ မွေးသက္ကရာဇ်ကို ၃ နှင့်စားပါ။

၁ ကြွင်းသော် နတ်နက္ခတ်ဟု

သိပါ။

၂ ကြွင်းသော် လူနက္ခတ်ဟူ၍

မှတ်ပါ။

သုညကြွင်းသော် ဘီလူးနက္ခတ်

ဟူ၍ ဆိုပါသည်။

တနင်္ဂနွေသားနတ်နက္ခတ်ဖွားများ

ပျော်ရွှင်သောခရီး ရှိမည်။

လက်ဆောင်ရမည်။ အောင်မြင်မှုတွေ ရ

မည်။ အိမ်မှာ အပူသည် ရောက်မည်။

လျှောက်လုပ်ရမည်။ အိမ်ထောင်ရေး

တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး နားလည်လာလိမ့်

မည်။ ငွေကံအားနည်းချိန် ဖြစ်သည်။ ညီ

မိမိကို မောင်နှမ သားသမီးတွေတွက်

သတင်းကောင်းကြားမည်။ အချစ်ရေးမှာ

တုံတိုးပြောမိ၍ လွမ်းဇာတ်ခင်းရမည်။

စာသင်သားအနေနှင့် ကျောင်းစာမှလွဲ၍

အခြားအတွေ့များ ဖယ်ထုတ်ထားပါ။

ယတြာ - ကလေးများကို သကြားလုံး

ဝေပေးပါ။

တနင်္ဂနွေသားသမီးလူနက္ခတ်များ

စိတ်ရှုပ်စရာပေါ်မယ်။ အထက်

လူကြီးရဲ့ အားကိုးခြင်း ခံရမယ်။ နေရာ

ပေးချင်းခံရမယ်။ ပစ္စည်းတွေ ပျောက်ရ

မယ်။ ခါးနာခြေနာ ဒဏ်ရာရတတ်တယ်။

စိတ်မော လူမောကိန်းဆိုက်ချိန်။ အိမ်

တွင်းရေးမှာ သာယာမှုရှိမယ်။ အိမ်ပြင်

စရာ ပေါ်မယ်။ ခရီးတစ်ခုကို သွားဖို့

တာရှုနေမိမယ်။ ချစ်သူတို့ အမှတ်တရ

တွေဖြစ်ပေါ်ချိန်။ ငွေကို ရေလိုသုံးနိုင်ချိန်။

ပညာရေးကို စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး ဖိပြီး

ကြိုးစားပေးပါ။

တနင်္ဂနွေဘီလူးနက္ခတ်ဖွားများ

အလုပ်များပြီး ငွေမဝင်ချိန်။

အရောင်းအဝယ်ကောင်းသော်လည်း

အကြွေးကျန်နေမည်။ ရောင်းမှားဝယ်မှား

တတ်တယ်။ ဘာသာရေးလုပ်ဖြစ်မယ်။

အိမ်ထောင်ရေး အေးစကဲနေမယ်။ မိတ်

ဟောင်း ဆွေဟောင်းတွေမယ်။ အိမ်မှာ

နေလိုစိတ် နည်းပါးချိန်။ လူလင်ငယ်များ

ချစ်သူထံမှ လက်ဆောင်ရမယ်။ ပညာ

ရေးမှာ အရေးကြီးကာလရောက်ပြီမို့ ကျက်စား တွက်စာတွေမှ အောင်မြင်စရာ ရှိနေပါပြီ။

ယတြာ - မွေးနေ့တိုင်းမှာ ဘုရားရှင်ကို နှိကပ်လှူပေးပါ။

တနင်္လာနတ်နက္ခတ်ဖွား

ခရီး ရှိမယ်။ အခွင့်အရေး ကောင်းရမည်။ ငွေဝင်စရာရှိမည်။ ရာထူး တိုးဖို့ အခြေအနေပေါ်မယ်။ ကျန်းမာရေး က ရုတ်တရက် ညံ့သွားတာ။ အဆစ် အမြစ်၊ အာရုံကြော ဒုက္ခပေးတာ ကြုံ မယ်။ အိမ်မှာ အတူနေသူတို့ ပြဿနာ ပေါ်မယ်။ အိမ်မှာ မပျော်ဖြစ်မယ်။ ဒီ အချိန်မှာ စကားကို ချင့်ချိန်ပြောလေ။

နှုတ်နည်းလေ ကောင်းလေပါပဲ။ လူငယ် များမှာ ခင်မင်မှုတစ်ဆင့် စိတ်ဝင်စားမှု ပြရာက အကြင်နာမီးရွာသွန်းချိန်။

ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများမှာ စာမေးပွဲ ရက်တွင်း သက်သတ်လွတ်စားနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပါ။

ယတြာ - ငါးကို အစာကျွေးပါ။ ငါး လွှတ်ပေးပါ။

တနင်္လာ လူနက္ခတ်

လူကြီး ခင်မင်မယ်။ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်ချင်း ချောက်ချခြင်း ခံရတတ် တယ်။ စိတ်ထဲရှိသမျှ ပြောမထုတ်တဲ့ လေ့ကို စောင့်ထိန်းပါ။ ခရီးဝေးပေါ်မယ်။ ရောင်းဝယ်ကုန်သည်တွေ မျှော်လင့်ချက် ပြည့်ဝလန်းဆန်းတက်ကြွမယ်။ မိဘ ကျန်းမာရေးတွက် ပူပန်ရမည်။ အိမ် ထောင်ရေးမှာ မိမိလျှို့ဝှက်ထားတဲ့ ကိစ္စ ပေါ်ပေါက်လာမယ်။ ငွေက ဟိုက ဒီက ဝင်မယ်။ ချစ်သူတို့ကြည်နူး မဆုံးဖြစ်ရ ချိန်။ ပညာရေးမှာ ဝိသိယအားထည့်ပြီး စာကျက်ရှိန် မြှင့်ရန် လိုအပ်ချိန်။

ယတြာ - စံပယ် ငါးကုံးကို စား ဖြေတဲ့နေ့တိုင်း ဘုရားရှင်အား လှူ ပါလေ။

တနင်္လာ ဘီလူးနက္ခတ်ဖွား အတားအဆီးများကြော

အောင်ပွဲရချိန်၊ စက်ပစ္စည်း ဝင် ရတာနာ ဝင်မယ်။ သို့သော် ရင်က အသက်ရှူမဝ၊ ဗိုက်မကောင်းစေ ကြံ့မယ်။ သို့မဟုတ် မိသားစုဝင်တစ် ခါးဆေးခန်းပြသရက်နီး ရှိနေပြီး ကျည် သူ ပေါ်မယ်။ အိမ်ကိစ္စနှင့် လူမှုရေး ကြောင့် မနားဖြစ်နေမယ်။ ငွေရလေ ငွေဝင်စရာတွေ ဖြစ်မလိုနှင့် လွှဲနေ အိမ်ထောင်ရေးမှာ တစ်ဦးပေါ်လာ လေးစားဖို့ လိုအပ်ချိန်။ ချစ်သူတို့ ထိခိုက် စကားကြောင့် ဒေါသလှိုင်းထန်နေ စာသင်သားတို့ ခက်မယ်ထင်တဲ့ ရပ်ကို လွယ်ကူစွာ ဖြေဆိုနိုင်ပြီး ဝင်ရန် တာစူချိန်။

ယတြာ - ဘုရားဂုဏ်တော် ၉ သက်စေ့ ပူဇော်ပေးပါ။

အင်္ဂါ လူနက္ခတ်ဖွား

ရုံးကိစ္စပေါ်မယ်။ အထက်
လူကြီးဖြစ် မပျက်ဖို့ အရေးကြီးချိန်။ မိမိ
စန်းထချိန်ဖြစ်နေလို့ပါ။ အရောင်းအဝယ်
မှာ ဖောက်သည်သစ်တွေ တိုးမယ်။
ရောဂါသေးတွေ ဝင်ရောက်ချိန်၊ ရပ်ဝေး
ကိစ္စ မျှော်လင့်တာထက် ပိုအောင်မြင်

အင်္ဂါ ဘီလူးနက္ခတ်များ

စိတ်ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုတွေဆက်
တိုက် ကြုံရမယ်။ ကူညီမသုတေ့ ပေါ်လာ
မယ်။ စွန့်စားတာတွေ အောင်မြင်မယ်။ စက်
ပစ္စည်းအသစ် ဝင်မယ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်
အချင်းချင်း အငြင်းအခုံဖြစ်မယ်။ သို့သော်
မိမိဝတ်စားသမျှ ဝေဖန်မဆုံးဖြတ်နေမယ်။
သတိနှင့်ယှဉ်ပြီး တည်တန့်တဲ့စကားမျိုး
ပြောသင့်ချိန်။ အိမ်တွင်းရေးရာ နားလည်မှု
တွေ လွဲနေမယ်။ ဘာသာရေး ဖိလုပ်ပါ။
မေတ္တာယှဉ်သော အလုပ်ကိုလုပ်ပါ။ စိတ်
ကြောင့် ကျန်းမာရေး ထိခိုက်စရာကြုံမယ်။
ချစ်သူ အမုန်းကို ခံရတတ်ချိန်။ ပညာရေး
မှာ အောင်လံထူချိန် ရောက်ပါပြီ။

ယတြာ - ထောပတ်ဆွမ်းလှူပေးပါ။

အင်္ဂါ နတ်နက္ခတ်ဖွား

အစားကောင်း စားရချိန်၊ မနာ၊
သူများ ဝန်းရံချိန်။ ခရီးမမျှော်လင့်ဘဲ
မယ်။ အခက်အခဲသော်လည်း လုပ်ငန်း
အောင်မြင်ချိန်။ ရေချိုး ဆင်ခြင်ပါ။ အိမ်
တော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မရ ဖြစ်ချိန်။
နုချင်းပြိုင်ရင်ပြိုင်၊ ဆွေမျိုးမောင်နှမ
အတွက် စကားများမယ်။ အရောင်း
အဝယ် ကောင်းမယ်။ အမှုကိစ္စများ ပြေ
အောင်မြင်မယ်။ ငွေကို ချွေတာ သုံး
စိတ်ကူးဝင်မယ်။ အသက်ကြီးမှ ဝက်
ဆစ်ပေါက်ကိန်း ရှိနေမယ်။ ကျောင်း
များ စာမေးပွဲကို အခက်အခဲမရှိ ပြေ
အောင်ကိန်း ရှိနေမယ်။

ယတြာ - ဘုရားရှင်တာ ပဲကြော်ငါးခု
လှူပေးပါ။

ဗုဒ္ဓဟူး နတ်နက္ခတ်ဖွား

လမ်းကြောင်းသစ် လုပ်ငန်း
သစ် ကြုံမယ်။ အခက်ခဲများမှ အောင်မြင်
မှု ရယူမယ်။ အိမ်ကပ်လိုစိတ် နည်းနေ
မယ်။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ အလျော့ပေး
အလိုက်သင့်နေပေးရတတ်ပါတယ်။ ငွေ
ကံတော့ ခက်ခဲစွာ လှုပ်ရှားရမယ်။ သွား
ခါး ခုကွပေးမယ်။ အချစ်ရေးမှာ အခက်
ခဲ တွေ၊ နာကြည်းစရာ ကြုံမယ်။ ပညာ
ရေးမှာ အားမာန်ပြည့်ဝစွာနှင့် စာမေးပွဲ
ခန်းကို အရောက်သွားနေမယ်။

ယတြာ - ဘုရားမှာ လက်ဖက်ရည်
လှူပြီး အရဟံ ဂုဏ်တော် ပွားများပေးပါ။

ဗုဒ္ဓဟူး လူနက္ခတ်

အိမ်ပြင်ကိန်းရှိမယ်။ အလုပ်
နေရာသစ်ရွှေ့ရမယ်။ ဩဇာတက်လာ
မယ်။ ကြိုးစားရက်နပ်မယ်။ အနာ အဖျား
မကင်းဖြစ်မယ်။ စည်းကမ်းနှင့် စည်း
တစ်ခုခုကို အိမ်ထောင်ရေးမှာ ချိုးဖောက်
မိမယ်။ ငွေကြေး အခွင့်အလမ်း အခွင့်
ကောင်း ရှိလာမယ်။ အင်္ဂါသားသမီး

ကြောင့် စိတ်ရှုပ်ရမယ်။ ကြာသပတေး
သားတွေနဲ့ စိတ်တူသဘောတူရှိလာမယ်။
အချစ်ရေးမှာ အလျော့ပေးရတာ၊ မသိ
ချင်ယောင်ဆောင်ရတာ ကြုံမယ်။ ပညာ
ရေးမှာ Top Ten ပါဝင်ရန် ယုံကြည်စိတ်
ခိုင်မြဲဖို့ လိုပါမယ်။

ယတြာ - ပေါက်ပေါက်ဆွမ်း ဘုရားရှင်
အား လှူဒါန်းပါ။

ဗုဒ္ဓဟူး သီလူးနက္ခတ်

အတိုက်အခံကြားမှ အောင်
မြင်မယ်။ ဒေါသလျော့ရမယ်။ သည်းခံ
စိတ်ကို ငယ်ထိပ်မှာ အမြဲပန်ဆင်ရကိန်း
ရှိချိန်။ စကားနည်းမှ တရားမြဲဆိုသလို
စကားကို ဆင်ခြင်သင်ချိန်၊ ငွေကြေးနှင့်
အကူအညီ ကောင်း ရချိန်ဖြစ်တယ်။
အလှအပဆိုင်ရာ ပစ္စည်း လှုပ်စစ်ပစ္စည်း
များ ဝင်မယ်။ လူကြီး မိဘ ကျန်းမာရေး
အတွက် စိတ်သောက ဝင်ရမယ်။ အိမ်
ထောင်ရေးမှာ အလိုလိုက်၊ အကြိုက်ပေး
လို့ ပျော်ရွှင်ကြမယ်။ အချစ်ရေးမှာ
အချစ်ဟောင်းနှင့် ဆက်သွယ်မိလို့ အချေ

အတင် ဆွေးနွေးငြင်းခုံနေရမယ်။ အိမ်
ညှော်ကောင်းရောက်မယ်။
ယတြာ - မိမိမွေးနံ့ထောင်ရှိ ဘုရား
အား ရေသပ္ပာယ်ပါ။

ကြာသပတေး နတ်နက္ခတ်ဖွား

စိတ်တက်ကြွနေမယ်။ အိမ်
နိုင်မယ်။ ပါးရည်နပ်ရည်ရှိလာမယ်။
သော် အတွေးများနေမယ်။ အထူး
အချိန်တို့တွေကြောင့် စိတ်ပင်ပန်းနေ
နေရာသစ်ကို ရှာရမယ့်ကိစ္စ ဆင်
အရောင်းအဝယ် စန့်တလာမယ်။
ကြေး အရှုပ်အရှင်း ပေါ်မယ်။ အိမ်
ရေးမှာ နားလည်ပေးခြင်းခံရမယ်။ သိ
ရှိတတ်ပါတယ်။ စနေသား ဗုဒ္ဓဟူး
တွေကြောင့် နာမည်ရမယ်။ ခုနစ်
အလိုလိုက်ခြင်းခံရမယ်။ ပညာရေး
နာဘဲ ကြိုးစားလို့ အောင်မြင်မှုမရှိ
လှမ်းကိုင်မိမယ်။
ယတြာ - နေအိမ်ဘုရားဆောင်မှာ
ပန်း လှူပေးပါ။

သြာသပတေး လူနကွတ်

မင်္ဂလာပွဲ၊ အလှူပွဲ ဆင်နွဲ့ရန်
 အိမ်ပြင် အိမ်ပြောင်းကိစ္စ ပေါ်မယ်။ ကူညီ
 သံသ့ ရှိမယ်။ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ
 အိမ်တွဲ အိမ်ကို ကြွလာမယ်။ မျက်စိ
 အဖျားအနာ ရှိမယ်။ တာဝန် ပိနေ
 မယ်။ လူနာမေးပေါ်မယ်။ ငွေ ကံကောင်း
 နေမယ်။ ဗုဒ္ဓဟူး၊ တနင်္ဂနွေသားတွေ
 အကျိုးပြုမယ်။ ရေလမ်းခရီး ဆင်ခြင်ပါ။
 အိမ်ထောင်ရေးမှာ ကိုယ်က သည်းခံ
 သဘောနဲ့ အဆင်ပြေမယ်။ အချစ်ရေးမှာ
 တတ်သာလို့ ခပ်ခွာခွာနေရကိန်း ရှိမယ်။
 ပညာရေးကံက အထူးကောင်းပါပြီ။
 သြာ - ပဌာန်းတော်ကို နေ့စဉ် ၂၇
 ခေါက် ပူဇော်ပါ။

သြာသပတေး ဘီလူနကွတ်

ခေါင်း မဖော်နိုင်လောက်
 အောင် အလုပ်များချိန်၊ အလုပ်များ
 စိတ်တိုမိနေမယ်။ မိမိရဲ့အလုပ်မှာ အစဉ်
 ပြေသမျှ ခံစားချက်ကို အိမ်သို့ သယ်
 ဆောင်ပေါက်ကွဲမိနေမယ်။ ဖောက်သည်

တွေ တိုးလာမယ်။ အရောင်းအဝယ်သမား
 များ ငွေရွှင်ချိန် ဖြစ်မယ်။ ဘုရားဖူး
 ဘုရားတည်၊ အလှူပေးကိစ္စတွေကြုံမယ်။
 ရာသီဥတုရှိ၍ အစားအသောက်ကို ဆင်
 ခြင်ပါ။ လောင်းကစားများ အကျိုးယုတ်
 ချိန်၊ အိမ်ထောင်သည်များ စန်းထနေ
 မယ်။ အသိဉာဏ်နှင့် ဆုံးဖြတ်ပါ။ ဘာပဲ
 ဖြစ်ဖြစ် အိမ်ထောင်ရေးမှာ ပျော်ရွှင်စရာ
 တွေနှင့် ပြည့်နက်နေမယ်။ အချစ်ရေးမှာ
 စိတ်ရှည်ပေးတတ်တဲ့ မိမိကို အချစ်ပို
 နေမယ်။ ပညာရေးကဏ္ဍမှာ စာမေးပွဲ
 ရက်တွင် စမ်းနူးစာရှောင်ပါ။ လက်မ
 ထောင်ရမယ့် အခြေအနေရောက်မှာ
 မလွဲပါ။
 သြာ - ဂုဏ်တော်ကိုးပါး ရွတ်ပွားပါ။

သောကြာ နတ်နကွတ်ဖွား

အကျပ်အတည်း ကြုံချိန်။
 ဘယ်သူမှမပြု မိမိမှ ဖြစ်ချိန်။ စိတ် ခက်
 ထန်နေမယ်။ အလုပ်ခွင်မှာ စိတ်တိုင်း
 မကျချိန်။ စေတနာ စော်ကားခံရမယ်။
 ခရီးစဉ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်မယ်။ အချိန်
 နောက်ကျသွားလို့ နစ်နာမှုတွေ ကြုံမယ်။
 မိမိဂုဏ်သိက္ခာ ပွန်းပဲ့စေမည့် သောကြာ၊
 အင်္ဂါသား သတိထားပါ။ အိမ်ထောင်ရှင်
 များ အိမ်ထောင်ဖက်မှ ချစ်သက်
 လက်ဆောင်ရအံ့။ အချစ်ရေးမှာ အကြင်
 နာမိုးတွေ ရွာသွန်းပြီးချိန်။ ပညာသင်
 အရွယ်များမှာ ထင်မှတ်တာထက် ပိုမို
 ပြေဆိုနိုင်သွားမည်။ သီချင်းများ နား
 ထောင်ပြီး စာဖတ်လေ့တော့ ပျောက်
 ရန် လိုပါ၏။

သြာ - စာကလေးတွေ ဘေးမဲ့လွတ်
 ပါလေး။

သောကြာ လူနကွတ်ဖွား

အလုပ်များချိန် အရောင်း
 အဝယ် စန်းထလာမယ်။ လူကြီးတွေရဲ့
 နေရာပေး ဦးစားပေးခံရမယ်။ လူအများ

နှင့် ရောယှက်ပြီး နေပေးပါ။ သီးခြား ဆန်ဆန် မနေရချိန်၊ ဉာဏ်ပညာထွန်း တောက်ချိန်၊ ရန်သူ၊ မနာလိုသူတွေ ပို၍ ခံပြင်းစရာ ဖြစ်စေမယ့် အောင်မြင်မှု ရမယ်။ စက်မှုပစ္စည်းသစ်၊ ဖုန်းအသစ်အဆန်း ဝင်မယ်။ အတိတ်ဟောင်း၊ မိတ်ဆွေ ဟောင်းနှင့် မြန်တွေ့ရမယ်။ ရင့်ကျက် လာသော သင့်အသိစိတ်က စိတ်တုန် လှုပ်မှုများ လျော့ပါးနေမည်။ အိမ်ထောင် ရှင်များ၊ မွေးရပ်မြေသွားရင်း ပြဿနာ တက်မည်။ လှလင်ပျိုများ၊ အချစ်ရေး စနစ်ထလာလိမ့်မည်။ ပညာရေးမှာ တစ်ဆင့် တက်ရန် အခြေအနေ ကောင်းနေပါပြီ။

ယတြာ - ငါးစာ၊ ခိုစာကျွေးပါ။

သောကြာ ဘီလူးနက္ခတ်များ

အောင်မြင်မှု ရောင်ခြည်သန်း ချိန် ဆန္ဒနှင့် ဘဝတစ်ထပ်တည်းကျချိန် ရာထူးကောင်း။ နေရာကောင်းရမယ့် အလှူအတန်းပြုရကိန်းရှိမယ်။ စိတ်ထွက် ပေါက်ရှာမိနေမယ်။ လူသိမခံနိုင်သော ကိစ္စ ပေါ်ပေါက်တတ်သည်။ အသွား အလာ ဆင်ခြင်ပါ။ ရတနာဝင်မယ်။ အိမ် ထောင်ရေးမှာ အရွဲ့တိုက်ချင်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပါ။ အချစ်ရေးမှာ မိုးလေ မမြင် ချိန် ပညာရှာနေသူအဖို့ စာမေးပွဲရဲ့ အောင်ပန်းကို တက်လှမ်းဆွတ်နိုင်ပါပြီ။

ယတြာ - အောင်သပြေ ၉ ညွှန်ကို အိမ်ဘုရားမှာ လှူပေးပါ။

စနေ နတ်နက္ခတ်ဖွား

စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ ကြံ လေးစားခြင်း ခံရမယ်။ ခရီးများ ဘာသာရေးတွေ လုပ်ဖြစ်မယ်။ ထူးဆန်း တွေ တွင်လာမယ်။ တစ်ဆင့်မြင့် ရောက် ရှိသူက အလိုလိုနေရင်း ပြဿနာ ရှင်းမယ်။ အလုပ်ရွှေ့ပြောင်းချင်မယ်။ ပါတီလုပ်ငန်းများ ဝင်ရောက်နေမယ်။ အများဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်အောင် ဖြစ်မယ်။ အိမ်တွင်းရေး အဆင်ပြေ စီးလန်ကိန်း မြင်တယ်။ ငွေတိုက် ကာလပါ။ နှလုံးအားနည်းတာ၊ အားနည်းတာ ဖြစ်မယ်။ ချစ်သူတို့ စကားကြောင့် ခေတ္တ အနေမိမ့် ဖြစ်မယ်။ ပညာရေးက အကောင်အထည်

အခါ ဆိုက်ပါပြီ။

ယတြာ - မွေးနံတောင့်ဘုရားမှာ ရွှေထီး
ဦးလက် လှူပါလေ။

စနေ လူနက္ခတ်ဖွား

အထက်လူကြီး ဦးစားပေးခြင်း
ခံရမယ်။ အောက်လူတွေရဲ့ လေးစားခြင်း
ခံရမယ်။ လူမှုရေးကိစ္စတွေနှင့် အချိန်လှ
နေရမယ်။ အိမ်ခေါင်၊ အိမ်နောက် နေရာ
မြင်ဆင်ကိန်း ရှိမယ်။ ရွှေဝင်မယ်။ အိမ်
သားထဲက အောင်မြင်မှုသတင်း ကြားရ
မယ်။ မင်္ဂလာသတင်း ကြားရမယ်။
တရားဘက်က ပါဝင်နေမိမယ်။ ဆီး
ဆရာက၊ ရင်ကျပ်ရောဂါ ပေါ်တတ်မယ်။

အချစ်ရေးမှာ အချစ်ပန်းချီတွေ ဆေးပျက်
ပြယ်ချိန် ဖြစ်လာမယ်။ ပညာရှာသူတို့
အောင်ပွဲအဆင့်ဆင့် လှမ်းလင့်ချိန် ရောက်
ပါပြီ။

ယတြာ - ပန်းသီးလှူပါ။

စနေ ဘီလူးနက္ခတ်ဖွား

စိတ်ရှုပ်စရာကြုံမယ်။ အားတင်း
ဖို့ လိုမယ်။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း
အကောင်းဟု မှတ်ပါ။ လူကြီးတွေရဲ့နဲ့မ
မှုကို ခံရမယ်။ ချောက်တွန်းမယ့်သူ
တန်းစီနေချိန်။ ငွေကြေးအတော်အသင့်
ဝင်ချိန်။ ဘုရားပုံတော်၊ ဓာတ်တော် ဝင်
လာမယ်။ မိမိ နေ့စဉ်သုံး ကိရိယာများ။
အသုံးအဆောင်များ ပျောက်တတ်။
တောင်တန်းဒေသသို့ အလည်ရောက်
မယ်။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ လှပသော
ကဗျာများကို ဖွဲ့ဆိုကြမယ်။ အချစ်ရေး
မှာ အနာဂတ်ပျောက်နေသော ချစ်သူတို့
ရှေ့မှတို့၊ နောက်မဆုတ်သာ ဖြစ်ချိန်။
ပညာရေးက တစ်ဟုန်ထိုး ကောင်းလာ
ပါပြီ။

ယတြာ - ဘုရားရင်ပြင်သန့်ရှင်းရေး
ကုသိုလ် ယူပါလေ။

နတ်မျက်စိ

ဆရာအောင်စိုး (B. Sc)

ပြုံးပန်းတစ်ရာစာပေမှ ဖြန့်ချိနေပါသည်။

ဆရာဝင်း (သာတိန္ဒယ)

ဂန္ထီရထိုင်ရာ

တောင်ပါးများ

အမှတ်စဉ် (၁)

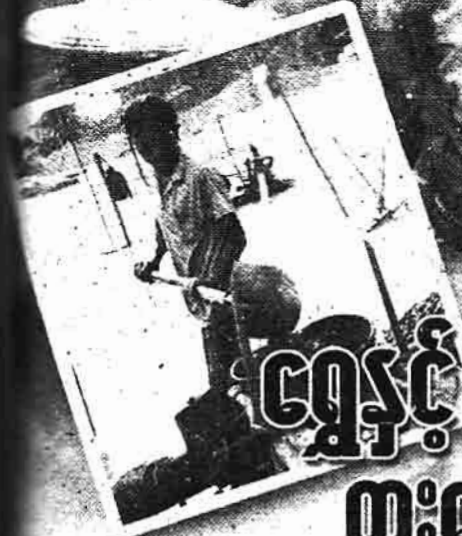
အမှတ်စဉ် (၂)

ပန်းချီ မင်းတင်နိုင်

စာအုပ်မှာကြားရန် - ဒေါ်မြတ်မြတ်ဝင်း၊ တိုက် (၃၁၃)၊ အခန်း (၉)၊

ရန်အောင်လမ်းသွယ် (၃)၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်။ ဖုန်း - ၀၁ - ၅၅၉၆၃၇

ဗဟုသုတရစေရန်

ရွှေနှင့်ကျောက်မျက်မျှား တူးဖော်မည့်ဆုံလျှင်

ဆရာဝင်း(သောကိဗ္ဗဟိ)

၂၅-၁၁-၂၀၁၄ ရက် အလုပ် အားလပ်ချိန်မှာ ကျွန်တော် ရွှေရောင် အလုံးတစ်လုံးနဲ့ ပတ္တမြားရောင် အလုံး တစ်လုံးတွဲပြီး အာရုံမှာ မကြာခဏ မြင် မြင်နေပါတယ်။ အရွယ်က အချင်း လေး လက်မလောက် ရှိမည်ထင်ပါတယ်။ ဒီ ရွှေရောင်နဲ့ ပတ္တမြားအရောင် အလုံးနှစ် လုံးက သူတို့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်း အရာ စာဖတ်ရတာ၊ ရုပ်ရှင်တို့ ဗီဒီယိုတို့ မှာ ကြည့်ရတာ၊ စကားဝိုင်းမှာ ပြောရခို ရတဲ့ အကြောင်းလည်းမရှိဘဲနဲ့ မြင်မြင် နေရတဲ့အတွက် ၂၆-၁၁-၂၀၁၄ ရက် မနက်မှာ ကျွန်တော့်ကို ဆေးကုသပေးပေးနေတဲ့ တန်ခိုးရှင်ကြီး “မာန်ဟန်သား” ကို ဤရွှေရောင်နဲ့ ပတ္တမြားရောင် အလုံး နှစ်လုံး မြင်နေရတာ အကြောင်းရှိပါ သလားလို့ မေးကြည့်ရာ တန်ခိုးရှင်ကြီး က အကြောင်းရှိတယ်။ ဤအာရုံနှစ်ခုမြင် အောင် ပတ္တမြားရောင်တန်ခိုးရှင်ကြီးက မနောရိုက် မြင်စေခြင်းဖြစ်တယ်။ ယခု သင့်အနီးမှ ရောက်နေတယ်။ အဲဒီတန်ခိုး ရှင်ကြီး မေးကြည့်ပါလို့ ပြောပါတယ်။

ကျွန်ုပ် အာရုံယူပြီးကြည့်တော့ ကျွန်တော့် အနီးမှာ ပတ္တမြားရောင် အရပ်ကိုးပေ လောက်ရှိတဲ့ တန်ခိုးရှင်ကြီးကို တွေ့ရပါ တယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ အရှင်မြတ်ရဲ့ ဘွဲ့ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ။ အဘယ်မျှ ဝေးတဲ့အရပ်က ကြွလာတာပါလဲ။

တန်ခိုးရှင်ကြီး ။ ။ ကျွန်ုပ်မှာ နာမည်က “ခေမာန်သ” ဖြစ်ပါတယ်။ အလင်းနှစ် ၂၀၃၀၀ ဝေးတဲ့ အာကာသ ထဲက ကြွလာတာပါ။

ကျွန်ုပ် ။ ။ အရှင်မြတ်က ကျွန်တော့်ကို ရွှေရောင်အလုံးနဲ့ ပတ္တမြား ရောင် အလုံးနှစ်လုံးကို မြင်အောင် ဆောင် ရွက်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား။

တန်ခိုးရှင်ကြီး ။ ။ ဟုတ်ပါ တယ်။ ဒီအလုံးနှစ်လုံးကို စိတ်ဝင်စား အောင် ဂရုပြုလာအောင် မကြာခဏ အာရုံမှာ မြင်စေတာပါ။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ဘယ်လိုရည်ရွယ် ချက်နဲ့ ပြတာပါလဲ။

တန်ခိုးရှင်ကြီး ။ ။ ဒီအလုံးနှစ်

လုံးက အလွန်ထူးခြားတဲ့ အလုံးနှစ် လုံးဖြစ်တယ်။ ဘယ်လို ထူးခြားသလဲဆိုတော့ ရွှေရောင်အလုံးက ရွှေနဲ့ပတ်သက်တာ၊ မြေအောက်ရွှေရှိတဲ့နေရာကို ပြပါဆိုတော့

လမ်းညွှန်ပြနိုင်တယ်။ ရွှေအနည်းအနား လည်း ခွဲခြားပြနိုင်တယ်။ ရွှေများစွာ တဲ့နေရာဆိုလျှင် မြေကြီးအနီး မြေ လက်မအကွာလောက်အထိ ကပ်ပြေး နည်းနည်းရှိတဲ့ နေရာဆိုလျှင် မြေ ငါးပေလောက် အကွာကနေ ပြလို့ရတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ သူ့ကို ရွှေထိန်း ဖို့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ သူက ဘယ် အမြဲတမ်းရှိတာလဲ။

တန်ခိုးရှင်ကြီး ။ ။ ဘုရား လိုက်လံဖတ်မှာ နေတယ်။ မုံရွာအထိ ဘက်ကမ်း ဖိုဝင်တောင်က ဘုရား တော်တွေ သီတင်းသုံးတဲ့ လိုက်လံ ဖတ်မှာ နေတယ်။ ရွှေရောင်အလုံး လောက်ရှိတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ သူတို့ကို အညီတောင်းလျှင် ရနိုင်ပါမည်လား။

တန်ခိုးရှင်ကြီး ။ ။ အ

ချက်နဲ့ ညီညွတ်မှ အကူအညီတောင်း
ရပါမည်။

အကျင့်သီလ ကောင်းရမည်။
ခြံခံ အားဖြင့် ငါးပါးသီလ ပြရမည်။

တူးဖော်ရရှိတဲ့ရွှေကို အများ
အစား စီးပွားအတွက် ၅၀ ရာခိုင်နှုန်း

အတွက် ၅၀ ရာခိုင်နှုန်း အသုံးပြုရ
မည်။

၅၀ ရာခိုင်နှုန်းကို အများ
အတွက် ကုသိုလ်ဒါနပြုတဲ့အခါ ဥပမာ

ဆင်းကျွေးခြင်း၊ ဆေးဝါး၊ အဝတ်
ဆည်း၊ အဆောက်အဦ လှူဒါန်းခြင်း

တဲ့အခါ ရွှေကိုစောင့်တဲ့ နတ်ကြီးတွေ
အမျှဝေရမည်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ဘုရားတည်၊
ဆောင်းဆောက်၊ သံဃာတော်တွေကို

လှူဒါန်းတာ လှူလို့ရမလား။

တန်ခိုးရှင်ကြီး ။ ။ ဘာသာရေး
ဆိုင်ရာကို လှူဒါန်းလို့ လုံးဝမရပါဘူး။

မိန့် ခရစ်ယာန်၊ ဗုဒ္ဓစလင် ဘာသာရေး
ဆိုင်ရာ ကိစ္စများအတွက်လည်း လှူဒါန်း
မရပါဘူး။

ကျွန်ုပ် ။ ။ အဲဒါက ဆန်း
ကြယ်နေတယ်။ ဘယ်လိုကြောင့်ပါလဲ။

တန်ခိုးရှင်ကြီး ။ ။ ရွှေဓာတ်ကို
စောင့်တဲ့ နတ်ကြီးတွေက ဘယ်ဘာသာ

ကိုမျှ မကိုးကွယ်ပါဘူး။ အဲဒီလို အလှူမျိုး
ကို လုံးဝလက်မခံပါဘူး။ အကယ်၍ ရတဲ့

ရွှေနဲ့ အဲဒီလို အလှူမျိုးတွေ မြဲလုပ်လျှင်
ရတဲ့ဥစ္စာရွှေငွေတွေ မမြဲတဲ့အပြင် စိတ်

ဆင်းရဲခြင်း၊ ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ရောက်စေနိုင်ပါ
တယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ အဲဒီရွှေလုံးတစ်လုံး
ရွှေရှိတဲ့ နေရာကို ပြအောင် ဘယ်လိုပင့်

ဖိတ်ရပါမည်လဲ။
တန်ခိုးရှင်ကြီး ။ ။ ပင့်ဖိတ်ပုံ

ပင့်ဖိတ်နည်းက အဖြူရောင် ပိတ်စ အခင်း

ပေါ်တွင် ခံပေါက်ဆွမ်းပွဲ သုံးပွဲ၊ ရေသုံး
ခွက်ဖြင့် ဖိုလ်ဝင်တောင်ရှိ ရွှေရောင်အလုံး

တွေကို ပင့်ဖိတ်ပြီး ကပ်လှူပါ။ ထိုအခါ
ရွှေရောင်အလုံး ကြွရောက်လာပြီး ခံပေါက်

ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်ပါလိမ့်မည်။
ဆွမ်းကပ်ပြီး မိနစ် ၂၀ ခန့်ကြာတဲ့အခါ

မိမိက ရွှေရောင်အလုံးရှင်ကြီးများ
ကျွန်တော်အား ရွှေများရှိတဲ့နေရာကို လမ်း

ညွှန်ပြတော်မူပါလို့ ပြောပါ။ အဲဒီအခါ ရွှေ
ရောင်အလုံးတွေက ရွှေရှိတဲ့နေရာကို

လိုက်ပြပါလိမ့်မယ်။
ကျွန်ုပ် ။ ။ ဒီလိုဆိုတော့ မိမိတို့

ရွှေတူးမည့် အနီးတစ်ဝိုက်မှာ ဒီအစီအစဉ်
ကို ပြုလုပ်ရမှာလား။

တန်ခိုးရှင်ကြီး ။ ။ ဟုတ်ပါ
တယ်။ သူက ရှေ့ကသွားတဲ့အခါ ကိုယ်က

လိုက်ကြည့်ရပါမယ်။ ရွှေရှိတဲ့နေရာ ရောက်
လျှင် ရွှေသုံးလုံးက ရပ်ပြီးပြပါလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ရွှေရှိတဲ့နေရာကို
တူးတဲ့အခါ စည်းကမ်းချက်တွေ ရှိသေး

သလား။
တန်ခိုးရှင်ကြီး ။ ။ ရှိပါတယ်။

ရွှေတွင်းအနီး ဘုန်းကြီး ကိုရင် မယ်သီလ
မလာစေရပါဘူး။ ဘုရားစာတွေ မရွတ်ရပါ
ဘူး။ ရွှေတွင်းအနီးမှာ ဘုရားရုပ်ပွားတော်
တွေ၊ ဘုရားရုပ်ပွားတော်ပုံပါတဲ့ ဓာတ်ပုံ
နဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ မရှိစေရပါဘူး။ ရွှေ
တွင်းအနီး အမျိုးသမီးတွေလည်း မလာ
စေရပါဘူး။

ကျွန်ုပ် ။ ။ အခြားဘာမယ်လို
ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ပူဇော်ပသဖို့ လိုပါသေး
သလဲ။

တန်ခိုးရှင်ကြီး ။ ။ ဝသုန္ဒရေ
နတ်၊ ကွင်းပိုင်နတ်၊ တောစောင့်နတ်၊
ဒေသတွင်း တန်ခိုးကြီး နတ်ကြီးများရှိလျှင်
ပူဇော်ပသရပါမည်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ပတ္တမြားရောင်
အလုံးနဲ့ ပတ်သက်တာကိုလည်း ရှင်းပြ
ပါဦး။

တန်ခိုးရှင်ကြီး ။ ။ ပတ္တမြား
ရောင်အလုံးကလည်း ပတ္တမြားကျောက်
ရှိတဲ့နေရာကို ပြနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီ ပတ္တမြား
ရောင်အလုံးက မိုးကုတ်မြို့ လိုဏ်ဂူဘုရား
သုံးဆူမှာ သီတင်းသုံးပါတယ်။ လိုဏ်ဂူ

ဘုရားတစ်ဆူလျှင် ကိုးလုံးစီရှိပါတယ်။
အားလုံး ၂၇ လုံး ရှိပါတယ်။ ပတ္တမြား
ကျောက်ရှိတဲ့နေရာကို လိုက်ပြအောင်
ကျောက်တူးမည့် နေရာအနီးတွင် အနီ
ရောင် ဝိတ်စပေါ်တွင် ငှက်ပျောသီးအမည်
သုံးဖီးတင်ပြီး မိုးကုတ်မြို့ လိုဏ်ဂူဘုရား
သုံးဆူအတွင်းမှ အနီရောင်အလုံးများကို
ပင့်ဖိတ်လိုက်ပါ။ အနီရောင်သုံးလုံး ကြွ
လာပါလိမ့်မည်။ ငှက်ပျောသီးများ ကပ်လျှ
ပြီး မိနစ် ၂၀ ခန့်ကြာတဲ့အခါ ပတ္တမြား
ကျောက်ရှိတဲ့ နေရာကို လိုက်ပြပေးဖို့

မေတ္တာရပ်ခံပါ။ အဲဒီအခါမှာ ပတ္တမြားရောင်
သုံးလုံးက ပတ္တမြားကျောက်ရှိတဲ့နေရာ
လိုက်ပြပါလိမ့်မည်။ ပတ္တမြားကျောက်
ကောင်းကျောက်ကြီးရှိတဲ့ နေရာ
ပတ္တမြားရောင်သုံးလုံးက သုံးပွင့်ဆိုင်
ပါလိမ့်မည်။ မြေကြီးနဲ့ နှစ်ပေကွာလောက်
မှာ ပြပါလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ပတ္တမြားကျောက်
ရဲ့လျှင် ကာယကံရှင်က ၅၀ ရာခိုင်နှုန်း
အများပြည်သူကို ၅၀ ရာခိုင်နှုန်း အကျဉ်း
ပြုရမှာပါလား။

တန်ခိုးရှင်ကြီး ။ ။ ဒါက အဲဒီ

ဒီ ခွဲဝေလှူစရာမလိုပါဘူး။ ဘာသာရေး
ဘဝတွေအတွက် ရာခိုင်နှုန်းသတ်မှတ်
ချက် မရှိပါဘူး။ ကိုယ်စေတနာ ထက်
အသလောက် လှူလို့ရပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ တူးတဲ့နေရာမှာ

စည်းကမ်းချက်တွေရှိလျှင် မိန့်ပါဦး။

တန်ခိုးရှင်ကြီး ။ ။ တူးတဲ့နေရာ

စည်းကမ်းချက်တွေ ရှိပါတယ်

တူးမည် တွင်းအနီး

မျိုးသမီးတွေ မလာရပါဘူး။

တွင်းတူးမည့်သူတွေ အရက်

သစာ မသောက်ရပါဘူး။

ဘုရားစာရွတ်တာ၊ ဘုရား

အမွှေးတော်ကပ်တာ ပြုလုပ်၍ ရပါတယ်။

နောက်တစ်ခုက တွင်းတူးတဲ့

အခါ ဝန်ထုပ်ရနုတ်၊ ကွင်းပိုင်နုတ်၊ အခြား

တန်ခိုးကြီးနုတ်များ ရှိလျှင်လည်း တင်လှူ

သေဖို့ လိုပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ အဲဒီ ပတ္တမြားရောင်

အလုံးတွေက ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမှ ပင့်ပြီး

အကူအညီတောင်းလို့ ရပါမည်လဲ။

တန်ခိုးရှင်ကြီး ။ ။ ကိုယ်ကျင့်

သီလအနည်းဆုံး ငါးပါးသီလနဲ့ ပြည့်စုံရပါ
မည်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ အသင် ပတ္တမြား

ရောင်နုတ်ကြီးက ရွှေနဲ့ပတ္တမြားကျောက်

ကို ထိန်းချုပ်တဲ့နုတ်ကြီးပါလား။

တန်ခိုးရှင်ကြီး ။ ။ မဟုတ်ပါ

ဘူး။ သူတို့အကြောင်းကိုသိလို့ ကူညီပြော
ပြတာပါ။

ကျွန်ုပ် ။ ။ မြန်မာပြည်မှာ

ဘယ်နေရာတွေမှာ ရွှေတွေရှိတယ်၊ ဘယ်
နေရာတွေမှာ ပတ္တမြားတို့ နီလာတို့
ကျောက်စိမ်းတို့ ရှိတယ်ဆိုတာ သိပါ
သလား။

တန်ခိုးရှင်ကြီး ။ ။ ဘယ်နေရာ

တွေမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သိနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ဘယ်နေရာတွေမှာ

ရှိတယ်ဆိုတာ တန်ခိုးရှင်ကြီးက ပြောပြနိုင်
မလား။

တန်ခိုးရှင်ကြီး ။ ။ မပြောနိုင်

ပါဘူး။ ဒါက လျှို့ဝှက်ထိန်းသိမ်းထားတဲ့
ရတနာတွေပါ။ မိုးကုတ်ကျောက်ရမည့်
လူစာရင်းထဲပါလျှင် ပြောပြနိုင်ပါတယ်။

(မိုးကုတ်ကျောက်က တူးချင်

တဲ့သူတိုင်း လူးလို့ရတဲ့ကျောက် မဟုတ်ပါ
ဘူး။ မိုးကုတ်ကျောက်ရမည့် လူစာရင်းက
မိုးကုတ်ကျောက် ဘိုးဘိုးကြီးဆီမှာ ရှိပါ
တယ်။ စာရေးသူ)

ကျွန်ုပ် ။ ။ ကျောက်စိမ်း။

နီလာ၊ စိန်တို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်မှာရှိတာ
သိနိုင်အောင် ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်ပင့်ပြီး
ဘယ်လိုပူဇော် အကူအညီတောင်းလျှင်
ရနိုင်မည်ဆိုတာ အရှင်မြတ်သိနိုင်ပါမည်
လား။

တန်ခိုးရှင်ကြီး ။ ။ သိနိုင်တယ်

လည်းမဟုတ်၊ မသိဘူးလို့လည်းမဟုတ်

ဖြေချင်ပါတယ်။ ယခု သင့်ကို ဒီရတနာ သေးတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ ယခုခေတ် နှိုင်း

ပစ္စည်းနှစ်မျိုး ရနိုင်တဲ့ နည်းလမ်း ပြောပြ လိုက်တာကိုက ရတနာသိုက်ရဲ့ တံခါးနှစ် ချပ်ဖွင့်ပြလိုက်တဲ့သဘော ဖြစ်သွားပြီ။ ကျန်တဲ့ ရတနာသိုက်တံခါးတွေကို ဖွင့် မပြရဲပါဘူး။ အဲဒီ ရတနာသိုက်တွေကို စောင့်တဲ့ နတ်ကြီးတွေ စိတ်ဆိုးပြီး ကျွန်ုပ် ကို အန္တရာယ်ပြုမှာ စိုးရိမ်ပါတယ်။ ရတနာ ဆိုတာ ရသင့် ရထိုင်တဲ့ကံပါမှ ရတဲ့ ပစ္စည်းမျိုးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ စိန်ကရော မြန်မာ တော်သမ္မတတို့ ဝန်ကြီးချုပ်တို့ရော နိုင်ငံခွင့်ရှိပါသလား။ မိုစိတ်တက်မှာ နည်း ဆိုင်ခွင့်ရှိပါသလား။ နည်းပါးပါး တွေ့ရတယ်လို့တော့ ကြားမိ ပါတယ်။ တန်ခိုးရှင်ကြီး ။ ။ စိန်လည်း ရှိပါတယ်။ ရှမ်းပြည်နယ်နဲ့ တနင်္သာရီတိုင်း မှာ ရှိပါတယ်။

တန်ခိုးရှင်ကြီး ။ ။ မရှိတော့ နိုင်ငံတော်ပိုင် ရတနာအဖြစ် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ခွင့် ရှိပါတယ်။ ရတနာပစ္စည်း အမျိုးမျိုးကို လောကဥပဒေအားဖြင့် ထိန်းချုပ်ခွင့်ရှိတဲ့ အစိုးရမင်းများကို ခြွင်း ချင်ပါတယ်။ ဤရတနာပစ္စည်းအမျိုးမျိုး ကို တူးဖော်ခွင့်ပြုတဲ့အခါမှာ နှမြောစရာ တဲ့ အတိုးက မြေးတွေကို မုန့်ဖိုးပေးသလို နည်းနည်းချင်းနဲ့ ရေရှည်ပေးနိုင်အောင် ထိန်းသိမ်းသင့်တယ်လို့ ပြောချင်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခုက နိုင်ငံခြားသားတွေကို တော့ ဤရတနာပစ္စည်းတွေဟာ နိုင်ငံခြား သားတွေ အကျိုးခံစားခွင့် မရှိတော့ဆိုတာ ပြောချင်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ။ မြန်မာပြည်ထဲမှာ ကျောက်စိမ်းတွေ တူးဖော်နေရာ ကချင် ပြည်နယ်ထဲမှ ကုန်သလောက်တောင် ရှိနေပြီလို့ သုံးသပ်ကြတယ်။ မြန်မာပြည် ထဲမှာ ကျောက်စိမ်းနဲ့ပတ်သက်လို့ လူတွေ ပြောကြသလို တကယ်ပဲ ကုန်သွားပါပြီ လား။

အား ပတ္တမြားတွေက ဘယ်မှာရှိပါသလဲ။ တန်ခိုးရှင်ကြီး ။ ။ အသင်တို့ ပြောတဲ့ အရောင်တွေ ဖြာထွက်နေတဲ့ အလွန်တန်ခိုးကြီးတဲ့ ကန်အား ပတ္တမြား ကြီးတွေက ကရင်ပြည်နယ်နဲ့ ကယား ပြည်နယ်မှာ ရှိပါတယ်။ ဒီပတ္တမြားကြီးတွေ ရဖို့က သာမန်အားဖြင့် တူးလို့မရနိုင်ပါဘူး။ အလွန်တန်ခိုးကြီးတဲ့ ပတ္တမြားစောင့်နတ် ကြီးသုံးပါး စောင့်နေပါတယ်။ အဲဒီကန် အား ပတ္တမြားကြီးတွေက လူတွေကို ထိ ခိုက်တတ်ပါတယ်။ မထိုက်တန်တဲ့ လူရဲ့ လက်ထဲရောက်လျှင် သေစေနိုင်ပါတယ်။

သတ္တဝါများ ကျန်းမာချမ်းသာ ကြပါစေ။

တန်ခိုးရှင်ကြီး ။ ။ ကျောက်စိမ်း တွေ ဆယ်ပုံတစ်ပုံလောက် ကုန်သွားပါ ပြီ။ မြန်မာပြည်ထဲမှာ ကျောက်စိမ်းတွေက သုံးနေရာလောက်မှာ ရှိပါသေးတယ်။ ရှမ်း ပြည်နယ်နဲ့ ကရင်ပြည်နယ်တွေမှာ ရှိပါ

ကျွန်ုပ် ။ ။ အသင်တို့ ပြောတဲ့ အရောင်တွေ ဖြာထွက်နေတဲ့ အလွန်တန်ခိုးကြီးတဲ့ ကန်အား ပတ္တမြား ကြီးတွေက ကရင်ပြည်နယ်နဲ့ ကယား ပြည်နယ်မှာ ရှိပါတယ်။ ဒီပတ္တမြားကြီးတွေ ရဖို့က သာမန်အားဖြင့် တူးလို့မရနိုင်ပါဘူး။ အလွန်တန်ခိုးကြီးတဲ့ ပတ္တမြားစောင့်နတ် ကြီးသုံးပါး စောင့်နေပါတယ်။ အဲဒီကန် အား ပတ္တမြားကြီးတွေက လူတွေကို ထိ ခိုက်တတ်ပါတယ်။ မထိုက်တန်တဲ့ လူရဲ့ လက်ထဲရောက်လျှင် သေစေနိုင်ပါတယ်။

ဆရာဝင်း (သာကီနွယ်)

ရင်သွေးငယ်များအတွက်

ငယ်ချို(တုဉ်းစုနား)

ကလေးများကို

ကောကွယ်ပါ

ကျွန်မ တာဝန်ထမ်းဆောင်
သည့် အနစ်လေးဆယ်နီးပါး သက်တမ်း
တစ်လျှောက်မှာ တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့်
အတွေ့အကြုံထဲကမှ သတိထားစရာ
ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်တွေကို အများပြည်
သူ စာဖတ်သူများ အဖူးအမှတ်မဲ့ မတွေ့
ကြုံစေလိုတာကြောင့် ရေးပြချင်ပါသည်။

လွန်ခဲ့တဲ့ အနစ် (၅၅) ကျော်
က အတွေ့အကြုံတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ နယ်
မြို့လေးတစ်မြို့မှာ တာဝန်ကျစဉ်က ဖြစ်
ပါတယ်။ တစ်နှစ်ကျော် ကလေးတစ်
ယောက် ဆေးပြားနှင့်၍ ဆေးရုံရောက်လာ
ပါသည်။ ဖြစ်တာကြာသွားသောကြောင့်
ကလေးအသက်ကယ်လို့ မရတော့ပါ။
ဖြစ်ပုံမှာ ဆရာဝန်ညွှန်ကြားသော Triple
Sulphur ရွာတွေအခေါ် မန်းဆေးပြားကို
အမေက ကလေးအား အပြားလိုက်
ရေနံတိုက်လိုက်၍ ဆေးပြား နှင်သွား
ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆေးပြားကြီးသဖြင့် နှင်
သွားသောကြောင့် ကလေး သေဆုံးသွား
ခြင်းဖြစ်သည်။ အရေးကြုံလို့ ဆေးလုံး
ဆေးတောင့်တွေ တိုက်ရလျှင် အလုံး

လိုက်။ အပြားလိုက် မတိုက်ဖို့ သတိထား
ရပါမည်။ ယခုအချိန်မှာ ကလေးများ
အတွက် ဆေးရည်များ ချိုချိုမွှေးမွှေး
သောက်၍ကောင်းအောင် စီမံထားသဖြင့်
တော်တော် အဆင်ပြေနေပါပြီ။ ဤအဖြစ်
မျိုးကြုံလာလျှင် ကလေးခြေထောက် နှစ်
ချောင်းကို စုကိုင်ပြီး ဇောက်ထိုးဆွဲခါလျှင်
နှင်သောပစ္စည်း ကျလာပြီး ကလေး
အသက်ကို အရေးပေါ် ကယ်နိုင်ပါသည်။

လေးဘက်သွားသည့်အရွယ်၊
ဝမ်းလျားထိုးသွားသည့်အရွယ်၊ လမ်း
လျှောက်စအရွယ်ကလေးများသည် ဆွဲမိ
ဆွဲရဆွဲတက်ပြီး တွေ့ရာမြင်ရာ ကောက်
ယူစားတတ်ပါသည်။ ရေနံဆီ၊ ဓာတ်ဆီ၊
ပိုးသတ်ဆေးရည်၊ ပိုးသတ်ဆေးများ
အဆိပ်ဖြစ်စေသော ပစ္စည်း၊ ဆေးဝါး၊ ပန်း
ပင် (ဥပမာ - နွယ်သာကီ) ကဲ့သို့ အဆိပ်
ပင်များ၊ ခြင်ဆေးခွေ သံတိုသံစ၊ အပ်တို
အပ်စ၊ သေးငယ်သော သံတိုသံစများ၊ ချွန်
ငှက်သော ကပ်ကြေးများ၊ ဓားများ၊ ငွန်း
ခက်ရင်း၊ ရေနွေးအိုးဓာတ်ဘူးများ စသည့်
အရာများကို ကလေးလက်လှမ်းမမီသော

နေရာမှာ ထားရပါမည်။ ကြယ်သီး၊
မြို့ချလိုလည်းကောင်း၊ ဓာတ်ဆီ၊ ရေနံ
မဲနယ် သောက်မိလိုလည်းကောင်း၊ အဆိပ်
ဖြစ်သည့် ဆေးများသောက်မိခြင်း၊ အဆိပ်
လိုမိခြင်း၊ မီးစဆွဲခြင်း၊ ရေနွေးပူထား
ခြင်း၊ မီးလောင်ခြင်း၊ စသဖြင့် ဆေး
သောက်မိခြင်း၊ အချွန်နံထိုးမိခြင်း၊ မီး
မိခြင်း၊ ရေနွေးပူလောင်ခြင်း၊ မီးလောင်
စသဖြင့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့်
အသက်အန္တရာယ်ရှိမိရစွာ ဆေးရုံ
လာကြသော ကလေးလူနာများမှာ
တွေ့ဖူးသည်။ ကလေးထိန်က ငယ်ရွယ်
သူလေး ဖြစ်ခြင်း၊ မိဘများကလည်း
မဲ့ အမှတ်မဲ့ သတိမထားမိလျှင် ဖြစ်
ကြပါသည်။ အချိန်လန်မှ အခြေအနေ
မှ ရောက်လာကြသော လူနာကလေး
ကို မကယ်လိုက်နိုင်သည့်လည်း ကြုံ
သည်။

သို့ကြောင့် အန္တရာယ်ဖြစ်
မည့် ပစ္စည်းများကို အမြင်မှသာထုတ်
စားစရာမဲ့ပစ္စည်းများ၊ ဆေးဝါးများ၊ အ
အတောက်ပစ္စည်းများကို အသွယ်ထား

ဆည်း လိုအပ်ပါသည်။ ပစ္စည်းများကို
ဆည်းဆည်းရာတွင် ဆေးဝါး ပစ္စည်းများ၏
အမည်များကို သေချာထင်ရှားစွာ ရေး
သားပြီး ပစ္စည်းထည့်သောဘူး၊ ပုလင်းမှာ
အပ်ထားပါ။ အမည်နာမ ကပ်ထားတဲ့
ဘက်ကို မြင်သာအောင် လှည့်ထားရပါ
မည်။

လေးဘက်သွားသည့်အရွယ်၊
တတ်တတ်သွားတတ်စအရွယ် ကလေးများ
ကို အထူးဂရုစိုက်ရပါမည်။ ရေထည့်သည့်
ကျောက်စည်၊ ရေအိုး၊ စဉ့်အိုး၊ ဖျဉ်းအိုး
များကို အဖုံးအအုပ်များ ကလေးမဆော့
နိုင်အောင် ဖုံးထားရပါမည်။ မိဘအလစ်၊
ထိန်းသူအလစ်မှာ ရေးအိုးထဲကရေကို
ကလေးဆော့သောအခါ ရေးအိုး၊ ရေစည်
ထဲကို စောက်ထိုးနှံတတ်ပါသည်။ ရေနစ်
ပြီး ဆေးရုံရောက်လာသော ကလေးတွေ
အများကြီးတွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ကိုယ့်ရင်သွေး၊
သွေးရင်သွေး နှမြောကြတာပါ။ ရင်နာစရာ
ကြေကွဲစရာ မကြုံစေချင်ပါ။ နောက်တစ်ခု
မှာ ကြယ်သီး၊ ရွေးစေ့၊ မန်ကျည်းစေ့၊
ကုက္ကိုလ်စေ့၊ ကျောက်စရစ်ခဲလေးများ

သဲများနှင့် ကလေးများကို မဆော့စေသင့်
ပါ။ တချို့ကလေးများသည် နား၊ နှာခေါင်း၊
ပါးစပ်ထဲကို ထည့်တတ်ပါသည်။ နား၊
နှာခေါင်း၊ မျက်စိထဲသို့ ပစ္စည်းတစ်ခုခုဝင်
ပြီး ဆေးရုံကို ရောက်လာ၍ အသည်း
အသန် ခွဲစိတ်ခန်းထဲ မေ့ဆေးပေးပြီး
ထုတ်ယူရသည်လည်း ရှိပါသည်။ အလွယ်
တကူ ထုတ်ယူခဲ့ရသည်များ ကြုံခဲ့ရပါ
သည်။

အတွေ့အကြုံတစ်ခုမှာ အမှိုက်
တွေစုပြီး ကျင်းထဲမှာ မီးရှို့ထားပါသည်။
မီးငြိမ်းစအချိန်တွင် လမ်းသွားတတ်စ (၂)
နှစ်အရွယ်ကလေးဟာ ဆော့ရင်းနဲ့ ပြာပူ
တွင်းထဲကျသွားပါသည်။ ကလေးငိုသံကြား
သဖြင့် မိဘများသွားကြည့်သောအခါ
ကလေး၏ ခြေထောက်၊ လက်၊ ခန္ဓာကိုယ်
မှာ မီးလောင်ဒဏ်ရာတွေ ရရှိနေပါပြီ။
ဆေးရုံမှာ တော်တော်ကြာ ကုသ
လိုက်ရပါသည်။ ကိုယ်အင်္ဂလည်း ချို့ယွင်း
သွားပါသည်။ ဘယ်လောက် ဝမ်းနည်း
ယူကြမလှစရာ ကောင်းပါသလဲ။ မိဘများ
သတိထားစရာပါ။

ကလေးတစ်ယောက်သည်
မိခင်လယ်ထဲသွားသောအခါ လိုက်သွား
ပါသည်။ လယ်ကွင်းထဲတွင် ကလေးနား
ယာသည်ကို မိခင်က လယ်ကန်သင်း
မြောင်းဘေးမှာ ပေါက်နေသော မြက်ပင်
ကို ဖြတ်ယူပြီး အလွယ်တကူ နားကြပ်
ပေးလိုက်ပါသည်။ ရက်အတန်ကြာသော
အခါ ကလေးသည် နားကိုက်အောနာ ပြင်း
ထန်စွာ ခံစားရသဖြင့် ဆေးခန်းပြ နောက်
ဆုံး ဆေးရုံတက်ကုသရပါသည်။ နားကိုက်
ခြင်းအပြင် အပြင်းဖျားပြီး ခေါင်းကိုယ်ပါ
ကိုက်ပြီး ကလေးငယ်သည် ဝေဒနာပြင်း
စွာ ခံစားရပါသည်။ ဆရာဝန်ကြီးက ဆေး
စွမ်းကောင်းများဖြင့် ကုသပေးသော်လည်း
မသက်သာပါ။ သေဆုံးသွားပါသည်။
ဆရာဝန်ကြီးက ဘာကြောင့်ဖြစ်သည်ကို
သိလိုသောအခါ လောင်းကို ခွဲစိတ်ကြည့်
ပါတယ်။ နားနှင့်ဦးခေါင်းထဲတွင် ကျွတ်
ကောင်အများကြီး တွေ့ရပါသည်။ ကလေး
အမေ နားကြပ်သော မြက်ပင်မှာ ကျွတ်
ကောင်ပါသွားပြီး ဖျိုးဖျားကာ ဦးခေါင်းအထိ
ရောက်သွားတာဖြစ်ပါသည်။ ဒီအကြောင်း

ကို သူနာပြုဆရာမ အသိတစ်ယောက်က ပြောပြ၍ သိရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤလို အဖြစ်မျိုး ဆေးရုံနဲ့ အလှမ်းဝေးတဲ့ ဒေသ များမှ ကလေးများလည်း ကြုံတွေ့နိုင်ပါ သည်။ နားကို တွေ့ရာနှင့် နားကြပ်ခြင်း ကို မပြုလုပ်သင့်ပါ။

တစ်ခါက မြို့ကြီးတစ်မြို့မှာ တာဝန်ကျစဉ်က ဖြစ်ပါသည်။ (၂၂) နှစ် အရွယ် ကလေးတစ်ယောက် ငါးဖမ်းသော အခါ ငါးပြေမတစ်ကောင်ရသောအခါ ငါးပြေမကို ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ပြီး တခြားငါး တွေကို လိုက်ဖမ်းပါသည်။ ငါးပြေမက အသက်ပြင်းပြီး အငြိမ်းမနေ လှုပ်ရှားသော အခါ ငါးဆူးတောင်တွေက ပါးစပ်ကို ထိ ခိုက် စူးရှမိစောမို့ နာသည့်အတွက် ပါးစပ်ကို ဟလိုက်မိတဲ့အခါ ငါးပြေမက ပါးစပ်ထဲဝင်သွားပါသည်။ ဆေးရုံကို ကုသ ဖို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်ကြီး က ခွဲစိတ်ကုသနိုင်တဲ့ တိုင်းဆေးရုံကြီးကို လွှတ်လိုက်ပါသည်။ ဆေးရုံကြီးမှာ ခွဲစိတ် ထုတ်ယူရပါသည်။ အချိန်မီမသွားနိုင်ရင် အသက်ဆုံးရှုံးရမည် ဖြစ်သည်။ သတိပြု

ရမည့်အချက်ဖြစ်ပါသည်။
နောက်တစ်ခုမှာ ကလေးတွေ ကို ခြိမ်းခြောက်နေတဲ့ သံကောင် အကြောင်းပါ။ စာရေးသူတို့ နိုင်ငံတစ်ဝှမ်း က ကလေးတွေကို သံကောင်တွေ နှိပ် စက်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျန်းမာရေး ဌာနကလည်း ယင်လုံအိမ်သာ စီမံချက်၊ တစ်ကိုယ်ရေကျန်းမာရေး၊ ပတ်ဝန်းကျင် သန့်ရှင်းရေး စီမံချက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ညွှန်ကြား လှုံ့ဆော်၊ ဆော်ကြ ကျန်းမာ ရေး ပညာပေးနေပါသည်။ သတိထားရ မည်မှာ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေးဖြစ်သည်။ အဓိက လက်ကိုစင်အောင် ဆေးရမည် ဖြစ်သည်။ လက်သည် ညစ်ပေသည့်အရာ ကိုလည်းကိုင်၊ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်များကို

လည်း သည်လက်၊ စားစရာပြင်ဆင်ရာ ပြုတ်ရာတွင်လည်း လက်က အသုံး ပါဝင်ရပါသည်။ လက်ကနေ ရောဂါကူး အညစ်အကြေးများ သံဥများသည် အစာနှင့်အတူ လူခန္ဓာကိုယ်ထဲ ရောက် သွားနိုင်ပါသည်။ ထိုအခါ ဝမ်းလျှော့၊ ဖျက်ရောဂါ၊ ဝမ်းကိုက်ရောဂါ၊ အသွေး ရောင် အသည်းဝါ၊ အစာအိမ်ရောဂါ၊ လမ်းကြောင်းရောဂါတွေ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဆပ်ပြာမရှိရင်ပင် ရေနဲ့တော့ ဆေး မည်။ သည်အကျင့်ကို လူတော်တော် များ မရှိသေးသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ များ မှုသေးသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ များသည် ဝမ်းမိုက်ထဲ ရောက်သွားရင် ဆက်ပေါက်ဖွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ကိုယ် ကို ရောက်ရှိသွားနိုင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်

ဆရာမ သင်တန်းတက်စဉ်က ရန်ကုန်
အလံပြာရာမှာရှိသော မျက်စိ၊ နား၊
ဆခေါင်း၊ လည်ချောင်း ဆေးရုံကြီးမှာ
(၁၆) နှစ်အရွယ် လူနာလေးတစ်ယောက်
၏ မျက်ဝန်းမှာ (Round Worm) သံ
ကောင်ရှည် သေးသေးလေးတစ်ကောင်
ကို တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ခွဲစိတ်ထုတ်ယူမှာ
ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသံကောင်လေးသည် ဆွေ
သည်ပတ်မှုမှတစ်ဆင့် မျက်စိထဲရောက်
သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကလေးငယ်တွေဆို
သံကောင်ကြောင့် ပိန်ချွန် အားနည်း၊ ဝမ်း
လျှော့ဝမ်းပျက်၊ ဝမ်းကိုက် ရောဂါဖြစ်ပြီး
သံရောဂါနှင့် အသက်ဆုံးရှုံးမှုတွေ ရှိနေ
ပါသည်။

စာရောသူ နယ်ဆေးရုံလေးတစ်
ရုံမှာ တာဝန်ကျစဉ်က ဖြစ်ပါသည်။
အသက် (၁၅) နှစ်အရွယ် ကလေးတစ်
ယောက် အသက်ရှူကြပ်ပြီး ရောက်လာ
ပါသည်။ သူ့မှာ ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါမရှိ
ပါ။ အသက်ရှူရင် အသံမြည်သော်လည်း
အဆုတ်ထဲမှ အသံမဟုတ်ပါ။ လည်
ချောင်းအတွင်း ပိတ်ဆို့သံ ဖြစ်ပါသည်။

ဒါကြောင့် ဆရာဝန်ကြီးက ခွဲစိတ်နိုင်သော
ပဲခူးဆေးရုံကို ပို့လိုက်ပါသည်။ လေပြွန်မှာ
သံကောင်ပိတ်ဆို့တာဖြစ်ကြောင်း သိရပါ
သည်။

အရွယ်မရောက်သေးသော
ကလေးငယ်များကို မိဘများ ရွှေ့အစရှိ
သော လက်ဝတ်ရတနာများ မဆင်ပေး
စေလိုပါ။ စာရေးသူလွန်ခဲ့သော အနှစ်သုံး
ဆယ်ကျော်က အတွေ့အကြုံမှာ (၉) နှစ်
အရွယ် ကလေးမတစ်ယောက်ကို (၁၂)
နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးက နားဆွဲတစ်ရံ
လိုချင်သောလောဘဖြင့် လူသတ်မှု ကျူး
လွန်မှု ဖြစ်ပါသည်။ (၁၂) နှစ်အရွယ်
မိန်းကလေးသည် အသတ်ခံရသူ
မိန်းကလေး၏ အိမ်တွင် ကူညီလုပ်ကိုင်
ပေးသူဖြစ်သည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးသူဖြစ်ပြီး
ဆွေးနွေးစဉ်လည်း တော်ပါသည်။ တရားခံ
သည် ဆင်းရဲပါသည်။ ကလေးမငယ်ကို
ခေါ်သွားပြီး နားဆွဲဖြတ် သတ်ထားခြင်းဖြစ်
သည်။ မိဘများ သမီးပျောက်သွားပြီး ပြန်
မလာမှ လူပျောက်မှုဖြင့် ရဲတိုင်ပါသေးသည်။
(၃) ရက်နေမှ အမှုပေါ်ပါသည်။ လွန်ခဲ့

သော နှစ်ဝက်ကာလကလည်း မြို့နယ်
တစ်ခုတွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ဆရာမ
ယောင်ဆောင်ပြီး စတုတ္ထတန်းကျောင်းသူ
လေးအား အမျိုးသားက နားဆွဲယူပြီး လူ
သတ်မှုဖြစ်ကာ အလောင်းဖျောက်ဖျက်
သော အမှုကို မှုခင်းသတင်းတွင် ဖတ်ရူး
ပါသည်။ နောက်ဆုံးတင်ပြလိုသည်မှာ မိမိ
တို့၏ အရွယ်မရောက်သေးသည့် သမီး
ငယ်များ ဆွေမျိုးမိဘ၊ အုပ်ထိန်းအောက်
ရှိ သမီးငယ်များကို သူစိမ်းယောက်ျားများ
နှင့် လမ်းကြွအဖော်ထည့်ခြင်း၊ ယုံကြည်
စိတ်ချစွာ အပ်နှံခြင်းများ မပြုစေချင်ပါ။
သမီးငယ်တစ်ဦးတည်း မထားပါနှင့်၊ တစ်
ဦးတည်းမလွတ်ပါနှင့်၊ သမီးငယ်များနှင့်
အုပ်ထိန်းသူများ မကင်းကွာစေချင်ပါ။
“အသက်အရွယ်ကြီးရင့်နေပြီး အဘိုး
အရွယ်၊ အဖေအရွယ်၊ ဦးလေးအရွယ်
အိမ်နီးနားချင်းကိုယ့်တစ်ရွာတည်းသားချင်
ပဲဟု ယုံကြည်စိတ်ချမှု မရှိစေချင်ပါ။
အမျိုးသားအများစုသည် အရက်သေစာ
မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲလာသောအခါ
ရှေးယခင် ကာလများကဲ့သို့ ကိုယ်ကျင့်

တရား ထိန်းသိမ်းမှု၊ သစ္စာတရားရှိမှုများ နည်းပါးလာပြီဖြစ်သည်။ အဓမ္မပြုကျင့်မှု (Rape Case) များကို ဆေးရုံများ၌ စစ် ဆေးခံခြင်းနှင့် မှုခင်းများ၊ သတင်းများကို ကြားခဲ့ရ သိခဲ့ရသည်။ သတိထားရမည့် အချက်ဖြစ်သည်။

သတင်းစာများတွင် ကလေး သူငယ်များအား လူကုန်ကူးမှုသည် ကမ္ဘာ တဝှမ်း မြင့်တက်လာနေကြောင်း ကုလ သမဂ္ဂအစီရင်ခံစာတွင် ဖော်ပြထားသည်ကို ဖတ်ရသည်။ ၂၀၁၀ ခုနှစ်နောက်ပိုင်း ကလေးသူငယ်လူကုန်ကူးမှု ရာနှုန်းမြင့် တက် လာခဲ့ သည် ဟု သိရသည်။ မိန်းကလေးငယ်များနှင့် ကလေးသူငယ် များသည် လူကုန်ကုသုတို့ ဖန်မှတ်ဖြစ်နေ သည်။ ယောက်ျားလေးများကို ခိုင်းစေရန်၊ လိင်ကျွန်ပြုရန်၊ ကိုယ်အင်္ဂါအစားထိုးလဲ လှယ်ရန်၊ တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ ရောင်းစား သည်။ မိန်းကလေးငယ်များကိုလည်း ပြည် တန်ဆာဌာနများသို့ ရောင်းရန်၊ လိင်ကျွန် ပြုခိုင်းစေရန်၊ အဓမ္မလက်ထပ်ထိမ်းမြားရန် နိုင်ငံခြားသားများသို့ ရောင်းစားသည်။

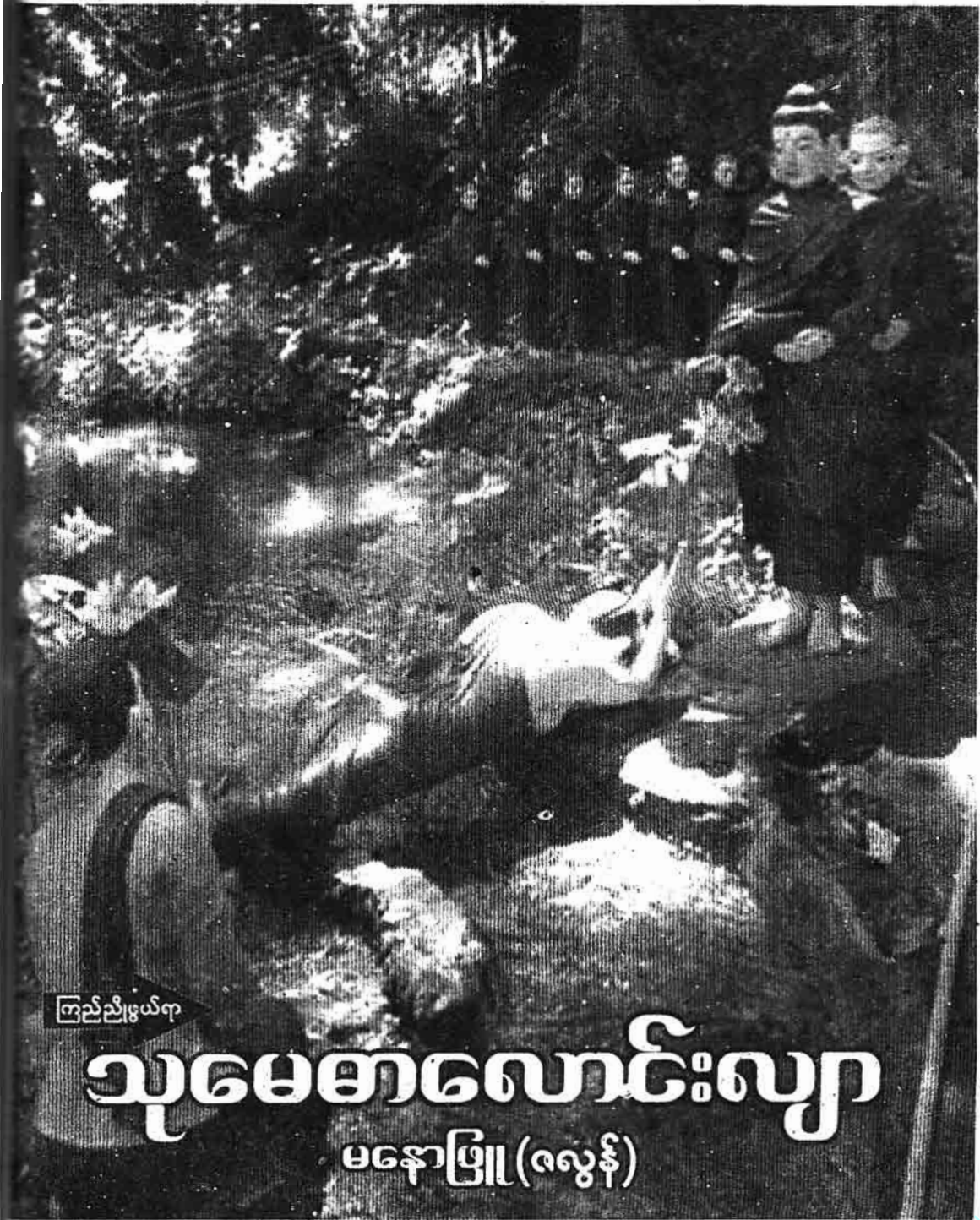
တရုတ်နိုင်ငံတွင် တစ်အိမ် မတတ်ခံစားရပါသည်။ ထောင် ကလေးတစ်ဦး စည်းမျဉ်းကြောင့် မိသားစုတွင် မိန်းကလေးကိုယ်ဝန်ဖြစ်လျှင် ကလေးကို ဖျက်ချစွန့်လွှတ်ကြသည်။ ထို့ ကြောင့် ကျားမ မညီမျှမှုကြောင့် တရုတ် ကျေးလက်ဒေသများတွင် ဇနီးမယား ရှာဖွေရေးအတွက် အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံဖြစ် သော မြန်မာနိုင်ငံမှ မိန်းကလေးများ အများ ဆုံးသားကောင် ဖြစ်နေပါသည်။ လူမှောင် ခိုမခံရအောင် မိဘဆွေမျိုးများ သတိကြီး စွာ ထားရပါမည်။ လွန်ခဲ့သော အနှစ် (၂၀) ကျော်က မြို့တစ်မြို့တွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်စဉ်က ဖြစ်သည်။ (၁၄) နှစ် အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် (၁၀) နှစ် အရွယ် ယောက်ျားလေးတစ်ဦးတို့အား မိဘများက ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေများအရပ် သို့ လည်အပတ်ထည့်လိုက်သည်။ ပြန် သင့်သည့် ကာလထက် အချိန်ကြာသွား ၍ မိဘများလိုက်သွားသောအခါ ထိုမိတ် ဆွေများ ပြောင်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း လိပ်စာ မသိကြောင်းသာ သိခဲ့ရသည်။ သားသမီး များ ပြန်မလာတော့ပါ။ မိဘများ ရင်ကွဲ

အထက်ပါအကြောင်းကိစ္စရပ် များသည် မိဘများ ကြုံတွေ့ရတတ်သော အကြောင်းဖြစ်စဉ်များ ဖြစ်ပါသည်။ ရင်နှင့် စရာ အဖြစ်ဆိုးများနှင့် တွေ့ကြုံလျှင် မကြားမရ အပူသောကမီးကို မိဘများ တနင့်တပိုး ခံစားကြရသည်။ သိသင့် ထိုက်သော ဗဟုသုတများကို သိထားမိ မိမိနှင့် မိမိတို့ကလေးများ အသက် အန္တရာယ်နှင့် မိမိတို့၏ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ စိတ် သောကဗျာပါဒများ၊ အရှက်တရား ဂုဏ် သိက္ခာမျက်စိခြင်းအဖြစ်မှ ရှောင်နိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ဤအချက်အလက်များသည် တွေ့ကြုံကြားသိမြင်တွေ့ခဲ့ရသော အခြေ အပျက်များမှ မှတ်တမ်းတင် ဖော်ပြလိုက် ပါသည်။

ကလေးများ အန္တရာယ်အစစ်စစ် မှ ကင်းဝေးကြပါစေ။ မိဘများ သားသမီး များအတွက် စိတ်သောကင်းစွာ ကိုယ် စိတ် နှစ်ဖြာကျန်းမာကြပါစေ။

မေချို (ပျဉ်းမနား)

ကြည်ညိုဖွယ်ရာ

သုတေသနလောင်းလျာ

မနောဖြူ (လွန်)

ယနေ့ခေတ် မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ သာသနာပြုနည်းပညာတိုးတက်နေတာဟာ အရမ်းကို အားရစရာကောင်းလှပါတယ်။ တရားရိပ်သာတွေ၊ တရားစခန်းတွေ စည်ပင်နေသလို တရားဟောဓမ္မကထိကတွေကလည်း နေရာအနှံ့ သာသနာပြုဟောကြားနေကြတာ ကျေနပ်ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်ရပါတယ်။ TV ကနေလည်း တရားတွေ အချိန်ပိုင်းနဲ့ လွှင့်ပေးနေတာပို့ အားရပါးရနာကြရပါတယ်။ ဒီတစ်ချိန် မအားလို့ မနာဖြစ်လိုက်ရင် နောက်တစ်ချိန် ပြန်နာလို့ရတာကြောင့်လည်း တရားနဲ့အလှမ်းမဝေး ခဲ့မဝေဘဲ အသိဉာဏ်တွေ ပွင့်လင်းကြရပါတယ်။

စာပေပိုင်းဆိုင်ရာကဏ္ဍကနေ ကြည့်ပြန်ရင်လည်း ဆရာတော်တွေရဲ့ တရားဓမ္မတွေကို ဖတ်ရှုပြီး ဗဟုသုတတွေ၊ အသိတရားတွေ ရရှိနိုင်သလို၊ အခုခေတ်ကလေးတွေကို ဗုဒ္ဓဝင်တွေ၊ ငရဲကြီးရှစ်ထပ်၊ ဝိပဏ်တော်တွေ၊ ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်နိပါတ်တွေ၊ ဘုရားစေတီ

သမိုင်းတွေအကြောင်းကို စိတ်ပါဝင်စားလာအောင်၊ ဖတ်ချင်သိချင်အောင် ရုပ်ပြတွေနဲ့ ကလေးကြိုက် လှလှပပ ရုပ်ပုံတွေ ဆေးရောင်စုံတွေနဲ့ ထုတ်ဝေပေးနေတာကလည်း သာသနာပြုခြင်းတစ်မျိုးပါပဲ။

ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ဒီခေတ်မှာ စားဝတ်နေရေးအတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေကြရတာမို့ မိဘတွေက သားသမီးတွေကို အသိပညာ ဗဟုသုတတွေ ပြောပြပေးနေဖို့ အချိန်မပေးနိုင်သလို အတတ်ပညာသင်ကြားနေရတဲ့ကလေးတွေကလည်း ကျောင်းကတစ်ဖက် ကျူရှင်ကတစ်ဖက်နဲ့ ဘာမှလေ့လာသိရှိနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုဘုရားကြောင်း၊ တရားကြောင်းနဲ့သက်ဆိုင်တာလေးတွေကို ကလေးတွေ စိတ်ဝင်စားစရာ၊ မြင်လိုက်တာနဲ့ ဖတ်ကြည့်ချင်စရာ ထုတ်ဝေပေးနေတဲ့ စာအုပ်တိုက်တွေကြောင့် ကလေးတွေ အားလပ်ချိန် ကျောင်းပိတ်ချိန်တွေမှာ ဖတ်ရှုပြီး အသိဉာဏ်ရကြပါတယ်။

ဒီလိုဖြန့်ဝေပေးမယ့်သူတွေမှ

မရှိခဲ့ရင် တစ်နေ့ လူကြီးဖြစ်လာမယ့် ကလေးတွေဟာ ဘာသာတရားနဲ့ပတ်သက်လို့ နှလင်းမိနဲ့ ဘာမှမသိနားမလည်တော့ဘဲ နောက်တောင် သူတို့က ဖွားလာမယ့် သားသမီးတွေကို လက်ကမ်း ဘာမှပြောမပြတတ်၊ သင်ကြားမပေးတတ်တာနဲ့ တဖြည်းဖြည်း သာသနာဆုတ်ယုတ်တိမ်ကောသွားရမှာပါ။

ဒီလိုပဲ ကျွန်မလည်း ကိုယ်လေ့လာထားသမျှ၊ နာကြားဖတ်ထားသမျှလေးတွေကို မှတ်မိလောက် ဘဝဟောင်းက ဆံသမ္မုတော်တော်မျိုးတော် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေကို တစ်လုံးသိသိ နှစ်လုံးသိသိ ဆေးသေးတာတွေ သိသွားအောင်၊ သိပြီးတော့ဆိုရင်လည်း ပြန်မှတ်မိအောင်ဆေးစေတာနဲ့ ဓမ္မစာပေတွေ ရေးသားသော သာသနာပြုနေတာပါ။

ကျွန်မတို့ကို အဘိဓမ္မာတော် သင်ကြားပို့ချပေးတဲ့ ဆရာမောင်ဆန်ဆန် ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ ကဗျာလေးမှာ ဘယ်လိုသိကုံးထားသလဲဆိုတော့...

အမြတ်စားအလှူ

ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ ကေနိပါယာ

ကြော်ငြာဟပ်အော်၊ ဆိုလာသော်

လည်း

ဟောဖော်ညွှန်ပြ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏

ဓမ္မဒေသနာ၊ မသိရှာဘဲ ထင်ရာစွဲကာ

ကံပိုအတ္တ၊ မာန်မာနဖြင့်

ဒေါသအခိုးဝေ၊ ပြုကျင့်လေက

သွေဖည်ဖောက်ပြန်၊ မှမမှန်၍

အမည်ခံသာဖြစ်ရသည်။

အမည်ခံများ၊ မပြန်ပွားအောင်

အမှားကင်းစေ၊ မတွေဝေအောင်

အနေမတတ်၊ အနေမြတ်အောင်

အသေမတတ်၊ အသေမြတ်အောင်

တတ်နိုင်သမျှ၊ မြတ်ဓမ္မကို

ပို့ချဖြန့်ကျ၊ ပြန့်စေသူ၏

အလှူသည်ကား၊ အမြတ်စားပင်

ဘုရားရှင်ဟောခဲ့လေသတည်း။

(မောင်ဆန်းသစ်-ဘိုကလေး)

အဲဒီကဗျာလေးမှာဆိုထားတဲ့

အတိုင်း တရားဓမ္မတွေကို မိမိသိသမျှ

တတ်သမျှ၊ နားလည်သမျှတွေကို ပို့ချပေး

ခြင်း၊ ဟောကြားပေးခြင်း၊ မိတ္တူကူးပြီး

ဖြန့်ဝေပေးခြင်း၊ တရားစာအုပ်တွေ လှူ

ဒါနခြင်း၊ တရားဓမ္မနဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ စာပေ

တွေ ရေးသားခြင်း စသဖြင့် တရားအသိ

တွေ ပြန့်ပွားစေတာဟာ တရားအလှူမို့

အလှူတကား အလှူမှာ အမြတ်ဆုံး အလှူ

ဖြစ်ကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားက “သဗ္ဗ

ဒါနံ ဓမ္မဒါနံ ဇီနာတိ” လို့ ဟောကြား

တော်မူခဲ့ပါတယ်။

တရားအလှူအကျိုး (၅)မျိုး

ရှိပါတယ်။

၁။ တရားအလှူသည် အလှူမျိုးစုံ

တို့ထက် သာလွန်၍ သန့်စင်မွန်

မြတ်သော ကောင်းကျိုးကို ရရှိ

သည်။

၂။ ဖြစ်လေရာရာ ဘဝချမ်းသာ အသိ

အလီမ္မာ ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံ

ခြင်း။

၃။ ဖြစ်ရာဘဝ ကြီးပွားကြ၍ မိဘ

ကောင်း၊ ဆရာကောင်း၊ မိတ်ဆွေ

ကောင်းတို့နှင့် ဆုံတွေ့ရခြင်း။

၄။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ အေးချမ်းစွာဖြင့်

အပူအပင်ကင်း၊ သောကရင်း၍

နေထိုင်ရခြင်း။

၅။ မဂ်ဉာဏ် ဖိုဉာဏ်ရကြောင်း

လမ်းဖြောင့်ဖြူး၍ ဒုက္ခခပ်သိမ်း

ကင်းငြိမ်းရာမှန် မြတ်နိဗ္ဗာန်သို့

ရရန် ရောက်ရန် အထောက်အပံ့

ကောင်းဖြစ်ခြင်း။

ဒါကြောင့် တရားအလှူတွေ

ပေးဝေဖို့ ကျွန်မ ကြိုးစားရတာဖြစ်ပါ

တယ်။ ကျွန်မတို့ မြန်မာလူမျိုး ဗုဒ္ဓ

ဘာသာဝင်တွေဟာ မိမိကိုးကွယ်နေတဲ့

ဂေါတမဘုရားရဲ့ဗုဒ္ဓဝင်တွေ၊ ရာဇဝင်၊

သမိုင်းကြောင်းတွေ၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေကို

မိဘဘိုးဘွားအစဉ်အဆက် လက်ဆင့်

ကမ်း ပြောပြခဲ့တာတစ်ကြောင်း စာအုပ်

စာပေတွေ လေ့လာဖတ်ရှုတာကြောင့်
တစ်ကြောင်း၊ တရားဓမ္မတွေ နာကြားရ
ခြင်းကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ အနည်းနဲ့
အများတော့ သိထားကြပါတယ်။ တိတိ
ကျကျ သိတဲ့သူနဲ့ အကြမ်းဖျင်းသိထား
တာနဲ့ပဲ ကွာပါတယ်။

ဟာ သုမေဓာရှင်ရသေ့ဘဝမှာလေ
သုမေဓာရသေ့ဘဝ မရမီဘဝတွေမှာလေ
ဒီလိုတွေ ကြိုးစားပါရမိပြည့်ခဲ့ရတာ
လားလို့ သိပြီး ပိုမိုယုံကြည်ကြမှာ၊ သု
တရားတွေ တိုးပွားကြမှာပါ။

ဒါကြောင့် ကျွန်မ သိ

အရှင်စန္ဒောဘာသ (ဖိုးလမင်း
တောင်စလင်း)ရဲ့ “အစွန့်လွှတ်နိုင်ဆုံး
လူသား”ဆိုတဲ့ တရားမှာ ဝေဿန္တရာ
မင်းကြီးရဲ့ (ဘုရားဖြစ်ဖို့ ဒါနပါရမီတွေ
ဖြည့်ကျင့်ခဲ့တာတွေ) စွန့်လွှတ်နိုင်မှုတွေ
ကို နာကြားရတဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရားက
ဘုရားမဖြစ်ခင် အလောင်းတော်ဘဝက
ပင် ဘယ်လိုစွန့်လွှတ်မှုတွေ၊ လှူဒါန်းမှု
တွေနဲ့ ပင်ပင်ပန်းပန်း ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြည့်
ကျင့်ခဲ့ရသလဲဆိုတာကို သိရပြီး ဘုရား
ကို ပိုမိုကြည်ညိုတတ်လာအောင် ယုံ
ကြည်သဒ္ဓါပွားများလာအောင် ရည်ရွယ်
ဟောကြားခဲ့ပါတယ်။

များများ သိကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ
“သုမေဓာရှင်ရသေ့” ရယ်လို့ ဖြစ်မလာ
ခင်ကပင် သုမေဓာရှင်ရသေ့အလောင်း
အလျာဘဝတည်းက ဘယ်လိုပါရမီတွေ
ကုသိုလ်တွေ ပြုခဲ့သလဲ၊ ဘယ်လိုကြည်
ညိုစရာကောင်းသလဲဆိုတာကိုတော့ သိ
ရှိတဲ့သူ နည်းမယ် ထင်ပါတယ်။

ပြောရမယ်ဆိုရင် သုမေဓာ
ရှင်ရသေ့ဘဝကနေ ဂေါတမမြတ်စွာ
ဘုရားဖြစ်လာတဲ့အထိ လူတော်တော်
များများက သိထားကြပေမယ့် သုမေဓာ
ရှင်ရသေ့ရဲ့ နောက်နောက်က ပြုကျင့်ခဲ့တဲ့
ကုသိုလ်စရဏတွေကို သိနိုင်ကြဖို့
မလွယ်ပါဘူး။ တကယ်လို့သာ သိခဲ့ကြ
မယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ကိုးကွယ်အားထား
ဆည်းကပ်နေတဲ့ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား

သလောက်လေးတွေကို ဘဝဟောင်း
ဆွေကောင်းမျိုးကောင်းတွေ သန္တန်
စေဖို့ မျှဝေရေးသားလိုက်ပါတယ်။

သင်္ချေ (၂၀) ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်း

အထက်မှာ “ဒီပင်္ကရာဘုရား” ဆိုတာ
နှစ်ဆူရှိတယ်။ သာသနာတော်မှာ သင်္ချေ
(၂၀) နဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်းတုန်းက ဒီပင်
ရာဘုရားက ရှေးကျတာမို့ “ပေါရာထ
ဒီပင်္ကရာ” လို့ခေါ်ပြီး သုမေဓာရှင်ရသေ့
လေးကို ဗျာဒိတ်ပေးတဲ့ ဒီပင်္ကရာဘုရား
ကိုတော့ “ဗျာဒိတ်ပေးဒီပင်္ကရာ” လို့
ဆိုပါတယ်။

ရှေးကျတဲ့ ပေါရာထဒီပင်

ရာဘုရားလက်ထက်တုန်းက ဂေါတမ
ဘုရားက ဘုရင်သမီးတော်လေးဖြစ်
ဘုံ(၇)ဆင့်ရှိတဲ့ ပြာသာဒ်ထက်မှာ

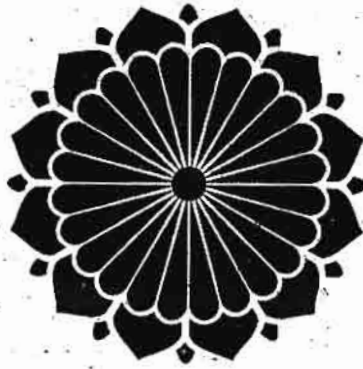
ရတယ်။ ပြာသာဒ်ထက်ကနေ လှည့်ပတ်
ပြီး မြို့ထဲကို ကြည့်လိုက်တော့ ညနေ
ဘက်ကြီး ဦးစင်းလေးတစ်ပါး ဆွမ်းခံ
နေတာကို မြင်လို့ အထိန်းတော်တွေနဲ့
ယဉ်းခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ ဦးစင်းလေး ရောက်
လာတော့ “အရှင်ဘုရား သူများတွေက
မနက်ခင်း ဆွမ်းခံတယ်။ အရှင်ဘုရားက
ညနေဘက်ကြီး ဆွမ်းခံတာ ညဆွမ်းဆွဲ
လိုလား” လို့ မင်းသမီးလေးက မေးတယ်။

“ဦးစင်းလေးက သပိတ်ဖုံးကို
ခွင့်ပြုတဲ့အခါ ဆွမ်းတွေ၊ ဆွမ်းဟင်းတွေ
မပါဘဲ ဆီတွေပဲ တွေ့ရတယ်။ ဒါနဲ့
မင်းသမီးလေးက...”

“ကိုယ်တော်တို့ သူများ ချက်
ပြီး ပြုတ်ပြီးသား စားရတာ ဆီတွေ
ဘာလုပ်တာတုံး”

“လို့ မေးပြန်တယ်။ ဦးစင်းလေး
က...”

“မင်းသမီးလေး...ညကျရင်
ကျောင်းထဲမှာ မှောင်လို့ ဘုရားကိုလည်း
မီးပူဇော်တယ်။ ဦးစင်းတွေ၊ ကိုရင်တွေ
နေတဲ့ နေရာလည်း မီးပူဇော်တယ်။

တရားနာလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း
အလင်းရောင်ရအောင် မီးပူဇော်ပေးတာ
ပါ” လို့ ပြောတယ်။

မင်းသမီးလေးက...

“အဲဒီလိုလား ဘုရား။ ဒါဆို
သပိတ်ပေးပါဘုရား” ဆိုပြီး သပိတ်ထဲမှာ
မုန့်ညင်းဆီတွေ အပြည့် ထည့်လှူလိုက်
တယ်။

ညကျတော့ ဦးစင်းလေးရဲ့
ကျောင်းတိုက်ထဲ ထိန်လင်းနေတယ်။ ဘာ
ကြောင့် မီးတွေထိန်လင်းနေတယ်ဆိုတာ
ကို မြတ်စွာဘုရားက သိတယ်။ သိပေ
မယ့် မီးပူဇော်တဲ့ ဦးစင်းလေးကို ခေါ်ခိုင်း
ပြီးမေးတယ်။

“ဦးစင်းလေး...တစ်ကျောင်း
လုံး မီးတွေ ထိန်လင်းနေတာပဲ။ ဘယ်

က ဆီတွေရသလဲ”

“အရှင်ဘုရား နန်းတွင်းထဲက
ဘုရင့်သမီးတော်လေး(အရှင်ဘုရားရဲ့နမ
တော်လေး)က သပိတ်နဲ့အပြည့် ဆီတွေ
လှူလိုက်လို့ပါဘုရား” လို့ ဦးစင်းလေး
က ဖြေပါတယ်။

(ဘုရားနဲ့ဘုရင့်သမီးတော်
လေးက ဖအေတူ မအေကွဲ မောင်နမ
တော်ပါတယ်။)

မြတ်စွာဘုရား - “နမတော်လေးက ဆီ
လှူပြီး ဘာဆုပ်နံလိုက်သလဲ”

ဦးစင်းလေး - “ဘုရင့်သမီးတော်လေးက
ဆီလှူပြီး တပည့်တော်မက
ဘုရား ဖြစ်ချင်တာလို့ ပြောပါ
တယ် ဘုရား”

မြတ်စွာဘုရား - “ဦးစင်းလေးကရော
ဘာဆုပ်နံသလဲ”

ဦးစင်းလေး - “တပည့်တော်က အရှင်
ဘုရားကို အားကျလို့ ဒီပဲခေါ်မီး
ကို ပူဇော်ပြီး ဘုရားဆုပ်နံပါ
တယ်။ ဘုရားဖြစ်တဲ့အခါမှာ
လည်း “ဒီပုဂံရာဘုရား” ဘွဲ့ကို

လိုချင်ပါတယ်ဘုရား”

မြတ်စွာဘုရားက အနာဂတ်သတန်ခိုးနဲ့ကြည့်လိုက်တော့ ဦးဇင်းလေးက ဝိရိယဓိကဘုရားလောင်းမို့ နောက် ၁၆ သင်္ချေကြာတဲ့အခါ ဘုရားဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ဦးဇင်းလေးကို ဗျာဒိတ်ပေးပါတယ်။

ဦးဇင်းလေးက နောက်နေ့ကျ မြို့ထဲ ဆွမ်းခံကြွသွားပြန်တယ်။ မင်းသမီးလေးကမြင်တော့ ပင့်ခိုင်းပြီး...

“ဦးဇင်းလေး မနေ့ကလည်း ဆွမ်းခံ၊ ဒီနေ့လည်း ဆွမ်းခံနဲ့ နေ့တိုင်း ဆွမ်းခံသလား” လို့ မေးပါတယ်။

ဦးဇင်းလေး - “မင်းသမီး ကျုပ်က ဘုရားလောင်းပဲ။ ဘုရားဖြစ်မယ်လို့ ဗျာဒိတ်ရခဲ့တယ်။ ဘုရားဖြစ်တဲ့လူက တစ်ဘဝ၊ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်လေး ဒါန လုပ်ပြီး ဆုတောင်းလို့ ဘယ်ရ ပါ့မလဲ။ နေ့စဉ် ဒါနလုပ်ရမယ်။ သီလစောင့်ရမယ်။ ဘာဝနာ တွေ ပွားရမယ်။ ဒါမှ ပါရမီ တွေ ပြည့်ပြီးတော့ ဘုရားဖြစ်

မှာပေါ့။ ကျုပ်က ဘုရားဖြစ်မှာ ဆိုတော့ နေ့တိုင်း ဆွမ်းခံ၊ နေ့တိုင်း ကုသိုလ်တွေ လုပ် ရတာပေါ့” လို့ ပြန်ပြောတယ်။

မင်းသမီးလေး - “တပည့်တော် မသိလို့ပါ ဘုရား”

ဦးဇင်းလေး - “မြတ်စွာဘုရားက မင်းသမီးလေးကို မှာလိုက် တယ်”

မင်းသမီးလေး - “ဘယ်လိုမှာလိုက်ပါ သလဲဘုရား”

ဦးဇင်းလေး - “မင်းသမီးလေးက ဆီလှူ ပြီး ဘာဆုပန်သလဲလို့ ဘုရား က မေးလို့ ဦးဇင်းက သမီး တော်လေးက ဘုရားဖြစ်ချင် လို့ ဘုရားဆုပန်ပါတယ်လို့

လျှောက်လိုက်တဲ့အခါ မြို့ထဲ ဘုရားက မိန်းကလေး ဘုရားဆုပန်လို့ နောက်ဘဝ ယောက်ျား ဖြစ်ရပါစေလို့ ဆုပန်ခဲ့ လိုက်တယ်”

မင်းသမီးလေး - “ဒီလိုဆို တပည့်တော် ဆီလှူဦးမယ်” ဆိုပြီး သမီး ထဲ ဆီအပြည့် ထည့်တော့ တယ်။ “ဒီဆီလှူရတဲ့ကုသိုလ် ကြောင့် နောက် ယောက်ျားလေးဖြစ်ရမယ် ဘုရား” လို့ ဆုပန်လိုက်တယ်။

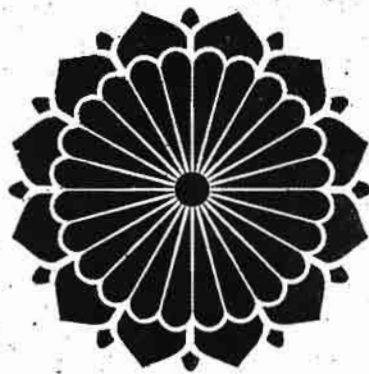
မင်းသမီးလေး - “အရှင်ဘုရားကလည်း ဘုရားဆုပန်သလို တပည့် တော်ကလည်း ယောက်ျား ဘဝရပြီးရင် ဘုရားဆုပန်မှာပဲ။ အရှင်ဘုရားက ဗျာဒိတ်ရပြီး မို့ ဘုရားအရင်ဖြစ်မှာပဲ။ အရှင်ဘုရား အရင်ဘုရားဖြစ် ရင် တပည့်တော်ကို မမေ့ပါ။ တပည့်တော်မကို ကျင့်

စောင့်ရှောက်ပါ။ အရှင်ဘုရား
ကိုလည်း တပည့်တော် ပါရမီ
ဖြည့်မယ်။ အရှင်ဘုရား တစ်
သက်၊ တပည့်တော်မ တစ်
သက်လုံး ဒီပြာသာဒ်ကို ကြွပါ။
နေ့တိုင်း မှန်ညင်ဆီ သပိတ်
တစ်လုံး လှူပါမယ် ဘုရား။”

ဒီလိုနဲ့ နေ့တိုင်း မှန်ညင်ဆီ၊
သပိတ်တစ်လုံး လှူပြီး...

“စိန္တိတံ သတ္တသင်္ချေယံ ဘုရား
အပါရမီ” လို့ စိတ်ထဲကနေ ဆုတောင်း
အတ္တသင်္ချေယံ (၇) သင်္ချေကြာပါ
မယ်။ အဲဒီ (၇) သင်္ချေအတွင်းမှာ
ဘုရားပေါင်း ၁၂၅၀၀၀ (တစ်သိန်း နှစ်
သောင်း ငါးထောင်) ပွင့်ပါတယ်။ အဲဒီ
ဘုရားတွေနဲ့တွေ့ပြီးတော့လည်း နေ့တိုင်း
ကုသိုလ်တွေလုပ်၊ ဘုရားဖြစ်ဖို့ စိတ်ထဲ
ကနေ ဆုတောင်းခဲ့ပါတယ်။

နောက်နဝသင်္ချေယံ (၉)
သင်္ချေကြာတဲ့ကာလအတွင်းမှာ ဘုရား
ပေါင်း ၃၈၇၀၀၀ (သုံးသိန်းရှစ်သောင်း
နှစ်ထောင်) ပွင့်ပါတယ်။ အဲဒီဘုရား

တွေထဲမှာ ကုသိုလ်တွေလုပ်ပြီး ဘုရား
ဖြစ်ဖို့ ဝစီကံနဲ့ နှုတ်ကမြွက်ပြီး ဆုတောင်း
ပါတယ်။ စိတ်ထဲကနေ ဘုရားဖြစ်ရပါစေ
လို့ ဆုတောင်းခဲ့တဲ့ဘုရားပေါင်းက
(၁၂၅၀၀၀) ရယ်၊ နှုတ်က အသံထွက်
ပြီး ဆုတောင်းခဲ့တဲ့ ဘုရားပေါင်းက
(၃၈၇၀၀၀) ရယ် ပေါင်းလိုက်တော့
(၅၁၂၀၀၀) ငါးသိန်းတစ်သောင်းနှစ်ထောင်
ဖြစ်ပါတယ်။

သမီးတော်လေးက ယောက်ျား
ဘဝဖြစ်ပြီး ဆုတောင်းလာခဲ့တာ ဘုရား
ပေါင်း ငါးသိန်းတစ်သောင်းနှစ်ထောင်
နောက်ပိုင်းကျတော့ သုမေဓာရသေ့
ဖြစ်လာပါတယ်။ ဆီအလှူခံတဲ့ ဦးရင်း
လေးက ဒီပုဂံရာမြတ်စွာဘုရား ဖြစ်လာ
ပါတယ်။

ဒီပုဂံရာဘုရားဖြစ်ပြီး ဓမ္မာ
ဝတီ မြို့ကို သံဃာပေါင်း (၄) သိန်းနဲ့
ကြွလာပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ သုမေဓာ
ရသေ့လေးက ချာနံနံကောင်းကင်က ကြွ
လာရင်း လူစုလူဝေးတွေ မြင်တော့
ဆင်းလာပြီးမေးတဲ့အခါ ဒီပုဂံရာမြတ်စွာ
ဘုရားနဲ့ နောက်တော်ပါးသံဃာ (၄)သိန်း
ဆွမ်းခံကြွလာမှာ ညက မိုးတွေရွာလို့
ဗွက်တွေနဲ့ လမ်းပျက်စီးနေတာမို့ ဘုရား
ဗွက်ထဲ မနင်းရအောင် လမ်းပြင်နေတာ
လို့ ပြောကြပါတယ်။

“ဘုရား ဆိုတဲ့အသံကြားရ
တော့ စိတ်ထဲ ပီတိသောမနဿ ဖြစ်ပြီး
ငါလည်း ကုသိုလ်လုပ်ချင်တယ်။ ငါလည်း
တစ်နေရာပေးပါလို့ ပြောပါတယ်။

“ဦးရသေ့ ခင်ဗျားက မြေလျှိုး
မိုးပျံ တန်ခိုးရှိတယ်။ ဒီတော့ ဗွက်ထဲ
တဲ့နေရာ ခင်ဗျားယူ”

ဆိုပြီး ပေးတယ်။ အနားက
တောင်းလေးတစ်တောင်း၊ ပေါက်ပြား
တစ်လက်နဲ့ တူရွှင်းတစ်ချောင်း ငှားပြီး
မြေကြီးတွေ တူး ဗွက်တွေဖို့ လမ်းပြင်

နေရင်း တစ်လုံလောက်လေးအကျန်မှာ
မြတ်စွာဘုရားနဲ့ သံဃာတော်တွေ ကြွ
လာတယ်။ ဆွမ်းလောင်းဖို့ ပြင်ကြ ဆင်
ကြလုပ်ကြနဲ့ သူများတွေ အကုန်ပြီး
ကုန်ပြီ။ သုမေဓာရသေ့တစ်ပါးပဲ ကျန်
တယ်။ ဘုရားတော့ ဗွက်ထဲနင်းလို့ မဖြစ်
ဘူးဆိုပြီး ဝမ်းလျားကြီးမှောက်လို့ ဘုရား
သခင်ခြေတော်ကို ဦးခိုက်ပြီး...

မြတ်စွာဘုရား...တပည့်တော်
ကို တံတားအမှတ်နဲ့ လျှောက်တော်မူပါ။
နောက်တော်ပါသံဃာများလည်း တပည့်
တော် ကျောပေါ် နင်းလျှောက်တော်မူပါ
ဘုရား လို့ လျှောက်တင်ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားက ဉာဏ်တော်
နဲ့ ကြည့်လိုက်တော့ ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ (၁၆)
သင်္ချေတုန်းက ငါ့ကို နေ့တိုင်း မှန်ညင်း
ဆီ တစ်သပိတ်လှူပြီး ပါရမီဖြည့်ခဲ့တဲ့
မင်းသမီးလေးပါလားလို့ မြင်တော်မူပြီး
သုမေဓာရသေ့လေးကို...

နောက်လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာ
တစ်သိန်းကြာတဲ့အခါ ဂေါတမမြတ်စွာ
ဘုရားဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား

လောင်းနဲ့နာမည် သိဒ္ဓတ္ထ လို့ တွင်လိမ့်
မယ်လို့ (မှန်ညင်းဆီကို ပါဠိလို သိဒ္ဓတ္ထ)
ဗျာဒိတ်ပေးပါတယ်။

အဲဒီလို သုမေဓာရရှင်ရသေ့...မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အလောင်းလျာ သုမေဓာ
လောင်းလျာဘဝကတည်းက (၅၁၂၀၀၀) နဲ့ သုမေဓာလောင်းလျာဘဝတွေကို
ဘုရားရှင်တွေထံမှာ တရားတွေနဲ့၊ သီလ
တွေ ဆောက်တည်၊ ဒါနတွေ ပြုပြီးတော့
ဆုတွေတောင်းခဲ့ရပါတယ်။ ပါရမီ
အကြောင်း အထောက်အပံ့ကောင်းတွေ
ကြောင့် နိယတဗျာဒိတ်ကို ရရှိတာဖြစ်
ပါတယ်။

သုမေဓာရရှင်ရသေ့ဘဝကနေ
ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားဖြစ်လာတဲ့ လေး
သင်္ချေကမ္ဘာတစ်သိန်းကို ခဏ အသာ
ထား။ သုမေဓာရသေ့ဖြစ်လာမယ့်ဘဝကို
ရောက်အောင် ပြုခဲ့ရတဲ့ ကုသိုလ်တွေ၊
ပါရမီတွေ ဖြည့်ကျင့်ရင်း ဆုတောင်းခဲ့ရ
တဲ့ ကာလတွေကပဲ ၁၆ သင်္ချေကြာပါ
တယ်။ ဘယ်လောက်ကြည်ညိုစရာ
ကောင်းလိုက်သလဲ။ မိန်းမသားဘဝကနေ
ယောက်ျားဘဝရအောင် ဆုတောင်းပြီးမှ
အဆင့်ဆင့် ဘုရားဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ ဇွဲ

လုံလဲ။ ဝီရိယကရော ဘယ်လောက်
အားကျအတုယူစရာကောင်းသလဲ။
ကျွန်မတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ

မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အလောင်းလျာ သုမေဓာ
နဲ့ သုမေဓာလောင်းလျာဘဝတွေကို
ကြပြီး ဘုရားကို ပိုလိုကြည်ညိုနိုင်ကြ
စေ။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားတော်
နဲ့ အားထားယုံကြည်နိုင်ကြပါစေ။ ဘုရား
သားတော်၊ သံဃာတော်များကို
ဆည်းကပ်နိုင်ကြပါစေ။ ဒီလိုကနေ
ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် အသိဉာဏ်တွေ
ပြီး နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြ

မိမိမြီး
ပုပ္ဖားမြို့၊ စွယ်တော်...
ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တဩဘာသင်္ဃာ...
တော်။

မနောဖြူ(သေ)

BURMESE
CLASSIC

ပရဟိတ ရှိ/မရှိ

သေတာတောင် မြီးသေပေါင်း
ကိုဦးလှောင်
လှိုင်ဆွမ်း (ပြည်)

ပရလောကသားတို့သည် လူ
တို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်သွားလာလှုပ်ရှား
နေထိုင်ကြသည်ကို ယုံကြည်တဲ့သူလည်း
ရှိသလို မယုံကြည်တဲ့သူမျိုးတွေလည်း
ရှိသည်။

ပရလောကသားတွေဖြစ်တဲ့
ဖုတ်၊ တစ္ဆေ သရဲ၊ ပြိတ္တာတို့ကို မြင်
ချင်တိုင်း မြင်လို့ မရ၊ တွေ့ချင်တိုင်း 'တွေ့
လို့ မရပေ။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှသာ
တွေ့ရ ကြားရသည်ဟု ဆရာတော်
ဘုရားများက မိန့်ကြားဖူးသည်။

အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှဆို တာ
ဟုတ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
ကြုံတွေ့ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့
က တနင်္ဂနွေနေ့ ကျွန်တော့်အစ်ကို
မင်းမင်း၏ အိမ်မှာ အိမ်တက်အလှူအဖြစ်
ဆရာတော် အရှင်မြတ် ၃ ပါးကို ပင့်
ကာ အရုဏ်ဆွမ်းဆပ်ကပ်သည့်နေ့က
ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ စနေနေ့
ညကပင် ကျွန်တော့်အစ်ကိုအိမ်မှာ အိပ်
လိုက်သည်။ နံနက်စောစော ထ၍ ပြင်

ဆင်စရာရှိတာကို ပြင်ဆင်သည်။ နံနက်
၅ နာရီထိုးလျှင် ဆရာတော်များ ကြွလာ
မည်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဆရာတော်၏
ဒကာရင်းများဖြစ်သော ဦးအုန်းမြင့်နှင့်
ဦးဉာဏ်ထွန်းတို့ ရောက်မလာသေး၍
ကိုမင်းမင်းက...

“ဟဲ့...ယုယု နှင့်အဘ နှစ်
ယောက်ကို သွားခေါ်လိုက်။ ဆရာတော်
တွေ ကြွလာတော့မယ်လို့”

ကျွန်တော့်တူမ ယုယုလည်း
အပြေးလေးထွက်သွားသည်။ ဦးအုန်းမြင့်
နှင့် ဦးဉာဏ်ထွန်းသည် ဦးလေးတော်စပ်
သူများဖြစ်ပြီး ကိုမင်းမင်း၏ အိမ်ရှေ့ရှိ
မူလတန်းကျောင်းဝန်းအတွင်း နေထိုင်
သူများဖြစ်သည်။ ဦးလေးနှစ်ယောက်နှင့်
ဆရာတော်တွေ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်
ရောက်လာကြ၍ အရုဏ်ဆွမ်းမကပ်ခင်
တရားပွဲလေး စလိုက်သည်။ ဆရာတော်
ဦးဝိမလက...

“ကဲ...ဩကာသ ကန်တော့
ချိုးလေးနဲ့ ကန်တော့လိုက်ကြ”
ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး

ကန်တော့လိုက်ကြသည်။
“ဩကာသ...ဩကာသ...
ဩကာသ...ကာယကံ...ပစိကံ...
မနောကံ”ပဲ ရှိသေး...
“အီး...ဟီး...ဟီး အီး
ဟီး...ဟီး”

ငိုသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်
တော့ ကျွန်တော့်တူမ ယုယု သမီးဖြစ်
ငိုနေတာကို စိုးရိမ် သွားသော ကို
မင်းသည်..

“သမီး ဘာဖြစ်တာလဲ။ သမီး
ဖေဖေကို ပြောစမ်း သမီး”
ဟု မေးသော်လည်း ငိုကြွေး
ငိုနေသည်။ ရှေ့မီ နောက်မီ ဆရာတော်
ဦးဝိမလက...

“ဒကာလေး... ဒကာလေး
သမီး အပပိုနေတာ။ ဘုန်းဘုန်းတွေ
ခေါ်ခဲ့ပါ”

ဆရာတော်ကို လက်အုပ်လုပ်
ချီ ကန်တော့ရင်း ရှေ့ကို ရောက်
သည်။ ဆရာတော် ဦးဝိမလက
ဩဇာအပြည့်နဲ့...

“သမီးလေး ယုယု ခန္ဓာကိုယ်
ထဲမှာ ဝင်ပူးနေတာ ဘယ်သူလဲဟဲ့...
ပြောစမ်း”

“စိန်...စိန်လှအောင်ပါ”
ယောက်ျားသံကြီးနဲ့ ပြော၍
တုန့်တော်တောင် လန့်သွားသည်။
“ဘယ်က စိန်လှအောင်လဲ”
“မယ်ဒလင်တီးတဲ့ စိန်လှ
အောင်ပါ”

“ဘယ်လိုသေခဲ့တာလဲ”
“စာသင်ကျောင်းထဲက ရေ
တွင်းထဲကျပြီး သေခဲ့တာပါ”
“အခုရော ဘယ်မှာနေလဲ”
“ရေတွင်းထဲမှာပဲ နေပါတယ်”
ဟုဆိုကာ ဂိုကြီးချက်မနဲ့ ပြော
နေရာသည်။ ဆရာတော် ဦးဝိမလက
မိကွက်လှူကြီး ဦးမြင့်သန်းဘက် လှည့်
ခဲ့...

“သူပြောတာ ဟုတ်ရဲ့လား
အားကြီး”
“သူပြောတာ မှန်ပါတယ်
အား။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၃ နှစ်လောက်က

စာသင်ကျောင်းထဲက ရေတွင်းမှာ အမှား
လွန်ကျပြီး သေသွားတာပါ ဘုရား။
တပည့်တော်တို့ ကြက်တင်းတောင်ဘုရား
ဆွမ်းတော်ကြီးပွဲမှာဆို မယ်ဒလင် အတီး
ကောင်းလို့ သူ မပါရင် မပြီးပါဘုရား။
သဘောလည်း အလွန်ကောင်းပြီး အရက်
ကိုလည်း အရမ်းသောက်တော့ အရက်
ကပ် သူ့ကို ခုကွပေးသွားတာပါ ဘုရား”
ဦးမြင့်သန်း၏ လျှောက်တင်မှု
ကို ဆရာတော်က...

“စိန်လှအောင်ဆိုတာ သေချာ
သွားပြီဆိုတော့ မင်းသမီးလေး ခန္ဓာကိုယ်
ထဲက ကပ်လိုက်လာတာ ဘာလိုချင်
လို့လဲ။ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ကူညီပါ ဘုရား။ တပည့်တော်
ရေတွင်းထဲမှာ နေရတာ အနေဆင်းရဲလို့
ကောင်းတဲ့ ဘုံဌာနကို ရောက်အောင်
သင်္ကန်းတစ်စုံ လှူပြီး အမျှဝေပေးပါလို့
မညိုကို ပြောပေးပါ”

“မညိုဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟဲ့”
“တပည့်တော်အစ်မပါ ဘုရား။
ပြောဖြစ်အောင် ပြောဖြစ်အောင် ပြောပေး
ပါဘုရား”

“မင်းအစ်မ မညိုက သူတို့ရွာ
ကို ခဏပြန်သွားတယ်။ ပြန်လာရင်
ပြောပေးမယ်။ လောလောဆယ် တို့လှူ
တဲ့ အလှူကို သာဓုခေါ်သွားပေါ့ကွာ။ အခု
မင်း ဝင်ပူးထားတဲ့ သမီးလေးလည်း
ပင်ပန်းလှပါပြီ။ ဒီတော့ မင်းကိုယ်နေရာ
ကို ပြန်သွားပြီး သာဓုခေါ်ပါ”

ဦးမြင့်သန်း ပြောသည့်စကား
ကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ နားထောင်ပြီး

ဆရာတော်ကို ရှိခိုးကာ သမီးလေးယုယု၊
ကို ဝင်ပူးထားသော ကိုစိန်လှအောင်
ထွက်သွားသည့်အချိန် ယုယုလည်း လဲ
ကျသွားတော့သည်။ ယုယု သတိရလာ
တော့ ဘာမှမသိသလို။ ယုယုကို ရေ
တိုက်တဲ့သူက ရေတိုက်ရင်း အားလုံး
ဝိုင်းဝန်းပြုစုနေကြသည်။

ထိုစဉ် ဆရာတော် ဦးပိမလ
က...

“လူကြီးရော၊ လူငယ်ရော
မှတ်ထားကြပါ။ ကလေးတွေကို နံနက်
စောစောအချိန်တို့၊ ညမိုးချုပ်တဲ့အချိန်
တို့ဆို သတိလေးထားပြီး ခိုင်းပါ။ ကလေး
ဆိုတာ ဘာမှသိတာ မဟုတ်ဘူး။ လက်
ဆော့ချင်လည်း ဆော့မယ်၊ ပါးစပ်ဆော့
ချင်လည်း ဆော့မယ်ပေါ့။ ဒီလို အခပ်
မသင့်တဲ့အခါမျိုးနဲ့ ကြုံရင် မဖြစ်သင့်တာ
တွေ ဖြစ်ကုန်ရောပေါ့။ ဝစီဗေဒ ထိတိုင်း
ရုတ်။ ဘယ်နေရာပဲရောက်ရောက် လူကြီး
မိဘတွေနဲ့ စကားပြောတဲ့နေရာမှာပဲဖြစ်
ဖြစ်၊ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် သတိလေးထားပြီး
ပြောဆိုသင့်တယ်။ အဲဒါကြောင့် နိဗ္ဗိန္ဒ

တောရကျောင်းတိုက် ယခင် ဆရာတော်
ဘုရားကြီးက လူတွေ သတိကပ်ပြီး
ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေကြဖို့ သတိပေးတဲ့
အနေနဲ့ နိဗ္ဗိန္ဒတောထဲမှာ ဆင်ရုပ်ကြီးနဲ့
ခြင်ကောင်ကြီးကို ပန်းရံဆရာခေါ်ပြီး
ထုလုပ်ခဲ့တာပေါ့။ ကဲ...ကဲ...စကား
ကောင်းနေတာနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ တရား
ပွဲလေး ပြန်စလိုက်ရအောင်”

ဆိုတာနှင့် ဩကာသကန်တော့
ချိန်နဲ့ ပြန်စလိုက်သည်။ ရေစက်ချ အမျှ
ဝေတော့ ကိုစိန်လှအောင်ကို အဓိက
ထားပြီး အမျှဝေလိုက်ကြသည်။
“အခုကဲ့သို့ လှူဒါန်းရသော
ကုသိုလ်ကောင်းမှု အစုစုအား ကိုစိန်
လှအောင်နှင့် ကြားကြားသမျှ အားလုံး
အမျှမျှ...သာဓု...သာဓု...သာဓု”

ကိုစိန်လှအောင်သည် သေ
သွားသော်လည်း ကုသိုလ်ကောင်းမှု နည်း
၍ ရောက်တဲ့ဘဝမှာ ဇုက္ခမျိုးနဲ့ ကြုံနေ
ရခြင်းဖြစ်သည်။ တချို့လူတွေက ပြော
ကြသေးသည်။ သေရင်ပြီးပြီတဲ့ သေရင်
ပြီးလား၊ မပြီးလား ကိုစိန်လှအောင်သာ

ကြည့်လိုက်ကြပါ။
ဒါကြောင့် သေရင် ပြီးပြီ
တာ အလကားပြောတာပါ။ သေ
မပြီးသေးပါဘူး။ မသေခင်စပ်ကြာ
မိမိစိတ်ကို ဖြူစင်အောင် ထားပြီး နည်း
သည်။ များသည် မဟုတ်ဘဲ ဒါန
တွေပြုရင်း သီလလေးတွေ မ
အောင် သတိတရားလေးနဲ့ တာ
တည်ရင်း ဘာဝနာပန်းကလေး
စိုက်ပျိုးမှသာ သံသရာတစ်လွှေ
ရောက်ချင်တဲ့နေရာ ရောက် အဆုံး
မှာ နိဗ္ဗာန်တံခါးလေး ခေါက်ဖို့သာ
တော့သည်။

လှိုင်ဆွေမင်း(မြ
(ဆင်ရုပ်ကြီးနဲ့ ခြင်ရုပ်ကြီး
စိတ်ဝင်စားရင်ဖြင့် ပြည်မြို့အထ
နိဗ္ဗိန္ဒတောရကျောင်းတိုက်တွင် သူ
ရောက် ကြည့်ရှုလေ့လာနိုင်ပါကြောင်း
စာရေးသူ)